BEN BENEDICT HOPE

Scott Mariani

CONSPIRAȚIA MOZART

O crimă antică, o societate secretă,
o conspirație letală...

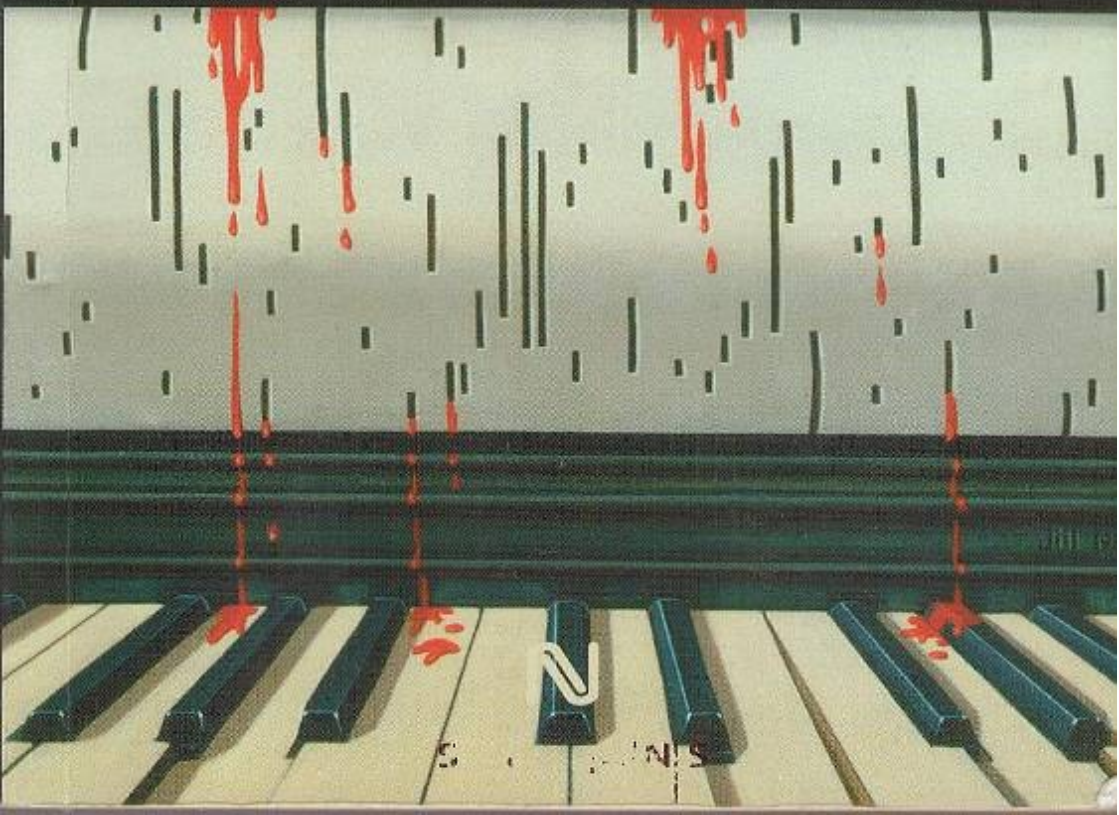

Scott Mariani

seria BENEDICT HOPE 02

CONSPIRAŢIA MOZART

Traducere din limba engleză Adrian Bercea

Coperta colecţiei:
Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: © Bauman, Jill via Agentur Schluck GmbH.

Scott Mariani
THE MOZART CONSPIRACY, 2008

După textul romanului apărut la
Editura Nemira, 2011

Mulţumiri

Din nou, mulţumiri deosebite echipei de la Avon/Harper Collins Marea Britanie – cel mai dinamic, pătrunzător şi amuzant grup de editori pe care un scriitor şi l-ar putea dori.

Multe mulţumiri, de asemenea, tuturor celor implicaţi în elaborarea acestei aventuri a lui Ben Hope. Le sunt în mod special recunoscător lui Peter şi Maureen Smart şi lui Rob Gaffney de la Hamble School of Yachting, pentru sfaturile pe care i le-au dat unui necunoscător în ale navigaţiei. Şi, ca întotdeauna, multe mulţumiri echipei de suport că mi-a pus la dispoziţie numeroşii litri de vin roşu care au făcut ca această carte să fie scrisă.

Pentru Mary, Lana şi Richard

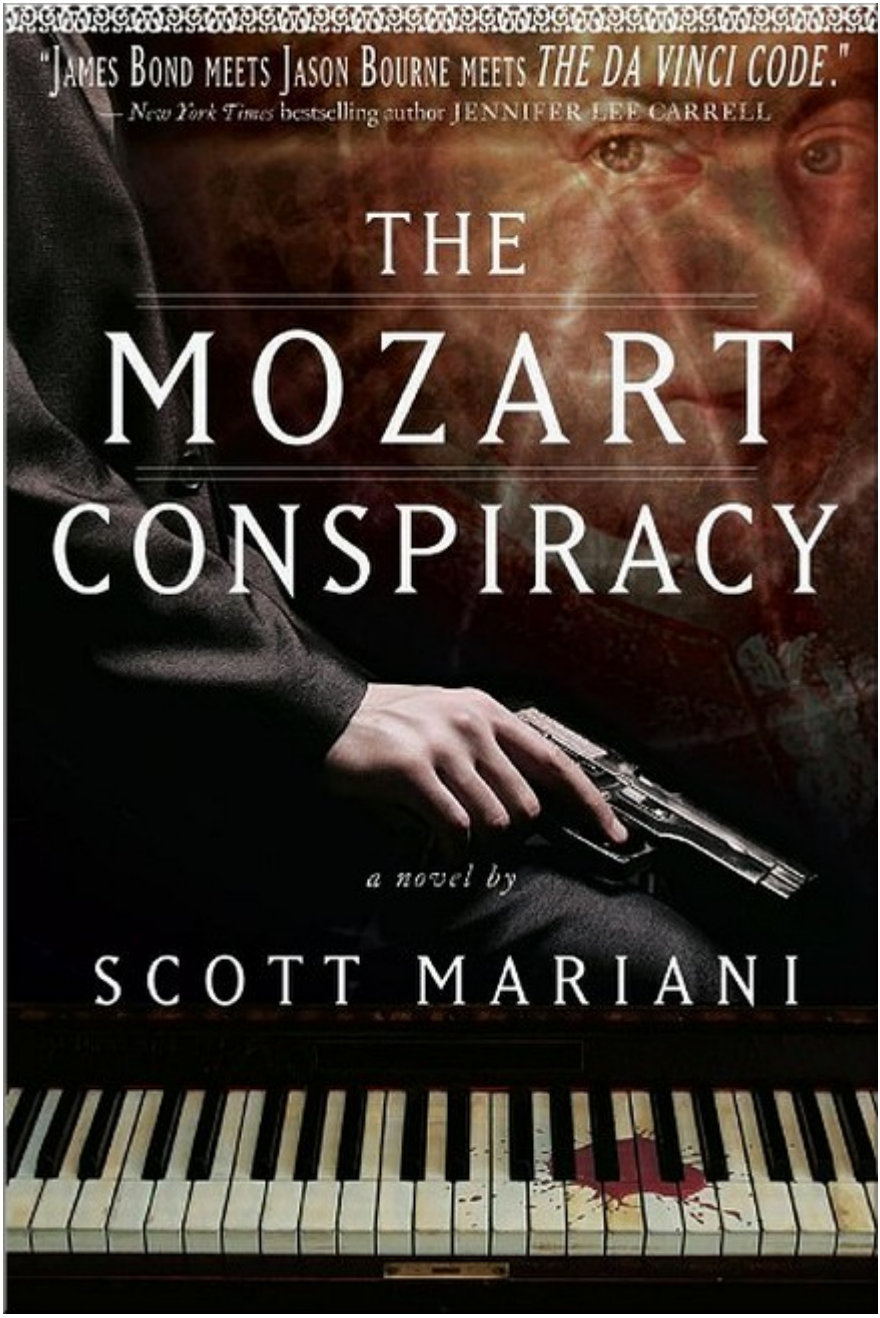

Ştiu că voi muri.
Cineva mi-a dat aqua toffana *şi a calculat*
data exactă a morţii mele -
pentru care au comandat un recviem.
Scriu asta de fapt pentru mine însumi.

WOLFGANG AMADEUS MOZART, 1791

1

Austria
9 Ianuarie

Şocat şi îngrozit, cu respiraţia tăiată, Oliver Llewellyn s-a îndepărtat împleticindu-se de scena la care tocmai fusese martor. S-a oprit să se sprijine de un zid de piatră. Un val de greaţă l-a cuprins, iar gura îi era uscată.

Când se strecurase să exploreze casa, nu ştiuse exact ce va găsi. Ceea ce văzuse însă, ceea ce îi făcuseră bărbatului în camera aceea boltită şi ciudată, fusese mai oribil decât orice şi-ar fi putut imagina.

A continuat să fugă. Pe scările de piatră în spirală, apoi prin coridorul de legătură către partea principală a casei, cu arhitectura şi decorul ei clasic. Putea să audă pălăvrăgelile şi râsul oaspeţilor de la petrecere. Cvartetul de coarde din sala de bal începuse un vals de Strauss.

Mobilul lui Sony-Ericsson era încă pornit şi setat pe video. L-a închis şi i-a dat drumul în buzunarul de la smoching, apoi s-a uitat la ceasul mecanic de la încheietură. Era aproape nouă şi jumătate şi recitalul său urma să se reia în cincisprezece minute. Oliver şi-a strâns mai bine smochingul şi a tras puternic aer în piept. A încercat să-şi controleze spaima ce i se citea în paşi în timp ce cobora scara dublă pentru a reveni la petrecere. Candelabrele străluceau. Servitorii se ocupau de oaspeţi cărând tăvi de argint pline cu pahare înalte de şampanie. Când a ajuns la capătul scărilor a luat un pahar şi l-a golit. În partea cealaltă a camerei, lângă un şemineu înalt de marmură, strălucea pianul Bechstein la care cântase cu doar câteva minute în urmă. Parcă trecuseră câteva ore.

A simţit o mână pe umăr şi imediat s-a încordat şi s-a întors. Un domn bătrân cu ochelari cu ramă metalică şi o

barbă îngrijită îi zâmbea.

— Daţi-mi voie să vă felicit pentru minunatul recital, Herr Meyer, a spus bărbatul în germană. Debussy a fost magnific. Abia aştept a doua parte a programului dumneavoastră.

— *D-Danke schön*[1], a bâlbâit Oliver.

S-a uitat în jurul lui agitat. Oare să-l fi văzut? Trebuia să plece cât mai repede din locul ăsta.

— Păreţi foarte palid, Herr Meyer, a spus bărbatul în vârstă încruntându-se. Nu vă simţiţi bine? Să vă aduc un pahar cu apă?

Oliver şi-a căutat cuvintele.

— *Krank*[2], a mormăit. Mă simt rău.

Îndepărtându-se brusc de bătrân, a luat-o prin mulţimea de invitaţi, clătinându-se. S-a lovit de o femeie frumoasă într-o rochie sclipitoare cu paiete, vărsându-i băutura. Oamenii şi-au îndreptat privirile către el. A îngăimat o scuză şi şi-a continuat drumul.

Ştia că atrage atenţia asupra lui. Privind peste umăr, i-a observat pe cei de la securitate cu staţii radio. Coborau scările, amestecându-se prin mulţime şi îndreptându-se spre el. Cineva trebuie să-l fi văzut strecurându-se pe sub cordon. Ce altceva mai ştiau?

Telefonul era în buzunar. Dacă-l găseau, l-ar fi dat de gol şi l-ar fi ucis.

A reuşit să ajungă până la ieşire. Aerul rece şi tare l-a izbit, şi aburii respiraţiei lui s-au ridicat în aer. Deodată, transpiraţia de pe frunte a devenit jilavă.

În jurul casei totul era îngropat adânc în zăpadă. Un fulger a spintecat cerul nopţii şi pentru un moment faţada de secol XVIII a casei a fost luminată ca în plină zi. Vechiul lui MG Midget cu verdele specific maşinilor de curse britanice era parcat între un Bentley sclipitor şi un Lamborghini şi s-a îndreptat către el. O voce din spate i-a strigat în germană: *Halt!*

L-a ignorat pe bodyguardul care i se adresase şi s-a urcat în maşină. A pornit motorul, a apăsat pe acceleraţie şi

---

1 Mulţumesc, în lb. germană (n. tr.).

2 Bolnav, în lb. germană (n. tr.).

roţile MG-ului s-au învârtit pe pavajul îngheţat. S-a îndreptat pe drumul lung care ducea la porţile principale. Acolo, era un alt paznic care vorbea prin radio.

Porţile de fier forjat, aurite şi înalte, glisau, gata să se închidă.

Oliver a îndreptat MG-ul pe direcţia spaţiului liber care se micşora şi a izbit cu putere. A fost aruncat înainte în scaun şi aripile maşinii sport s-au îndoit. A reuşit totuşi să treacă şi a ţinut-o tot înainte. Paznicul a strigat la el să se oprească, dar a accelerat puternic pe drumul îngheţat.

În mai puţin de un minut a văzut luminile unei maşini în urma lui. Lumina din oglinda retrovizoare îl orbea pe măsură ce automobilul prindea viteză. Conifere încărcate de zăpadă apăreau şi dispăreau în lumina galbenă a farurilor.

A văzut crusta de gheaţă din faţa lui, dar era prea târziu pentru a mai face ceva. Imediat ce a atins-o, a simţit cum maşina derapează. Şi-a încleştat mâinile pe volan şi a reuşit să recapete controlul. La contactul cu suprafaţa sticloasă, maşina din spate s-a răsucit, intrând în copacii de pe marginea drumului.

După douăzeci de minute, era la hotel. A parcat MG-ul lovit într-o zonă mai ferită din spate şi a urcat în fugă în cameră. Furtuna se apropia şi zăpada lăsa locul ploii torenţiale care răpăia pe acoperiş. Lampa de pe birou a pâlpâit când a pornit laptopul.

A durat parcă o eternitate până să se încarce. Nu ştia cât timp mai avea.

— Haide odată! a implorat el.

S-a logat în contul de e-mail şi a dat scroll în grabă în Inbox până a dat de un mesaj cu titlul **Scrisoarea lui Amadeus**. Era de la profesor. A apăsat pe REPLY. Degetele îi tremurau în timp ce tasta.

Profesore – Trebuie să vorbesc iar cu dumneavoastră despre scrisoare. Urgent. O să vă sun. Am găsit ceva. Pericol.

A apăsat pe SEND. În timp ce mesajul se trimitea, a bâjbâit după telefon şi l-a conectat la laptop cu un cablu USB. *Calm. Rămâi calm.* Cât a putut de repede, a descărcat filmul

de pe telefon pe hard disk.

Nu a vrut să se uite la el, dar ştia că nu trebuia să fie prins cu el. Era un singur loc în care-l putea trimite în siguranţă. Putea să i-l trimită ei pe e-mail. Ea l-ar fi primit oriunde ar fi fost.

Era tocmai în mijlocul mesajului, când luminile s-au stins. În camera rămasă în întuneric, ecranul laptopului îl anunţa că pierduse conexiunea la internet. A înjurat şi a ridicat telefonul. Era mort şi el. Furtuna întrerupsese şi legăturile telefonice.

Oliver şi-a muşcat buza, încercând să se concentreze. Laptopul încă mai mergea pe baterie. A căutat în servietă şi a găsit CD-ul pe care îl folosise pentru a salva fotografiile legate de studiul său. L-a băgat în unitatea de CD a laptopului şi a copiat în mare grabă fişierul video pe el.

Pipăind la repezeală prin întuneric, a găsit cutia cu tot setul *Flautului fermecat* de Mozart. Intenţionase oricum să i-l trimită înapoi cu poşta şi plicul era deja ştampilat şi cu adresa scrisă. Încuviinţă în sinea lui: era singura soluţie. A scos unul dintre discurile cu Mozart şi a pus CD-ul pe care tocmai îl copiase în locul lui. A luat un marker şi a scris rapid câteva cuvinte pe suprafaţa lucioasă a discului înainte de a pune CD-ul cu muzică peste el, şi a închis carcasa. S-a rugat ca, în caz că ea îl va vedea înainte ca el să ajungă acolo, să-i ia în serios avertismentul.

Ştia că nu departe de hotel era o cutie poştală, de la intersecţie undeva către capătul lui Fischer Strasse, şi a coborât scările în fugă, ieşind în strada întunecată. Luminile erau încă stinse şi casele se aflau în întuneric. Ploaia care cădea fără încetare se transformase în lapoviţă, iar smochingul i se făcuse leoarcă în timp ce alerga pe pavajul alunecos şi noroios. O zăpadă murdară se aşternuse pe clădirile adormite, iar străzile erau pustii.

Oliver a vârât pachetul în cutia poştală cu degetele tremurându-i de frig şi frică şi s-a întors spre hotel. Îşi făcuse deja planul: trebuia să-şi împacheteze lucrurile şi să plece naibii cât mai repede de acolo.

Ajunsese la cincizeci de metri de hotelul rămas în întuneric, când farurile puternice au apărut la colţul străzii şi

s-au îndreptat spre el. Maşina cea mare s-a apropiat ameninţător. S-a întors să o ia în direcţia opusă, dar a alunecat, julindu-şi un genunchi de pavaj. Mercedesul s-a oprit lângă el. Erau patru bărbaţi înăuntru. Uşile din spate s-au deschis şi doi dintre ei s-au dat jos şi l-au prins de braţe. Figurile lor erau necruţătoare. L-au împins pe bancheta din spate şi maşina a pornit-o pe străzile liniştite ale micului oraş.

Pe drum nimeni nu a vorbit, iar Oliver a stat în întuneric cu privirea îndreptată în jos. Mercedesul s-a oprit şi bărbaţii l-au tras fără milă afară din maşină.

Erau pe marginea unui lac. Lapoviţa încetase şi lumina palidă a lunii se reflecta pe suprafaţa lui îngheţată. Luminile orăşelului erau undeva în spate şi clipeau în depărtare.

Toţi cei patru bărbaţi s-au dat jos din maşină. L-au împins şi pe Oliver şi l-au izbit de lateralul maşinii, cu o mână răsucită la spate dureros, iar cineva i-a îndepărtat picioarele lovindu-l. A simţit cum nişte mâini dibace îl percheziţionau.

Şi-a adus aminte de telefon cu o clipă înainte ca ei să-l găsească în buzunarul de la haină. A simţit în gură gustul fricii, dându-şi seama că în graba lui uitase să şteargă filmuleţul.

L-au smucit de pe metalul rece al maşinii şi a văzut ţeava pistolului scânteind în lumina lunii. Bărbatul care ţinea arma era înalt, probabil peste un metru nouăzeci, şi foarte robust. Privirea îi era impasibilă. Sub linia părului blond-roşcat tuns foarte scurt, unul dintre lobii urechilor era răsucit şi crestat.

Oliver s-a uitat la el.

— Te cunosc de undeva? l-a întrebat.

— Mergi! a spus bărbatul cu pistolul şi i-a făcut semn către lac.

Oliver a păşit printre pâlcurile de papură şi a făcut primul pas pe gheaţă. A mers apoi pe suprafaţa lacului. Zece metri, cincisprezece. Sub el, gheaţa era groasă şi rezistentă. Fiecare nerv din corpul său urla, iar inima îi bătea parcă în gât. Trebuia să existe o cale de scăpare.

Dar nu era şi el ştia asta. A continuat să meargă, alunecând pe gheaţa tare, dar netedă. Smochingul îi era îmbibat de transpiraţie.

Când a ajuns la treizeci de metri de mal, a auzit o împuşcătură. A avut o mică tresărire de spaimă, dar nu a simţit niciun impact, nicio durere. A simţit cum lovitura a rezonat prin gheaţa de sub picioarele lui.

Atunci şi-a dat seama că nu aveau de gând să-l împuşte.

A privit neajutorat în timp ce fisura albastră se extindea de la gaura pe care o făcuse proiectilul trecându-i pe sub picioare cu un trosnet lent şi sonor. S-a uitat înapoi către mal şi a văzut alt om intrând în maşină şi scoţând o puşcă mitralieră pe care i-a dat-o individului înalt.

Oliver a închis ochii.

Un rânjet larg a apărut pe faţa celui înalt, în timp ce ţinea strâns arma la şold, dând drumul unui scurt foc automat la picioarele lui Oliver.

Gheaţa a zburat în bucăţi, iar fisurile au apărut peste tot, înconjurându-l ca o pânză de păianjen. Nu avea unde să fugă. Suprafaţa îngheţată de sub el a scos parcă un geamăt şi apoi a plesnit.

Şocul apei extrem de reci i-a tăiat respiraţia. A încercat să se apuce de marginea colţuroasă a găurii create, dar mâinile i-au alunecat. Apa s-a ridicat deasupra capului lui, i-a intrat în nas şi în gură, iar presiunea i-a bubuit în urechi în timp ce dădea din picioare şi se zbătea. În întunericul care-l înconjura, şi-a dat seama că ajunsese sub crusta de gheaţă. Degetele lui au alunecat neajutorate pe suprafaţa ei de dedesubt, îndepărtându-se de gaură. Bule de aer i-au ieşit şuvoi de pe buze. Nu exista nicio cale să iasă la suprafaţă sau să se întoarcă.

Şi-a ţinut respiraţia şi s-a zbătut lovind gheaţa până când nu a mai putut să o ţină. Trupul i-a intrat în convulsii odată ce apa rece ca gheaţa i-a pătruns în plămâni.

În timp ce-şi dădea sufletul, îi auzea parcă pe criminali râzând.

2

Sudul Turciei

Unsprezece luni mai târziu

Cei doi bărbaţi care jucau cărţi la masa din bucătărie au auzit huruitul brusc al unui motor şi s-au uitat la timp pentru a vedea camionul apărând în lumina ferestrelor patioului.

Apoi, acesta a izbit cu forţă. Cioburi, aşchii de lemn şi bucăţi de tencuială au explodat în cameră. Camionul s-a poticnit în roţile din faţă, cu apărătoarea mâncată de rugină ieşind prin gaura făcută în perete.

Cei doi s-au aruncat la pământ, căutând să se adăpostească, dărâmând sticlele de bere, dar au fost prea lenţi. Uşa camionului a zburat într-o parte şi bărbatul care a apărut din norul de praf era îmbrăcat tot în negru. Vestă de luptă neagră, mască de schi neagră, mănuşi negre. A privit câteva clipe cum jucătorii de cărţi s-au retras către spatele camerei şi apoi a scos Browningul de 9 mm cu amortizor din toc şi i-a împuşcat rapid pe amândoi în piept, cu foc dublu. Trupurile lor s-au prăbuşit pe podea. O cutie uzată a zornăit pe dalele podelei. A mers către cel mai apropiat jucător de cărţi şi i-a tras un glonţ în cap. Apoi a trecut la următorul. Bărbatul în negru urmărise casa izolată timp de trei zile, fără grabă, bine ascuns în copacii de dincolo de gard. Cunoştea rutina. Ştia că în spatele clădirii se afla un garaj care adăpostea o autoutilitară Ford ruginită, cu cheile lăsate în contact, şi că putea să se strecoare peste zid şi să ajungă la ea fără a fi văzut prin ferestrele din spate unde stăteau de obicei bărbaţii, jucând cărţi şi bând bere.

Ştia, de asemenea, unde se afla fata.

Praful începuse să se aştearnă în bucătăria devastată. După ce s-a asigurat că cei doi bărbaţi nu se mai puteau scula, intrusul a pus la loc în toc Browning-ul cald şi a intrat în casă. S-a uitat la ceas. Nu trecuseră nici două minute de când sărise peste zid. Lucrurile mergeau conform planului.

Uşa de la camera fetei era şubredă şi a cedat din balamale la a treia lovitură de picior. Între timp, a auzit-o ţipând şi a năvălit înăuntru. Fata se ghemuise la capătul celălalt al patului, cu cearşaful tras peste ea şi cu groază în ochi. El ştia că abia împlinise treisprezece ani.

Bărbatul s-a îndreptat către ea, oprindu-se la marginea

patului. Fata a ţipat şi mai tare. S-a întrebat dacă nu cumva trebuia să-i dea unul din tranchilizantele pe care le avea mereu cu el. Şi-a scos masca de schi, arătându-şi faţa osoasă şi bronzată şi părul blond.

— Vino cu mine, i-a spus blând, întinzând mâna către ea.

Fata s-a oprit din ţipat şi s-a uitat la el neîncrezătoare. Celălalt individ avea o privire dură. Cel de acum era diferit.

Bărbatul a băgat mâna în vestă şi i-a arătat o fotografie în care era el cu părinţii ei. Ea nu-i mai văzuse de multă vreme.

— E în regulă, i-a spus el. Numele meu este Ben şi sunt aici ca să te ajut. Familia ta m-a trimis, Catherine. Ne aşteaptă. Te voi duce la ei.

Obrajii fetei erau umezi de lacrimi.

— Eşti poliţist? a întrebat ea cu o voce joasă.

— Nu, a răspuns el. Doar un prieten.

Bărbatul a întins mâna mai mult, uşor, iar ea l-a lăsat să o apuce de braţ şi să o ajute să se ridice în picioare. Braţul ei părea lipsit de vlagă sub bluza murdară. Nu a protestat când a condus-o afară din cameră şi nu a reacţionat la imaginea celor doi bărbaţi morţi întinşi pe podeaua bucătăriei.

Ajunsă afară, a clipit în lumina soarelui. Era ceva vreme de când văzuse ultima oară împrejurimile casei. Nu se ţinea prea bine pe picioare şi Ben a dus-o în braţe până la Land Roverul pe care-l lăsase parcat la vreo cincizeci de metri de casă, ascuns în nişte tufişuri. A deschis uşa de la maşină şi a aşezat-o pe scaun. Tremura. În spate avea o pătură şi a acoperit-o cu ea.

S-a uitat din nou la ceas. Mai erau cinci minute până când ceilalţi trei bărbaţi aveau să se întoarcă, dacă se conformau rutinei.

— Să mergem, a şoptit şi a trecut de partea şoferului.

Fata a murmurat ceva drept răspuns, dar prea încet.

— Ce? a întrebat el.

— Şi Maria? a repetat ea, uitându-se la el.

Ochii lui s-au îngustat.

— Maria?

Catherine a arătat înapoi, către casă.

— E încă înăuntru.

— Maria e o fată ca tine? O ţin închisă şi pe ea?

Catherine a încuviinţat solemn.

El a luat o decizie.

— OK, am nevoie ca tu să stai aici un minut. Pot să am încredere în tine?

Ea a dat iar din cap aprobator.

— Unde este?

În trei minute a aflat unde o ţineau pe Maria. Ca să ajungă acolo trebuia să treacă printr-o cameră murdară, unde erau puse câteva camere de filmat pe trepiede în jurul unui pat cu aşternut mototolit, cu un echipament de iluminat ieftin aruncat într-un colţ şi un televizor cu video puse pe o masă joasă, simplă. Videoul fusese lăsat pornit, cu sunetul închis. A apăsat pe pauză şi s-a uitat la imagini, realizând ceea ce ve-dea. L-a recunoscut pe unul dintre bărbaţii pe care-i împuşcase mai devreme. Fata goală care se zvârcolea în acel film neprelucrat nu avea mai mult de unsprezece – doisprezece ani.

A simţit cum îl cuprinde mânia şi a lovit cu putere cu piciorul în televizor, aruncându-l de pe masă. Acesta a lovit podeaua şi a pocnit într-o jerbă de scântei.

Uşa de la camera Mariei nu era închisă şi când a intrat în spaţiul acela sordid, primul gând care i-a trecut prin minte a fost că era moartă.

Era fata înregistrată pe video. Încă mai respira, dar era drogată puternic. Doar o vestă soioasă şi nişte pantaloni scurţi îi acopereau trupul slab. A ridicat-o cu grijă din pat şi a dus-o în braţe prin casă înapoi către Land Rover. A întins-o uşor pe bancheta din spate, şi-a scos propria vestă şi a acoperit-o. Catherine i-a căutat mâna şi s-a uitat către Ben cu o privire întrebătoare.

— Va fi bine, a spus el blând.

Zgomotul unei maşini care se apropia i-a atras atenţia. Se întorseseră. Land Roverul era bine ascuns de privirea lor. La fel era şi autoutilitara, care stătea încă îngropată pe jumătate în gaura din peretele bucătăriei, în spatele casei, dar ei aveau s-o descopere destul de curând.

Ben s-a urcat la volan şi a ascultat. A auzit voci şi pe

unul dintre cei trei bărbaţi dându-se jos. Au urmat scrâşnetul porţilor de fier şi rostogolirea cauciucurilor Suzuki-ului pe pietriş. Apoi bolborositul motorului prin ţeava de eşapament şi oprirea în faţa casei. Deschiderea şi trântirea portierelor maşinii. Paşi şi râsete.

A tras încet uşa de la maşină şi a răsucit cheia. Vor ieşi de aici înainte ca vreunul să poată reacţiona. Apoi Catherine va fi din nou cu familia ei şi o va preda pe Maria autorităţilor în care mai avea încă încredere.

Mâna i s-a oprit la jumătatea drumului înainte să facă contact cheile. S-a lăsat pe spate în scaun şi a închis ochii. Le-a văzut din nou – acele imagini de pe televizor. Mâini grosolane întinse spre trupul tânăr. Dinţi stricaţi dezveliţi în rânjete largi. Privirile imploratoare ale fetei de pe pat.

A privit peste umăr la trupul subţire al Mariei, zăcând întins pe bancheta din spate. Catherine îl privea îngrijorată de pe scaunul din dreapta.

La naiba cu tot! A căutat sub scaunul pe care stătea şi a scos arma de rezervă. Era o Ithaca de calibrul 12, neagră şi brutală, cu mai puţin de şaizeci de centimetri între mâner şi ţeava tăiată. Încărcătorul era plin cu gloanţe 00-Buck, cu care puteai pătrunde într-o încăpere baricadată fără să fie nevoie să deschizi uşa.

A sărit cu picioarele afară din Land Rover.

— Mă întorc repede, i-a spus Catherinei.

Cei trei tocmai ajunseseră la veranda din faţă când el le-a sărit în spate. Doi dintre ei, cel gras şi cel cu părul lung, glumeau despre ceva în turcă. Al treilea părea serios, era tatuat, cu părul dat pe spate şi zornăia un mănunchi de chei. Avea o copie chinezească de Colt 1911-A1 prinsă la curea în spatele şoldului, cu trăgaciul în jos, în stilul amatorilor.

Când clac-clacul metalic al puştii Ithaca a tăiat aerul, toţi trei s-au întors deodată, cu ochi mari de uimire. Niciunul nu a avut timp să apuce o armă. O ţigară a căzut de pe nişte buze întredeschise.

I-a privit rece preţ de jumătate de secundă înainte să-şi descarce în ei magazia puştii, de aproape.

3

Undeva deasupra Franţei
Două zile mai târziu

Benedict Hope a privit pe fereastra Boeingului 747 şi a sorbit încă o dată, lung, din paharul cu whisky, în timp ce urmărea oceanul de nori albi plutind pe dedesubt. Gheaţa a zornăit în pahar. Whisky-ul i-a lăsat o dâră arzătoare de-a lungul limbii. Airline Scotch, ceva amestecat, fără nume, dar mai bun decât nimic. Era a patra oară când bea aşa ceva. Sau poate a cincea. Nu-şi mai putea aduce aminte.

Locul de lângă el era liber, la fel ca majoritatea celor de la clasa business a avionului. Şi-a întors capul de la geam, s-a întins şi a închis ochii.

Trei angajamente anul ăsta. Fusese ocupat şi era obosit. Îi luase două luni în Turcia să dea de urmele celor ce o ţineau pe Catherine Petersen. Două luni lungi de mizerie şi transpiraţie, pe urme false, urmărind informaţii fără rost, întorcând orice pietricică pe partea cealaltă. Părinţii fetei îşi pierduseră deja orice nădejde de a o mai vedea vreodată în viaţă. El nu a făcut niciodată promisiuni oamenilor. Ştia că exista mereu posibilitatea de a trimite familiei persoana căutată, într-un sac.

Asta i se întâmplase o singură dată. Mexico City, unul dintre cele mai active centre de răpire-răscumpărare ale lumii. Nu fusese vina lui. Răpitorii uciseseră copilul chiar înainte de a cere răscumpărarea. Ben fusese cel care îi găsise trupul. Un băieţel, puţin înainte de a-şi serba a unsprezecea zi de naştere, îndesat într-un container. Nu avea nici urechi, nici degete. Câteodată, răpitorii nici măcar nu o făceau pentru bani. Nu-i plăcea nici acum să se gândească la acele momente, dar amintirile pe jumătate înăbuşite l-au asaltat.

Stăruise cu îndârjire în Turcia, aşa cum făcuse mereu. Nu abandonase niciodată pe nimeni, chiar dacă fuseseră nenumărate cazuri când totul părea fără speranţă. Precum în multe astfel de joburi, nu avusese nimic, nicio pistă pe care să

o apuce, doar o mulţime de oameni prea înfricoşaţi ca să vorbească. Apoi o fărâmă întâmplătoare de informaţie a dezlegat toată afacerea şi l-a condus direct la casa răpitorilor. Oameni muriseră pentru asta. Dar acum Catherine Petersen era din nou cu părinţii ei şi micuţa Maria era îngrijită până când avea să i se găsească familia.

Acum, Ben nu-şi dorea decât să meargă acasă, înapoi la sanctuarul care era vechea casă de pe îndepărtata coastă vestică a Irlandei. Se gândea la fâşia lui de plajă privată şi singuratică, micul golf stâncos unde îi plăcea să-şi petreacă timpul singur cu valurile, pescăruşii şi propriile gânduri. Planul lui după jobul din Turcia fusese să stea acolo în linişte cât mai mult posibil. Până la următorul telefon. Ăsta era un lucru de care putea fi sigur: întotdeauna va fi un alt telefon.

Şi venise mai devreme decât se aşteptase. Pe la ora douăsprezece, cu o noapte în urmă, stătea în barul hotelului cu o băutură în faţă, numărând orele până când avea să părăsească Istanbulul. Îşi verificase telefonul pentru prima oară într-o săptămână. Era un mesaj care-l aştepta, iar vocea era una pe care o cunoştea foarte bine.

Era Leigh Llewellyn. Ea era ultima persoană pe care se aştepta să o audă. Ascultase mesajul de câteva ori.

Îi părea tensionată, nervoasă, cu respiraţia precipitată.

Ben, nu ştiu unde eşti şi nici când vei primi acest mesaj, dar trebuie să te văd. Nu ştiu pe cine altcineva să sun. Stau în Londra, la Dorchester. Vino şi găseşte-mă. Te voi aştepta aici cât de mult voi putea. O pauză, apoi cu o voce încordată: *Ben, sunt speriată. Te rog, vino repede dacă poţi.*

Mesajul fusese trimis cu cinci zile înainte, pe 4 decembrie. Ascultându-l, anulase zborul spre Dublin şi în mai puţin de o oră era la Heathrow.

Ce ar fi putut să vrea de la el? Nu mai vorbiseră de cincisprezece ani.

Ultima oară când o văzuse pe Leigh Llewellyn fusese la înmormântarea lui Oliver în ianuarie, în acea zi teribilă când văzuse sicriul vechiului său prieten intrând în pământ, în timp ce ploaia aia galeză de gheaţă se năpustise asupra cimitirului părăsit. Stătuse pe marginea gropii cu părul ei lung şi negru în voia vântului. Îşi pierduse deja părinţii cu mult timp înainte.

Acum şi fratele ei murise înecat într-un accident tragic. Cineva ţinea o umbrelă deasupra ei. Ea nu părea să observe. Faţa ei cu trăsături frumoase era palidă şi trasă. Ştia acei ochi verzi ca de jad, din urmă cu mulţi ani. Ben îşi amintea atât de bine strălucirea lor, iar acum priveau fără expresie în gol. Ignora cu desăvârşire prezenţa fotografilor care dădeau târcoale ca vulturii, ca să surprindă o cât de mică imagine a starului de operă care îşi scurtase turneul european ca să aducă sicriul fratelui, cu avionul personal, de la Viena înapoi în Ţara Galilor, unde se născuse.

Îşi dorise să vorbească cu ea în ziua aceea, dar era mult prea multă durere între ei. Ea nu-l văzuse, iar el se ţinuse departe de ea. Pe drumul spre ieşirea din cimitir, el îi pasase o carte de vizită asistentului ei personal. Era tot ce putea face. Apoi se făcuse nevăzut.

După funeralii, Leigh dispăruse din viaţa publică şi se retrăsese la casa ei din Monte Carlo. Se gândea la ea adesea, dar nu o putea suna.

Nu, după ce îi făcuse el cu cincisprezece ani în urmă.

4

Ballykelly, Irlanda de Nord
Cu cincisprezece ani în urmă

Într-o noapte ploioasă de marţi, subcaporalul Benedict Hope a părăsit strada principală luând-o în jos pe aleea plină de băltoace, printre pubele şi noul graffiti care spunea LA DRACU’ CU PAPA. Firma micului bar unde se bea vin a scârţâit în bătaia vântului.

A păşit înăuntru prin intrarea de piatră şi şi-a scuturat apa de pe haine, bucuros că scăpase de uniformă. O scară de fier ruginită ducea până la uşile duble ale barului. În timp ce se apropia, a auzit sunetul pianului plutind pe sub ele. A împins uşile şi a păşit pe podeaua de pe care se desprindea linoleumul. Localul era aproape gol.

Ben a tras un taburet şi s-a aşezat la bar. Barmanul

lustruia cu o cârpă o halbă de bere.

— Cum îţi mai merge, Joe?

Joe a zâmbit prin barba lui groasă.

— Îmi merge bine, mersi. Ca de obicei?

— De ce nu? a spus Ben.

Joe a apucat un pahar şi a turnat în el dintr-o sticlă de Black Bush, care atârna în spatele barului.

— O s-o dai gata destul de repede, a spus cântărind cu privirea nivelul de alcool rămas în sticlă.

Pianistul a început să cânte din nou. Era o pianină veche şi uzată, căreia îi lipsea cea mai mare parte a finisajului exterior şi care avea neapărat nevoie să fie acordată, dar care suna bine sub degetele muzicianului. Era o interpretare destul de bună a boogie-woogie-ului lui Jerry Lee Lewis, ţinând un ritm excelent cu mâna stângă, în timp ce dreapta bătea gamele electrizante de blues.

— Nu-i rău deloc, nu-i aşa? a spus Joe. Unul de-ai tăi, după cum arată.

Ben s-a răsucit pe taburet.

— Mda, de fapt chiar e.

— Păcat. Mă gândeam să-l angajez. Ar putea să mai atragă ceva clientelă.

Ben îi ştia şi numele. Soldat Oliver Llewellyn. Era înalt şi subţire, iar părul negru îi era tăiat foarte scurt, ca o perie. Era prea concentrat asupra clapelor ca să-l observe că Ben îl urmărea de pe scaun.

O blondă tânără de vreo douăzeci de ani stătea rezemată de o margine a pianului, privind admirativ cum degetele lui Oliver alergau. Brusc, acesta a tăiat clapele descrescător şi a continuat într-o serie de acorduri vibrante de jazz care parcă făceau trecerea de la Jerry Lee Lewis la Oscar Peterson.

— Eşti fantastic, pe cuvânt! a zis blonda dintr-o suflare. De fapt nu eşti soldat, nu-i aşa?

— Ba bineînţeles că sunt, a răspuns Oliver zâmbind şi continuând să cânte. SAS[1].

— Glumeşti! a spus ea.

---

[1] *Special Air Service*, regiment de forţe speciale al armatei Marii Britanii (n. tr.).

— Nu, i-a răspuns el. Eu nu glumesc niciodată. SAS. Sexy – Atractiv – Sofisticat. Ăsta sunt eu.

Ea a chicotit şi l-a lovit în glumă pe umăr, iar el a continuat să cânte cu mâna dreaptă, în timp ce stânga şi-a petrecut-o în jurul taliei ei, trăgând-o către el.

— E destul loc pe acest scaun pentru amândoi, a spus el. Haide, îţi arăt un duet.

Ea s-a aşezat aproape de el, cu coapsa atingând-o pe a lui.

— Care-i numele tău? a întrebat el.

— Bernie.

Ben a zâmbit larg şi s-a întors către paharul lui, schimbând priviri cu înţeles cu Joe. Soldatul Llewellyn nu pierdea timpul.

Uşile s-au deschis într-o parte şi patru tipi au intrat aşezându-se la o masă în mijlocul sălii. Erau pe la vreo douăzeci şi cinci de ani, aroganţi şi încrezuţi. Unul dintre ei a mers la bar pentru câteva halbe de bere, ignorând salutul prietenos din cap al lui Ben. Unul din prietenii lui, mare şi supraponderal, cu faţa palidă, s-a întors greoi în scaun şi a chemat-o pe fata căreia Oliver tocmai îi arăta un duet simplu.

— Bernie! Vino aici!

Şi cu ochii mijiţi a aruncat o privire lungă către spatele lui Oliver.

Bernie s-a smuls de lângă pian şi s-a ridicat nervoasă în picioare.

— Trebuie să plec, i-a şoptit ea lui Oliver.

Acesta a ridicat trist din umeri şi s-a avântat în acordurile unei nocturne de Chopin.

Bernie s-a aşezat la masa celor patru tineri.

— Ce dracu’ făceai cu el? a întrebat-o cel gras, uitându-se la ea cu insistenţă. Nu vezi ce e?

— Ne amuzam puţin doar, a rostit ea încet. Lasă-l în pace, Gary.

Oliver s-a oprit din cântat. A luat halba pe jumătate băută de pe pian şi a golit-o, s-a uitat la ceas şi a ieşit din bar. Bernie şi-a întins gâtul şi i-a zâmbit trist când a trecut pe lângă masa lor.

Cei patru s-au privit între ei. Gary şi-a ridicat sprân-

cenele şi şi-a îndreptat brusc bărbia către uşă.

— Tu stai aici, i-a mârâit el lui Bernie şi şi-a împins scaunul înapoi de la masă.

Toţi patru au sorbit ultima picătură de bere şi s-au ridicat în picioare, apoi s-au îndreptat către uşă. Bernie a privit îngrijorată.

— Gary..., a început ea.

— Tu! Tacă-ţi fleanca! şi Gary a îndreptat un deget gros către faţa ei.

— Asta-i din cauza ta, târfă! Ţi-am spus să nu te învârţi pe lângă nenorociţii ăştia de soldaţi.

Toţi patru au ieşit afară hotărâţi.

În tot acest timp, Ben privise. A oftat. Şi-a pus paharul pe tejghea şi a coborât de pe scaun.

Afară pe alee, cei patru deja îl ajunseseră din urmă pe Oliver. L-au împins către un zid. Doi dintre ei aveau cuţite cu piedică. Gary i-a ţintit un pumn în stomac, ceea ce l-a făcut să se chircească de durere. Oliver s-a îndreptat brusc şi l-a lovit cu capul fix între ochi. Grăsanul a scos un urlet şi a dat înapoi clătinându-se, cu sângele năvălindu-i pe nasul spart. Ceilalţi trei s-au repezit la Oliver, doi dintre ei ameninţându-l cu cuţitele îndreptate către gâtul lui, în timp ce al treilea l-a lovit cu piciorul în burtă. I-au luat portofelul şi au rupt bancnotele din el.

Ben a venit neobservat în spatele lor. Gary era prea ocupat cu propriul nas, aşa că Ben şi-a concentrat atenţia asupra celorlalţi. Cu o mână prinzându-l de păr şi o lovitură scurtă în spatele genunchiului, Ben l-a trântit pe spate pe unul dintre cei cu cuţite. L-ar fi putut omorî cu uşurinţă. A preferat însă să-i aplice o lovitură puternică în organele genitale. Bărbatul a scos un urlet animalic. Ceilalţi doi i-au dat drumul lui Oliver şi au fugit.

Gary şi-a ridicat pumnii. Faţa îi era mânjită cu sânge. Ben ştia exact la ce să se aştepte de la el. Era genul tipic de bătăuş fără stofă, fără creier şi fără disciplină. Doar ură, putere şi noroc, astea erau singurele lucruri care existau pentru el. Se va arunca înainte urlând ca un taur mare şi lipsit de judecată. Pumnii lui vor fi lenţi şi vor descrie un arc de cerc pe care un luptător antrenat îl va putea observa şi bloca la

timp. Odată ce i-ai blocat lovitura şi ai intrat în interiorul arcului de cerc, îl puteai lovi în plin.

Gary s-a lansat în luptă exact aşa cum anticipase Ben. Singura problemă era să găsească o metodă de a-l opri fără a-i lăsa răni majore. A prins pumnul care a zburat către el, i-a aplicat o priză şi i-a rupt încheietura. A continuat apoi cu o lovitură care i-a făcut praf buzele lui Gary şi l-a trimis cu capul într-un şir de pubele. Gary s-a prăbuşit pe cimentul ud, întins lângă prietenul său, care încă se mai zvârcolea pe spate, urlând în agonie cu mâna la testicule.

Ben l-a ajutat pe Oliver să se ridice în picioare. Se chinuia încă să tragă aer după lovitura în stomac.

— Haide, să mergem, i-a zis Ben, sprijinindu-l.

Ceva tare şi sfărâmicios i-a pârâit sub talpă. S-a uitat în jos şi a văzut pe ciment bucăţi din dinţii sparţi ai lui Gary.

— Bine că aţi apărut, a spus Oliver răsuflând cu greu. I-aş fi putut omorî. Şi-a unit sprâncenele, cu o expresie de recunoştinţă pe chip. Domnule, a adăugat.

— Oh, am observat. SAS, nu?

Portofelul lui Oliver rămăsese pe cimentul ud. Ben s-a aplecat şi a cules hârtiile care căzuseră din el: carnet de conducere, bani şi o fotografie. Ben le-a aranjat în portofel şi se pregătea să i le dea înapoi lui Oliver.

Dar apoi s-a oprit. A deschis din nou portofelul şi a scos fotografia. A îndreptat-o şi s-a uitat încă o dată la ea. A stat cu ochii la ea multă vreme.

Era o imagine a lui Oliver cu o fată, făcută la o petrecere. Avea braţul în jurul ei, prostindu-se şi arborând o mutră tâmpită.

Dar Ben nu se uita la Oliver.

Fata din poză purta o rochie de seară verde, care-i scotea în evidenţă culoarea ochilor, iar părul negru strălucitor i se revărsa peste umerii goi.

Pentru o clipă nu şi-a putut desprinde ochii de fotografie. I-a trebuit ceva efort ca să-şi smulgă privirea. I-a arătat poza lui Oliver şi într-un final a îndoit-o din nou şi a pus-o la loc în portofel.

— Dacă aş fi avut o fată ca ea, a spus aspru, nu mi-aş fi creat probleme umblând după femei ca Bernie.

Oliver a luat portofelul şi i-a dat drumul în buzunar. Şi-a şters sângele de pe buza de sus şi a spus:

— Sună ca un sfat, domnule. Numai că aceea nu e prietena mea. E sora mea mai mică.

5

Londra
În prezent

Ben a străbătut opulenta sală de recepţie a hotelului Dorchester şi s-a apropiat de birou.

— Doamna Llewellyn este încă în camera 1221? a întrebat.

Trei minute mai târziu păşea repede pe covorul moale al coridorului, apropiindu-se de uşa ei. Se gândea la ce voia şi la ce putea să-i spună după tot acest timp.

A trecut de un colţ al coridorului. Un bărbat stătea în picioare chiar în faţă. Nu părea că ar aştepta pe cineva şi nici a fi cineva care a închiriat o cameră de hotel. Stătea pur şi simplu acolo, cu spatele la una dintre uşi. Ben a verificat numărul ei. *1221.*

S-a uitat la tipul din faţa uşii de sus până jos. Era un om foarte mare. Era cu vreo doisprezece centimetri mai înalt decât Ben, în jur de un metru nouăzeci şi cinci. Era şi foarte lat. Probabil de vreo două ori greutatea lui, poate peste o sută cincizeci de kilograme. Purta un costum negru de poliester, care era prea strâns peste piept şi umeri. Braţele îi arătau de parcă mânecile erau gata să pocnească din cusături. Zece ani sau mai bine de folosire intensă de steroizi îi lăsaseră faţa săpată de urme de coşuri. Avea un cap cu barba rasă impecabil, ce îi stătea pe umerii masivi ca un bob de mazăre pe o riglă.

Ben a mers până la el fără a-şi schimba ritmul paşilor.

— Sunt aici pentru a o vedea pe Leigh Llewellyn.

Bărbatul cel masiv şi-a încrucişat braţele pe piept şi a

dat dezaprobator din cap. O licărire de amuzament i-a trecut pe chip.

— Nimeni nu o poate vedea, a răspuns el cu o voce profundă. Nu poate fi deranjată.

— Sunt un prieten. Mă aşteaptă.

O pereche de ochi mari i-au sfredelit pe ai lui.

— Nu mi s-a comunicat aşa ceva.

— Poţi să-i spui că sunt aici? a spus Ben. Numele meu e Hope.

Bărbatul a scuturat scurt din cap.

— Mm, nici gând.

— Mai bine m-ai lăsa să intru.

— Cară-te, piticanie!

Ben a reuşit să treacă de gorilă şi să bată la uşă. Imediat, mâna pătrată a tipului a ţâşnit şi l-a prins de încheietură cu degetele-i groase.

— Nu trebuia să faci asta, a spus Ben.

Namila era pe cale să răspundă, când Ben i-a sucit mâna într-o priză care era doar la o fracţiune distanţă de a-i rupe încheietura. A îndoit mâna tipului la spate şi l-a forţat să se lase în genunchi. Durerea era aceeaşi, nu conta cât de mari erau.

— Poate că ar trebui să o luăm de la început, a spus Ben pe un ton moale. Am venit aici ca să o văd pe Leigh Llewellyn. Nu vreau să te rănesc decât dacă mă obligi. Tot ce vreau e să fiu lăsat înăuntru. Crezi că te poţi descurca acum cu asta?

— Bine, bine. Dă-mi drumul.

Vocea matahalei era piţigăiată şi panicată, iar el începuse să tremure.

Uşa s-a deschis. Încă doi bărbaţi au apărut la intrare. Amândoi purtau aceleaşi costume ieftine, dar niciunul nu era la fel de mare ca primul.

Ben le-a aruncat o privire de avertizare.

— Mai bine mi-aţi da voie să intru, a spus ei, sau o să-i rup braţul.

O figură familiară a apărut din spatele lor. Ei s-au dat la o parte pentru a-i face loc.

— E în regulă, le-a spus, îl cunosc.

— Bună, Leigh, a zis Ben.

Ea i-a aruncat o privire întrebătoare:

— Ce faci cu bodyguardul meu?

N-a putut decât să zâmbească la auzul vocii ei. Încă mai păstra acea melodică cadenţă galeză în accent, doar puţin temperată de anii de călătorii în jurul lumii şi de viaţă în străinătate.

Ben i-a dat drumul tipului şi acesta a alunecat greoi pe podea.

— Asta-i ceea ce se numeşte un sac de rahat? a spus el.

Ceilalţi doi bodyguarzi se mişcau ameninţător prin preajma uşii, schimbând priviri nervoase. Matahala s-a adunat încet de pe podea, fără vlagă, frecându-şi braţul şi gemând.

— Mai bine ai intra, i-a zis ea lui Ben.

Şi-a făcut loc cu umerii printre cei doi şi a păşit în încăpere.

Camera 1221 era de fapt un vast apartament în care se simţea miros de flori. Lumina slabă a soarelui pătrundea înăuntru prin trei ferestre înalte, flancate de perdele grele. Leigh l-a condus înăuntru şi a închis uşa repede, lăsându-i pe bodyguarzi afară pe coridor. S-au privit în faţă cu nesiguranţă.

— Cincisprezece ani, a spus el.

Era încă aceeaşi Leigh pe care şi-o amintea, încă frumoasă. Aceeaşi figură suplă, aceeaşi piele perfectă. Acei ochi verzi. Purta blugi decoloraţi şi un pulover bleumarin. Nu era machiată. Nu avea nevoie. Singura bijuterie pe care o purta era un medalion de aur atârnat pe un lanţ subţire în jurul gâtului. Părul îi cădea liber pe umeri, negru şi lucios, exact aşa cum şi-l amintea.

— Ben Hope, a început ea pe un ton glacial, privindu-l, mi-am promis că data următoare când o să te văd, o să te plesnesc peste faţă.

— Pentru asta m-ai chemat? a spus el. Acum sunt aici, aşa că nu ezita!

— Nu credeam că o să-ţi faci apariţia.

— Am primit mesajul tău azi-noapte. Am venit direct aici.

— L-am trimis acum câteva zile.

— Am fost ocupat, a spus el.

— Sigur, a pufnit ea.

— Am avut impresia că ai nevoie de ajutorul meu, a zis el, dar mi se pare că nu sunt tocmai binevenit.

Ea l-a privit sfidător:

— Nu mai am nevoie de tine. Am intrat în panică, atâta tot. Nu ar fi trebuit să te sun. Am lucrurile sub control acum.

— Comitetul tău de primire? Am observat.

— Dacă ţi-ai abandonat treburile ca să vii aici, n-o să fie un timp pierdut.

Geanta de mână îi era pe un fotoliu. A mers până acolo, şi-a scos portofelul şi a început să numere bancnote.

— N-am nevoie de banii tăi, Leigh. Vreau să ştiu ce se petrece. Pui de un circ cumva? – a întrebat-o, arătând cu degetul mare peste umăr

Ea şi-a pus portofelul jos.

— Nu înţeleg.

— Atunci, de ce ţi-ai angajat o trupă de clovni?

— Ca să mă apere.

— Nu ar fi în stare să te apere nici de un grup de quakeri[1].

— Trebuia să angajez pe cineva. Tu nu erai aici.

La fel ca atunci.

— Sunt aici acum, a zis el. Dacă tot am făcut drumul ăsta, măcar spune-mi ce se întâmplă.

Ea a oftat, bătând în retragere.

— Bine. Îmi pare rău. Sunt obosită şi speriată. Am nevoie de ceva de băut. Vrei şi tu un pahar?

Ben şi-a întins vesta maro de piele pe spatele unei canapele.

— Pare un început promiţător. Aş putea încerca un scotch decent, după porcăria aia pe care mi-au dat-o în avion.

— Ai rămas la whisky-ul tău.

Leigh a deschis un bar oriental şi a luat o sticlă verde. Lui i s-a părut că vede un tremur uşor în mişcarea mâinii ei.

— Single malt[2]? a întrebat ea, apoi şi-a turnat în pahar

[1] Membri ai Societăţii Religioase a Prietenilor, sectă religioasă protestantă înfiinţată în secolul al XVII-lea de către George Fox şi care s-a remarcat prin pacifism, nonviolenţă şi nerecunoaşterea riturilor şi a clerului (n. tr.).

[2] Whisky fabricat dintr-un singur tip de malţ (de obicei orz) şi distilat la o distilerie anume (n. tr.).

la fel de mult ca într-al lui.

El nu-şi amintea ca ea să fi băut. Însă, pe vremea aia ea era doar o fată de nouăsprezece ani. Trecuse atât de mult timp. Şi-a dat seama că nu o mai cunoştea aproape deloc.

Ea a luat agitată o gură de whisky, s-a strâmbat şi a îngăimat:

— Am dat de necazuri. Mi s-a întâmplat ceva.

— Stai jos şi povesteşte-mi totul, a spus el.

S-au aşezat faţă în faţă în fotolii confortabile, de o parte şi de alta a măsuţei de cafea cu blat de sticlă. Paharul lui era deja gol. S-a întins după sticlă şi şi-a turnat încă unul dublu.

Leigh şi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Rotindu-şi paharul cu whisky pe masă, a început să vorbească:

— Am fost în Londra şase săptămâni cu un contract, a spus ea. Am jucat *Tosca* la Opera Regală. Am închiriat un mic apartament nu departe de teatrul de operă. Era dimineaţa de după ultima zăpadă. Planificasem să pierd ceva vreme prin jur. Făcusem unele cumpărături în Covent Garden şi mă întorceam pe jos la apartament. E pe o stradă liniştită, unde de multe ori nu vezi pe nimeni. Mi s-a părut că cineva mă urmărea. Ştii, acea senzaţie că nu eşti singur?

— Continuă.

— Ei se aflau într-o maşină, una mare şi închisă la culoare. Nu-mi aduc aminte ce marcă. Mă urmăreau doar de-a lungul străzii, în ritmul meu de mers. Prima oară m-am gândit că sunt fotografi sau nişte indivizi care acostează femei pe stradă. Am încercat să-i ignor mergând mai repede. Apoi maşina a virat brusc pe pavaj în faţa mea, tăindu-mi calea. Am încercat să mă întorc în direcţia opusă, dar au coborât şi mi-au blocat retragerea.

— Poţi să-i descrii?

Ea a dat din cap.

— Erau trei: şoferul şi încă doi. Bine îmbrăcaţi şi cu costume închise la culoare. Arătau a oameni de afaceri. Unul dintre ei mi-a spus să intru în maşină. Când am dat să fug, m-a prins.

— Cum ai reuşit să scapi?

Leigh a zâmbit misterios.

— Trebuie să-ţi spun ceva despre viaţa în Monte Carlo: deşi unii susţin că seamănă cu un stat poliţienesc, femeile pot să meargă în siguranţă pe stradă. Oriunde în altă parte, în Europa sau în Statele Unite, am mereu la mine un spray Mace[1].

El a clipit.

— Aveai la tine un Mace?

— În Marea Britanic, o ţară liberă? a răspuns Leigh, scuturând din cap. Glumeşti. Am cu mine doar un mic spray de păr. În timp ce el mă ţinea de braţ, i-am dat cu el în ochi.

— Crud, dar eficient.

Ea a oftat lăsându-şi capul în mâini, părul negru acoperindu-i faţa.

— Nu m-am gândit niciodată că va trebui să-l folosesc, a spus ea încet, a fost teribil. Îl tot văd, iar şi iar, în faţa ochilor. Tipul mi-a dat drumul, urlând şi frecându-şi ochii. A băgat mâna în vestă şi a scos un pistol. Am fugit ca o nebună. Ei au venit după mine. Sunt o alergătoare bună, dar m-ar fi prins dacă nu ar fi fost taxiul care tocmai trecea pe acolo. I-am spus şoferului *mergi, pur şi simplu mergi.* Nu m-am mai întors la apartament de atunci. S-a uitat la el cu îngrijorare în ochi. Deci ce părere ai?

— Cred că prietenii tăi de afară nu or să te ajute cu asta.

— Chiar a fost o tentativă de răpire, nu?

— Aşa pare, a aprobat el, oamenii în poziţia ta sunt o ţintă. Eşti o persoană importantă şi eşti bogată. Până când, bineînţeles, cineva se pune să-ţi facă rău. Ai vreun duşman de care îţi aduci aminte în mod special?

Leigh şi-a strâns buzele.

— Niciunul la care să mă gândesc. De ce aş avea? Sunt doar o cântăreaţă.

— O cântăreaţă destul de cunoscută, totuşi. Te-ai gândit vreodată că cineva te urmărea, ai primit vreun telefon ciudat, e-mailuri sau scrisori?

Ea a ridicat din umeri.

— Am fani care încearcă să mă contacteze prin Pam, asistentul meu personal. Oamenii mă recunosc câteodată şi

[1] Spray lacrimogen folosit pentru autoapărare (n. tr.).

vor un autograf pentru o copertă de CD – chestii de genul ăsta. Dar niciodată nu am avut de-a face cu nimic pe care să-l poţi numi ciudat sau ameninţător.

— Când ai fugit de atacatori şi ai luat taxiul, ai venit direct aici?

— Nu sunt atât de proastă. M-am gândit că pot lua numărul taxiului şi să-mi dea de urmă.

El a dat din cap.

— Deci nimeni nu ştie că eşti aici cu excepţia personalului de la hotel?

— Doar poliţia.

— Ei nu sunt niciodată de prea mare ajutor în astfel de cazuri.

— Mda, mi-au luat o declaraţie şi au spus că vor face cercetări.

— Presupun că nu ai luat numărul maşinii?

— Ben, s-a întâmplat atât de repede...

— Nu-i nimic. Oricum, era probabil ori un număr fals, ori o maşină furată. A făcut o pauză, cântărindu-şi cuvintele pentru ceea ce avea să spună în continuare. Leigh, trebuie să te întreb... e multă vreme de când...

— ...De când te-ai descotorosit de mine şi ai dispărut?

El nu i-a luat în seamă cuvintele şi a continuat:

— Ce am vrut să spun e că n-am mai ţinut legătura de mult timp. Te-ai măritat?

— Curioasă întrebare, Ben. Nu cred că aş...

— Poate fi important.

Leigh a ezitat înainte să răspundă.

— A fost după multă vreme, a spus ea.

— Cine e?

— Un compozitor.

— Sunteţi încă împreună?

— A durat doar vreo doi ani, a spus ea, pur şi simplu n-a mers. Încă ne mai întâlnim ocazional ca prieteni. S-a încruntat. Ce vrei să afli?

— Răpirile sunt o afacere ca oricare alta, Leigh. Nu e ceva personal. Doar banii contează, iar dacă nu e o familie sau un soţ care să plătească pentru întoarcerea ta în siguranţă, nu există niciun motiv pentru răpire. E şantaj

emoţional primar. Funcţionează doar dacă există o a treia persoană care să fie destul de speriată că poate pierde pe cineva apropiat. A luat o înghiţitură de scotch, golindu-şi aproape paharul. Există doar o singură excepţie de la această regulă, respectiv dacă victima are asigurare K&R.

— K&R?

— Asigurare în caz de răpire.

— Nici măcar n-am ştiut că poţi avea asigurare pentru aşa ceva.

— Deci presupun că nu ai?

Ea a clătinat din cap.

— Asta înseamnă că în mare măsură am putea exclude motivul financiar. Asta dacă nu a fost o treabă de amator. Mai întâi răpeşti persoana respectivă şi te gândeşti la detalii după. Dar tipii ăştia păreau ceva mai profesionişti decât atât. Şi nici nu cred că te-au confundat cu altcineva. Ştiau unde stai. Cineva le făcuse tema pentru acasă. S-a oprit pentru a mai lua încă o înghiţitură lungă de whisky. A pus paharul gol pe masă. Cristalul a scos un clinchet. Ce ai de gând să faci acum? a întrebat el.

— Vreau să plec din Londra, pentru început. Nu mai suport să stau aici, prinsă ca un animal în hotelul ăsta. Ar trebui să fiu în Veneţia la mijlocul lui ianuarie pentru *Flautul fermecat.* Dar mai întâi o să plec la ţară, în vestul Oxfordshire. Dave şi echipa lui o să mă însoţească.

— De ce acolo?

— E un loc pe care l-am cumpărat cu ceva timp în urmă. Mă gândisem să deschid o şcoală de operă.

— Cine ştie despre acest loc?

— Încă nimeni, în afară de mine, asistentul meu personal şi managerul meu, a spus ea. Deocamdată e doar o casă mare, veche şi goală, fără nimic altceva decât câteva cutii cu diverse lucruri, trimise de la Monte Carlo. Încă nu am reuşit să o mobilez, dar se poate trăi în ea. Voi sta acolo câteva zile, până când voi decide ce să fac în continuare.

— Îţi spun eu ce trebuie să faci, a zis Ben şi a îndreptat degetul mare peste umăr în direcţia uşii. În primul rând trebuie să scapi de idioţii ăia de afară. Mai mult te încurcă. Oricine ar fi putut intra aici. Nici măcar nu m-au încetinit

cumva.

Ea a încuviinţat din cap.

— Ai pus întru câtva lucrurile în perspectiva corectă. Să spunem că sunt de acord să scăpăm de ei imediat, dar ce vom face după asta?

— Vrei să mă implic?

— Asta speram, a spus ea.

— Nu sunt bodyguard, Leigh. Nu e ceea ce fac. Dar cunosc câţiva oameni. Îţi vom găsi o protecţie bună.

S-a uitat la el nu prea încântată.

— De ce aş schimba nişte gorile cu altele?

El a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Oamenii la care mă gândesc sunt profesionişti. E ceva serios. Abia dacă le vei băga de seamă prezenţa, dar vei fi în siguranţă. Ştiu sigur, eu i-am antrenat.

— Mă simt mai în siguranţă cu tine, a spus ea.

— Chiar şi după ce ţi-am făcut?

— Nu mă vei lăsa baltă din nou, nu? a întrebat ea. Nu şi de data asta.

El a oftat.

— Nu, a răspuns, nu te voi lăsa baltă din nou.

6

Berna, Elveţia

Heini Müler s-a ghemuit mai aproape de foc şi şi-a încălzit mâinile. Fulgii de zăpadă cădeau în spirală prin cerul nopţii, topindu-se de laturile metalice ale mangalului.

Fusese o zi lungă, iar câţiva dintre demonstranţi deveniseră agitaţi, aşteptând să se întâmple ceva. A aruncat o privire asupra mulţimii. Nu erau la fel de zgomotoşi ca în după-amiaza aceea. Oamenii erau adunaţi la câte o ţigară fără nicotină, bând ceai de coacăze negre şi cafea decofeinizată din termosuri, discutând în grupuri, lovindu-şi picioarele şi arătând obosiţi şi înfriguraţi. Câţiva renunţaseră şi plecaseră acasă, dar tot mai rămăseseră vreo patru sute.

Încercaseră mai devreme să pătrundă în grădina

hotelului, dar când nemernicii ăia se aflau în conferinţă, paza era întărită. Locul era bine închis şi a trebuit să se mulţumească cu fluturarea pancartelor în afara porţilor înalte. Poliţia menţinea distanţa cu furgonetele şi motocicletele parcate undeva mai sus pe stradă şi mult mai adânc înăuntru. Poliţiştii erau nervoşi. Ştiau că sunt clar în inferioritate numerică.

Vastul hotel era la câteva sute de metri distanţă, dincolo de întinderile de iarbă acum înzăpezite. Erau treisprezece limuzine parcate în faţa clădirii unde se ţinea conferinţa, toate negre, identice. Cu câteva minute înainte, prietena lui Heini, Franka, remarcase un grup de şoferi ieşind pe o uşă laterală pentru a da jos zăpada de pe maşini. Părea că în sfârşit se va întâmpla ceva.

— Vin! a strigat cineva, iar demonstranţii au apucat pancartele ca pe nişte arme. STOP CLIMATULUI DE HAOS. ARAGON PENTRU EUROPA.

Heini a privit prin binoclul prietenei sale cum uşile clădirii se deschid şi participanţii ies în zăpadă. Cei mai tineri dintre bărbaţi erau de vârstă mijlocie. Toţi era îmbrăcaţi elegant şi câţiva dintre cei mai în vârstă purtau pălării. Curtea din faţă fusese măturată şi dată cu sare pentru Onorabili, iar şoferii şi personalul hotelier erau în aşteptare cu umbrelele pregătite. Câţiva poliţişti s-au urcat pe motocicletele Honda Pan European, iar cei de la securitate, în haine civile, stăteau prin preajmă vorbind la staţii radio.

Treisprezece şoferi au deschis simultan uşile din spate ale celor treisprezece limuzine şi pasagerii au urcat. Portierele au fost trântite şi personalul hotelier s-a adunat ceremonios afară în zăpadă, în timp ce maşinile au demarat. Procesiunea a pornit la vale pe drumul privat, în zgomotul domol al limuzinelor, spre porţile înalte unde aşteptau demonstranţii. Câteva motociclete erau în faţă, iar patru maşini de securitate încheiau şirul.

În spatele primei limuzine, un bărbat subţire, îmbrăcat elegant, spre şaptezeci de ani, s-a rezemat de spătarul de piele. Numele lui era Werner Kroll şi era preşedintele comitetului. Şi-a îndoit mâinile delicat, le-a pus pe genunchi şi a aşteptat răbdător în timp ce luxoasa maşină se apropia de

mulţimea care se îmbulzea turbată.

Asistentul lui Kroll stătea în faţa lui. Era un bărbat mai tânăr, de vreo patruzeci şi ceva de ani. Era musculos şi încă îşi mai purta părul ca în zilele de armată. S-a răsucit să privească pancartele ridicate în aer, cu o căutătură batjocoritoare.

— Cretini, a zis arătându-i cu un deget înmănuşat. Uită-te la ei. Ce or fi crezând că obţin?

— Democraţia le dă iluzia libertăţii, a răspuns Kroll încet, privindu-i.

Porţile s-au deschis automat pentru a lăsa limuzinele să treacă. Protestatarii s-au îngrămădit imediat în jurul maşinilor, scandând slogane şi ridicându-şi pancartele cu mânie. Erau mult mai mulţi decât de obicei, a observat Kroll. Cu doi ani în urmă, demonstranţii care aşteptau afară după astfel de întâlniri nu erau mult mai mult decât o bandă dezorganizată de hipioţi, maximum şaizeci-şaptezeci şi uşor de controlat de poliţie. Acum lucrurile stăteau cu totul altfel.

Mulţimea a înconjurat maşina. Poliţia se amestecase acum printre demonstranţi, prinzându-i pe unii şi trăgându-i spre dube. Tensiunea creştea vizibil. Trei ofiţeri de poliţie l-au înşfăcat pe un tânăr cu o pancartă ARAGON PENTRU EUROPA, care bloca înaintarea maşinii. Bannerul cu litere trasate grosolan s-a izbit de parbriz.

Kroll cunoştea foarte bine numele Aragon. Aragon fusese cel care dăduse acestor oameni puterea pe care o aveau în prezent. În doar câţiva ani, charismaticul tânăr politician european ieşise din obscuritate, reuşind să obţină sprijinul masiv al oamenilor pentru politica sa ecologică şi antinucleară. Nu mai erau doar un grup de hipioţi, radicalişti sau militanţi de stânga, care protestau. Aragon făcuse apel la clasele de mijloc şi asta era periculos.

Heini Müler a căutat în geantă şi a scos o cutie de ouă. Era un vegetarian convins şi nu cumpăra de obicei ouă, dar pentru asta făcuse o excepţie. Ouăle erau vechi de câteva luni. Heini stătea în picioare, rânjind în timp ce limuzina din faţă se apropia cu farurile aprinse. A luat un ou din cutie şi a ridicat braţul pentru a-l azvârli în geamul automobilului.

Altcineva agita un spray de vopsea roşie.

Când era gata să spargă oul de maşina din faţă, s-a oprit. Fereastra opacă s-a lăsat în jos.

Heini a îngheţat. Şi, brusc, strigătul mulţimii nu i-a mai ajuns la urechi. Bărbatul în vârstă de pe bancheta din spate se uita fix la el. Privirea lui era ca de gheaţă. Părea să-i stoarcă sângele din vene lui Heini, care rămăsese încremenit cu oul în mână. Braţul i-a căzut moale şi ceva s-a spart. Geamul s-a ridicat şi limuzina de un negru lucitor a pornit mai departe în tăcere.

Heini Müler şi-a coborât privirea către mână. Gălbenuşul împuţit de ou i se prelingea printre degete. Maşinile au trecut pe lângă el şi a rămas pur şi simplu fără să facă nimic. Apoi strigătul mulţimii i-a ajuns din nou la urechi. Un poliţist l-a prins de păr şi s-a trezit la pământ, dând din picioare şi zvârcolindu-se.

Kroll s-a reaşezat comod în timp ce maşina mergea flancată de poliţişti pe motociclete. Telefonul a sunat şi l-a luat fără grabă.

— Llewellyn a plecat înainte să ajungem la ea, a spus vocea. Era înfricoşată şi părea a se scuza. Am ajuns cu jumătate de oră mai târziu.

Kroll a ascultat impasibil, privind dealurile înzăpezite care rămâneau în urmă.

Vocea de la telefon a continuat, acum cu ceva mai mult curaj:

— Dar am găsit-o. Am o adresă pentru dumneavoastră.

Kroll a luat o agendă şi a scris ceea ce i s-a dictat. A închis telefonul fără niciun cuvânt, apoi a apăsat un buton de pe consolă. Un mic ecran plat de televizor a prins viaţă, şi el a apăsat butonul de *play* de pe DVD. Kroll s-a uitat cu mare atenţie la ecran. Mai văzuse asta. Îi făcea plăcere să o privească.

Stătea rezemată într-un fotoliu larg într-un studio de televiziune din Londra. Faţa îi era animată în timp ce vorbea cu intervievatorul. Purta o rochie de caşmir crem şi un şirag de perle sclipitoare care contrastau izbitor cu părul ei complet negru.

— E ceva de ea, nu-i aşa? a spus asistentul lui Kroll.

Kroll nu şi-a îndepărtat privirea de la ecran.

— Cu siguranţă e, a răspuns el încet.

A oprit înregistrarea, şi ecranul s-a făcut negru. L-a fixat cu ochi reci pe celălalt pentru o secundă şi apoi şi-a aruncat privirea pe agenda de pe scaunul de lângă el. A rupt prima filă şi i-a întins-o tânărului.

— Fă toate aranjamentele necesare, Jack, a spus el.

7

Satul Aston
Vestul comitatului Oxfordshire

Era întuneric când au ajuns în satul adormit. Ben i-a spus taximetristului să-i lase în intersecţie. Au cumpărat ceva provizii de la magazinul satului şi au sunat o companie de taxi locală ca să-i ducă cei trei kilometri şi jumătate până la Langton Hall.

Reşedinţa era izolată printre terenurile din jur, printre stejari şi trestii îngheţate, la capătul unei şosele lungi şi întortocheate. Frontoanele şi coşurile se ridicau drept spre cerul de un albastru-închis, iar gheaţa de pe acoperiş strălucea în lumina lunii. Ferestrele erau ca nişte găuri negre. O bufniţă a ţipat dintr-un copac din apropiere.

Leigh a descuiat uşa grea de stejar de la intrare şi a tastat rapid un număr pe panoul de control din perete pentru a dezactiva sistemul de alarmă. Apoi a aprins lumina.

— Drăguţ loc.

Vocea lui Ben a produs ecou în holul de la intrare. S-a uitat împrejur admirând lambriurile şi arcuirea scărilor largi.

— Va fi drăguţ când va fi terminat, a spus ea. Un mic tremur i-a străbătut trupul. E destul de frig, totuşi. Boilerul este aproape la fel de vechi ca restul, iar încălzirea nu merge.

— Nicio problemă, a spus el. O să aprind focurile. În curând o să încălzim locul.

— Mulţumesc, Ben. E o stivă de butuci în magazia de

lemne.

A urmat-o într-o bucătărie mare de ţară, cu podea de piatră, şi a lăsat plasele de plastic cu cumpărături pe o masă lungă din lemn de pin. A verificat dacă merge broasca veche de la uşa de la bucătărie, apoi a tras un sertar şi a găsit ceea ce căuta. Şi-a băgat discret cuţitul de tăiat carne în vestă.

— Leigh, mă duc să aduc nişte butuci şi să arunc o privire în jur. Închide uşa după mine.

— Ce?...

— Nu-ţi face griji, sunt doar precaut.

Leigh a făcut întocmai. Cheia mare de fier s-a răsucit lin în broască şi paşii lui s-au auzit depărtându-se pe coridor.

A deschis sticla de vin pe care o cumpăraseră. Câteva căni fără toartă şi strictul necesar de echipament de gătit se aflau în cămara de un stat de om. A luat o tigaie grea de fontă dintr-un cui şi a pus-o pe aragaz.

A zâmbit în timp ce a scos o cutie de ouă dintr-una din plase. Era ciudat să-l aibă din nou pe Ben Hope în preajmă, după toţi aceşti ani. Îl iubise cândva, îl iubise destul de nebuneşte încât să se gândească să-şi abandoneze pentru el cariera, chiar înainte să fi început.

— O să-ţi placă, îi spusese Oliver în ziua aceea.

Şi avusese dreptate. Noul prieten din armată al fratelui ei nu era ca alţii pe care-i întâlnise. Ea tocmai împlinise nouăsprezece ani şi Benedict – aşa cum îi fusese prezentat – era cu patru ani mai mare. Avea un zâmbet plăcut şi o minte ascuţită şi i-a vorbit cum niciun alt băiat nu o mai făcuse înainte. Până atunci crezuse că dragostea la prima vedere era o poveste de adormit copiii, dar o asemenea poveste s-a derulat cu el. Nu i se mai întâmplase de atunci şi încă îşi mai putea aduce aminte fiecare zi din cele cinci luni în care fuseseră împreună.

Oare se schimbase mult de atunci? Fizic nu părea prea diferit. Faţa îi era puţin mai suptă probabil. Ceva mai măcinată de griji, cu mai multe riduri de la încruntături decât de la zâmbete. Era încă puternic şi într-o formă fizică perfectă. Dar se schimbase. Ben pe care-l cunoscuse ea atunci era mai bun şi mai blând. Putea să pară chiar vulnerabil uneori.

Acum nu mai era cazul. Aflase suficient de la Oliver despre viaţa lui Ben în timpul celor cincisprezece ani care au urmat ca să ştie că el văzuse şi probabil şi făcuse câteva lucruri groaznice. Experienţe ca acelea trebuiau să-şi lase amprentă asupra unei persoane. Erau momente când putea vedea o lumină rece în ochii lui albaştri, o duritate glacială care nu fusese acolo înainte.

Au mâncat stând pe carpeta din faţa căminului în biroul de lucru nemobilat. Era cea mai mică cameră din acea casă care părea o cavernă şi lemnele trosnind au alungat în curând răcoarea din aer. Flăcările dansau pe placajul de stejar din jur. În colţurile mai întunecate ale camerei, erau încă lăzi nedeschise şi cutii de carton sigilate cu scotch.

— Sendvişuri cu ouă prăjite şi vin ieftin, a spus el. Trebuia să fi fost soldat.

— Când munceşti cât muncesc eu, înveţi să apreciezi lucrurile simple şi rapide din viaţă, a răspuns Leigh zâmbind.

Sticla din faţa lor era acum pe jumătate goală şi ea s-a simţit mai relaxată, aşa cum nu mai fusese de zile întregi. Au stat în tăcere o vreme şi Leigh şi-a lăsat privirea condusă de ritmul hipnotic al flăcărilor.

Ben i-a privit chipul în lumina focului. Avea o imagine clară în minte a ultimei dăţi când stătuseră singuri ca acum, cu un deceniu şi jumătate în urmă. El şi cu Oliver primiseră o permisie şi plecaseră împreună în călătorie către centrul Ţării Galilor, spre reşedinţa familiei Llewellyn, în orăşelul Builth Wells. Vechea casă a familiei de negustori, cândva impozantă, se deteriorase şi fusese neglijată odată cu declinul afacerii de restaurare de piane vechi a lui Richard Llewellyn. Ben îi cunoscuse doar în treacăt pe Leigh şi pe tatăl lui Oliver, un om amabil şi greoi, de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu o barbă căruntă, o faţă roşie de puţin cam mult vin şi cu ochii trişti ai unui văduv, de şase ani.

Totul începuse într-o seară, când afară ploua şi vântul şuiera prin hornul şemineului. Oliver profitase de săptămâna lui de libertate pentru a merge *în căutare de frumuseţe,* după cum el însuşi spusese. Richard Llewellyn era la etaj, în camera lui de lucru, aşa cum părea să fie mereu, cufundat în cărţi şi documente vechi.

Rămas singur jos, Ben a făcut un focul şi Leigh s-a aşezat lângă el. Au vorbit în linişte ore în şir. Aceea a fost noaptea primului lor sărut. Nu au fost prea multe.

Ben a zâmbit către sine, întorcându-se în prezent şi privindu-i văpaia din obraji. Nici timpul, nici faima nu o schimbaseră.

— La ce te gândeşti? a întrebat el.

Leigh şi-a întors faţa de la foc pentru a-l privi.

— Mă gândesc la tine.

— La ce anume despre mine?

— Te-ai căsătorit vreodată, ţi-ai găsit pe cineva?

— E greu pentru mine, cu viaţa pe care o duc, i-a răspuns după ce s-a gândit câteva clipe. Nu cred că sunt genul care să se aşeze undeva.

— Nu te-ai schimbat, prin urmare.

A simţit împunsătura cuvintelor ei, dar nu a spus nimic.

— Te-am urât mult timp, a zis Leigh încet, privind flăcările. După ceea ce mi-ai făcut.

El nu a spus nimic.

— De ce nu te-ai întors în seara aia? a întrebat ea, întorcându-şi privirea către el.

Ben a oftat şi a urmat o pauză lungă înainte să răspundă.

— Nu ştiu.

Se gândise la asta de nenumărate ori.

— Te-am iubit, a spus ea.

— Şi eu te-am iubit.

— M-ai iubit cu adevărat?

— Da, te-am iubit.

— Dar regimentul a fost mereu pe primul plan.

— Eram tânăr, Leigh. Am crezut că ştiu ceea ce vreau.

Ea şi-a întors privirea din nou către foc.

— Te-am aşteptat în seara aia, după spectacol. Eram atât de entuziasmată. Era debutul meu. Am crezut că te numeri printre spectatori. Ţi-am dăruit inima prin cântecul acela. Mi-ai spus că o să ne vedem în culise şi că o să mergem la petrecere împreună. Dar nu ai mai venit. Pur şi simplu ai dispărut.

Nu ştia ce să-i spună.

— Chiar mi-ai frânt inima, a continuat ea. Poate că nu ţi-ai dat seama de asta.

El a întins mâna şi i-a atins umărul.

— M-am simţit mereu rău pentru ceea ce am făcut. Nu am uitat niciodată şi m-am gândit deseori la tine.

— Îmi pare rău, a spus ea, nu trebuia să vorbesc despre trecut. A fost cu mult timp în urmă.

Au stat tăcuţi o vreme. El a mai aruncat încă un lemn pe foc, privind scânteile portocalii care zburau în sus pe horn. Nu ştia ce să-i mai spună.

— Mi-e dor de Oliver, a zis ea deodată.

— Şi mie. Îmi doresc să-l fi întâlnit mai des în ultimii câţiva ani.

— Vorbea mult despre tine.

Ben a clătinat din cap.

— Ce naiba făcea pe lacul ăla?

— Nimeni nu ştie. Singurul martor al accidentului a fost cea care l-a însoţit în acea seară.

— Cine era?

— Madeleine Laurent. Soţia unui diplomat. A ieşit un mic scandal. S-a încercat să se muşamalizeze investigaţia. Unele detalii erau destul de neclare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a zis el.

— Tot ce ştiu e că ei au fost se pare la o petrecere, o chestie distinsă, cu o grămadă de oameni importanţi. Nu ştiu unde s-a desfăşurat şi nici cine a mai fost acolo. Dacă au fost martori, probabil că nu au vrut să fie implicaţi.

— Oameni la cravată şi VIP-uri, a spus Ben. Nu sună ca o petrecere pe gustul lui Oliver.

— El s-a ţinut după ea. Madeleine a declarat că a tot urmărit-o. Soţul era plecat şi în plus exista şampanie, iar el a băut din greu.

— Asta aduce a Oliver, a admis Ben.

— Au dansat şi au băut. A băut ceva şi ea, dar nu la fel de mult ca el. Lucrurile au mers dintr-una într-alta. El a vrut să o ducă undeva într-un loc intim. Ea a spus că Oliver a tot insistat să o ducă cu maşina la un hotel şi să ia o cameră.

— Nu au putut să se strecoare într-un dormitor?

— Se pare că nu.

— Aici nu prea aduce a Oliver. Să bea şi să conducă nu era stilul lui.

— Nici eu nu am crezut asta, a spus Leigh, dar a avut un accident pe drumul spre hotel. Asta e adevărat. Am văzut avariile.

— MG-ul ăla vechi al lui?

— L-a lovit destul de rău. Botul maşinii era şifonat rău. De parcă s-ar fi izbit de un perete sau ceva în genul ăsta.

— Dacă ar fi ajuns la hotel beat şi cu o maşină lovită, ar trebuit să existe alţi martori, a spus Ben.

— Nu au ajuns până la hotel. Se pare că nu au mai avut răbdare şi s-au oprit într-un loc mai retras pe traseu.

— Pe malul lacului?

Ea a dat aprobator din cap că da. Faţa i s-a crispat.

— Atunci s-a întâmplat. Potrivit spuselor femeii, el s-a gândit că ar fi amuzant să se dea puţin pe gheaţă.

— Asta *chiar* că nu sună a Oliver.

— Ştiu, a spus ea, dar se pare că asta s-a întâmplat. I-a venit în cap ideea asta dementă şi a mers pe gheaţă. Ea a crezut că e amuzant la început, apoi s-a plictisit şi s-a întors la maşină, unde a aţipit pe scaun.

— Destul de beată încât să nu mai ştie de ea, a spus Ben, dar şi-a adus aminte o mulţime de detalii ulterior.

— Eu doar îţi relatez ceea ce ea a pretins că s-a întâmplat. Nu există însă nicio dovadă care să-i susţină afirmaţiile.

— S-a dus pe gheaţă înainte sau după ce au făcut sex?

— Madeleine a spus că nu au ajuns atât de departe.

— Adică el a fost prea excitat ca să mai aştepte să ajungă la hotel, dar apoi s-a hotărât să facă puţin patinaj mai întâi.

— Ştiu, a spus ea. M-am gândit şi la asta. Nu prea are sens. Dar bănuiesc că dacă băuse...

El a oftat.

— OK, povesteşte-mi restul.

— Tipa s-a trezit tremurând de frig. A estimat că aţipise vreo jumătate de oră. Leigh s-a oprit, a oftat, a închis ochii şi a mai luat o gură de vin. Şi cam asta a fost. Era singură şi el nu s-a mai întors de pe gheaţă. Nu se vedea nimic, doar

gaura prin care a căzut.

Ben a întors un lemn în foc. A cântărit cele auzite, fără să spună nimic. *La naiba, Oliver, ai fost antrenat să nu faci asemenea lucruri. Să mori aşa prosteşte!*

— Ce căuta în Austria? a întrebat el.

— Documentare pentru cartea pe care o scria.

Ben a pus jos vătraiul şi s-a întors către ea.

— O carte? Ce era, un roman?

— Nu, era despre Mozart.

— Vreo biografie?

— Nu era povestea vieţii lui Mozart, a spus ea. Asta a fost scrisă de vreun milion de ori. Era povestea morţii lui Mozart.

— Ciudat subiect. Nu că aş şti prea multe despre el.

— Olly era pasionat de subiect. Îmi trimitea mereu notiţele lui, şi mă ţinea la curent cu cercetările. Îl sponsorizam, deci cred că se simţea obligat. Niciodată nu am avut prea mult timp să le citesc şi apoi, când... când a avut accidentul, n-am mai găsit puterea să mă mai uit pe ele. Mi-a trimis ceva prin poştă chiar în ziua în care a murit. Nu am deschis niciodată plicul. Şi-a întins gâtul, şi-a băut vinul şi a continuat. Dar în ultimele luni m-am gândit să-i continui cercetările.

— Adică să termini cartea în locul lui?

— Da. Cred că mi-ar plăcea să fac asta în memoria lui. A arătat cu degetul mare peste umăr. Am trimis de la Monte Carlo aici toate însemnările lui. Sunt încă împachetate într-una din cutiile de acolo. A zâmbit. Crezi că e o idee năstruşnică?

— Să-i termini cartea? Nu, cred că e o idee extraordinară. Crezi că o poţi face?

— Sunt cântăreaţă, nu scriitoare, a răspuns ea. Dar e un subiect interesant, şi da, consider că o pot face. Poate că va fi bine şi pentru mine. Ştii, ca să mă împac cu moartea şi pierderea.

Ben a aprobat din cap gânditor şi i-a umplut paharul. Sticla era goală şi s-a gândit să mai ia una.

— Moartea lui Mozart, a spus, credeam că oamenii ştiu deja ce s-a întâmplat cu Mozart.

— Că un compozitor rival gelos l-a otrăvit? a râs ea. *Acea* veche teorie? E doar unul dintre miturile care au fost spulberate.

Ben şi-a ridicat paharul astfel încât să poată privi flăcările care dansau filtrate prin roşul vinului.

— Care era opinia lui Oliver? a întrebat.

— Spunea că cercetările lui au condus la o nouă abordare a teoriei uciderii lui Mozart. De aceea cartea lui era atât de importantă.

— Şi atunci cine l-a omorât pe Mozart?

— El credea că ar putea să fi fost francmasonii, a spus ea.

— Adunătura aia de tipi cu eşarfe şi pantaloni bufanţi?

Ea l-a privit dur.

— Oliver a luat-o destul de în serios.

— De ce ar fi făcut masonii una ca asta?

— Din cauza *Flautului fermecat.*

— Opera pe care ai menţionat-o. Mai e ceva sau ar trebui să ghicesc?

— *Flautul fermecat* e plin de simbolism masonic, i-a explicat ea cu răbdare. Secrete pe care masonii au jurat să le apere.

— Şi atunci cum a aflat Mozart toate aceste secrete?

— Pentru că el însuşi era francmason!

— Nu am ştiut asta. Şi ce! A trăncănit şi l-au eliminat?

— Cam asta-i ideea, deşi nu ştiu toate detaliile.

— Ar trebui să fie o lectură interesantă, a zâmbit Ben. Şi de unde şi-a procurat Oliver tot acest material?

— Din descoperirea tatei, a răspuns ea. Îţi aduci aminte?

Bineînţeles.

— Scrisoarea.

Leigh a încuviinţat.

— Era centrul cercetărilor lui. Şi aşa se numeşte şi cartea. *Scrisoarea lui Mozart.*

Era pe cale să-i răspundă, când telefonul lui Leigh a sunat. L-a scos din buzunar.

— Leigh Llewellyn.

Ben a auzit o voce de bărbat. Leigh a ascultat,

încruntându-se.

— Nu mai sunt la Dorchester, a spus ea. Pauză. Sunt la casa de la ţară, Langton Hall... Despre ce e vorba?

Ben nu a înţeles ce spunea celălalt. A privit-o atent pe Leigh.

Ochii ei s-au mărit.

— Dumnezeule... Tot apartamentul? Pauză. Părea agitată. Nu au fost atinşi? Nu... OK... Altă pauză. Şi-a prins capul în mâini, ciufulindu-şi părul. În regulă, a spus ea încet. Aşa voi face... mulţumesc că m-aţi anunţat.

A terminat convorbirea cu un oftat adânc.

— Iisuse! a îngăimat ea.

— Ce este?

— Era de la poliţie. Apartamentul meu din Londra... a fost vandalizat.

8

Viena

Sergentul detectiv Markus Kinski nu uita niciodată o figură. Şi când a zărit-o pe femeie dincolo de intersecţia aglomerată, a urmărit-o instinctiv.

Era o după-amiază răcoroasă în Viena, iar zăpada cădea ameninţătoare din cerul apăsător. Ea s-a strecurat prin mulţimea de turişti şi cumpărători. Purta o pelerină bleumarin şi o beretă în ton – haine de stradă, dar scumpe. Kinski se ţinea la vreo douăzeci şi cinci-treizeci de metri în spate, urmându-şi ţinta, cu haina veche, lungă şi grea fluturând în frigul de decembrie. Apoi a văzut-o intrând în ceainărie.

S-a oprit la intrare, privind-o prin geam. Era unul dintre acele locuri cu pretenţii, ca un tort de nuntă decorat peste măsură, de care Viena era plină şi pe care Kinski, încă un est-berlinez în sufletul său, le ura.

Femeia s-a aşezat la o masă în colţul din spate. Punându-şi pelerina pe spătarul scaunului, a scos o carte din geantă şi a început să citească. Kinski a intrat şi s-a aşezat şi el într-un loc de unde putea să o observe la adăpostul unui

ziar. Era prea greoi pentru mica masă rotundă acoperită cu marmură şi a simţit scaunul delicat scârţâind sub greutatea lui. Totul era prea *fiţos.*

Kinski fusese ofiţerul de serviciu şi asistase la interogatoriul lui Madeleine Laurent, cu aproape un an în urmă, după ce Llewellyn se înecase. Atunci avea păr blond şi lung. Femeia care stătea în faţă acum era brunetă, tunsă în stilul anilor douăzeci, părul ascunzându-i conturul feţei. Dar în rest nimic nu se schimbase. Ochii căprui închis care parcurgeau meniul şi ridicarea genelor atunci când chelnerul s-a apropiat. A comandat un Sacchertorte[1] şi o cacao caldă cu frişcă şi puţin Chartreuse[2] verde.

Curvă nesătulă, şi-a spus el. *Şi germana ta s-a îmbunătăţit considerabil.* Trebuia să fie ea. Chiar *era* ea.

Kinski a cerut un espresso. Simplă, neagră, fără zahăr. S-a lăsat pe spate în scaunul care scârţâia, prefăcându-se că citeşte ziarul. Gândurile i-au zburat la cazul Llewellyn.

Madeleine Laurent. Vârsta: douăzeci şi şase. Naţionalitate: franceză. Căsătorită cu Pierre Laurent, un diplomat francez de la ambasada din Viena. Scandalul fusese muşamalizat cu discreţie. Oamenii lui Laurent se bizuiseră mult pe poliţie ca să nu se afle nimic despre escapada lui Madeleine cu străinul Oliver Llewellyn. Declaraţia ei înduioşătoare fusese consemnată şi pusă la dosar şi apoi deodată nimeni nu a mai găsit-o. De parcă s-ar fi evaporat pur şi simplu. În acel moment, raportul anchetatorului fusese deja depus, aşa că nimeni nu s-a sinchisit prea mult de gafă.

Nimeni în afară de Kinski. Când a pus însă întrebări, i s-au dat formal instrucţiuni să o lase baltă. Era o treabă delicată. Cazul a fost închis. La câteva zile după aceea, s-a auzit că diplomatul a fost scos din Austria şi a fost mutat în interes de serviciu pe trei ani, undeva, în mod convenabil, departe. Venezuela, şi-a amintit Kinski. Şi-a chinuit mintea săptămâni întregi după aceea.

Dacă era aceeaşi femeie, ce căuta iarăşi aici? Vizita prieteni de Crăciun? Poate că ar fi trebuit pur şi simplu să o scoată din cauză. Probabil că-şi pierdea timpul.

---

[1] Prăjitură de ciocolată, tradiţională în Viena şi Salzburg (n. tr.)

[2] Sortiment de lichior din amestec de plante (n. tr.)

Dar ceva visceral îi spunea că nu era aşa; şi douăzeci şi şase de ani în poliţie – primii nouă şi-i petrecuse în serviciu pe străzile dure ale Berlinului de Est comunist – îl învăţaseră pe Markus Kinski să nu ignore o bănuială.

A mers la toaleta pentru bărbaţi, s-a închis într-o cabină şi a format numărul de telefon pe care îl memorase din meniul ceainăriei.

Kinski era din nou pe scaunul lui terminându-şi cafeaua când managera localului a strigat de la casă:

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnelor şi domnilor, Madeleine Laurent este aici? Am un mesaj urgent pentru ea. Nu?

Femeia a scanat cu privirea încăperea, a ridicat din umeri şi şi-a văzut de treburi.

Necunoscuta a îngheţat când i-a fost strigat numele. Ceaşca i s-a oprit la un centimetru de buze, apoi s-a adunat şi a pus-o pe masă fără să bea. S-a uitat în jurul ei agitată. Kinski a zâmbit din spatele ziarului. *Te-am prins!*

Femeia şi-a luat pelerina şi geanta şi a lăsat prăjitura mâncată pe jumătate. S-a grăbit către casă, a plătit şi a părăsit ceainăria.

Kinski a aruncat bani în grabă pe masă şi a urmat-o. Ea a trecut prin mulţimea agitată de cumpărători şi a strigat un taxi. Drumul lui Kinski era blocat de trupuri umane. I-a împins nervos. Era la câţiva metri de ea când s-a suit în taxi. Un picior subţire a dispărut înăuntru, uşa a fost trântită şi taxiul s-a pierdut în trafic.

— *Scheisse!*

Întors la ceainărie, a întrebat de manageră. Când femeia a apărut, i-a arătat insigna.

— *Polizei.* O femeie a ieşit de aici acum două minute. A plătit cu cardul. Vreau numele ei.

Managera s-a dus imperturbabilă la teancul de bonuri de cărţi de credit de pe tejghea. I l-a dat pe cel de deasupra. Kinski s-a uitat la el.

Numele şi semnătura de pe bon nu erau Madeleine Laurent. Ci Erika Mann.

9

Langton Hall, Oxfordshire

Ben petrecuse o noapte agitată în holul îngheţat din faţa dormitorului lui Leigh. Ea încercase să-l convingă să doarmă într-unul din cele opt dormitoare libere de la Langton Hall, dar el dorise să stea în preajma ei şi acesta fusese cel mai apropiat loc în care putea sta, fără să doarmă în camera ei.

Stând rezemat inconfortabil de perete, mintea i-a fost invadată de gânduri legate de Leigh. Era ciudat să ştie că ea era chiar pe partea cealaltă, dincolo de perete. Fuseseră atât de apropiaţi cândva şi îl întrista să fie atât de aproape de ea acum şi totuşi atât de departe.

A reuşit să stea treaz până puţin înainte de şase, fumând aproape tot pachetul de ţigări turceşti. Când lumina răsăritului a început să se strecoare de-a lungul holului prin fereastra prăfuită, se gândea la telefonul poliţiei din seara precedentă. Apartamentul lui Leigh din Covent Garden putea să fi fost jefuit oricând în ultimele cinci zile. Vecinii se întorseseră din vacanţă şi văzuseră uşa ei întredeschisă; văzând ce se întâmplase chemaseră poliţia.

Nu fusese o spargere obişnuită. Scoseseră covoarele şi plăcile din podea, rupseseră fiecare piesă de mobilier şi spintecaseră până şi pernele şi saltelele, dar nimic nu fusese furat. Poliţia găsise colierul ei de perle, ceasul de aur şi cerceii cu diamante pe noptieră, exact acolo unde le lăsase. Nu avea niciun sens.

S-a ridicat şi şi-a întins articulaţiile, a împachetat sacul de dormit şi a coborât. Când Leigh a venit tremurând, ciufulită, el făcea cafeaua. Au băut câteva ceşti de cafea, vorbind puţin în timp ce priveau răsăritul prin fereastra de la bucătărie. Leigh apucase cu ambele mâini ceaşca ei, ca să-şi încălzească degetele, şi Ben putea să vadă, după paloare că se simţea la fel de obosită ca şi el.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat ea. O să stai prin preajmă sau o să dai acel telefon?

— M-aş simţi mai bine dacă ai avea protecţia de care ai

nevoie, a răspuns el. Nu pot să stau cu tine douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, să merg oriunde mergi tu, păzindu-ţi spatele în fiecare moment. A făcut o pauză. Dar aş vrea să ştiu ce se întâmplă.

— Deci rămâi?

— Da. Cel puţin pentru o vreme.

Ea şi-a pus ceaşca pe masă.

— OK. Şi dacă tot o să fiu blocată aici pentru o vreme, aş putea foarte bine să încep să despachetez câteva din lucrurile din cutiile alea. Am nişte bluze în ele şi e frig ca naiba în casa asta.

Ben a luat mai multe lemne şi surcele din magazie şi le-a cărat în camera de studiu. Leigh a privit cum a curăţat repede grătarul rece şi a pus găteje unul peste altul. A aprins chibritul şi flăcările portocalii au început să se înalţe pe horn în sus. El a simţit o mişcare în spatele lui.

— Ce naiba faci? a întrebat el, uitându-se la ea.

Leigh s-a oprit din sărit.

— Asta-mi aminteşte de mine în vechea casă din Builth Wells, acum câţiva ani, a spus ea râzând. Eram atât de strâmtoraţi cu banii, că tata ne-ar fi pus să sărim şi să alergăm prin casă, ca să poată face economie la căldură. Ne lua în plimbări lungi şi când ne întorceam acasă cu obrajii roşii, locul acela vechi şi friguros părea frumos şi călduros.

Ben a mai adăugat câteva lemne groase.

— Aduce a armată, a spus el. Cred că ei numesc asta *formarea caracterului.*

Leigh a privit afară pe fereastră. Soarele se ridica deasupra vârfurilor copacilor.

— Aş aprecia o plimbare, să ştii. Am stat închisă într-o cameră zile întregi. Ţi-ar plăcea puţin aer?

— Sigur, ai putea să-mi arăţi ce ai pe aici.

Ea a tras uşa grea din spate şi a pus cheia în buzunarul hainei ei de piele. Şi-a înălţat faţa către soare, a închis ochii şi a zâmbit melancolic.

Au mers tăcuţi o vreme. Terenul din jurul casei se înclina lin peste nişte pajişti şi un lac ornamental şi dădea într-o întindere neregulată de pădure. Au urmărit o cărare care era presărată cu rămurele căzute şi frunze moarte

înmuiate de ploile iernii şi au trecut printr-un tunel nemuritor de dafini arcuiţi. Lumina rece şi clară a soarelui scânteia prin spaţiile libere din bolta de deasupra capului.

— Asta-i partea care-mi place cel mai mult, a zâmbit ea, arătând în sus.

Au cotit după un colţ şi tunelul verde şi bogat s-a deschis într-o privelişte clară peste fâneţele şi râul sclipitor din faţă. Câţiva cai păşteau pe malul râului din depărtare.

— Vino vara, o să pun câteva bănci aici, a spus Leigh. E un loc atât de frumos.

Zâmbetul ei a pălit în timp ce privea peste vale.

Ben a putut vedea cum gânduri neliniştitoare i-au întunecat privirea.

— Ştiu că nu vrei să o luăm de la capăt, a spus el, dar trebuie să aflăm ce se întâmplă.

Ea a privit în jos.

— Nu reuşesc să înţeleg.

— Eşti sigură că nu căutau ceva anume în apartamentul tău?

Leigh a oftat.

— Ţi-am spus, am folosit locul doar ca punct de plecare către teatrul de operă. Nu aveam mai nimic acolo, nu am petrecut mult timp acolo.

— Şi eşti absolut sigură că apartamentul era gol când te-ai mutat? Nu era nimic care ar fi putut fi uitat de cei care au locuit înainte?

Ea a scuturat din cap.

— Ţi-am spus, era gol-goluţ când l-am închiriat. Nu, eu sunt cea pe care o caută. Trebuie să fie ceva în legătură cu mine, dar ce o fi, eu...

Ben nu a răspuns. Şi-a întins mâna şi i-a strâns uşor umărul, simţind tensiunea din muşchii ei. Ea a făcut un pas, depărtându-se.

El a privit pe cer. Ameninţa să plouă. Se plimbaseră aproape o oră.

— Hai să ne întoarcem, a spus el.

Nori de oţel au acoperit soarele în timp ce ei au trecut prin pădure şi apoi în sus pe panta lină a pajiştilor până la conac. O ploaie măruntă a venit adusă de vântul tot mai

puternic. Leigh a deschis uşa din spate şi Ben a păşit înainte spre bucătărie, unde îşi lăsase rucsacul. Îşi căuta telefonul, când deodată a rămas nemişcat. Ochii i s-au îngustat.

Leigh i-a văzut expresia feţei.

— Ce este?

S-a uitat foarte intens la ea şi şi-a apăsat un deget pe buze. Ea a făcut un gest ca şi cum ar fi spus: „Nu înţeleg.”

El nu a spus nimic. A prins-o şi a tras-o fără menajamente în partea cealaltă a camerei. A deschis uşa de la cămară şi a împins-o înăuntru.

— Ben...

Ochii ei erau mari de spaimă şi confuzie.

— Nu te mişca, nu scoate niciun sunet, i-a şoptit el şi a închis-o înăuntru.

Ben s-a uitat în jur şi a luat fără zgomot tigaia grea de fontă de pe aragaz. A ieşit prin uşa întredeschisă din bucătărie şi s-a deplasat rapid şi fără zgomot, pe culoarul lambrisat.

I-a găsit în camera de studiu. Erau doi, întorşi cu spatele la el. Erau mascaţi şi aveau arme. Veste de luptă identice şi pistoale semiautomate în teci de cordura[1].

Erau ocupaţi. Cutiile erau răsturnate şi conţinutul lor împrăştiat pe podea. Manuscrise muzicale erau risipite peste tot. Scrisori, documente de activitate. Tipul din stânga desfăcea o valiză, aruncând îmbrăcăminte într-o grămadă mare pe jos. Cel din dreapta îngenunchease lângă şemineu şi folosea un cuţit cu tăiş dublu pentru a spinteca o cutie mare de carton care fusese prinsă cu scotch maro.

Niciunul nu l-a auzit pe Ben intrând în cameră.

Cutia de carton s-a desfăcut şi tot ce era înăuntru s-a împrăştiat: hârtii, cărţi, dosare. Bărbatul a băgat mâna înăuntru şi a scos un dosar subţire. L-a studiat un moment şi l-a fluturat către celălalt.

Tipul din stânga era întors pe jumătate când Ben i-a înfipt adânc în ţeastă cantul tigăii metalice. Aceasta a izbit ca o secure şi individul a căzut pe podea dând din picioare.

Celălalt a aruncat dosarul şi a dat să ia pistolul. Ben a

[1] Material special de nailon folosit la confecţionarea de echipament militar: teci, veste etc. (n. tr.).

fost mai rapid. I-a aplicat o lovitură în gât, destinată mai curând să dezorienteze, decât să omoare. I-a prins beregata într-o strânsoare de cleşte în timp ce tipul era gata să cadă.

— Pentru cine lucrezi? a întrebat repede. În timp ce vorbea, cu mâna liberă a luat arma dintre degetele tremurânde ale bărbatului. Era un pistol mare şi greu. Un Para-Ordnance.45, cu magazie de mare capacitate, oţel inoxidabil, armat şi blocat. Lucea şi mirosea ca şi cum ar fi fost proaspăt dat cu ulei pentru arme.

Ben era o persoană care credea într-un interogatoriu simplu şi direct. A tras piedica de la.45 şi l-a apăsat pe tâmpla intrusului.

— Spune-mi repede sau eşti mort!

Ochii individului s-au rotit în ovalul găurilor măştii. Ben a slăbit puţin presiunea din gâtlejul lui. S-a uitat în jos la dosarul subţire. Stătea pe podea, cu faţa în sus. Pe el erau scrise cu marker cuvintele: SCRISOAREA LUI MOZART.

Ben a apăsat şi mai tare pistolul pe tâmpla individului.

— Despre ce este vorba? a întrebat.

Uşa a fost doborâtă cu putere. Un al treilea intrus a năvălit trăgând cu pistolul şi camera s-a umplut de focuri de armă. Ben nu avea unde să se adăpostească. A simţit unda de şoc a unui glonţ greu trecându-i aproape de cap.

L-a apucat pe prizonier de guler şi l-a tras în sus şi în lateral în faţa lui, folosindu-l ca pe un scut. Tipul a ţipat şi a tresărit când gloanţele l-au pătruns. Se zbătea şi un picior a prins în cădere dosarul, care s-a deschis şi foile au zburat spre şemineu.

Ben a ţintit cu Para-Ordnance-ul peste umărul bărbatului. Pistolul a bubuit de două ori în mâna lui, iar atacatorul s-a răsucit, s-a izbit de perete şi s-a prăbuşit pe podea.

Ben a dat drumul trupului mort pe care-l folosise ca scut uman. Conţinutul dosarului era împrăştiat prin şemineu. Hârtiile se răsuceau şi se înnegreau în timp ce flăcările se extindeau rapid. Colţul carpetei ardea. A stins cu piciorul flăcările şi a scos din şemineu fragmentele de hârtie înnegrite.

A păşit peste debandada din cameră şi s-a ghemuit ca

să-l examineze pe al treilea tip. Masca, arma şi îmbrăcămintea erau identice cu ale celorlalţi. Primul glonţ îl nimerise în piept, iar al doilea urcase din cauza reculului, lovindu-l în frunte. Ben a oftat. Niciunul dintre cei trei nu-i mai putea spune nimic.

S-a încordat. O uşă a fost trântită pe undeva prin casă. Leigh? A ţâşnit în sus şi a alergat de-a lungul coridorului. A auzit strigăte şi zgomotul unui motor diesel turat afară. Paşi iuţi de-a lungul pietrişului din faţa casei. A trecut în viteză prin culoar până în sala de la intrare, alunecând pe parchetul lustruit. A izbit uşa de perete, exact în momentul în care un al patrulea intrus a sărit într-o dubă Ford Transit care a luat-o în jos pe alee cu roţile scrâşnind.

A ridicat .45-ul şi a tras şase focuri în uşile din spate ale dubei. Geamurile s-au făcut ţăndări.

Duba a cotit şi şi-a continuat drumul. Ben a mai tras încă trei focuri către cauciucuri, ţinta micşorându-i-se vizibil. Capacul de plastic al unei roţi s-a rostogolit pe pietriş. Duba a dispărut pe drum în jos.

Ben a înjurat şi a alergat înapoi în casă.

S-a grăbit să ajungă în bucătărie şi a deschis uşa de la cămară.

Leigh a sărit la el cu un ţipăt şi a încercat să-l lovească cu lanterna Maglite în cap, cu toată puterea. Dacă şi-ar fi atins ţinta, l-ar fi băgat în comă. S-a ferit şi i-a apucat braţul. Respira sacadat şi ochii îi erau ca turbaţi. Nu părea să-l recunoască.

A scuturat-o.

— Leigh, sunt eu. Sunt eu, Ben.

Şi-a recăpătat controlul şi s-a uitat la el. Faţa îi era albă.

— Am avut nişte vizitatori neaşteptaţi, a spus el. Eşti în siguranţă acum. Dar trebuie să plecăm repede. O să vină şi mai mulţi încoace.

S-a întors ca să iasă din cameră.

Ea tremura.

— Unde te duci?

— Stânge-ţi lucrurile, a spus el.

Şi-a luat sacul şi l-a dus în camera de lucru. Închizând uşa, s-a lăsat în genunchi şi a adunat hârtiile deteriorate de

foc. A oftat când câteva dintre ele s-au făcut fărâme în mâinile lui.

Printre documente era şi un plic mic, de vreo zece centimetri pătraţi, uşor şi subţire. Unul dintre colţuri fusese puţin ars, dar în rest era intact. Nu fusese deschis. Îi era adresat lui Leigh în Monte Carlo. Ştampila poştală era din Viena, chiar în ziua de după moartea lui Oliver.

Ben a strâns totul la loc în dosar. Peste inscripţia SCRISOAREA LUI MOZART, o pată de sânge era încă udă şi lucitoare. A desfăcut cataramele de la rucsac şi a pus dosarul înăuntru.

A luat cele două .45 identice de la cei doi bărbaţi ucişi, dar şi încărcătoarele de rezervă din buzunarele vestelor lor de luptă. Era clar că oamenii ăştia fuseseră profesionişti. I-a percheziţionat. Nicio hârtie, niciun act de identitate.

Şi-a ridicat privirea şi a văzut mânerul uşii răsucindu-se. Înainte de a o putea opri, Leigh a intrat în încăpere.

A rămas împietrită când a văzut ce era acolo: cei trei bărbaţi morţi, întinşi cu ochii deschişi privind în gol prin găurile măştilor de schi, cu braţele şi picioarele inerte, răşchirate, balta de sânge de pe podea, dâra de pe peretele opus, mânerul tigăii ieşind încă din capul unuia dintre cadavre. S-a clătinat, simţind cum i se moaie picioarele.

— Nu am vrut să vezi aşa ceva, a spus el, sprijinind-o.

A prins-o de cot şi a condus-o afară din încăpere.

— Tu ai făcut asta? a întrebat ea aproape inaudibil.

— Nu avem timp să discutăm asta acum. Eşti gata de plecare?

Ea a încuviinţat din cap.

Ben s-a uitat la ceas. Trecuseră zece minute de când atacatorii rămaşi în viaţă plecaseră.

— Trebuie să o luăm de-a lungul pajiştii şi să încercăm să găsim un mijloc de transport.

— Am o maşină aici, a spus Leigh. E în garajul din spate.

10

Austria

Eve a încuiat uşa dormitorului în urma ei şi s-a rezemat de ea pentru câteva clipe, cu ochii închişi strâns. De când o urmărise poliţistul acela mătăhălos? Care-i era numele? Şi-a adus aminte: Kinski. Detectivul Markus Kinski.

O dăduse în bară de două ori. N-o să fie prea încântaţi de ea. În primul rând, nu ar fi trebuit să părăsească ceainăria în momentul în care l-a recunoscut. Ar fi trebuit să se comporte normal şi apoi să plece. Să fi luat un taxi şi să fi dispărut de acolo fără a lăsa niciun fel de urme.

Urmele erau a doua mare greşeală. Nu putuse să care o sumă suficientă, aşa cum îi spuseseră mereu. În graba de a ieşi cât mai repede de acolo, s-a panicat şi a trebuit să folosească cardul emis pe numele Erika Mann. Acea acoperire devenise inutilă acum. Mai mult ca sigur, Kinski avea să urmărească numele fals şi când acesta îl va duce într-o fundătură, el va deveni şi mai suspicios. A fost norocoasă de data asta că a reuşit să scape de el – dar dacă chiar o avea în vizor, se va întoarce.

Gâtul şi umerii lui Eve erau înţepeniţi, iar gura îi era uscată. Ce-i venise să o urmărească? Se apucase să dea târcoale cazului Llewellyn din nou? *De ce ar fi făcut asta?* Cazul fusese închis cu luni în urmă, iar din partea poliţiei, aşa avea să rămână. Doar câţiva oameni ştiau altceva.

A scotocit în geantă şi a scos un mic revolver Black Widow.22 Magnum. A întors pistolul de oţel inoxidabil, miniatural, în palme. Avea doar cincisprezece centimetri lungime şi cântărea doar două sute cincizeci de grame, dar cele cinci cartuşe din cilindru ar fi trecut fără probleme prin craniul unui om. Nu împuşcase pe nimeni cu el, dar ştia cum să-l folosească.

S-a întrebat cum o fi să îndrepţi arma spre cineva şi să apeşi pe trăgaci. Ar fi făcut-o dacă ar fi trebuit. Era într-o poziţie destul de precară ca să rişte să se expună.

Poate că ar fi fost mai bine să-l lase pe Kinski să o urmărească, s-a gândit ea. L-ar fi putut ademeni undeva. Şi-ar fi folosit farmecele. Era ceva ce mai făcuse înainte. Apoi ar fi fost uşor să-l omoare.

S-a gândit la Oliver Llewellyn şi s-a întrebat cât de mult

le va lua să o prindă pe sora lui. Nu exista nicio cale de a scăpa de oamenii ăştia. Eve ştia asta.

A mers până la pat, cu pistolul încă în mână. Era ceva întins pe perna ei, o catifea roşie care contrasta cu mătasea albă. O cutie de bijuterii. A deschis-o. Era o broşă Lalique Art Nouveau pe care o admirase în fereastra magazinului de antichităţi, în Viena, săptămâna trecută. Era splendidă. Aur încrustat cu diamante şi safire. Era un bileţel înăuntru, îndoit cu grijă. L-a deschis.

Era de la el. „Poartă asta deseară”, scria pe bilet.

Eve a închis cutia de bijuterii şi a dat-o la o parte, dincolo de pat. S-a întins şi întunericul şi-a întins braţele în jurul ei.

Încet, a ridicat revolverul Black Widow până ce a simţit răceala ţevii la tâmplă. A închis ochii şi a ascultat sunetul uns al mişcării lui, în timp ce îl arma trăgând înapoi cu degetul mare de micul cocoş. Doar o mişcare de deget şi ar fi putut să scape de toată afacerea.

Degetele i s-au destins pe armă şi a expirat lung.

Nu putea s-o facă.

Nicio scăpare.

11

Oxfordshire

Ben a ieşit cu TVR-ul Tuscan, de pe drumul ce ducea la conac şi a accelerat maşina sport, îndepărtându-se de Langton Hall. Nu ştia încotro se îndreaptă.

Era puţin trafic pe drumurile din provincie şi a condus repede zece kilometri, menţinând o turaţie înaltă şi viteza mică, verificând tot timpul oglinzile, dar nevăzând nimic.

A tras maşina într-o parcare şi a oprit motorul. Leigh stătea tăcută lângă el, cu o figură cadaverică.

— Eşti în regulă? a întrebat el.

S-a întors şi a luat rucsacul din spatele scaunului. Mai era încă whisky în ploscă.

— Ştiu că nu-ţi place chestia asta prea mult, a spus el

încercând să zâmbească, dar îţi va mai atenua gustul neplăcut.

Leigh a luat o gură de whisky, strâmbându-se. A tuşit.

— Mulţumesc.

A înşurubat dopul şi i-a dat recipientul înapoi.

El a terminat ce mai rămăsese.

— Ce faci? a întrebat-o în timp ce ea îşi scotea telefonul.

— Sun la poliţie.

Ben i-a luat mobilul înainte ca ea să termine de format 999.

— Nu cred că e o idee bună.

— De ce?

— Până aseară nimeni nu ştia unde suntem. Apoi ai vorbit cu poliţia la telefon şi le-ai spus unde pot să ne găsească, şi lucrul imediat următor a fost că am avut companie.

— Ce încerci să spui?

— Că nu-mi plac coincidenţele, a răspuns el, şi există şi mica problemă a celor trei oameni morţi în casa ta, Leigh. I-am omorât şi tu eşti complice. N-am de gând să aştept să fiu arestat. A luat dosarul din rucsac şi i l-a arătat. Asta-i ceea ce căutau, a zis el. Petele de sânge de pe titlu se făcuseră maro-roşcat.

— Scrisoarea lui Mozart? Lucrarea lui Oliver? Dar... S-a uitat la el neajutorată. De ce ar vrea cineva...?

— Cred că e timpul să aruncăm o privire pe chestiile astea, a spus el.

A împins rucsacul la picioare – armele din interior au scos un sunet metalic – şi a pus dosarul pe genunchi, rezemându-l de volan. A tras de încuietoare şi l-a deschis.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Leigh precipitat. Toate filele sunt arse.

Micul plic căzu şi aterizã la picioarele lui. Ben l-a ignorat şi a cercetat atent conţinutul dosarului, încercând să nu distrugă hârtiile fragile.

Unele documente erau scrise de mână, altele, printate la calculator. Multe erau aproape ilizibile, fragmente arse indicând nume, date şi rămăşiţe a ceea ce părea a fi

informaţie istorică. Ici şi colo, Ben a remarcat numele lui Mozart.

Leigh s-a întins şi a luat o foaie aproape arsă. S-a făcut bucăţi imediat ce a ridicat-o.

— Ăsta era scrisul lui Oliver, a spus ea muşcându-şi buza, una dintre însemnările pe care mi le-a trimis în timpul călătoriilor lui.

— Sunt pierdute, a mormăit Ben punând bucăţile de hârtie la loc în dosar şi închizându-l. S-a întors către ea. Despre ce este vorba, Leigh? Ce treabă aveau cu lucrurile lui Oliver?

— De unde să ştiu eu?

— Nu înţeleg. Mi-ai spus aseară că aveai însemnările de luni de zile. Acum, dintr-odată, cineva este foarte interesat de ele. De ce? Ce era înăuntru? Şi cum de au aflat că le ai?

Ea l-a privit fără nicio expresie.

— Cine mai ştie de acest proiect de carte?

A urmat un moment de bruscă înţelegere în ochii ei.

— O, nu!

— Ce?

S-a întors către el.

— Vreo două milioane de oameni ştiu despre el.

— Ce tot spui acolo?

— Interviul de la televiziune. Am fost la o emisiune muzicală de la BBC unde am vorbit despre turneul european de anul viitor. Le-am spus despre planul meu de a continua cartea, că Oliver mi-a trimis rezultatul cercetărilor lui până în ziua în care a murit şi că am fost prea supărată ca să mă uit la vreuna din însemnările lui.

— Şi când a fost difuzată această emisiune?

Ea s-a schimbat la faţă.

— Cu două zile înainte ca ei să încerce să mă prindă în Londra.

Ben a simţit că era ceva pe piciorul lui şi şi-a amintit de plicul care căzuse. S-a aplecat şi l-a ridicat.

— Doamne! Îmi aduc aminte de ăsta, a şoptit Leigh, luându-i-l din mână. E coletul despre care ţi-am vorbit, ultimul pe care mi l-a trimis. L-a răsucit în mâini. Era acolo, aşteptându-mă după ce m-am întors de la înmormântare. I-

am spus lui Pam să-l pună în cutie împreună cu restul lucrurilor.

— Trebuie să-l deschidem acum.

— Ştiu.

Ben a rupt plicul atins puţin de flăcări. Înăuntrul stratului subţire de hârtie protectoare, neafectată de căldura focului, se afla o carcasă de CD. A scos-o afară.

— E *muzică,* a spus el, arătându-i coperta. Opera lui Mozart, *Flautul fermecat.* De ce ţi-a trimis asta?

Ea a oftat.

— E al meu. L-a împrumutat de la mine. Probabil că mi l-a trimis înapoi.

— Deci asta-i tot?

Ea s-a prăbuşit în scaun.

— Ce se întâmplă, Ben?

El a deschis carcasa CD-ului. Discul galben şi argintiu Deutsche Grammophon nu era tocmai nou. L-a pus pe genunchi. Sub el se mai afla un disc. Pe suprafaţa lui era printat: *CD-Recordable.*

Dedesubt, cu markerul, era mâzgălit ceva în mare grabă:

Leigh – NU viziona acest disc ORICE ar fi.
Ţine-l ASCUNS. Vin acasă.
Olly

— Ce n... Leigh a întins mâna şi a apăsat un buton pe bordul maşinii. CD player-ul maşinii s-a aprins. Să-l ascultăm.

— Nu e un disc audio, a spus Ben. Avem nevoie de un calculator.

O oră mai târziu erau înregistraţi ca domnul şi doamna Connors la un hotel din apropiere. Până să ajungă acolo, Ben făcuse câteva cumpărături rapide. A rupt ambalajul protector al noului laptop şi l-a pus pe masa din camera de hotel. În câteva minute l-a instalat şi era gata să ruleze discul. A scos CD-ul din carcasa cu *Flautul fermecat* şi l-a introdus în unitatea calculatorului. Acesta a pornit vibrând şi după câteva secunde o fereastră s-a deschis pe ecranul plat al laptopului.

În timp ce aştepta ca discul să se încarce, Ben s-a dus la minibar unde a găsit două sticluţe de Bell’s Scotch. Le-a desfăcut şi le-a turnat într-un pahar.

Leigh stătea la masă şi privea încordată la ecran.

— Par să fie fişiere cu fotografii făcute în diferite părţi ale Europei, a spus ea. E ca un jurnal foto al călătoriei de cercetare a lui Olly.

Ben s-a încruntat.

— De ce ar fi pus un CD cu poze în carcasa ta cu Mozart?

— N-am nicio idee.

A făcut click pe un fişier şi pe ecran a apărut figura unui bărbat în vârstă. Probabil spre optzeci de ani. Faţa îi era pământie şi adânc crestată de riduri, dar avea o sclipire iscoditoare în ochi. În spate era o bibliotecă înaltă şi Ben a putut să distingă titluri de volume purtând nume de compozitori faimoşi: Chopin, Beethoven, Elgar.

— Cine-i ăsta? a întrebat Ben.

— Nu-l cunosc, a răspuns ea.

A dat din nou click. Bărbatul în vârstă a dispărut şi o altă fotografie a umplut ecranul. Era o clădire albă de piatră care lui Ben i s-a părut ca un mic templu sau un fel de monument. Avea un acoperiş bombat şi o faţadă clasică.

— Pe-asta o recunosc, a spus ea. E Ravenna, în Italia. Ăsta e mormântul lui Dante. Am fost acolo.

— De ce s-o fi dus Oliver în Italia, dacă se documenta în Viena?

— Nu ştiu.

— Mozart a petrecut mult timp în Italia?

Ea s-a gândit câteva clipe.

— Dacă-mi aduc aminte de la şcoala de muzică, cred că a stat ceva în Bologna în adolescenţă, a răspuns, dar, lăsând la o parte asta, nu cred că a făcut altceva decât să treacă pe acolo ocazional.

— Asta nu ne ajută, a spus Ben. Treci la următoarea.

Click. Următoarea fotografie îl arăta pe Oliver la o petrecere cu două fete frumoase, câte una de fiecare braţ. Îl sărutau pe obraji, iar el ridicase fericit paharul de cocktail către cameră ca şi cum ar fi dat noroc.

Leigh a dat click din nou. Era încă o poză de la aceeaşi petrecere. De data asta, Oliver era la pian. Pe scaunul dublu, lângă el, stătea un bărbat tânăr, de vreo douăzeci şi ceva de ani şi împreună cântau un duet. Părea să se simtă bine, faţa lui Oliver era surprinsă râzând pe jumătate, în timp ce apăsa pe clape. Sprijinindu-se de pian, erau femei în rochii de seară, urmărindu-l cântând, zâmbindu-i, râzând una la alta, cu băuturi în mână.

Leigh nu s-a putut uita la poză mult timp. A dat click şi a trecut la următoarea.

O imagine a unui sat înzăpezit. Erau copaci şi munţi în fundal, îmbrăcaţi în alb. Leigh s-a încruntat.

— Elveţia?

Ben s-a uitat cercetător.

— Ar putea fi. Sau Austria.

S-a întins, a dat click şi apoi încă o dată să vadă data fotografiei. Fusese făcută cu trei zile înainte de moartea lui Oliver.

Leigh a oftat.

— Tot nu ne spune nimic.

Ben s-a îndepărtat de masă şi a lăsat-o pe ea să vadă restul imaginilor. A mers până la pat, s-a aşezat şi a golit paharul dintr-o înghiţitură. Lângă el, împrăştiate pe nişte pagini de ziar, erau resturile carbonizate ale documentelor din dosar. Studiindu-le cu grijă, a întors una dintre hârtii şi s-a înfiorat când marginile i s-au fărâmiţat.

Sub ea a văzut rămăşiţele arse şi rupte ale unui document care părea diferit de celelalte. Focul mâncase practic aproape tot textul cu muşcături negre care păreau piesele lipsă ale unui puzzle. Restul era atât de ars încât scrisul de mână, în germană, abia dacă se mai putea citi. Tot ce mai rămăsese erau câteva fraze disparate, care nu-i spuneau nimic.

Pentru o clipă, Ben s-a gândit că are în mână originalul şi respiraţia i s-a oprit. Nu. Era doar o fotocopie.

Era scrisoarea lui Mozart, descoperirea lui Richard Llewellyn. Oliver îi spusese atât de des povestea, încât Ben şi-o aducea aminte clar.

Cu mulţi ani în urmă, sala de expoziţie şi atelierul de

lucru al casei de restaurare de piane antice Llewellyn se aflaseră pe o stradă aglomerată din centrul lui Builth Wells. După moartea soţiei lui, Margaret, în 1987, când Leigh avea treisprezece ani şi Oliver şaptesprezece, Richard Llewellyn intrase în declin şi trăsese odată cu el şi afacerea lui. Începuse să bea prea mult pentru a-şi mai putea face bine treaba. Clienţii s-au împuţinat dramatic. Apoi, într-o zi, şansa de a găsi un anumit lucru în podul unei case vechi, părea să schimbe norocul lui Richard Llewellyn pentru totdeauna.

Pianul deteriorat fusese făcut la începutul secolului al XIX-lea de celebrul maestru vienez Josef Bohm. Ajunsese în Marea Britanie undeva prin anii treizeci şi fusese scos din uz cu mult timp în urmă. Nu fusese păstrat cu grijă. Cea mai mare parte fusese atacată de cari şi avea nevoie de o revizie generală pentru a-l aduce la condiţia iniţială. Dar chiar şi în acea stare precară, era unul dintre cele mai frumoase instrumente peste care dăduse Richard Llewellyn şi era entuziasmat de preţul pe care-l putea obţine la licitaţie, odată ce va fi refăcut: zece mii de lire, poate chiar mai mult. A renunţat la sticlele de vin de Porto şi de Xeres şi s-a pus pe lucru.

Nu a terminat însă niciodată restaurarea. Făcuse descoperirea în timp ce lucra la unul dintre picioarele instrumentului. Piciorul era gol pe dinăuntru şi în interiorul lui a găsit un document rulat, vechi şi îngălbenit, prins cu o panglică. Era o scrisoare scrisă în germană şi datată noiembrie 1791.

Când Richard Llewellyn a văzut semnătura din partea de jos, inima mai-mai că i s-a oprit.

Era ultima scrisoare care se păstrase a lui Wolfgang Amadeus Mozart, înainte să moară câteva săptămâni mai târziu. Cum ajunsese în piciorul pianului era un mister care va rămâne nedezlegat. Tot ceea ce ştia Llewellyn era că descoperise o comoară istorică, ce avea să-i schimbe viaţa.

La acea vreme, Oliver nu vorbea decât despre ceea ce găsise tatăl său. Bătrânul dusese scrisoarea la Londra pentru a fi autentificată de muzicologi experţi şi anticari. Însă visurile de îmbogăţire s-au spulberat, când experţii au declarat-o falsă.

— Poate că nu a fost falsă totuşi, a spus Ben cu voce tare.

Leigh s-a întors cu o privire întrebătoare:

— Poate că ce?

— Scrisoarea tatălui tău. Este posibil să nu fi fost totuşi falsă şi ăsta să fie motivul pentru care tipii ăştia se ţin după tine? La ce le-ar putea folosi?

Ea a scuturat din cap.

— Tata a vândut-o, îţi aduci aminte? Poate că nu. Cu ani în urmă, cam pe când am încetat să ne mai vedem.

— Cineva a cumpărat-o, deşi nimeni nu credea că e autentică?

— Mda, a zâmbit ea. Tocmai când tata era gata să renunţe la toată afacerea, un colecţionar nebun l-a contactat. Un muzicolog italian. A făcut o ofertă pentru scrisoare. Nu era tocmai suma la care visase tata, dar a acceptat imediat. Apoi italianul a spus că vrea să cumpere şi pianul cel vechi. Era doar pe jumătate recondiţionat, dar a plătit din greu pentru el. Îmi aduc aminte că a fost împachetat şi luat cu o dubă mare. După asta, tata a devenit din nou solvabil. Încă era afectat de verdictul experţilor, dar măcar avea ceva bani în buzunar. Aşa m-am putut duce la New York să studiez la Academia de muzică.

— Cum se numea italianul? a întrebat Ben.

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns ea după o clipă de gândire. S-a întâmplat cu mult timp în urmă şi nu l-am văzut niciodată. Oliver l-a întâlnit. Zicea că era foarte bătrân şi mai mult ca sigur că nu mai trăieşte.

Ben a pus jos fragmentul scrisorii fotocopiate şi s-a uitat la câteva din celelalte documente. Ceva i-a atras atenţia şi a privit mai de aproape.

Focul înghiţise marginea din dreapta a hârtiei liniate. Scrisul grăbit de pe foaie era al lui Oliver. Ochiul lui Ben a urmărit o linie care fusese scrisă cu litere mari îngroşate, subliniate de trei ori de parcă ar fi fost cuprins de frustrare. Sfârşitul propoziţiei era ars în locul unde hârtia îşi schimbase culoarea de la galben la maro până se transformase în cenuşă.

— *Ce este Ordinul lui R...*? a citit el cu voce tare. Ştii ce-

ar putea fi asta?

— N-am nicio idee.

El a pus foaia peste celelalte.

— La naiba. Ce încurcătură!

Leigh s-a uitat la toate fotografiile. Mai era doar un fişier rămas pe disc. Ben s-a sprijinit de spatele scaunului ei, iar ea l-a deschis.

— Nu e un fişier de imagine, a spus el, e un filmuleţ.

12

În apropiere de Viena

Era o după-amiază ceţoasă şi întunecată şi se făcuse frig. Lacul începuse să îngheţe şi neaua uşoară şi măruntă se aşeza pe suprafaţa lui. La trei sute cincizeci de metri de suprafaţa subţire de gheaţă, în pădurea de pini era o siluetă neagră şi dreaptă ridicată spre cer.

Markus Kinski şi-a ridicat gulerul şi şi-a împreunat mâinile. S-a rezemat cu spatele de maşina cu tracţiune integrală, aducându-şi aminte de ultima oară când fusese acolo, în ziua în care străinul acela fusese scos afară de sub gheaţă.

Anul îşi încheia ciclul şi iarna bătea la uşă din nou. Deci, ce căuta din nou aici? Poate că Monika avusese dreptate când spusese că e un obsedat.

Pentru o clipă, s-a gândit la soţia lui. Trecuseră deja trei ani. Prea tânără să moară. Fusese diagnosticată greşit de două ori. Îi era dor de ea.

A oftat şi mintea i s-a întors la cazul Llewellyn. Fusese clasat cu luni în urmă, dar îl urmărise tot timpul. Ceva nu era în regulă cu el. Fusese închis prea bine, se lucrase cu el prea eficient, chiar şi pentru standardele perfecţioniste austriece. Lucrurile pur şi simplu *nu se întâmplau* aşa. Îi luase luni de zile să-şi scoată cazul din cap şi când tocmai începuse să uite de toată afacerea aia nenorocită, cine să apară ca din senin dacă nu Madeleine Laurent. *Sau cine o fi fost ea.*

Până acum, cercetările lui Laurent nu duseseră nicăieri. Cardul de credit pe numele Erika Mann era valabil, dar cine era ea? Adresa pe care i-o dăduse compania emitentă îl trimisese la un depozit părăsit, dintr-o zonă industrială a oraşului. Nici nu era de mirare.

Prin urmare era încă ceva de adăugat la numeroasele întrebări fără răspuns, sâcâitoare, care se ridicau în jurul cazului Llewellyn.

Madeleine Laurent nu era singurul mister legat de bărbatul înecat. Era şi treaba cu Fred Meyer. Meyer avusese o mulţime de lucruri în comun cu Llewellyn. Prea multe. Amândoi muzicieni, amândoi pianişti, amândoi morţi. Doar la câţiva kilometri distanţă şi amândoi în aceeaşi noapte. Ceasul de mână al lui Llewellyn, o relicvă mecanică, s-a oprit când apa a intrat în el astfel încât au putut să stabilească ora la care a survenit decesul. Când l-au găsit pe Fred Meyer spânzurat în camera lui de student, era mort de aproape douăsprezece ore. Ceea ce însemna că cei doi pianişti muriseră la scurt timp unul de altul. Probabil că fusese Meyer primul, urmat imediat de Llewellyn.

Nu fusese găsit niciun bilet de adio al lui Meyer şi nu fusese descoperit niciun motiv plauzibil al presupusei sinucideri. Întrebările puse familiei nu evidenţiaseră existenţa vreunei depresii. Ca pentru toţi studenţii, banii erau puţini, dar fusese atent şi nu avea datorii. Nu fuseseră nici probleme emoţionale şi se înţelegea bine cu prietena lui. Primise o slujbă de profesor de muzică la o şcoală din Salzburg şi se pregătea să înceapă din toamnă, după ce avea să-şi termine studiile la Conservatorul din Viena. Viaţa fusese destul de bună pentru Fred Meyer. *Până când s-a trezit la capătul unei funii.*

OK, există şi coincidenţe şi poate că nu exista nimic care să lege accidentul stupid al unui muzician de sinuciderea fără sens a celuilalt. Cel puţin asta era ceea ce Kinski încercase să creadă în ultimele luni. Însă un mic detaliu stătea în gât, ca un pesmet care se încăpăţânează să nu treacă mai departe. Era vorba despre biletele de operă găsite în camera lui Meyer.

Kinski a oftat şi a privit peste lacul înceţoşat. Gheaţa

era încă prea subţire ca să mergi pe ea, dar în câteva săptămâni avea să se îngroaşe destul cât să suporte greutatea unui om. Văzuse oameni veniţi câteodată aici să patineze.

A încercat să-şi imagineze cum o fi să cazi prin gheaţă: şocul contactului cu apa îngheţată, suficient să oprească inima unui om, curentul care te trage sub stratul atât de solid de gheaţă încât ţi-ar trebui un baros ca să-ţi croieşti drumul înapoi la aer, la doar câţiva centimetri mai sus.

S-a gândit la toate tipurile de moarte pe care le văzuse şi la expresia feţelor tuturor decedaţilor cu care avusese de-a face prin intermediul slujbei. Faţa albastră şi pe jumătate îngheţată a lui Oliver Llewellyn fusese unul dintre cele mai cumplite lucruri pe care le văzuse. Luni de zile după accident, era suficient să închidă ochii şi figura aceea era acolo, holbându-se la el. Nu o putea face să dispară. Stând acolo pe malul lacului, imaginea aceea i-a revenit clar în minte.

S-a uitat la ceas. Era acolo de prea multă vreme. Bănuielile lui în legătură cu cazul păreau să-l ţină pe loc, când ar fi trebuit să se întoarcă. Îi spusese Helgăi, bona Clarei, că va lua el copilul astăzi de la şcoală. Creştea repede. Avea nouă ani şi jumătate acum şi el pierdea foarte mult din viaţa ei. Va fi o surpriză plăcută pentru ea. Era hotărât să petreacă seara făcând ceva amuzant, să o ducă la patinoar sau să meargă la un film. Îi oferise totul copilului său – şcoala privată bilingvă care să-i dea cea mai bună educaţie, lecţiile de vioară, jucăriile scumpe. Clara avea totul în afară de timp petrecut cu tatăl ei. A auzit paşi apropiindu-se din spate prin iarba îngheţată. S-a întors.

— Hei, Max, unde ai fost?

Câinele stătea pe labele din spate şi privea nerăbdător, cu capul lui mare şi negru uşor înclinat într-o parte, cu mingea de cauciuc prinsă între fălcile lui puternice. Suplul rottweiler era bătrân, dar Kinski îl menţinea în formă.

— Dă-mi-o, hai, a spus Kinski cu blândeţe, o aruncare şi o întindem. Oricum ar fi trebuit să venim aici.

Câinele a dat drumul delicat mingii în mâna lui. Era plină de salivă şi noroi.

— Nici nu ştii cât de norocos eşti, i-a spus Kinski. Mi-ar

prinde şi mie bine să alerg după mingi toată ziua, mai bine decât rahatul ăsta de slujbă, crede-mă, amice.

A aruncat mingea departe în iarba înaltă şi a privit cum câinele a ţâşnit după ea, împroşcând în urmă cu pământ îngheţat.

Max a scotocit după minge în jur, cu botul prin stufăriş. Părea să ezite, râcâind cu labele şi întorcându-şi capul într-o parte şi într-alta.

— Nu-mi spune că ai pierdut-o din nou, a strigat la el Kinski exasperat. S-a dus şi a căutat în stufăriş ceva de cauciuc albastru prin iarba şi noroiul îngheţat. Câinele culcase la pământ o mare parte din stuf, în căutarea mingii. Bună treabă, Max, a mormăit el. Ştii, prostiile astea costă opt euro şi câte oare ai pierdut până acum? *Du Arschloch.*

Erau chiştoace în noroi. Kinski şi-a tras mâna înapoi, gândindu-se la seringile hipodermice. Drogaţi nenorociţi care fac mizerie peste tot.

Dar apoi s-a uitat mai atent. A luat unul şi l-a examinat. Nu era un chiştoc. Era învelişul unui cartuş folosit. Metalul era decolorat şi fără luciu, verde pe alocuri. Capsa ruginită era inscripţionată în mijloc, acolo unde o lovise percutorul. În jurul cantului de la bază, erau înscrise, cu litere foarte mici, cuvintele: *9 mm Parabellum – CBC.*

Cine o fi tras aici cu un pistol de 9 milimetri? s-a gândit Kinski. A scotocit prin iarbă. Max îl urmărea, privind fix. A întors o bucată de pământ îngheţat şi a mai găsit unul. Era identic. Apoi altul şi încă două, pe jumătate îngropate în rădăcinile îngălbenite. A smuls iarba şi a mai găsit câteva. După trei minute de căutare, adunase douăzeci şi unu de cartuşe, folosind vârful unui pix pentru a le culege şi a le aşeza într-o mică grămadă.

Douăzeci şi unu însemnau multe gloanţe. Toate în acelaşi loc. Indicau o singură persoană care trăsese toate focurile dintr-o poziţie fixă. Erau prea multe pentru un pistol obişnuit, doar dacă nu cumva avea o magazie extinsă. Fuseseră mai curând trase de o armă automată, la o secundă şi jumătate de un pistol automat standard. Serios. Deconcertant.

A examinat fiecare cartuş cu atenţie, pe rând, luându-le

cu vârful pixului, atent să nu pună mâna pe ele. Toate aveau aceleaşi urme de frecare acolo unde fuseseră băgate în spaţiile strâmte ale magaziei şi aceeaşi zimţare pe margine, unde fuseseră scuipate violent prin portul ejector. Mirosul de cordită dispăruse de mult. A dat drumul cartuşelor unul câte unul într-o pungă de plastic şi le-a pus în buzunarul de la geacă. S-a ridicat în picioare. Uitase de minge.

A estimat aruncarea din ejector şi a încercat să-şi dea seama unde stătuse cel care trăsese.

Un gând i-a răsărit în minte. Nu era nimeni în jur. S-a aplecat şi a mângâiat capul câinelui.

— Haide, băiete!

S-au întors la maşină. A deschis portbagajul şi Max a sărit înăuntru, gâfâind. A scos roata de rezervă şi a rostogolit-o până pe malul lacului.

Ceaţa se făcea tot mai deasă şi atunci când Kinski a dat drumul roţii de rezervă să se rostogolească pe lacul îngheţat, tot ce a putut vedea a fost o pată neagră nedefinită înaintând pe gheaţa cenuşie. Roata s-a rostogolit până la un punct, apoi a căzut şi s-a oprit. Gheaţa i-a susţinut greutatea.

A băgat mâna în vestă şi a deschis cureaua de la toc. A tras siguranţa de la SIG-Sauer P226-ul de serviciu, s-a uitat în jur şi apoi a tras în gheaţa unde era roata. Detunătura seacă a pistolului de 9 milimetri i-a pătruns dureros în timpan şi a răsunat până departe pe lac. A tras din nou, şi din nou, apoi a aşteptat.

Gheaţa a plesnit. La cincisprezece metri de mal, roata s-a scufundat clipocind.

Kinski nu s-a gândit la costul înlocuirii unei roţi scumpe de Mercedes. Ci la greutatea unui om. O gheaţă mai groasă ar fi suportat mai mult până să se crape. Cât de mult? Ar fi spart-o douăzeci şi unu de gloanţe de 9 milimetri? A auzit zornăitul lor surd şi a simţit în buzunar resturile de cartuşe despre care instinctul îi spunea că zăcuseră acolo din ianuarie trecut.

13

Oxfordshire

Filmuleţul era tremurat şi imaginea era neclară şi de calitate proastă. Camera panoramase încet o încăpere mare, cu pereţi din piatră, era luminată portocaliu-galben de sute de lumânări. Umbre lungi se întindeau de-a lungul podelei placate cu alb şi negru. Trei stâlpi groşi de piatră stăteau într-un triunghi spaţios aproape de colţurile camerei, ajungând până la tavanul boltit. Pe peretele îndepărtat se ridica o platformă, care semăna cu o mică scenă. Deasupra ei, un cap de berbec cu coarne lungi şi încovoiate, aurit, strălucea în lumina pâlpâitoare.

Leigh s-a încruntat.

— Ce naiba e locul ăsta?

— Parcă se aude ceva, a spus încet Ben şi a mărit volumul la laptop.

Sunetul era respiraţia grea a celui care filma.

Brusc, camera s-a răsucit lateral şi imaginea a devenit neclară.

O, Doamne!, a spus un glas îngrozit, foarte aproape de microfon.

— Asta-i vocea lui Oliver, a şoptit Leigh, prinzându-se cu degetele albe de marginea mesei.

Au privit amândoi. Camera s-a stabilizat. O margine întunecată şi neuniformă obtura o treime de imagine.

— Se ascunde în spatele unui stâlp, a spus Ben.

Câţiva oameni au intrat în încăpere. La început blurată, imaginea a săltat dar a devenit mai clară imediat ce camera s-a focalizat automat. Bărbaţii au trecut printr-o arcadă. Erau doisprezece, poate cincisprezece, toţi purtând costume negre. Camera s-a îndepărtat, în spatele stâlpului.

— Olly, ce încercai să faci? a spus Leigh cu un suspin în glas.

Acum bărbaţii se aşezau în semicerc în jurul platformei. Toţi stăteau în acelaşi fel, ca nişte soldaţi în poziţie de drepţi, cu picioarele lipite şi cu braţele la spate. Feţele lor erau greu de identificat. Cel mai apropiat stătea la doar câţiva metri de

locul în care se ascundea Oliver. Camera s-a mutat pe spatele tipului şi a urcat spre gât şi părul blond spălăcit, tăiat scurt. S-a focalizat automat pe urechea lui. Era sfârtecată şi plină de cicatrice, ca şi cum o jumătate ar fi fost cândva smulsă şi cusută la loc.

Ben şi-a întors privirea către platformă, străduindu-se să surprindă detaliile. Şi-a dat seama că avea în faţă un altar. Era centrul încăperii, iluminat de zecile de lumânări prinse în adânciturile din perete. Era centrul a orice avea să se întâmple. Era un fel de ceremonie religioasă, dar nu semăna cu niciuna pe care o văzuse.

În mijlocul altarului era un pilon drept de lemn, de aproximativ o jumătate de metru grosime şi înalt de vreo doi metri jumătate, simplu şi nelăcuit. De el atârnau metri întregi de lanţuri, două dintre ele groase şi grele, fiind prinse de o curea nituită de oţel, în jurul capătului de sus.

Acum, indivizii au început să se mişte. O uşă înaltă de fier din spatele altarului s-a deschis. Încă trei oameni au intrat în încăpere. Doi purtau glugi negre. Al treilea părea să fie prizonierul lor. Îl ţineau strâns de braţe, iar el se zbătea. L-au tras după ei de-a lungul platformei, până la altar.

Camera s-a clătinat şi respiraţia grea s-a accelerat. Pe fundal, ţipetele prizonierului creau ecou pe pereţii de piatră.

— Nu cred că ar trebui să vezi asta, a spus Ben.

A simţit cum bătăile inimii i se accelerau şi a apăsat pe butonul de stop.

— Lasă-l să meargă, i-a cerut Leigh.

Bărbaţii cu glugi negre l-au îmbrâncit pe prizonier la pilonul de lemn şi l-au prins în lanţuri. Ţipetele lui erau şi mai puternice acum.

Unul dintre bărbaţii cu glugă a păşit înainte cu ceva în mână. S-a apropiat de prizonier şi şi-a ridicat mâinile spre faţa lui. Avea spatele la cameră şi era greu de văzut ce se petrecea. Ţipetele nefericitului erau şi mai ascuţite în timp ce se lupta disperat cu lanţurile.

Apoi, bărbatul cu glugă a făcut un pas în spate. Ceva atârna acum din gura prizonierului. Era o sfoară sau un cablu subţire. În timp ce bărbatul cu glugă se îndepărta, cablul se întindea şi Ben a realizat cu o tresărire de groază ce se

întâmpla. Camera a început să tremure.

— O, Iisuse! a exclamat Leigh îngrozită. I-au băgat un cârlig în limbă!

Bărbatul cu glugă s-a oprit şi s-a întors cu faţa către audienţă. Cablul era întins la maximum. Prizonierul nu mai putea ţipa. Limba îi era scoasă cincisprezece centimetri din gură. Ochii îi erau ieşiţi din orbite şi tremura din tot corpul.

Al doilea bărbat cu glugă a păşit înainte. Ceva a lucit în lumina lumânărilor şi el a ridicat pumnalul ceremonial deasupra capului.

Acesta a coborât într-un arc fulgerător. Capul prizonierului a fost aruncat înapoi, în timp ce limba i-a fost retezată. Cablul s-a răsucit ca o coardă de arc, cu limba strălucitoare prinsă de el. Sângele a ţâşnit din gura prizonierului, iar capul i s-a bălăngănit dintr-o parte în alta, cu ochii bulbucaţi.

Însă suferinţa i-a fost curmată. Omul cu glugă care avea cuţitul a păşit înainte din nou. Pumnalul a lovit pe jos, înfigându-se în abdomenul prizonierului. Lama a tăiat şi a străpuns precum cuţitul unui măcelar, făcându-şi drum de la vintre spre cutia toracică.

Când intestinele au început să-i iasă afară, chiar şi Ben a trebuit să privească în altă parte.

14

Leigh a avut nevoie de mult timp ca să se calmeze. Până la urmă, calmantele au început să-şi facă efectul şi a adormit întinsă pe patul de hotel, cu părul ei negru răsfirat pe pernă şi trupul urcând şi coborând uşor în ritmul respiraţiei.

Ben a acoperit-o cu o pătură şi s-a aşezat lângă ea pe marginea patului, privind-o şi gândindu-se intens. Apoi s-a ridicat, s-a întors la masă şi a urmărit filmul din nou.

A făcut asta de trei ori, oprindu-l frecvent pentru a studia detaliile. L-a lăsat să meargă până la capăt. După ce

victima fusese spintecată, cameramanului îi fusese de ajuns. Imaginea a devenit tremurătoare, apoi s-a întunecat, apoi din nou tremurătoare. Putea auzi respiraţia precipitată a lui Oliver. Alerga.

Ben a continuat să pună pauze, uitându-se atent la ecran de fiecare dată. Ziduri de piatră. Un fel de scară. Imaginea era complet dereglată, dar oprind cadru după cadru, a putut să-şi facă o idee despre ce se întâmplase. În timp ce Oliver alerga, pereţii duri de piatră au dispărut şi a părut să se afle în ceea ce arăta ca o casă foarte luxoasă. O uşă, apoi un coridor. Pereţi strălucitori de lemn. Un tablou luminat puternic de o lampă pusă deasupra lui. Ben a oprit din nou filmul şi l-a studiat îndeaproape.

Era greu de spus, dar tabloul părea să reprezinte un fel de întrunire desfăşurată într-un salon mare. Existau coloane care semănau cu cele din încăperea unde fusese executată victima. Aceleaşi plăci pe podea. Oamenii din imagine purtau peruci şi erau îmbrăcaţi în haine de secol XVIII: veste de brocart şi ciorapi lungi de mătase. Erau tot felul de semne pe pereţii din jur, dar nu le-a putut descifra.

A lăsat filmul să ruleze. Respiraţia lui Oliver răsuna prin difuzoare, în timp ce alerga împleticindu-se pe coridor în jos. S-a oprit şi s-a întors ca şi cum s-ar fi uitat să vadă dacă nu-l urmăreşte cineva. Nu era nimeni.

Ben a pus pauză din nou. Se putea vedea ceva. Era o firidă în perete, iar în ea era aşezată o statuie care părea egipteană, ca o mască mortuară de faraon.

Apoi filmul s-a terminat. Probabil că Oliver închisese camera. Ben a rămas privind la ecranul negru.

S-a străduit să priceapă ceea ce văzuse. A făcut click pe caracteristicile fişierului. Filmul fusese înregistrat la 9.26 în noaptea în care Oliver murise.

Nimic din toate astea nu avea sens. Versiunea oficială a poveştii, cum că Oliver se plimbase beat pe lac cu o femeie pe care o întâlnise la o petrecere, nu se potrivea cu faptul că, nu cu mult înainte de moartea sa, asistase la o brutală crimă ritualică. Fusese Oliver capabil să facă abstracţie de asta şi să continue să se distreze? Cine ar fi putut?

Ben a recapitulat ceea ce ştia. Oliver fusese martor la o

crimă pusă în scenă de nişte oameni foarte organizaţi şi foarte periculoşi. Avea dovada şi încercase cu disperare să o ascundă. Nu la mult timp după ce pusese la poştă CD-ul pentru Leigh, se înecase într-un lac îngheţat. Investigarea morţii lui fuseseră puţin cam grăbită şi puţin cam superficială. Iar de când Leigh spusese într-o emisiune de televiziune că era în posesia însemnărilor lui Oliver, cineva căutase să-i facă rău.

A privit-o pe Leigh cum dormea şi a rezistat impulsului de a-i da la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. Tocmai când începuse să se împace cu ideea accidentului lui Oliver, avea să trebuiască să treacă din nou prin toate supliciile, doar că de data asta ştia, aproape sigur, că moartea fratelui ei nu fusese un accident. Nu murise umblând brambura într-o plăcută stare de ebrietate. Murise îngrozit. Cineva pusese capăt vieţii lui într-un mod calculat şi rece.

Cine a făcut asta, Oliver?

Ben a plecat de lângă pat şi s-a instalat în fotoliul din capătul îndepărtat al camerei de hotel. Şi-a căutat ţigările turceşti, a tras de rotiţa brichetei Zippo şi s-a lăsat pe spate în timp ce inhala fumul tare şi gros. A închis ochii, simţind oboseala cuprinzându-l. Nu avusese nicio noapte normală de somn de patru săptămâni.

Gândurile îl asaltau în timp ce fuma. A rechemat fragmente de amintiri vechi: chipul lui Oliver în care era tânăr, sunetul vocii vechiului său prieten.

Şi-a amintit ziua în care, înapoia anilor ălora care trecuseră, Oliver îi salvase viaţa.

Fusese cea mai geroasă iarnă pe care şi-o amintea. După trei ani de serviciu militar, subcaporalul Benedict Hope se dusese în Hereford, Ţara Galilor, împreună cu alţi o sută treizeci şi opt de aspiranţi din alte regimente, pentru ceea ce ştia că va fi cel mai dur test de rezistenţă din viaţa sa: selecţia pentru 22 Special Air Service, forţa de elită a armatei britanice.

Ben nu ştia prea sigur de ce Oliver vrusese să vină cu el. Pentru mâncare – glumise Oliver. Regimentul 22 SAS era faimos pentru munţii de carne friptă de vită şi miel din care

candidaţii se înfruptau înainte de a fi trimişi în infernalul „Sickener I”[1], prima fază a pregătirii pentru selecţie.

În timp ce convoiul de camioane a părăsit baza din Hereford la răsăritul soarelui în prima zi şi a înaintat adânc în inima munţilor Cambrian din centrul Ţării Galilor prin ninsoarea abundentă, Oliver fusese unul din puţinii capabili să facă glume despre ziua grea care urma. Ben stătea în colţul camionului Bedford care se hâţâna, ţinându-şi puşca şi întărindu-se pentru coşmarul de tortură fizică şi psihică ce avea să marcheze începutul celor mai dure câteva săptămâni din viaţa sa. Ştia că acei câţiva care treceau peste procesul iniţial de selecţie aveau în faţă încă paisprezece săptămâni îngrozitoare de instrucţie: arme speciale şi tehnici de supravieţuire, un curs de sărit cu paraşuta, antrenament de luptă în junglă, testare de limbă şi iniţiativă, o cursă de înot de un kilometru în uniformă şi exerciţii de rezistenţă la interogatoriu făcute să preseze spiritul unui om dincolo de limitele suportabilului. Doar cei mai buni aveau să reuşească şi să li se acorde mult râvnita insignă cu pumnalul înaripat şi intrarea în legendarul regiment. Câţiva ani, nimeni nu trecuse peste toate testele.

După cum s-a dovedit, „Sickener 1” fusese la fel de dur precum se aşteptase, ba încă puţin mai mult. Cu fiecare răsărit de soare îngheţat, numărul oamenilor epuizaţi pregătindu-se pentru încă o rundă de tortură se diminua treptat. Tabăra de bază era în fiecare noapte o adunătură de trupuri fără glas în corturi ude. Speranţele lui Oliver la un ospăţ nocturn fuseseră repede spulberate şi moralul îi scăzuse pe măsură. Asta se şi urmărea de fapt.

Săptămâna următoare a întrecut cu mult chiar şi aşteptările lui Ben. Vremea era cea mai rea din ultimii ani. Durerea, rănile şi demoralizarea absolută, reduseseră cei o sută treizeci şi opt de bărbaţi la doar doisprezece.

În timpul unui marş de douăzeci de ore printr-o furtună de zăpadă, un ofiţer SAS care se oferise voluntar pentru curs, pentru a-şi demonstra sieşi că încă mai deţinea ceea ce obţinuse la treizeci şi cinci de ani, se prăbuşise şi fusese găsit

[1] Care îmbolnăveşte provocând greaţă, scârbă (n. tr.).

mort într-un morman de zăpadă.

Ben însă îşi ordonase sieşi să meargă mai departe, târându-se dincolo de bariera durerii şi găsind noi limite ale rezistenţei. Singurele lui opriri erau ca să bea puţină zăpadă topită şi să ia o muşcătură dintr-unul dintre batoanele de Mars tari ca piatra, din rezerva din rucsac. Energia de la zahăr i-a dat trupului lui sleit de puteri forţa să continue. În mintea lui se ducea o luptă aprigă pentru a-şi înăbuşi dorinţa de a abandona toată nebunia aia. Putea să pună capăt agoniei în orice moment, prin simpla lui decizie. Câteodată, tentaţia era covârşitoare. Şi asta urmăreau ei, iar el ştia asta. Fiecare clipă era un test.

Şi lucrurile nu deveneau în niciun caz mai uşoare. În fiecare noapte, epuizarea era mai mare. Întors în tabără, îşi înmuia meticulos şosetele în ulei de măsline pentru a atenua durerea provocată de băşicile din tălpi şi a trecut de fiecare zi într-o transă de aprigă determinare, în timp ce marşurile deveneau din ce în ce mai lungi şi rucsacurile din ce în ce mai grele. Tot ceea ce conta era următorul pas înainte. Apoi următorul. Şi-a menţinut imaginea clară a distanţei pe care o mai avea în faţă şi a durerii care avea doar să devină şi mai de nesuportat.

În ziua a patra a celei de-a treia săptămâni, mai rămăseseră doar opt. Oprindu-se să-şi tragă sufletul pe o creastă înaltă în apropierea piscului vestitului munte Pen-y-fan[1], Ben s-a uitat înapoi şi i-a văzut pe câţiva dintre ceilalţi ca pe nişte puncte verzi în depărtare chinuindu-se să înainteze prin pătura de zăpadă dintre copaci, cu mult mai jos.

Oliver era la aproape treizeci de metri în spatele lui. Ben l-a aşteptat să-l ajungă din urmă. I-a luat ceva timp. Era uimit că prietenul lui ajunsese atât de departe, dar acum Oliver era vizibil sleit de puteri, înaintarea lui greoaie, dar fermă, se transformase într-un târât disperat şi apoi într-o bălăngănire complet lipsită de control. S-a prăbuşit în genunchi, sprijinindu-se de puşcă.

— Mergi înainte, a spus el gâfâind, sunt epuizat. Ne

[1] Cel mai înalt vârf muntos din sudul Ţării Galilor, de opt sute optzeci şi şase de metri înălţime (n. tr.).

vedem în tabără.

Ben l-a privit cu îngrijorare.

— Haide, mai sunt doar câţiva kilometri.

— Nicio şansă. Nu pot să mă mai mişc niciun centimetru.

— Rămân cu tine, a spus Ben hotărât.

Oliver şi-a dat zăpada la o parte din ochi şi a privit în sus. A tuşit.

— Nu vei rămâne, a spus el, trebuie să continui să mergi. Du-te! Pleacă de aici!

Picioarele lui Ben erau pline de băşici şi simţea cum îmbrăcămintea i se lipea de rănile sângerânde de pe spate, unde rucsacul i se freca de piele. Nu putea decât să-şi ducă propria greutate. Nu era nicio cale să-l ajute pe Oliver să meargă prea departe, în niciun caz să-l care în spate, iar cel mai mic semn de ezitare putea însemna umilirea cu un ordin de întoarcere la unitate. Regulile, concepute astfel, erau brutale.

— O să fii OK, a spus, e un instructor care vine pe munte şi te va duce înapoi.

Oliver i-a făcut semn cu mâna să plece.

— Da, o să fiu în regulă. Acum tai-o până nu primeşti ordin de întoarcere. Vrei insigna, nu? Nu mă aştepta.

Stăpânit de vină, nu numai de durere, Ben a continuat să meargă. Vântul îi bătea foarte tare în combinezon. S-a chinuit să coboare o pantă stâncoasă aproape verticală, ghetele alunecându-i pe zăpadă. A ajuns la marginea acoperită de gheaţă a unui morman de pietre prăbuşite şi a văzut o mişcare în zăpăceala epuizării. O siluetă cu glugă şi-a făcut apariţia dintr-un pâlc de pini.

Ben l-a recunoscut. Era un locotenent din regimentul de puşcaşi regali. Ben nu-l mai văzuse de când pornise în zori. Londonezul era un dur şi se ţinuse departe de ceilalţi de când ajunsese la Hereford, iar Ben detectase o distanţă rece în ochii lui întunecaţi, în care nu avea încredere.

— Nu m-am gândit că o să ajungi atât de departe, Hope, a spus el.

— Nu? Atunci v-aţi înşelat, domnule.

Locotenentul l-a privit cu un zâmbet subţire.

— Ai un foc?

— Nu e timp de fum...

Pe neaşteptate, Ben a simţit o mână grosolană îmbrâncindu-l puternic în piept şi a căzut rostogolindu-se pe pantă, cele douăzeci de kilograme ale rucsacului trăgându-l în jos. A căutat să se prindă cu degetele de ceva şi şi-a pierdut puşca. Picioarele i-au pătruns printr-un strat subţire de gheaţă în noroiul puturos al unei mlaştini.

Deasupra lui, locotenentul l-a urmărit cu privirea o clipă, apoi s-a chinuit să meargă mai departe.

Ben se scufunda în mlaştină. S-a luptat să-şi desfacă rucsacul, dar curelele erau strânse în jurul umerilor, greutatea trăgându-l în jos, tot mai adânc. Degetele i s-au prins de un mănunchi de stuf îngheţat şi a tras cu putere, împingând înapoi cu picioarele. Iarba s-a desprins din noroi cu un bolborosit sec şi el s-a scufundat încă cincisprezece centimetri. A simţit argila rece şi moale cuprinzându-i talia şi trăgându-l încă un centimetru la fiecare câteva secunde. S-a scufundat până la centură, apoi până la partea de jos a cutiei toracice. A lovit fără putere în noroi, strigătele fiindu-i stinse de vânt.

Noroiul lipicios îl trăgea tot mai adânc. A simţit cum se duce încet, dar sigur, în jos. Pur şi simplu îl înghiţea. Şi-a simţit picioarele neputincioase. A încercat să împingă în ele din nou, dar noroiul era greu şi picioarele nu mai răspundeau la comenzi. În câteva minute avea să intre în şoc hipotermic dacă nu reuşea să iasă de acolo. Nu a mai împins cu picioarele şi a încercat să se prindă de mal, scrijelind cu degetele prin pământul fărâmicios şi bucăţile de piatră dură şi ascuţită. Nu avea deloc priză şi forţa îl părăsea văzând cu ochii. Noroiul îi ajunsese la piept şi îi era din ce în ce mai greu să respire.

N-avea cum să iasă. Avea să moară acolo, tras în jos şi înecat în mocirla aia de rahat. A lovit din nou cu picioarele, dar erau prea slăbite să se mişte.

— *Ben*!

Cineva îl striga pe nume. A privit în sus. Prin fulgii deşi de zăpadă a putut să distingă conturul unui soldat târându-se în jos pe pantă către el. A clipit, şi-a dat zăpada din ochi la o

parte cu degetele pline de noroi. Individul se apropia.

Era Oliver.

— Apucă asta!

Oliver a întins patul puştii şi Ben s-a întins să o prindă, înfăşurându-şi banduliera în jurul încheieturii. Oliver şi-a proptit picioarele în rocile din jur şi a apucat ţeava puştii cu ambele mâini şi a tras, gemând din cauza efortului. Ben a simţit cum este scos din mlaştină. Un centimetru, doi, apoi încă pe atât. Noroiul a făcut un zgomot puternic de sucţiune. A împins încă o dată cu picioarele şi a găsit un punct de sprijin.

Până la urmă a reuşit să iasă, gâfâind în timp ce Oliver îl ajuta să se tragă în sus pe pământ solid. Ben s-a prăbuşit pe burtă şi a rămas întins, răsuflând greu.

Oliver şi-a atârnat arma plină de noroi de umăr şi l-a apucat de mână.

— Haide, frate, s-a silit el să zâmbească, în picioare! Ai de câştigat o insignă.

Doar şase inşi au reuşit să ajungă la capăt în ziua aceea, restul târându-se cu greutate, descurajaţi şi extenuaţi, până la gara din Hereford şi de acolo înapoi la unităţile lor.

Unul dintre cei şase supravieţuitori frânţi de oboseală care s-au întors la bază în camionul acum aproape gol era locotenentul care-l împinsese pe Ben. Ben i-a ocolit privirea şi nu a spus nimic. Nu fuseseră martori şi era mai mic în grad. A vorbi putea însemna o întoarcere la unitate sau poate chiar mai rău. Oricum, oameni care să încerce să-l omoare era ceva cu care trebuia să se obişnuiască dacă avea să ajungă în 22 SAS.

În noaptea aceea, înainte de marşul de rezistenţă care urma să fie ultimul test al selecţiei iniţiale, Oliver a făcut rost de jumătate de sticlă de whisky adusă pe furiş şi cei doi prieteni au împărţit-o în dormitorul comun, stând unul lângă altul pe un pat de cazarmă.

— Încă o zi, a spus Ben, simţind înţepătura plăcută pe limbă.

— Nu şi pentru mine, a spus Oliver, holbându-se în cana sa de tablă. Faţa îi era palidă şi ochii încercănaţi de durere. Nicio insignă nu merită asta. Mi-a ajuns.

— O să reuşeşti. Eşti ca şi ajuns.

Oliver a râs înfundat.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă reuşesc sau nu. Am terminat-o cu nebunia asta. M-am tot gândit. Nu sunt ca tine, Ben. Nu sunt soldat. În suflet sunt doar un puşti din clasa de mijloc, care a vrut să se revolte împotriva tatălui lui şi a porcăriei lui de muzică. Cum o să am ocazia, plec din armată.

Ben s-a întors să-şi privească prietenul.

— Ce-o să faci?

Oliver a ridicat din umeri.

— Mă voi întoarce la muzică, presupun. O am în sânge. Bine, poate că nu am talentul lui Leigh – ea va ajunge departe.

Ben s-a uitat stânjenit în jos.

Oliver a continuat:

— Dar sunt licenţiat, sunt un pianist acceptabil. Voi susţine câte un recital, poate voi şi preda câte puţin. Mă voi descurca. Apoi îmi voi găsi o nevestică galeză bună şi mă voi aşeza la casa mea.

— Gata şi cu ziua de azi.

Ben a luat o înghiţitură de whisky şi s-a întins pe pat, trăgându-se puţin înapoi din cauza durerii de spate.

— Iar cât despre sora mea, a continuat Oliver, îndreptând un deget ameninţător către Ben, *sper* că realizezi că este datoria mea oficială de frate mai mare să-ţi dau o mamă de bătaie, nu? A mai turnat încă o porţie de whisky la amândoi. Nu pot, bineînţeles, fiindcă eşti un luptător mai bun decât mine şi-mi vei rupe mâinile. Consideră-te mustrat totuşi.

Ben a închis ochii şi a oftat.

— Nu e un copil, a spus Oliver, e serioasă în ceea ce face. Şi a fost la fel de serioasă şi în privinţa ta. I-ai frânt inima, Ben. Mereu mă întreabă dacă te-am văzut. Ce ar trebui să-i spun?

Ben a rămas tăcut pentru o vreme.

— Îmi pare rău, a zis el cu evidentă seriozitate. Nu am vrut să o rănesc. Adevărul este, Ol, că eu cred că ea merită pe cineva mai bun decât mine.

Oliver a mai sorbit nişte whisky, şi-a lins buzele cu satisfacţie şi s-a întors către Ben:

— Ascultă, m-am tot gândit la toată povestea asta, a spus el. De ce nu vii cu mine? Uită de toată porcăria asta de „luptă pentru regină şi ţară”. Cine îndrăzneşte învinge[1]? Cui îi *pasă* cine câştigă? Chiar dacă te acceptă, nici măcar nu-ţi vei păstra rangul – vei fi retrogradat la gradul de simplu soldat.

— Ştiu, a încuviinţat Ben.

— Şi apoi ce? Să fii făcut praf de gloanţe într-un război prostesc pe care nici măcar nu-l înţelegi? Să mori într-o împuţită de junglă? Să-ţi pună numele sus pe turnul cu ceas din Hereford de dragul unei adunături de escroci în costume, din Whitehall[2]?

Ben nu a găsit niciun răspuns.

— Uite, omule, gândeşte-te puţin la asta. Vino înapoi în Builth cu mine. Facem o echipă bună, tu şi cu mine. Vom porni o afacere împreună.

Ben a râs plictisit, uitându-se pe tavan.

— Da, îmi şi imaginez. Să facem ce?

— Detalii, detalii. Ne gândim noi la ceva. Ceva drăguţ şi uşor care ne va face bogaţi şi graşi. Poţi să cazi în genunchi şi să-i ceri iertare lui Leigh, apoi ea se va mărita cu tine şi toţi vom fi fericiţi, a zâmbit Oliver.

Ben s-a uitat la prietenul său, surprins de viziunea lui asupra vieţii. Pentru Oliver era chiar atât de simplu precum spunea.

— Crezi că încă m-ar mai vrea? a întrebat el. După tot ce i-am făcut?

— Întreab-o chiar tu.

Ben şi-a ridicat capul de pe pat. Pentru câteva clipe totul părea să capete sens. S-a gândit câteva clipe la o asemenea posibilitate.

— Nu, a spus el calm, dacă reuşesc mâine, merg mai departe. Vreau insigna.

---

[1] Din latinescul *Qui audet adipiscitur*, sintagmă care a fost deviza unităţilor de forţe speciale ale mai multor state (n. tr.).

[2] Stradă din Londra unde se află ministerele, prin urmare nume folosit deseori metonimic pentru a desemna guvernul Marii Britanii (n. tr.).

Cincisprezece ani mai târziu, Ben Hope a stins ţigara turcească şi a privit prin camera de hotel. Leigh încă dormea adânc, doar cu câte o încruntare scurtă trecându-i peste chip, ca o urmă a viselor tulburi din mintea ei.

A privit-o şi nu pentru prima dată s-a trezit gândindu-se cum ar fi fost viaţa lui dacă s-ar fi întors împreună cu Oliver în dimineaţa din acea a doua zi.

15

Ben a intrat în barul hotelului. Locul era gol. S-a sprijinit de tejghea şi a parcurs cu privirea rândul de sticle de whisky. Barmanul şi-a făcut apariţia şi Ben i-a arătat mica ploscă de whisky.

— Crezi că-mi poţi umple asta? a întrebat el, apoi a arătat către sticlele înşiruite. Laphroaig[1], te rog.

Când s-a întors sus în cameră, Leigh era trează şi vorbea la telefon. Părea obosită şi încă puţin ameţită din cauza calmantelor. Când Ben a intrat şi a închis uşa, ea tocmai mulţumea pentru telefon şi-şi lua la revedere. A închis şi a aruncat mobilul pe pat în faţa ei.

— Cine a fost? a întrebat el.

— Poliţia.

— I-ai sunat tu?

— Ei m-au sunat.

— A fost acelaşi tip care te-a contactat la Langton Hall?

Ea a încuviinţat din cap.

— Ce voia?

— Doar să ştie dacă sunt bine. Nu-ţi face griji, nu i-am spus nimic despre ce s-a întâmplat, OK? Şi nici nu am menţionat ce se află acolo. A arătat către laptopul de pe masă.

Ben a părut grav.

— Cât timp ai vorbit?

— Nu mult. Vreo două-trei minute. De ce?

— Strânge-ţi lucrurile. Trebuie să plecăm.

[1] Whisky produs în insula Islay, considerat unul dintre cele mai aromate whisky-uri scoţiene (n. tr.).

A scos discul din laptop, l-a pus în carcasă şi apoi în buzunar. A băgat repede laptopul în geanta lui, a aruncat dosarul Mozart în rucsac şi a luat un prosop din baie ca să şteargă tot ce atinseseră în cameră.

— Ce e în neregulă? De ce trebuie să plecăm aşa, deodată?

— Dă-mi telefonul tău.

Leigh i l-a înmânat. El l-a oprit şi l-a băgat în buzunar.

— Trebuie să scap de ăsta.

— Am nevoie de telefonul ăla, a protestat ea. Toate numerele mele sunt în el.

— Nu poţi să-l mai ţii, a spus el. Îţi explic mai târziu.

A condus-o fără prea multe vorbe pe scări în jos şi a plătit nota cu cash, folosindu-şi numele fals.

— Nu ai de gând să-mi spui ce se petrece? a întrebat ea în timp ce el se îndrepta spre maşină.

Ben a pornit TVR-ul verde. Ţeava de eşapament a huruit gutural şi cauciucurile late au scrâşnit pe pietriş. Parcarea mare de maşini avea două intrări flancate de nişte conifere de grădină. Înainte să pornească, a privit în oglindă. Erau două Range Rover negre în spatele lor. Erau identice. Numere private, geamuri fumurii, faruri aprinse. S-au întors rapid către cealaltă intrare şi au parcat chiar lângă hotel, una în spatele celeilalte. Toate cele patru uşi s-au deschis simultan. Ben le-a surprins imaginea în oglindă. A numărat şase oameni ieşind afară. Toţi erau foarte serioşi şi păreau experţi după mişcări.

Era timpul să plece. A încercat să pornească discret, dar acest lucru era greu de făcut cu o maşină sport atât de ostentativă precum era TVR-ul. Huruitul motorului le-a ajuns la urechi şi au întors capul. Unul dintre ei a arătat cu degetul. Şi-au făcut semne şi s-au întors la Range Rovere.

— Maşina asta e înregistrată pe numele tău? a întrebat el repede.

— Da, bineînţeles că e. Tot nu mi-ai spus ce...

Ben a dat drumul la ambreiaj şi TVR-ul şi-a învârtit puternic roţile, lipindu-i de scaune. A accelerat puternic.

Era a două oară. Nu mai putea fi o coincidenţă. A vorbit tare încercând să acopere turaţia în creştere a motorului.

— Îţi folosesc telefonul ca să ne dea de urmă, Leigh. Pot triangula semnalul până la câţiva metri.

Ea a părut îngrozită.

— Dar cine? Poliţia?

— Poate că poliţia. Sau cineva din afară, dar în legătură. Cineva cu acces la astfel de informaţii.

— Cine ar putea fi? a întrebat ea, pălind.

Ben nu a răspuns. A apăsat pe acceleraţie şi mai tare.

Range Roverele erau la o sută de metri în urma lor când Ben a părăsit drumul liniştit de provincie şi a intrat în traficul greoi şi dens al şoselei care ducea către oraşul Oxford. A reuşit să depăşească câteva maşini, dar şirul constant de vehicule care veneau din partea opusă făcea dificilă o asemenea manevră. A văzut un spaţiu liber şi a trecut rapid de un autocar Oxford Tube, dar când s-a uitat în oglindă, primul Range Rover trecuse de el de asemenea şi s-au auzit claxoane în depărtare.

Leigh s-a prins de marginea scaunului.

— Unde mergem? a întrebat ea sacadat.

— Dacă ajungem în oraş, am putea să scăpăm de ei, a spus el. Cunosc Oxfordul destul de bine.

Când au ajuns la Headington Hill, la marginea de est a Oxfordului, cele două Range Rovere erau din nou împreună, cu vreo zece-douăsprezece maşini în urmă. La baza dealului au ajuns la semafoarele de pe St Clements.

— Sunt maşini de poliţie acolo, a spus ea arătând cu mâna.

Ben îi văzuse.

— Nu e pentru noi.

O parte din stradă fusese blocată de un cordon de poliţie şi o ambulanţă se afla acolo.

Traficul era încet ca melcul, iar Range Roverele îşi croiau drum prin şirul de maşini, în sunet de claxoane.

Un poliţist a păşit în stradă, patru maşini mai în faţă, şi a făcut semn să fie lăsate să treacă automobilele din sensul opus. Ben s-a întors în scaun. Range Roverele continuau să înainteze în spate.

— Vin, a spus Leigh făcând ochii mari.

Ben a cântărit repede situaţia văzând cum uşile ma-

şinilor care îi urmăreau se deschid şi trei oameni se dau jos. Figurile lor erau imobile şi se îndreptau spre TVR-ul oprit. Erau la mai puţin de douăzeci de metri.

A tras maşina pe margine, a scos cheia din contact şi a deschis uşa.

— Vino!

A apucat rucsacul şi a prins-o de încheietură şi au alergat în jos pe trotuarul denivelat pe lângă vitrinele magazinelor. Paramedicii băgau un biciclist rănit în spatele ambulanţei, pe o targă. În şanţul de la marginea drumului era o bicicletă strâmbată. Au continuat să fugă.

În spatele lor, cei trei bărbaţi şi-au înteţit pasul.

Lăsând în urmă zăpăceala traficului blocat şi câteva magazine, Ben a văzut în faţă marele sens giratoriu care e numit The Plain. Şi-a amintit că ducea la podul Magdalen şi High Street, drept în inima oraşului.

Au trecut în fugă strada şi cei trei bărbaţi i-au urmat în pas rapid, croindu-şi drum printre maşinile care se deplasau încet. Dincolo de Plain era un magazin mare de vinuri. Un tânăr care arăta ca un student parca un scuter pe bordura din faţă. A intrat în magazin scoţându-şi casca şi lăsând cheia să atârne în contact.

Ben a tras motocicleta uşoară dincolo de vitrină şi şi-a trecut piciorul peste şa. Leigh a sărit în spatele lui, timp în care el a pornit motorul. Studentul s-a întors şi a ieşit din magazin strigând la ei să se oprească. Unul dintre cei trei urmăritori vorbea alertat la telefon.

La vreo sută de metri în spate pe St Clements, Range Roverele au intrat în plin în maşinile oprite care claxonau, făcând praf totul în cale şi determinându-i pe poliţişti să alerge, încercând să se adăpostească.

Ben a accelerat la maximum. Era ca şi cum ar fi condus o maşină de cusut. Scuterul s-a lansat în marea de autobuze roşii şi verzi, taxiuri şi maşini, străbătând cu zgomot Plain, şi trecând pe celălalt mal al Tamisei, peste podul Magdalen. Braţele lui Leigh erau strânse în jurul taliei lui Ben, aşezată incomod pe locul mic din spate. El a auzit sirenele poliţiei în depărtare. S-a uitat peste umăr. Range Roverele se apropiau rapid. Maşinile poliţiei porniseră în urmărire, cu semnaliza-

toarele albastre aprinse.

În faţă circulaţia era oprită la semafor. Ben a îndreptat scuterul gălăgios către bordură şi acesta aproape că i-a aruncat din şa când a urcat pe trotuar zdruncinându-se. A accelerat din nou, iar pietonii s-au împrăştiat într-o parte şi-n alta când a luat-o peste pod. Oamenii s-au întors holbându-se, unii strigând după ei. Au parcurs jumătate din High Street, virând nebuneşte la stânga şi la dreapta pe trotuar.

Uşa unui magazin s-a deschis şi roţile din faţă ale unui cărucior le-au ieşit în faţă. În el se afla un bebeluş învelit într-o pătură. Tânăra mamă se uita în cealaltă parte şi nu a văzut scuterul venind în viteză către ea. S-a întors şi s-a oprit, cu gura deschisă de groază.

Ben a frânat prea tare şi a simţit cum roţile scuterului se blochează. A încercat să-l redreseze, dar acesta a zburat de sub ei. Şi el, şi Leigh au fost aruncaţi la pământ. Motorul a fost trântit pe trotuar, a lovit un indicator şi a alunecat pe stradă în faţa unui autobuz etajat, care nu a putut opri la timp. Un jet de scântei a ţâşnit, în timp ce scuterul a fost turtit bucăţi din caroseria de plastic împrăştiindu-se pe carosabil.

Ben a sărit în picioare şi a apucat rucsacul căzut, în timp ce Leigh s-a ridicat de la pământ. Blugii ei erau rupţi la genunchi. Range Roverele se apropiau în corul de claxoane: erau acum la doar cincizeci de metri distanţă.

Au început din nou să alerge. Au ieşit de pe High Street printre stâlpii de metal care blocau accesul vehiculelor şi apoi în sus pe aleea pietruită pe lângă Radcliffe Camera şi Hertford College.

Range Roverele au frânat şi s-au oprit în faţa stâlpilor şi toţi cei şase bărbaţi au sărit afară, pornind în urmărirea lor. Sirenele de poliţie nu erau departe.

Ţinându-se de mână, Ben şi Leigh au alergat pe lângă marea Bibliotecă Bodleiană, luând-o apoi pe Broad Street. Ceva mai înainte se afla faimosul Teatru Sheldonian, unde se organizau concerte de muzică clasică. Au trecut în fugă pe lângă mulţimea care stătea la coadă la bilete. Figura unei femei s-a luminat brusc recunoscând-o pe Leigh. A arătat cu mâna, făcându-i semn cu cotul prietenului ei.

— Hei, uite! E Leigh Llewellyn!

Mulţimea s-a strâns în jurul lor, iar Leigh a fost întâmpinată de zâmbete şi cereri de autografe. Nimeni nu părea să observe faţa ei îmbujorată, privirea agitată şi genunchiul julit. Camerele de mobil au făcut clic şi bliţurile s-au declanşat.

Cei şase urmăritori au rămas mai în urmă, privind prin mulţime şi gâfâind după sprintul de-a lungul străzii. S-au împrăştiat însă imediat ce maşina de poliţie a apărut de după colţ, cu luminile albastre rotindu-se. Doi dintre ei au trecut strada, prefăcându-se că privesc în vitrina librăriei Blackwell, iar alţi doi s-au îndreptat încet spre treptele bibliotecii Bodleiene. Ultimii doi stăteau pălăvrăgind pe trotuar, în timp ce maşina de poliţie a trecut pe lângă ei, ocupanţii ei cercetând cu atenţie strada aglomerată.

Ben a luat-o din nou pe Leigh de mână, s-au strecurat afară din mulţime şi au urmat maşina de poliţie care înainta încet pe stradă. S-au uitat în urmă şi au văzut că tipii se regrupaseră şi se apropiau iar de ei.

La colţul Broad Street cu Cornmarket, mulţimea căuta cadouri de Crăciun. Ben a zărit o staţie de taxiuri şi a grăbit pasul. Deschizându-i lui Leigh uşa din spate a unui taxi, a aruncat o ultimă privire către feţele mânioase ale urmăritorilor. A trântit portiera şi maşina s-a înscris în trafic.

16

Viena

Markus Kinski s-a grăbit către biroul şefului şi a dat buzna fără să bată la uşă. A scos mica pungă de plastic din buzunar şi a trântit-o pe masa din faţa lui. În ea erau cartuşele zornăitoare şi mate pe care le găsise pe malul lacului.

Hans Schiller şi-a coborât privirea către pungă, a atins-o cu un deget şi s-a încruntat către Kinski:

— Ce vrea să însemne asta, Markus?

Şeful era clar nemulţumit.

Părul părea să i se fi retras încă un centimetru de ieri până azi. Figura îi era mohorâtă şi palidă, iar ochii îi erau cufundaţi adânc într-o reţea de riduri. Kinski ştia că superiorul său începuse deja să numere minutele până la pensionare.

— Vreau să fie redeschis cazul Oliver Llewellyn, a spus Kinski.

Era singurul detectiv din echipa lui Schiller care nu i se adresa cu *domnule,* şi singurul care putea să facă asta.

Schiller şi-a sprijinit coatele pe birou şi s-a ciupit uşor la baza nasului.

— Am crezut că lăsasem cazul ăsta să se odihnească în pace, detective, a spus el obosit. Nu ai altceva mai bun de făcut?

— Mai e ceva la el, a spus Kinski nedezlipindu-şi privirea de şef.

— Ce ai găsit?

Kinski a arătat către pungă.

— Cartuşe goale de 9 milimetri.

— Pot să văd şi eu asta, a spus Schiller. Ce ai făcut, le-ai scos din podeaua camerei de tragere?

— Le-am găsit tocmai acum la lac. La lacul unde a murit Llewellyn.

Schiller şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu o batistă. S-a înclinat în faţă peste birou şi s-a uitat ţintă la Kinski.

— Ce vrei să spui? Nu ai nimic aici. Llewellyn s-a înecat. A fost un accident.

— Nu prea cred.

— Deci ce e cu bucăţile astea de metal?

— Nu ştiu încă. Ştiu doar că am nevoie să ştiu mai mult.

— Dar ştim deja ce s-a întâmplat. Erai acolo când i-au luat declaraţia martorului.

— Martorul e un mincinos.

Schiller s-a lăsat înapoi în scaun şi a expirat zgomotos. Şi-a încrucişat braţele la piept.

— De unde ştii asta?

— Pur şi simplu ştiu.

— Asta-i o afirmaţie îndrăzneaţă, Markus.

— Ştiu.

— Poţi să o dovedeşti?

— O voi face, a spus Kinski.

Schiller a oftat şi s-a lăsat în scaun, ca un om căruia i s-ar fi adăugat încă o povară pe umeri.

— Vreau să te ajut, Markus, a spus el, ştii că am fost mereu alături de tine. Nu toată lumea e la fel de tolerantă ca mine.

— Ştiu asta, şefule, şi apreciez.

— Dar mai bine ţi-ai ţine gura până când o să vii cu ceva concret aici, a zis Schiller. Îţi aduci aminte cine e Madeleine Laurent. Mi-au trântit în cap o găleată de probleme de la consulat pe vremea aia şi nu am de gând să zgândăresc treaba din nou, a turuit el şi şi-a trecut degetele prin păr. De ce nu o laşi pur şi simplu baltă? Llewellyn a fost doar un playboy ameţit de băutură şi de droguri. Renunţă. Fă-ţi o favoare. Ai lucruri mai bune de care să te ocupi.

Kinski s-a sprijinit de masă.

— Dacă găsesc dovezi, dovezi solide, o să accepţi să redeschizi cazul Llewellyn?

— Va trebui să fie o dovadă al naibii de solidă.

— Dar dacă...

Schiller a pufnit şi a bătut din palme exasperat.

— Da, Marcus. OK. Dacă – şi e vorba de un MARE dacă – o să vii cu ceva suficient de convingător, atunci *aş putea* să mă gândesc să redeschid cazul. Avea o privire dură. Mai bine de atât nu se poate.

— Mi-e de-ajuns, a spus Kinski şi apoi uşa biroului s-a închis în urma lui.

Ocolul făcut până la birou l-a făcut să întârzie şi mai mult pentru a o lua pe fiica lui, Clara, de la şcoală. Circulaţia era îngrozitoare şi străzile oraşului arătau ca o parcare imensă. Kinski a stat cincisprezece minute într-un blocaj bară la bară, bătând diverse ritmuri pe volanul maşinii şi luptându-se cu nerăbdarea crescândă.

În vitrina unui magazin din apropiere, acelaşi canal era difuzat pe rânduri întregi de ecrane de televizor. Kinski le-a privit distrat. Era unul dintre acele show-uri cu multă pălăvrăgeală, un interviu cu un politician. Kinski ştia cine era.

Figura îi era lipită peste tot în ultima vreme. Fiul unui bogătaş, care credea că e cool să fii socialist. Cum îl chema? Philippe nu mai ştiu cum. Philippe Aragon. Marele rahat de speranţă pentru Europa.

Kinski s-a uitat la ceasul de pe bord şi a oftat. Dacă nu ajungea repede, Clara urma să se urce în autobuz şi el ar fi trebuit să facă cale întoarsă şi să încerce să o prindă la staţia de autobuz. S-ar fi plimbat într-o parte şi-n alta la colţul străzii, în întuneric, întrebându-se unde era Helga. *La naiba!*

Ce-o fi o fi, şi-a spus el. A prins girofarul albastru pe maşină şi a pornit sirena. Maşinile s-au dat la o parte ca prin minune şi el a ţâşnit printre ele.

Cum a virat după colţ şi a ambalat Mercedesul de-a lungul străzii, a văzut autobuzul şcolii încă tras în faţa zidului înalt al Colegiului Sf. Maria. O mulţime de fetiţe în uniforme de culoare închisă şi sacouri albastru-închis erau adunate în jurul lui şi vorbeau şi râdeau zgomotos. Mame în haine scumpe soseau în elegante automobile Jaguar şi BMW-uri, să-şi ia fiicele de la şcoală.

Kinski a oprit în scrâşnet de frâne şi a decuplat sirena. Câteva mame s-au întors să se holbeze la el în timp ce cobora din maşină şi alerga către autobuz. S-a uitat în jur, dar nu a zărit-o pe Clara prin mulţimea de fete. Le-a recunoscut pe câteva dintre prietenele ei.

— A văzut-o cineva pe Clara? le-a întrebat el. Clara Kinski?

Toate s-au uitat cu un aer dezorientat şi au scuturat din cap. Kinski s-a urcat în autobuz, dar ea nu era nici acolo.

S-a oprit. Câteva fete au ieşit pe poarta şcolii şi au luat-o pe stradă în jos. Erau cu spatele la el, legănându-şi ghiozdanele, râzând şi sărind. S-a uitat şi a văzut o cutie pentru vioară. Două codiţe blonde ieşeau de sub bereta albastră a uniformei. A alergat după ele şi i-a strigat numele. Câteva dintre fete s-au întors să se uite la omul acela mare, gâfâind şi cu faţa roşie, care se apropia. Cea cu cutia pentru vioară a continuat să meargă, vorbind cu prietena ei. Nu îl observase. El a trecut printre ele şi a apucat-o de umăr.

— Clara, unde naiba te...

Fata s-a întors, a clipit către el speriată şi s-a dat înapoi.

— Îmi pare rău, a spus el respirând greu, am crezut că eşti Clara Kinski. Ai văzut-o cumva?

Toate au dat din cap nervos că nu, privindu-l cu ochi mari. Apoi s-au întors şi şi-au continuat drumul, aruncând priviri peste umăr, în timp ce el se îndepărta.

Una dintre ele s-a lovit cu palma peste cap făcând semn că e nebun, şi toate au râs înfundat.

A intrat alergând pe poarta şcolii şi apoi a luat-o pe aleea cu copaci din faţă. Începuse să ningă din nou, fulgi grei oprindu-i-se în gene. S-a şters şi a văzut o profesoară venind din direcţia opusă, pe care a recunoscut-o.

— Frau Schmidt, aţi văzut-o pe Clara? a întrebat el.

Profesoara l-a privit surprinsă.

— Nu este în autobuz, Herr Kinski? Am văzut-o ieşind pe poartă împreună cu amicele ei.

El a scuturat din cap.

— Am verificat.

— Nu vă faceţi griji, Herr Kinski. Probabil că a plecat acasă cu o prietenă.

— Nu ar face asta, a spus el, muşcându-şi buza.

O fată micuţă a ieşit de sub o arcadă acoperită cu iederă, care era de fapt intrarea principală a şcolii. Căra o cutie mică pentru clarinet. Avea codiţe împletite şi închise la culoare şi ochi maronii, care s-au făcut şi mai mari decât erau când l-a recunoscut pe Kinski.

— Martina, ai văzut-o pe Clara? a întrebat Frau Schmidt.

— A plecat, a spus Martina cu vocea ei subţire.

— A plecat? a întrebat Kinski.

Fetiţa s-a topit de ruşine sub privirea lui.

— Vorbeşte, Martina, a zis cu blândeţe profesoara, lăsându-se pe genunchi şi mângâind-o pe păr. Nu-ţi fie teamă. Unde a plecat Clara?

— A intrat într-o maşină cu un bărbat.

Figura profesoarei s-a înăsprit.

— Ce bărbat?

— Nu ştiu. Un bărbat.

— Când ai văzut asta?

Martina a arătat spre poartă, acolo de unde autobuzul tocmai pleca.

— Eram cu ea, apoi mi-am adus aminte de clarinet şi m-am întors după el. Chiar atunci, a venit o maşină şi un om s-a dat jos. I-a zâmbit Clarei şi a spus că e un prieten al lui Herr Kinski. Ochii sfioşi ai Martinei au licărit către el.

Inima poliţistului a început să bată mai repede şi a simţit furnicături în palme.

— Cum arăta? a întrebat-o el pe fată.

— Nu ştiu, a răspuns ea încet. Era mare şi purta un costum.

— Ce fel de maşină era? Ce culoare?

— Neagră, a spus ea. Nu ştiu ce fel.

— În ce direcţie au luat-o?

Ea a arătat în josul străzii. Autobuzul pleca şi el s-a uitat în urma lui la strada goală, cu case în depărtare.

Putea fi oriunde. Dispăruse.

17

Oxfordshire

Au schimbat taxiul de două ori şi au mers pe drumuri de ţară cu autobuze până când Ben s-a încredinţat că nu mai erau urmăriţi. Soarele începuse să apună şi în satul Eynsham s-au urcat într-un autobuz roşu etajat, îndreptându-se spre oraş. Platforma era pustie şi s-au aşezat în spate astfel încât să poată observa drumul din faţa lor.

— Ce o să facem acum? a întrebat ea.

— Bănuiesc că ştim amândoi că moartea lui Oliver nu a fost un accident, Leigh. Ben şi-a pus mâna pe a ei şi i-a strâns-o uşor, uitându-se în ochii ei. Îmi pare rău. Aproape că-mi doresc să fi fost.

Ea a dat din cap trist.

— Oare ce făcea acolo? Ce poate să se fi întâmplat? El doar făcea cercetări pentru o carte.

Ben şi-a frecat tâmplele, gândindu-se intens.

— Medicul legist a stabilit ora aproximativă la care a

survenit decesul?

— A murit la zece şi treizeci şi patru seara. De ce?

— E prea precis, a spus Ben. Nimeni nu poate determina cu atâta exactitate momentul morţii.

— Vechiul ceas mecanic al tatei, a răspuns ea. Oliver îl purta mereu ca să-şi aducă aminte de el. S-a oprit... – îi era greu să continue. S-a oprit când a căzut în apă.

Şi-a tras nasul. O lacrimă i-a înceţoşat privirea şi ea a şters-o.

— Crezi că poţi vorbi despre asta? a întrebat-o el.

— Nu prea am de ales, nu?

— Uite cum văd eu lucrurile. Oliver a văzut ceva. De ce şi unde nu ştim. Ştim doar că a asistat la ceea ce pare să fi fost un fel de execuţie ritualică. Numai că a fost văzut cumva. Ei s-au dus după el, dar le-a luat ceva timp să-l ajungă. N-a trecut însă mai mult de o oră între crima la care a fost martor până când a murit.

Leigh a dat din cap şi nu a spus nimic. Şi-a şters ochii cu un şerveţel.

— Cred că a făcut filmuleţul cu telefonul mobil, a continuat Ben. Să presupunem că încă-l mai avea la el când l-au prins. Să presupunem că filmul nu fusese şters. Iar ei s-au gândit că şi-au şters urmele.

— Dar când au văzut interviul meu de la televizor... a spus Leigh înverşunată.

El a aprobat dând din cap.

— Trecuseră luni bune de atunci. Au şters toate urmele. Cazul a fost închis. Apoi deodată apare o nouă ameninţare. Ai anunţat că aveai toate însemnările pe care Oliver ţi le trimisese, inclusiv materialul pe care-l pusese la poştă în ziua în care a murit şi la care nu te uitaseşi încă. Dacă îţi trimisese o copie a filmuleţului? Atunci şi-au dat seama că trebuie să vină după tine.

Leigh a început să plângă.

— Îmi pare rău, a spus el. Ştiu că e un lucru greu pentru tine. Vrei să ne oprim?

— Ceea ce vreau e să aflu ce s-a întâmplat cu el, a spus ea printre lacrimi. Dar ce putem face? De unde să începem? Nu putem merge nici măcar la poliţie.

Ben a scuturat din cap.

— Nu *vom* face nimic. E prea periculos pentru tine. O să te duc într-un loc sigur şi apoi o să merg în Europa să încerc să refac urmele lăsate de Oliver. E singura cale prin care putem să dăm de capăt chestiei ăsteia.

— Unde ar trebui să merg?

— La locul meu.

— Locul tău?

— E în Irlanda. E foarte retras, undeva pe coasta de vest. Vei fi în siguranţă acolo. Voi închiria o maşină şi vom merge până în Scoţia, vom lua feribotul din Stranraer până în Irlanda de Nord şi apoi dincolo de graniţă, până în Galway. Astfel vom evita verificarea paşapoartelor şi nimeni nu va şti unde suntem.

Lacrimile i se opriseră acum şi pe chip i se întipărea tot mai pregnant o privire sfidătoare.

— Şi în acest timp tu te sui într-un avion şi pleci de unul singur?

— Ceva de genul ăsta.

Ea a scuturat din cap.

— Sub nicio formă, Ben, sub absolut *nicio* formă n-o să stau pe o plajă pustie în Irlanda în timp ce tu o să pleci pe continent de unul singur, pe urmele lui Oliver. E vorba de fratele meu!

— Şi dacă aş fi spus că poţi veni cu mine? Ai văzut ce s-a întâmplat astăzi. Oamenii te recunosc. Nu pot să mă mişc în voie cu tine. Ar fi mai bine să lucrez de unul singur, iar tu ai fi mult mai în siguranţă.

— Ai fi uimit ce pot face o eşarfă şi nişte ochelari de soare. Îmi voi ţine capul plecat şi nu-mi voi spune numele.

— Şi oricum, nu poţi călători cu paşaportul tău. E prea uşor de urmărit şi dacă e cineva în legătură cu poliţia în toată chestia asta, ne vor prinde în primul minut în care o să calci în Europa.

— Ce ar putea să aibă de a face poliţia cu toată treaba asta, Ben?

— Nu ştiu încă, a spus el.

Leigh s-a gândit pentru o clipă, privind pe geam la copacii goi care dispăreau în viteză. Autobuzul se legăna în

toate părţile pe drumul denivelat. A încuviinţat din cap pentru sine, ca şi cum o idee i-ar fi venit deodată în minte.

— *Există* o cale prin care putem ieşi din ţară şi să intrăm în Franţa fără a fi observaţi.

18

Southampton
Două ore mai târziu

Centura lui Orion[1] strălucea la est şi în portul de lângă Southampton, lumina lunii se ondula pe suprafaţa apei. Pe fiecare parte a cheiului lung, rânduri de iahturi albe pluteau în derivă pe locurile lor de acostare.

Chris Anderson stătea pe puntea, iahtului său *Isolde* de douăzeci de metri lungime, sorbind dintr-o ceaşcă fierbinte de cafea şi ascultând bătăile uşoare al valurilor. O uşă de maşină a fost trântită în depărtare şi un minut mai târziu a recunoscut figura inconfundabilă a lui Leigh, apropiindu-se de chei.

A rânjit. Fusese surprins să o audă mai devreme în ziua aceea şi aştepta să o revadă. Trecuse ceva timp.

Fălcile lui Chris s-au încordat în timp ce Leigh se apropia. Nu era singură. Mai era un tip cu ea. Îl cunoştea? Nu prea credea. Un ticălos chipeş ca şi el, cu păr blond sănătos, arătând atletic în blugi şi jachetă de piele. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât el, pe la un metru optzeci. Probabil cu cinci ani mai tânăr decât el. Chris şi-a supt burta. Regreta acum că nu mai jucase squash de câteva săptămâni şi pusese vreo două kilograme. Cine era tipul? Leigh nu menţionase nimic despre un musafir.

— Tot nu sunt prea încântat de asta, a spus Ben în timp ce se apropiau de iahtul acostat. Atunci l-a zărit pe Chris în bătaia luminilor din port: un bărbat solid, purtând o vestă albă groasă de lână şi o şapcă de baseball, uitându-se la el

[1] Alăturare de stele din constelaţia Orion, situate aparent pe o linie; cunoscută şi sub numele de Cei Trei Regi (n. tr.).

încruntat.

— Şi nu cred nici că fostul tău soţ e prea încântat.

— Relaxează-te, a spus Leigh, o să fie OK din partea lui.

A sărit uşor pe punte şi l-a salutat pe Chris cu un zâmbet larg, iar el a întins mâna să o susţină.

— Mulţumesc că ai acceptat aşa din scurt, Chris, a zis ea, apreciez asta.

Apoi a făcut prezentările. Chris a dat din cap scurt către Ben.

— Nu mi-ai spus că aduci un oaspete, a comentat el rece.

Leigh şi-a pus mâna pe umărul lui Chris şi l-a sărutat uşor pe obraz.

— *Fii drăguţ,* l-a avertizat ea blând, apoi s-a întors să vadă figura familiară a bătrânului căpitan al lui Chris, care verifica funiile, şi a zâmbit. Hei, Mick.

— Nu te-am mai văzut de mult, a strigat Mick de sus. Mă bucur să te avem la bord ca în vremurile vechi.

— Sper că nu te-am pus prea mult la treabă, a spus ea.

Bătrânul a sărit jos pe punte, ştergându-şi mâinile.

Era un bărbat mic, subţire, dar musculos, cu un aer dur, ochi negri şi o barbă căruntă.

— Nu, chiar deloc. O escală scurtă peste Canal e doar ca o dezmorţire de picioare pentru *Isolde,* chiar şi în decembrie.

— Eşti extraordinar, Mick. Acesta este prietenul meu, Ben. Vine şi el.

— Îmi pare bine să te cunosc, Ben.

— Şi mie, a spus acesta uitându-se admirativ la iaht. Cât durează traversarea?

Mick a ridicat din umeri.

— Din Hamble până în Saint-Vaast-la-Hougue? Aproximativ nouă ore.

— Parcă aţi fi plecat la plimbare, a observat Chris. Nu aveţi bagaje?

— Doar cardul de credit, a zâmbit Leigh arătându-şi dinţii. Voi merge puţin la cumpărături când ajungem în Saint-Vaast.

— Cum spui tu, a răspuns Chris. Ce ai păţit la picior?

Leigh a întins mâna la gaura din blugi.

— A, asta? Am călcat strâmb.

— Eşti tăiată.

— E doar o mică zgârietură. O nimica toată.

Chris s-a întors către Ben.

— Bine ai venit la bordul iahtului *Isolde,* a spus el destul de rece.

— Vă voi conduce la cabinele voastre, a zis el accentuând pluralul şi conducându-i pe scări în jos.

Interiorul iahtului era surprinzător de spaţios şi de luxos.

— Tâmplăria e nouă, a spus Chris mândru, aruncându-i o privire lui Ben şi atingând lemnul lăcuit în timp ce mergea. E făcut de mână. *Isolde* are tot ce-i trebuie. Oyster 61, model clasic. Totul e automatic. A trecut şi peste ocean, după cum îţi va spune Leigh. Am fost peste tot cu ea: Madeira, St Lucia, Grenada. Îţi aduci aminte de apartamentul acela drăguţ pe care obişnuiam să-l închiriem în Mustique[1], Leigh?

— Nu e locul acela unde ai fost muşcat de o maimuţă şi ai ajuns la spital? a răspuns Leigh fără interes.

Chris a tuşit, iar Ben şi-a oprit un zâmbet.

— Va fi ciudat pentru tine să dormi în partea destinată oaspeţilor, şi nu în cabina comandantului, i-a spus Chris lui Leigh.

— Voi supravieţui, a replicat ea.

Chris l-a condus pe Ben în cea mai mică dintre cele trei cabine ale iahtului.

— Poţi să-ţi laşi lucrurile acolo.

În lumina cabinei, s-a uitat la jacheta de piele maro, tocită, a lui Ben şi la rucsacul lui verde, uzat.

Părea greu. Ben l-a fixat undeva sus, pe un dulap deasupra patului. Mânecile de la jachetă i s-au tras în jos când a ridicat braţele, iar Chris a remarcat ceasul scump subacvatic de pe încheietura lui.

În douăzeci de minute, Mick era gata de plecare. Pânzele iahtului s-au umflat în bătaia brizei şi s-au îndepărtat de ţărm, îndreptându-se către larg.

Leigh s-a simţit obligată să petreacă ceva timp cu Chris,

[1] Mică insulă din Caraibe (n. tr.).

aşa că l-a ajutat să pregătească masa. Ben a simţit privirea fostului ei soţ asupra lui şi a profitat de oportunitate ca să se retragă în mica lui cabină. A dat jos rucsacul, s-a întins pe pat şi a deschis dosarul Mozart.

Însemnările lui Oliver erau greu de citit. Ben s-a uitat pentru o vreme la referirea la „Ordinul lui R...". Nu însemna nimic pentru el şi a aruncat foaia iritat.

Pe o altă foaie, Oliver scrisese ceva ce părea o înşiruire de fapte şi personaje istorice. Mâzgălise cu cerneală roşie cuvântul ARNO şi îl încercuise de trei ori. Lângă el se afla o dată de la sfârşitul lui decembrie, cu doar două săptămâni înainte de moartea lui Oliver. Scrisul de dedesubt fusese ars şi Ben nu-l putea citi.

Şi apoi mai erau şi toţi acei vulturi. Oliver era o persoană care mâzgălea atunci când se gândea la ceva. Marginile rămase intacte erau pline de mici desene de vulturi. Sub unul dintre ei, Oliver scrijelise cu litere mari:

VULTURUL?????

Trecuse cu stiloul peste el de atâtea ori că aproape ieşise pe partea cealaltă. Era ca şi cum încercase să-i găsească sensul, ca şi cum ar fi vrut să facă cuvântul să-i vorbească. Îi prinsese sensul într-un final?

Când Leigh a venit la el ceva mai târziu, Ben renunţase la a mai încerca să găsească o semnificaţie a însemnărilor. Ea i-a oferit o ceaşcă de cafea şi s-a aşezat lângă el, pe patul îngust.

— Cum merge? a spus ea cu o voce joasă.

Pereţii despărţitori erau subţiri şi nu voia să-i audă Chris.

— Nu prea bine, a răspuns el încet cu o clătinare din cap. A ridicat foaia căzută şi i-a arătat-o. Tot nu pot înţelege ce vrea să fie acest „Ordin al lui R..." Apoi mai sunt mâzgălite şi toate chestiile astea despre vulturi şi râuri.

— Râuri?

Ea a luat foia de hârtie şi Ben i-a arătat cuvântul ARNO, scris şi încercuit cu roşu. Leigh l-a examinat curioasă.

— Râul Arno este în Florenţa, a spus el. Oliver a fost

acolo? E scrisă o dată lângă el.

— Nu mi-a zis nimic despre asta.

— Gândeşte-te, i-a cerut el, e important. Eşti singura persoană care ştia unde se ducea Oliver şi ce făcea.

Ea şi-a prins bărbia în palme.

— N-am nicio idee.

— Gândeşte-te, a insistat el.

— Nu ştiu.

— Menţiona ceva scrisoarea lui Mozart despre râul Arno? Era ceva în ea care ar fi putut să-l determine pe Oliver să viziteze Florenţa?

— Nu-mi amintesc, a răspuns Leigh, uşor iritată. Au trecut ani de zile, pentru numele lui Dumnezeu!

— Încearcă să-ţi aduci aminte, a continuat răbdător. Dacă nu scoatem nimic din asta, nu avem niciun punct de plecare.

— Doar dacă... a spus ea şi faţa i s-a luminat.

— Doar dacă ce?

— Am înţeles greşit. Arno nu este râul. Arno e un nume.

— Numele cui?

— Colecţionarul italian, a spus ea amintindu-şi clar acum. Cel care a cumpărat scrisoarea de la tata. Era profesorul Arno.

Ben şi-a amintit seria de fotografii digitale de pe CD-ROM. Bărbatul în vârstă cu cărţile de muzică din biblioteca din spatele lui.

— Deci, Oliver s-a dus să-l vadă?

— Trebuie să se fi dus, a spus ea, ceea ce înseamnă că Arno trăieşte încă.

— Dar unde?

— Ravenna, a spus ea. Îţi aduci aminte de mormântul lui Dante? Oliver a fost acolo. Şi Arno preda la institutul de muzică din oraş, dacă îmi aduc bine aminte.

Ben s-a gândit o clipă.

— Oliver trebuie să fi vrut să-l vadă în legătură cu scrisoarea. Cred că ar trebui să-i facem şi noi o vizită.

— Crezi ca ar putea să o mai aibă?

— A dat o grămadă de bani pe vremea când nimeni nu-i acorda nicio importanţă. Nu cred să fi renunţat uşor la ea.

— Ce crezi că ar putea conţine?

— Asta e ceea ce va trebui să aflăm.

19

Au luat cina în salonul spaţios al iahtului. Chris a turnat vin rece şi le-a servit o supă groasă de peşte cu salată verde.

— Leigh mi-a spus că scrii muzică de film, a spus Ben.

Chris a încuviinţat.

— În cea mai mare parte. Eşti un fan al filmului, Ben?

Ben a dat din umeri.

— Mă uit la chestiile ciudate.

A încercat să-şi aducă aminte numele ultimului film pe care îl văzuse. Fusese în Lisabona, într-o misiune, cu şase luni în urmă. Potenţialul informator, pe care îl urmărea, intrase într-un cinematograf. Ben se aşezase la câteva rânduri mai în spate. După o oră, bărbatul se uitase la ceas şi plecase. Ben îl urmase şi cinci minute mai târziu individul zăcea într-o rablă pe o stradă lăturalnică. Nu putea însă să-şi aducă aminte nimic despre film.

— Pentru ce filme ai compus?

— Ultimul a fost *Proscrisul,* cu Hampton Burnley. Îl ştii?

Ben a scuturat din cap.

— Poate că eşti mai mult genul orientat către operă, a spus Chris, privind-o pe Leigh.

— Ben nu are prea mult timp pentru aşa ceva, a spus ea.

— Atunci cum îţi câştigi existenţa, Ben?

— Sunt la pensie.

Chris a părut uimit.

— La pensie? Ai ieşit la pensie de unde?

Ben şi-a golit paharul.

— Forţele speciale.

Sticla era goală. Chris s-a uitat la ea cu o sprânceană ridicată şi a luat alta din lada frigorifică. RAF[1]?

[1] Prescurtare de la *Royal Air Force*, forţele aeriene regale britanice (n. tr.).

— Armată.

— Soldat. Ce grad aveai?

— Maior, a răspuns imediat Ben.

Chris a încercat să nu pară impresionat.

— Şi care a fost regimentul dumneavoastră, domnule maior?

Ben i-a aruncat o privire dincolo de masă.

— Ben. Nimeni nu-mi mai spune maior.

— Ben şi Oliver au fost prieteni în armată, a spus Leigh. Aşa ne-am întâlnit.

— Prin urmare vă cunoaşteţi de multă vreme, a spus Chris cu răceală, fără să-şi ia ochii de la Ben.

— Dar nu am mai ţinut legătura de ani buni, a adăugat Leigh.

Chris şi-a menţinut privirea asupra lui Ben încă o vreme, apoi a mârâit ceva ca pentru sine şi s-a întors la mâncarea sa. Toţi trei şi-au terminat masa în tăcere, acompaniaţi doar de şuierul vântului şi de zgomotul valurilor.

Ben s-a întors în cabina lui şi a stat o vreme în linişte, meditând. Şi-a verificat armele din nou, desfăcându-le şi curăţându-le cu o familiaritate datorată timpului îndelungat de antrenament, aproape inconştientă. Apoi a pus totul înapoi în rucsac şi l-a îndesat deasupra dulapului. A stat întins pe pat timp de o oră, ascultând zgomotul monoton al valurilor. Vântul creştea în intensitate şi tangajul iahtului sporea.

Aproape de miezul nopţii, Leigh şi-a spus că era timpul să meargă la culcare. Pe partea cealaltă a mesei, Chris stătea prăbuşit în scaun, uitându-se încruntat la televizor. Abia dacă rostise vreun cuvânt după cină.

— Ce este, Chris?

Chris nu a spus nimic. Faţa i s-a întunecat.

— Haide, cunosc privirea asta. Ce este?

Chris a întins telecomanda spre televizor şi l-a închis.

— E el, nu-i aşa?

— Cine?

— El. Mi-aduc aminte acum. *Ben.* Vechea mare pasiune. Cel de care erai îndrăgostită nebuneşte. Cel cu care voiai să te măriţi.

— Asta a fost acum cincisprezece ani, Chris.

Bărbatul a râs cu amărăciune.

— Ştiam eu că se întâmplă ceva.

— Nu se întâmplă nimic.

— Nu? V-am auzit pe amândoi şuşotind mai înainte, singuri, în cabină, ca adolescenţii.

A râs forţat.

— Dacă ştiam care-i treaba cu călătoria asta, nu te-aş fi lăsat să mă atragi în cursă cu vorbe dulci. Probabil crezi că sunt prost de-a binelea, un tip foarte uşor de dus de nas, convins să vă ducă, pe tine şi pe iubitul tău, peste Canal, până în Franţa, pentru un nenorocit de weekend. Ce, te temeai că vă vor strica paparazzii mica escapadă romantică? Poate că ar trebui pur şi simplu să fac cale întoarsă.

— Înţelegi totul greşit, Chris.

— Nu pot să cred că-mi faci asta. Nu am uitat, să ştii. Toate poveştile despre tipul care ţi-a frânt inima atât de rău că ţi-au trebuit ani ca să uiţi – iar acum te vânturi cu nemernicul ăsta chiar sub nasul meu şi te aştepţi ca *eu* să te *ajut?* Ce ţi-am făcut? Niciodată nu ţi-am rănit sentimentele. Tu le-ai rănit pe *ale mele.*

Şi-a împuns cu degetul pieptul de câteva ori. Faţa i s-a făcut roşie.

— Da? Şi când te-am prins că i-o trăgeai curvei ăleia la petrecerea de ziua mea?

Chris şi-a dat ochii peste cap.

— O mică abatere... de câte ori trebuie un bărbat să spună că-i pare rău?

— Eu nu o consider o mică abatere.

— Nu erai niciodată acolo! Erai mereu plecată pe undeva să cânţi.

— Am fost acolo în noaptea aia, a spus ea.

S-au întors cu faţa unul la altul, cu un sentiment de ostilitate crescând între ei. Apoi ea a oftat.

— Te rog, Chris. Nu vreau să mă cert, OK? Am mai discutat chestiile astea înainte. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu a mers. Cu toate astea, suntem încă prieteni, nu?

— La pensie... a rostit el nedesluşit. Cât de bătrân e tipul ăsta? Ce fel de pierde-vară spune că e la pensie la vârsta

lui? Ştii cât sunt pensiile la armată? Cum poţi să ştii că nu umblă doar după banii tăi? S-a gândit o clipă. Tu i-ai cumpărat ceasul ăla? a întrebat el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, las-o moartă! Nu e aşa cum crezi tu.

— Atunci cum *e?* De ce e aici?

— Sunt lucruri pe care nu le pot explica în momentul ăsta. Trebuie să ai încredere în mine, OK?

L-a privit sincer.

— Jur că nu e nimic între mine şi Ben. Şi apreciez că-ţi pasă şi că mă ajuţi în felul acesta. Pe cuvânt!

L-a îmbrăţişat şi el a ţinut-o strâns.

— Mi-e dor de tine, Leigh, a spus el cu o voce tânguitoare.

A sărutat-o pe păr.

— Mă gândesc la tine foarte mult, ştii, a murmurat el.

Apoi el s-a dat înapoi puţin şi a încercat să o sărute pe gură, dar ea l-a împins înapoi.

Ben ieşise din cabină şi stătea în cadrul uşii.

Leigh s-a îndepărtat brusc de Chris şi toţi au rămas îngheţaţi pentru un moment, privindu-se.

— Îmi pare rău, a spus Ben încet, nu am vrut să vă întrerup.

S-a întors şi s-a îndreptat către treptele de la intrare pentru a merge pe punte.

Vântul era mult mai puternic acum şi el şi-a încheiat jacheta până la gât. Şuvoaie reci de ploaie se abăteau dinspre est asupra prorei vasului, iar velele fluturau zgomotos acoperind vuietul vântului şi bubuitul neîncetat al valurilor. Mick stătea la cârmă, înfăşurat într-o pelerină de ploaie. Au dat din cap unul către celălalt, Ben şi-a scos ţigările şi i-a oferit una. A ferit de briză flacăra brichetei lui, Zippo, a tras adânc în piept şi s-a uitat o vreme în larg, peste întinderea întunecată de valuri, mijindu-şi ochii ca să se ferească de stropii reci şi ţinându-se de balustradă.

Prora iahtul *Isolde* s-a ridicat deasupra mării neliniştite, urcând pe creasta unui val mare, apoi a trecut peste el şi s-a avântat în jos în adâncitura dintre valuri, aruncând în aer un jet imens de spumă.

Ben s-a înfipt şi mai bine pe picioare împotriva valului, în timp ce puntea de sub el s-a înclinat şi apoi a revenit. Velele au trosnit asemenea unui foc.

— E ceva vreme rea în faţă, a spus Mick, întrerupându-i şirul gândurilor.

Ben a privit către cerul întunecat. Nori negri alergau pe suprafaţa lunii. În lumina slabă a putut vedea spuma albă de pe crestele valurilor care se spărgeau.

A stat pe punte multă vreme. Nu avea niciun sens să meargă jos. Nu ar fi putut să doarmă. Gândurile îi erau confuze şi alergau aiurea, trecând de la un lucru la altul. Oliver. Scrisoarea lui Mozart. Filmul. Crima. Langton Hall. Telefonul de la poliţie.

Dar nu se gândea numai la enigmă, mintea îi tot fugea la Leigh. Imaginea ei în braţele lui Chris îi persista cu încăpăţânare şi perplexitate în minte.

De ce îl făcea să se simtă atât de neconfortabil faptul că ea putea să mai aibă sentimente pentru fostul ei soţ?

Ce erau sentimentele astea pe care le avea? Era gelos? S-a opus ideii, dar cu toate astea nu a putut opri gândul la felul în care îl făcuse să se simtă să fie din nou în preajma ei.

Probabil că a adormit acum. Şi-a imaginat-o întinsă pe patul ei, doar la vreo doi metri sub punte, cu părul răsfirat pe pernă. A fumat mai multe ţigări şi a luat o gură din plosca lui de whisky şi a uitat de urcuşul şi coborâşul punţii de sub picioare. A observat că furtuna se înteţise abia atunci când *Isolde* a alunecat în jos cu putere între două valuri şi l-a făcut să se dezechilibreze. Valurile mugeau înfiorător. Iahtul a lovit altă creastă de val, a urcat pieptiş şi apoi prora i s-a prăbuşit cu viteză. O învolburare sălbatică de apă şi spumă l-a orbit pe Ben pentru câteva secunde, în timp ce se ţinea cu îndârjire de balustradă. Ţigara i s-a stins şi a aruncat chiştocul ud în mare.

În cabina de dedesubt, Leigh se tot întorcea neliniştită de pe o parte pe alta în patul ei, încercând să-şi calmeze mintea. Inutil însă. Nu putea să şi-l scoată pe Ben Hope din cap. Ce era cu ea?

S-a uitat la ceas şi a văzut că era aproape ora patru dimineaţa. S-a înfăşurat în pătură şi a ieşit să-şi facă o cafea.

Iahtul se înclina într-o parte şi în alta, şi era greu să meargă.

Chris a auzit-o mişcându-se şi a ieşit din cabina comandantului, cu ochii înceţoşaţi şi palid. În timp ce ea şi-a băut cafeaua, el a verificat pe calculator ultimele ştiri despre vreme primite de la Met Office[1].

— Furtuna asta ar trebui să se termine curând.

I-a aruncat o privire sălbatică.

— Unde e prietenul tău, maiorul?

— Lasă-l în pace, Chris. Nu e în cabina lui?

— Uşa e deschisă şi el nu e înăuntru.

— O, sigur! Şi tu te-ai gândit că e împreună cu mine. Chiar nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

Chris a protestat mormăind ceva şi s-a îndreptat către punte. Cum a deschis trapa de ieşire, un val de apă l-a lovit în faţă şi el a pufnit. Şi-a şters ochii, a scuturat capul şi a privit de-a lungul punţii. Ben şi Mick lucrau împreună, în tăcere şi cu încăpăţânare, cu pelerinele lor de ploaie lucind. Maiorul părea că ştie ce face. Chris s-a gândit o clipă, a înjurat printre dinţi, şi-a dat părul leoarcă pe spate şi a coborât din nou înăuntru.

La jumătatea scărilor, lui Chris i-a venit o idee. Maiorul nu va fi prin preajmă. Era o oportunitate. S-a strecurat prin uşa de la salon şi a intrat fără să facă zgomot în cabina lui Ben. A închis cu grijă uşa în urma lui şi a pus zăvorul, apoi s-a uitat prin cameră. A ridicat sacul verde de deasupra patului, l-a dat jos şi a început să desfacă curelele.

20

Viena
În aceeaşi seară

Kinski umbla dintr-o parte în alta a camerei de zi. Îşi simţea nervii precum sticla spartă şi simţea o migrenă ameninţându-l. Mâinile îi tremurau violent şi stomacul îl durea.

[1] Prescurtare de la *Meteorological Office*, serviciul naţional de meteorologie al Marii Britanii (n. tr.).

Oare unde era ea? Cine o luase? Era o răzbunare a vreunuia pe care îl băgase la închisoare? Le-a trecut în revistă pe câteva dintre jigodiile cu care avusese de-a face în ultimele câteva luni. A revizualizat mental numele şi figurile. Ştia ce i-ar putea face fiicei lui. Văzuse ce puteau face.

Dacă-i făcuseră vreun rău, îi va omorî. Pe toţi. Pe absolut toţi.

S-a prăbuşit într-un fotoliu, cu capul în mâini, plângând şi tremurând. Apoi a început din nou să meargă de colo până colo şi a lovit cu pumnii în perete până când au început să-i sângereze. Max, câinele, îl privea nervos din patul din colţ.

Telefonul a sunat şi a sărit la el. Asta era. Cerere de răscumpărare. A ridicat receptorul cu o mână tremurândă.

Era cineva care încerca să-i vândă izolaţie de acoperiş.

— Du-te-n mă-ta!

Kinski a trântit receptorul.

A tresărit la zgomotul unei maşini demarând şi un moment mai târziu a auzit soneria. A alergat la uşă şi a deschis-o exact la timp ca să vadă Audiul negru îndepărtându-se în viteză, în josul străzii. N-a reuşit să-i ia numărul.

Din pragul uşii, Clara a zâmbit încântător în sus, către el.

— Bună, tati! Bună, Maxy!

Câinele mare a sărit din pat şi-ntr-o clipă era în braţele ei, lingând-o pe faţă şi dând din ciotul lui de coadă. Ea şi-a întors faţa, râzând în timp ce a intrat în pas săltat în casă.

Kinski l-a împins pe Max la o parte. Şi-a aruncat braţele în jurul Clarei şi a strâns-o la piept.

— Mă striveşti!

S-a zvârcolit în braţele lui trăgându-se înapoi şi uitându-se la el, nedumerită de expresia lui.

— Ce e cu tine?

— Unde ai fost? a fost tot ce a putut spune.

S-a aşezat într-un scaun şi a pus-o să-i povestească tot. Nu înţelegea de ce e atât de supărat şi ce era aşa de important. Franz fusese drăguţ. Îi spusese că era un prieten. Un poliţist, ca şi tatăl ei. El îi ceruse să aibă grijă de ea o vreme. Au mâncat o îngheţată într-o cafenea. Franz era

amuzant. I-a spus tot felul de istorioare care au făcut-o să râdă. Nu, nu o atinsese. O luase doar de mână pentru a o conduce în cafenea. Nu, nu-şi amintea numele cafenelei sau al străzii. Era doar o cafenea pe undeva. Ce era în neregulă?

Kinski a ascultat toate astea şi capul i s-a plecat şi mai mult.

— Cum arată Franz? a întrebat, încercând să-şi alunge furia din voce.

Ea şi-a scuturat capul ca şi cum ar fi fost o întrebare prostească.

— E mare ca şi tine, dar nu la fel de gras, a chicotit ea.

— Eu vorbesc serios, Clara!

Clara şi-a dat pe spate o şuviţă de păr de culoarea nisipului: era liniştită.

— E bătrân. Trebuie să aibă vreo patruzeci de ani sau mai bine.

— OK. Altceva?

— Are o ureche amuzantă.

— Ce înţelegi prin ureche amuzantă?

Ea s-a strâmbat.

— Adică oribilă. Ca şi cum ar fi fost mestecată sau ceva asemănător.

— Te-a speriat?

— L-am întrebat ce s-a întâmplat cu urechea lui. A spus că un papagal bătrân şi mare s-a aşezat pe umărul lui şi a încercat să-i smulgă urechea. A vrut să-mi arate. M-a făcut să râd. Mi-a plăcut Franz.

Lui Kinski i-a venit să o plesnească.

— Să nu mai faci asta niciodată. Vorbesc serios, Clara. Singura maşină în care te urci este a noastră sau a Helgăi. Ai înţeles?

Ea şi-a înclinat capul, s-a smiorcăit şi şi-a şters o lacrimă.

— Da, tati.

Telefonul a sunat din nou. Kinski a ridicat receptorul la al doilea ţârâit.

— *Herr Kinski?*

— Cine-i acolo?

— *Doar ascultă.*

— OK, ascult.

— *E un avertisment. Stai departe de cazul Llewellyn.*

— Cine eşti?

— *Data viitoare frumuşica ta fetiţă nu va veni acasă cu zâmbetul pe buze.*

Kinski şi-a muşcat limba şi a simţit sânge în gură. Legătura s-a întrerupt.

21

Eve şi-a verificat machiajul în oglindă şi s-a dat cu puţin parfum pe încheietură şi după urechi. O pusese să poarte peruca blondă astăzi şi ea îi făcuse câteva ajustări. Perfect. Şi-a făcut apariţia din baia ataşată dormitorului, purtând doar lenjeria intimă de mătase, şi s-a dus la dulap. Toate rochiile scumpe de pe umeraşe fuseseră ajustate pentru ea.

O voce s-a auzit parcă de nicăieri. Ştia că erau difuzoare peste tot prin cameră.

— *Cea neagră*, a spus vocea. Era impasibilă şi controlată.

Eve s-a întins şi a luat o rochie Chanel, frumoasă, de catifea neagră. O ura, aşa cum îi ura pe toţi. S-a întors şi a ţinut-o sus de-a lungul trupului ei subţire.

— *Nu,* a spus vocea. *Cea de satin.*

Eve a schimbat rochia calm, a tras umeraşele de-a lungul barei şi a luat rochia decoltată de satin. Era unul dintre cadourile lui recente.

— *Pune-o pe tine*, a spus vocea pe acelaşi ton lipsit de emoţie.

Ea s-a conformat.

— *Acum perlele.*

S-a îndepărtat de la rândurile de rochii spre peretele opus al imensei garderobe unde era un dulap cu faţă de sticlă, căptuşit cu catifea albastră şi unde se afla un şir de cutii deschise de bijuterii, cu lanţuri de aur sclipitoare şi coliere de diamante. A scos lungul şirag de perle şi l-a prins la gât. Îi atârna până jos, între sâni, şi îl simţea rece pe piele.

— *Nu. Mai găseşte ceva pe lângă ele*, a spus vocea. *Şi pune-ţi şi cerceii care se potrivesc.*

Ea s-a conformat mecanic.

În altă parte a casei, Werner Kroll s-a lăsat pe spate în scaunul moale. Stătea cu mâinile pe genunchi, cu cravata la fel de dreaptă şi bine înnodată ca întotdeauna. Ochii priveau ficşi la ecranul plat al monitorului color din faţa lui. Ea s-a întors pentru a-l lăsa să o privească, aşa cum ştia că-i place. El a dat din cap aprobator.

— Bun, a spus el în microfon. Acum mergi în cameră.

S-a întins încet şi a apăsat un buton de pe consola din faţa lui, trecând de la o cameră la alta. A privit-o ieşind din baie, mergând de-a lungul coridorului şi urcând scara.

Eve făcuse drumul acesta de mult mai multe ori decât ar fi vrut să-şi aducă aminte. Ce voia de la ea? Era întotdeauna altfel, dar de fiecare dată mai rău. A mers până la uşa grea, a apăsat pe clanţa de aur şi a intrat. Era o cameră elegantă cu plafonul înalt. Lumina nu foarte puternică arunca umbre lungi pe pereţii îmbrăcaţi în mătase verde. Mobila era puţină, dar scumpă; când a călcat, a simţit cum piciorul i se afundă în covorul moale. A mers până în mijlocul camerei privind în jur; nu se simţea în largul ei. S-a zărit în treacăt în oglinda care ocupa un perete întreg şi a privit repede în altă parte.

Cineva gemea în capătul îndepărtat al camerei şi Eve s-a întors în direcţia sunetului. Pe un pat lat, se afla întinsă o femeie. Era tânără şi frumoasă, semiconştientă şi aproape goală. Avea picioarele desfăcute larg şi era legată de stâlpii patului, de încheieturi şi de glezne.

Vocea a vorbit din nou în difuzoarele ascunse prin colţurile încăperii. Părea să vină de peste tot şi de nicăieri, umplând fiecare centimetru de aer:

— *Dă-ţi rochia jos*, a spus vocea. *Încet.*

Eve a ezitat un moment, apoi a întins mâna la spate şi a început să-şi desfacă nasturii.

— *Mai încet*, a avertizat vocea.

Ea s-a supus. Bretelele i-au căzut de pe umeri şi rochia a alunecat încet de-a lungul corpului. A păşit afară din ea şi a lăsat-o pe jos, formând un mic bazin de satin.

— *Bun,* a spus vocea. *Acum du-te la masă şi deschide cutia.*

Eve a făcut aşa cum i s-a spus. Şi-a simţit picioarele grele în timp ce se apropia de suprafaţa lucioasă a mesei. A desfăcut încuietorile casetei, a ridicat capacul şi a făcut un pas înapoi. Când a văzut ce era înăuntru, respiraţia i s-a oprit.

S-a uitat către oglindă şi a scuturat din cap.

— Te rog, nu pot face asta, a spus ea, nu mă obliga.

Vocea a tăcut, dar ea şi-a putut imagina expresia de pe faţa lui stând în scaunul din spatele oglinzii bidirecţionale.

— E prea de tot, a spus ea mai ferm şi a închis caseta.

El a vorbit repede. I-a spus că nu are altă cale. I-a spus ce i-ar face dacă nu i s-ar supune. Ea a ascultat cu bărbia în piept şi ochii închişi.

Când a terminat de vorbit, Eve a deschis din nou caseta, a înghiţit în sec şi a întins mâna încet după ceea ce se afla înăuntru.

22

Canalul Mânecii
Înainte de răsărit

Coasta Franţei era doar o pâclă intermitentă pe fundalul albastru-închis al orizontului. Furtuna se potolise în sfârşit, iar marea era calmă şi cenuşie. Câţiva pescăruşi ţipau în jurul catargului înalt al yahtului *Isolde,* iar Ben şi-a scos pelerina de ploaie şi s-a îndreptat către cabinele de jos. Mick l-a bătut pe umăr în timp ce trecea. Căpitanul era tras la faţă. Fusese o noapte lungă.

Leigh l-a întâlnit pe Ben la intrare; părea neliniştit. Mirosul de şuncă prăjită care venea dinăuntru l-a făcut să saliveze.

— Pregătesc micul dejun, a spus ea.

— Unde e Chris? a întrebat el, târşâind obosit picioarele pe trepte în jos.

— Cred că e în pat.

— Halal comandant, a spus el nedesluşit.

Leigh a ignorat comentariul şi i-a întins o farfurie aburindă de şuncă cu ouă. S-a aşezat să o mănânce în timp ce ea şi-a luat o geacă şi s-a dus să-i ducă o farfurie cu mâncare şi lui Mick, pe punte.

În timp ce Ben tocmai ridicase prima furculiţă cu mâncare la gură, uşa de la cabina comandantului s-a deschis brusc. Chris a păşit afară cu o privire răvăşită.

Leigh se întorcea de pe punte. L-a văzut pe Chris şi s-a oprit la jumătatea scărilor.

— Nu mişca, a spus Chris. În mână avea unul dintre pistoalele Para-Ordnance şi îl ţinea aţintit drept spre Ben.

Acesta s-a holbat la armă.

— Destul de surprins, nu-i aşa, domnule maior?

Chris a scos un râs scurt şi forţat.

— Leigh, despre asta e vorba de fapt în legătură cu iubiţelul tău. Uite ce am găsit în sacul lui. Trei, plus muniţie.

Ţinând arma aţintită către Ben, a căutat cu cealaltă mână după uşa cabinei. A scos afară rucsacul şi l-a trântit pe podea în faţa lor.

— Ca să nu mai menţionez cei vreo cincisprezece mii de euro dinăuntru, a spus el, toţi legaţi frumuşel în teancuri mici. Care-i jocul, domnule maior? Trafic de arme? De droguri? Sau ambele?

Chris a rânjit triumfător către Leigh.

— Oricum ar fi, e în mare rahat acum. E o arestare efectuată de către un civil. Chem poliţia şi paza de coastă.

— Chris! a suspinat Leigh.

— Nu-ţi face griji, nu o să menţionez numele tău. N-are nimic de-a face cu tine – sau are?

— Faci o mare greşeală, a spus ea. Opreşte-te. Îţi explic totul altă dată. Crede-mă, în regulă?

Chris nu i-a dat atenţie şi a vânturat pistolul către Ben:

— Nu mai eşti aşa dur acum, nu-i aşa, domnule maior?

Ben a continuat să mănânce.

— Nu cunoşti cele trei situaţii, nu-i aşa, Chris?

Expresia lui Chris s-a schimbat brusc, rânjetul lui triumfător diminuându-se.

— Ce vrei să spui?

— Se pare că nu. Vorbesc despre cele trei situaţii de

pregătire pentru un pistol semiautomat „single – action”[1].

Zâmbetul lui Chris a început să pălească, neştiind ce să creadă.

Ben a continuat calm:

— Situaţia numărul unu: armat şi blocat. Trebuie doar să tragi siguranţa, să apeşi pe trăgaci şi sunt mort.

A împins farfuria la o parte, s-a ridicat în picioare şi a făcut un pas către Chris.

— Ai grijă, trag! a îngăimat celălalt.

— Situaţia numărul doi: există un glonţ în încărcător, dar tot e nevoie să tragi cocoşul cu degetul mare.

Ben a mai făcut un pas înainte.

— Te avertizez...

— Situaţia numărul trei, nu există niciun glonţ în încărcător şi arma nu e bună decât să baţi cuie cu ea.

Ben a ajuns aproape de Chris.

Ţeava pistolului era la câţiva centimetri de faţa lui şi începuse să tremure.

— Tu te afli în situaţia numărul trei, cretinule! Acum dă-mi arma înainte să ţi-o bagi singur în ochi.

Ben a întins mâna şi a înhăţat .45-ul lui Chris. A verificat încărcătorul. Unsprezece cartuşe. A ridicat rucsacul căzut. Era uşor. Banii erau încă acolo, dar pistoalele şi încărcătoarele de rezervă nu.

— Ce-ai făcut cu celelalte pistoale? l-a întrebat el.

Chris şi-a frecat palmele, îngălbenindu-se.

— Le-am aruncat, a spus el cu o voce joasă.

— Peste bord?

Chris a confirmat din cap.

— Idiot.

Ben şi-a băgat Para-Ordnance-ul la curea.

— Leigh, adu-mi orice hartă există pe aici pentru coasta Franţei. Cât despre tine, i-a spus el lui Chris, întoarce-te în cabină şi vezi cum faci să-ţi mai văd faţa cât mai rar, că jur că te leg de ancoră şi-ţi dau drumul pe fundul mării.

Chris s-a retras rapid către cabina comandantului.

— A, şi încă ceva, Chris, a adăugat Ben.

— Ce? a întrebat acesta morocănos.

[1] Pistol care necesită armarea cocoşului înainte de fiecare tragere (n. tr.).

— Am văzut *Proscrisul.* Şi cred că muzica a fost o porcărie.

Era o minciună, dar asta l-a atins pe celălalt exact în punctul cel mai sensibil.

Chris a închis uşa cabinei şi nu a mai ieşit de acolo.

— Nu era nevoie să fii atât de dur cu el, a spus Leigh, punând un teanc de hărţi pe masă. Încerca doar să mă protejeze.

Ben nu a spus nimic. A mestecat cu zgomot o bucată de şuncă, a întins o hartă şi a început să studieze linia de coastă.

23

Isolde înainta către litoralul francez sub un cer albastru limpede, atunci când Ben şi Leigh şi-au adus lucrurile pe punte. Mick a condus iahtul către un mic golf pustiu, la vreo doi kilometri de Saint-Vaast – La-Hougue şi la două sute de metri de ţărm, Ben a coborât barca de salvare cu bagajele lui şi ale lui Leigh în ea. Apoi el a dispărut în jos pentru un minut, timp în care ea şi-a luat la revedere de la căpitanul de punte.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine şi cu domnul Anderson, a spus marinarul, dar îţi urez noroc, draga mea.

— Cândva o să ne reîntâlnim, Mick, a răspuns ea şi l-a sărutat pe obrazul acoperit de barbă.

Au coborât şi Ben a pornit motorul exterior al bărcii. A apucat maneta şi s-au îndepărtat de iaht în sunetul valurilor create. Leigh s-a ghemuit în partea din faţă a bărcii, strângându-şi haina de piele întoarsă în jurul trupului, pentru a se apăra de briza rece. Câţiva pescăruşi se roteau şi ţipau deasupra capului lor.

— Chris o să cheme poliţia, acum că am plecat, ce crezi? a întrebat ea neliniştită.

— Nu, nu cred că e vreun pericol dinspre partea asta, a spus Ben, cercetând malul.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că i-am spus chiar adineauri că, dacă o va

face, mă voi întoarce şi-i voi zbura creierii.

Ea s-a încruntat şi nu a răspuns.

Câteva minute mai târziu, Ben trăgea barca pe malul stâncos. Dincolo de întinderea de plajă, peste câteva dune de nisip, se zăreau acoperişurile şi turla bisericii unui sat de pe coastă.

— Pe aici, a spus el apucând rucsacul.

Au urcat pe dunele de nisip şi au trecut peste o bucată de pământ acoperit cu iarbă neîngrijită care îngrădea un teren de golf. Un drum şerpuit i-a dus în centrul satului şi în curând au găsit un mic atelier auto unde Ben a plătit cash pentru un Citroen ieftin la mâna a doua.

Au pornit la drum. Ben nu avea nevoie de o hartă a străzilor. Munca lui cu răpirile şi răscumpărările îl dusese de mai multe ori în Franţa şi cunoştea ţara destul de bine. A mers numai pe drumuri secundare şi, deşi atenţia i-a fost trează, nici urmă de poliţie.

Au făcut treisprezece ore de-a lungul Franţei şi apoi prin Italia, şi au condus cu schimbul.

S-au oprit doar pentru benzină şi au mâncat pe drum. Era frig şi au dat încălzirea la maximum. Erau obosiţi şi au vorbit puţin.

Când au trecut de graniţa italiană în întuneric, s-a lăsat o ceaţă groasă şi Ben a condus în tăcere, concentrându-se pe tunelul luminos pe care farurile îl conturau în faţă. Leigh se cufundase-n gânduri, moleşită de căldura ventilatorului. Apoi şi-a adus aminte de ceva.

— Îmi poţi da telefonul?

— E pe fundul Canalului. Doar ţi-am spus că trebuia să scap de el.

— Atunci, îl pot folosi pe al tău?

— Pe cine vrei să suni?

— Pam.

— Asistentul tău personal? De ce?

— Am fost plecată câteva zile. O să înceapă să-şi facă griji. În curând, oamenii vor crede că mi s-a întâmplat ceva. Trebuie să-i zic că sunt OK.

— Bine, dar nu-i spune unde eşti şi fii cât mai scurtă.

Şi-a scos telefonul din buzunarul de la vestă şi i l-a dat.

Leigh a încuviinţat şi a format numărul.

Pam părea uşurată, dar agitată. Toată lumea parcă înnebunise, a spus ea. Unde naiba se afla? Agentul ei era panicat. Ratase două interviuri. În cinci săptămâni era premiera cu *Flautul fermecat* în Italia, repetiţiile trebuiau să înceapă în curând şi nimeni nu auzise nimic de la ea.

— Ştiu, a asigurat-o Leigh din nou. Nu e nimic de care să te îngrijorezi.

— Eşti în toate ziarele din seara asta, a spus Pam. Sunt fotografii cu tine şi cu un tip în Oxford. Mă uit chiar acum la una. Titlul este CINE ESTE ACTORUL PRINCIPAL AL LUI LEIGH?

Leigh a sărit iritată:

— Nu-ţi face probleme.

— Un bărbat destul de arătos, a spus Pam. Nu mi-ar displăcea o bucăţică d-asta nici mie. Sunteţi împreună?

— Las-o baltă, Pam.

— Întreab-o dacă e totul OK la Langton Hall, a spus Ben.

Leigh a îndepărtat telefonul de la gură.

— De ce?

— Întreabă doar. Şi repede.

Leigh a întrebat şi Pam a spus că totul era în regulă acolo. Constructorii plecaseră în dimineaţa aia ca să înceapă lucrul la studioul de repetiţii.

— Nu au găsit nimic... neobişnuit? a întrebat Leigh.

— Nu, a zis Pam părând derutată. Cum ar fi? A, apropo. Aproape uitasem. A sunat cineva.

— Cine? Spune-mi repede, nu pot vorbi mult.

A urmat o pauză.

— E despre Oliver.

Leigh a îngheţat.

— Ce despre Oliver?

Ben şi-a luat privirea de la drumul înceţoşat.

— Un detectiv a sunat de la Viena, a spus Pam. I-am scris numele aici – stai o clipă – Kinski. Detectiv Markus Kinski. Voia să vorbească cu tine. Despre ce e vorba?

— A mai spus ceva?

— Nu a vrut să vorbească cu mine, dar părea important. A lăsat un număr unde să poată fi sunat. A zis că poţi să-l suni fără probleme. Ai intrat în vreo încurcătură, Leigh?

— Dă-mi doar numărul, Pam.

Pam l-a citit. Leigh a luat un pix din geantă şi l-a notat. I l-a repetat lui Pam ca să fie sigură şi apoi a întrerupt convorbirea şi a închis telefonul. Timp de un minut a rămas pe gânduri.

— La naiba!

Ben a privit în jur.

— Ei bine, ce ţi-a spus?

— Suntem în ziare. Cineva de la teatrul Sheldonian le-a trimis probabil o fotografie cu noi, sperând să scoată un ban.

— Avantajele faimei.

— Are părţile ei rele.

— De-asta nu am vrut să mă însoţeşti, a spus el. Ar fi trebuit să te duci la mine acasă.

A bătut darabana pe volan.

— Nu contează. N-are niciun rost să ne facem griji. Ce zicea despre Oliver?

Ea i-a spus lui Ben despre telefonul de la detectiv.

— Ce crezi că vrea?

— Nu ştiu.

— Poate că, în loc să mergem la Ravenna, ar trebui să ne îndreptăm spre Austria ca să vorbim cu el. Ar putea fi ceva important.

— Dar ar putea fi din nou o cursă.

— Haide, Ben, nu pot continua să evit poliţia la nesfârşit, nu? La un moment dat va trebui să iau legătura cu ei. Dacă cineva l-a omorât pe Oliver...

— Înţeleg, vrei dreptate.

— Da. Vreau ca asasinul fratelui meu să fie judecat. Tu nu?

— Vreau ca ucigaşul prietenului meu să plătească.

— Asta însemnând ce?

— Nu am încredere în sistem. Fac lucrurile în felul meu.

— Am observat, a spus ea.

— În felul meu lucrurile funcţionează.

— Ideea mea despre dreptate nu e un glonţ în cap.

— Nici mie nu-mi place mai mult decât îţi place ţie.

— Dar asta *e* ceea ce faci. Nu?

Ben nu a spus nimic.

O vreme au rămas tăcuţi. Leigh privea drumul înceţoşat şi asculta zgomotul făcut de ştergătoare.

Totul era atât de copleşitor, atât de străin. Se simţea de parcă ar fi fost luată de un vârtej şi scoasă din realitate, rătăcind fără hartă sau busolă. Câteodată îi venea greu să creadă că oricare din lucrurile astea se întâmplau cu adevărat. S-a gândit la viaţa pe care o lăsase în urmă, la oamenii şi rutina ei, în lumea reală, aşteptând-o. Păreau la un milion de kilometri depărtare. Viaţa ei fusese agitată, nebună, o zăpăceală constantă de călătorii şi repetiţii şi concerte fără sfârşit, cu teatre de operă şi hoteluri succedându-se unul după altul. Dar fusese organizată şi sigură.

Acum totul se prăbuşise. Se vor mai întoarce lucrurile la felul în care fuseseră? Unde avea să se sfârşească totul? Şi-a sprijinit capul în mâini.

Ben i-a pasat plosca de whisky.

— Ia puţin.

— Cred că o voi face.

A luat câteva înghiţituri lungi.

— Începi să te obişnuieşti cu chestia asta, a zis ea, pasându-i plosca înapoi.

— Mie-mi spui? a spus Ben şi a băut puţin.

Ea s-a simţit puţin mai bine.

— Deci ce este cu acest detectiv Kinski? a întrebat.

— Dacă vrei să-l vedem, îl vedem. Dar mai întâi trebuie să-l găsim pe Arno. Eventual el ne poate ajuta să dăm un înţeles harababurii ăsteia.

Au ajuns în Ravenna la zece şi ceva seara şi au găsit o mică *pensione* la periferie. Ben s-a înregistrat ca domnul Connors şi i-a lăsat să creadă că Leigh era soţia lui. Nu le-au cerut paşapoartele şi au fost bucuroşi să vadă nişte bani în avans. Proprietăreasa i-a condus pe scări, a deschis o uşă şi le-a dat cheia, lăsându-i singuri.

Camera era mică şi simplă.

— Doar un pat, a spus Leigh.

Era unul dublu şi ocupa cea mai mare pane din spaţiu.

— Eu n-am făcut decât să cer o cameră, a zis el, nu am ştiut.

Şi-a vărsat rucsacul pe un fotoliu şi a deschis uşa dulapului care scârţâia. Erau câteva pături în plus acolo. El le-a aruncat grămadă pe podea.

— Trebuie să stau în aceeaşi cameră cu tine, Leigh. Nu pot să stau în faţa uşii toată noaptea.

— Nu trebuie să dormi pe jos, a spus ea. Putem împărţi patul. Dacă vrei, asta e.

— Chris ar putea să nu fie prea încântat de asta, a răspuns el şi în următorul moment şi-a dorit să fi tăcut.

Ea s-a încruntat.

— Ce treabă are *el* cu asta?

— Nimic. Uită ce-am spus. O să dorm pe podea, nu e mare lucru. Am dormit pe un milion de podele până acum.

— Nu, ce ai vrut să spui despre Chris?

— Hai să nu vorbim despre asta.

— Te referi la ceea ce s-a întâmplat pe *Isolde,* nu-i aşa? Ce crezi că ai văzut?

— Uite, nu e treaba mea ce se petrece între tine şi Chris.

— Nimic nu se petrece între noi doi.

— OK, e-n regulă.

— S-a terminat totul între mine şi Chris, a spus ea. S-a terminat de ani de zile.

— Păreaţi să vă înţelegeţi destul de bine.

Ştia că spusese prea multe, băgându-se singur în bucluc şi semănând mult mai mult cu un îndrăgostit gelos decât ar fi vrut să admită.

Ea s-a înroşit.

— Nu a fost ceea ce a părut.

— Nu trebuie să te justifici.

A luat o sticlă de vin din sac şi a început să o desfacă.

— Vrei?

Ea a dat din cap.

— Bea-l tu. Şi nu mă justific, a oftat Leigh. Bine, e adevărat că Chris vrea să fim din nou împreună, a admis ea. Asta e ceea ce ai văzut. Dar sentimentul *nu* e nicidecum reciproc şi *nu* se va întâmpla.

Şi-a scos şosetele şi s-a întins pe pat.

— Când se termină, se termină. Nu e niciodată o idee

bună să revii.

S-a uitat la Ben.

El a suflat praful dintr-un pahar de pe masa de la marginea patului şi l-a umplut cu vin.

L-a băut pe nerăsuflate şi l-a umplut din nou.

— Cred că ai dreptate, a spus el, nu e niciodată o idee bună să revii.

24

Bordeaux, Franţa
În seara aceea, ceva mai devreme

Amfiteatrul era plin şi foarte agitat. Prelegerea era ţinută la Facultatea de Politică şi Economie a Universităţii Bordeaux. Era deschisă publicului şi oamenii stăteau în picioare pe coridoare. Numărul celor prezenţi era fără precedent. Organizatorii nu-şi puteau aminti când un discurs al unui politician în afirmare generase o exaltare atât de mare.

Poliţişti şi gărzi în civil mişunau pe afară, în ninsoarea slabă. Fuseseră ridicate baricade pentru a lăsa coloana de maşini a lui Philippe Aragon să treacă şi puzderie de oameni se adunaseră ca să întâmpine cu urale şi să agite pancartele. Poliţia reuşise să-i izoleze pe cei aproximativ două sute de demonstranţi neofascişti cu capetele rase, care veniseră să strige şi să-şi fluture svasticile în semn de protest. Unul încercase să dea foc unei efigii a lui Aragon înainte ca poliţia să-l prindă, să-l încătuşeze şi să-l urce într-o dubă. Se produsese o busculadă şi reporterii se grăbiseră să surprindă imagini, în timp ce trei poliţişti erau căraţi afară sângerând şi vreo cincizeci de protestatari bătuţi erau arestaţi. Acum, poliţiştii tensionaţi, formaseră cordoane şi aşteptau în spatele scuturilor, cu bastoane şi gaze lacrimogene la îndemână. Destul de departe de agitaţie, echipe de televiziune şi reporteri de ziar stăteau pregătiţi simţind miros de sânge.

Henri Juste, rectorul universităţii, a zâmbit către camere în timp ce a ieşit din spatele draperiilor grele, străbătând

scena. În spatele podiumului, sloganul partidului lui Aragon, *L'Europe REDECOUVERTE,* stătea la cinci metri înălţime, pe un ecran imens. Rezuma perfect politica lui Aragon. O Europă nouă, un pământ redescoperit. Ecologic. Verde. Plin de speranţă şi promisiuni. Steagurile statelor europene unite erau pe ecran. Din culisele şi centrul de control de deasupra sălii, personalul de securitate înarmat urmărea monitoarele şi cerceta mulţimea.

Juste a ajuns pe podium. A ridicat braţele şi discuţiile aprinse din amfiteatrul aglomerat au încetat.

— Doamnelor şi domnilor, a început el, cel care vă va vorbi în această seară nu are nevoie de nicio prezentare. Niciun politician al vremurilor moderne nu a ieşi în evidenţă şi nici nu a câştigat un atât de copleşitor suport din partea publicului, atât de stabil şi atât de repede. A fost supranumit *JFK*[1] *al Bruxellesului* şi este un pionier al arhitecturii de protejare a mediului. Un filantrop care a donat personal milioane pentru a-i proteja pe cei defavorizaţi. Un militant neobosit pentru ridicarea standardelor de educaţie. La patruzeci şi unu de ani, este cel mai tânăr candidat la vicepreşedinţia Comisiei Europene. Strategiile sale politice îndrăzneţe şi viziunea progresistă a unei Europe cu adevărat unite, precum şi ţelul lui de a scăpa Europa de dependenţa ei de energia nucleară l-au plasat ferm în topul politicii europene. Doamnelor şi domnilor, Philippe Aragon.

Rectorul a făcut un pas în spate şi a întins braţul, arătându-l pe Philippe Aragon care se îndrepta încrezător către scenă. Sute de camere s-au îndreptat asupra lui. Cinci sute de oameni erau în picioare. Înalt şi elegant, tânărul politician purta un costum bine croit şi nu avea cravată. A aşteptat până ce aplauzele s-au mai potolit şi apoi şi-a început discursul.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc că aţi venit aici în această seară.

În spatele lui, pe ecran, sloganul a fost înlocuit în murmurul mulţimii de o altă imagine. Protestatarii de extremă dreapta de afară. Capete rase şi svastici, ură întipărită pe feţe

[1] De la *John Fitzgerald Kennedy*, preşedintele Statelor Unite între 1961 şi 1963 (n. tr.).

urâte.

Aragon a zâmbit.

— Şi aş dori să le mulţumesc şi prietenilor noştri neonazişti de afară pentru că nu au întârziat să apară.

A făcut o pauză de efect, apoi a continuat.

— Prin chiar prezenţa lor aici în această seară, îmi susţin pledoaria. Doamnelor şi domnilor, se spune că *avem* deja o Europă unită.

S-a oprit din nou şi mulţimea a râs. Faţa lui a devenit serioasă. A măturat cu privirea audienţa.

— Adevărul poate fi văzut peste tot în jurul nostru. Europa se scufundă sub un val de frică naţionalistă şi lăcomie. Dar o putem salva. Împreună putem construi o Europă unită. O Europă curată. O Europă liberă. O Europă a *oamenilor.*

Mulţimea şi-a arătat zgomotos aprobarea. În spatele lui Aragon, imaginea neofasciştilor a dispărut, fiind înlocuită de sloganul fosforescent punctându-i cuvintele.

L'Europe REDECOUVERTE.

Aplauzele au devenit şi mai puternice.

Privind din culise pe monitorul ei, într-o cameră de recepţie confortabilă, Collete Aragon a luat o înghiţitură de cafea din paharul de plastic şi a zâmbit văzând cât de bine controla soţul ei auditoriul. Oameni de partid şi personal de securitate îmbrăcaţi în civil mişunau peste tot în jurul ei. De cealaltă parte a sălii stătea Louis Moreau, fostul comandant al brigăzii antitero a poliţiei, pe care ea îl alesese ca şef al echipei de securitate personală soţului ei. Nu avea prea multă încredere în agenţii guvernului. Moreau îşi lua slujba foarte în serios. Luminile au sclipit pe capul lui ras în timp ce stătea cu braţele încrucişate, scrutând şirul de monitoare care arătau imagini ale mulţimii din diferite unghiuri.

Public, Colette stătuse tot timpul în spatele soţului ei, pe fiecare treaptă a succesului lui. Era bun. Dar în particular, şi-ar fi dorit ca el să fi abandonat toată treaba asta şi să se întoarcă la arhitectură. Nu era vorba doar de confuzia şi nebunia călătoriilor care nu se mai terminau şi a interviurilor de presă. Nici măcar Philippe nu fusese pregătit pentru cât de rapid avansase cariera lui politică. Colette ştia că pe măsură ce popularitatea lui creştea, se transforma într-o ţintă. La

evenimente publice ca acesta, chiar şi prezenţa celei mai bine antrenate unităţi de securitate nu îi putea garanta siguranţa. Nu puteau percheziţiona pe toată lumea la intrare. Era suficient un fanatic fascist printre spectatori, cu un pistol în buzunar.

A străbătut-o un fior. Nu crezuse niciun moment că incidentul din ianuarie trecut de la Cortina fusese un accident.

25

Lângă Ravenna, Italia

Când Leigh s-a trezit a doua zi dimineaţă, Ben era deja la a noua convorbire telefonică din ziua aceea. Cartea de telefoane locală nu menţiona numărul profesorului Arno, aşa că trebuise să-i ia la rând pe toţi cei cu acelaşi nume. Parcursese deja jumătate de listă, când s-a hotărât să abandoneze şi să se ducă la institutul de muzică unde predase bătrânul savant.

Au mâncat în grabă micul dejun la *pensione* şi au pornit cu Citroenul prin Ravenna. Au parcat lângă centru şi au mers pe jos printr-o zonă pietonală de-a lungul străzilor pavate. Era extrasezon şi oraşul era tăcut.

Dincolo de biserica St Vitale, era clădirea înaltă şi îngustă a Institutului Monteverdi, cu coloane albe de piatră şi trepte la intrare. O uşă de sticlă permitea accesul în foaier. Paşii lor au răsunat pe podeaua de marmură şi din tavanul înalt s-a auzit ecoul lor. De undeva de deasupra lor se auzea un violoncel, iar din altă încăpere, arpegii acompaniate de pian. Muzica s-a amestecat într-o spirală discordantă care a reverberat de pereţii de piatră ai vechii clădiri.

S-au apropiat de birou. Recepţionera era o femeie cu un păr gri-metalizat, îmbrăcată în negru. S-a uitat la ei iritată:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Îl căutăm pe profesorul Arno, a spus Ben în italiană.

Femeia a scuturat din cap.

— Profesorul Arno nu mai predă aici. S-a pensionat.

— Mi-aţi putea da numărul lui de telefon? a întrebat Ben ştiind că va fi refuzat.

— Nu dăm nimănui asemenea informaţii.

— Înţeleg, dar e ceva foarte important.

Femeia şi-a încrucişat braţele cu o privire severă.

— Îmi pare rău, nu e posibil.

Ben şi-a căutat portofelul. Mita era totdeauna o opţiune, deşi în cazul acesta era puţin probabil Leigh l-a oprit.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, a spus ea în engleză.

Femeia se uita la ei cu o expresie ostilă. Leigh a zâmbit şi a vorbit într-o italiană fluentă.

— Signora, vă rog să-l chemaţi pe director.

Femeia părea şocată.

— De ce?

Leigh a zâmbit din nou.

— Spune-i că Leigh Llewellyn e aici şi vrea să vorbească cu el. E urgent.

Menţionarea numelui lui Leigh a avut un efect imediat, aproape magic. Recepţionera care până atunci se arătase necooperantă era deodată numai zâmbet şi se scuza că nu a recunoscut-o imediat pe faimoasa soprană.

I-a condus pe nişte trepte până la primul etaj.

Leigh a surprins privirea lui Ben.

— Ce? a şoptit ea.

— Poate că nu m-am făcut înţeles bine. Am crezut că am căzut de acord să nu atragem atenţia.

— Ai fi găsit o cale mai bună?

— Sunt convins.

— Să-i pui o armă la tâmplă, de exemplu?

— Nu ar fi fost o idee rea, a mormăit el.

Recepţionera a bătut la o uşă şi a băgat capul înăuntru. A vorbit ceva foarte repede în italiană şi Ben nu a putut-o urmări. Vocea unui bărbat a răspuns dinăuntru:

— *La Llewellyn? Qui?*

Directorul a ieşit repede din birou. Era un om scund, durduliu şi cu faţa rotundă, într-un costum închis l-a culoare. I-a salutat dând agitat din cap şi i-a cerut recepţionerei să aducă cafea şi biscuiţi.

— Eu sunt Alberto Fabiani, a spus el cu un zâmbet larg. Nu-şi putea lua ochii de la Leigh. E o mare onoare pentru mine, *Maestra.* Ce pot face pentru dumneavoastră?

S-au aşezat la biroul lui şi Leigh i-a spus că ar dori să-l vadă pe profesorul Arno. Ar fi posibil să-i pună în legătură cu el?

Fabiani a părut dintr-odată nesigur. A tras aer în piept printre dinţi.

— Nu a murit, nu? a întrebat Leigh.

— Nu, nu, trăieşte, a răspuns Fabiani repede, încă. Locuieşte la ţară, la vreo zece kilometri de aici. Vă voi pune bucuros în legătură cu dumnealui, dar simt că ar trebui să vă avertizez... Directorul a făcut o pauză. Francesco Arno e o persoană importantă. La vremea lui, era considerat unul dintre cei mai buni cunoscători ai lui Mozart din toate timpurile. Dar e bătrân acum. De-a lungul anilor a devenit – cum să vă spun – *strano.*

— Ciudat? În ce fel? a întrebat Ben.

Fabiani a ridicat din umeri.

— Convingerile lui. Obsesiile. A devenit tot mai excentric odată cu trecerea timpului şi se certa tot mai mult cu colegii până când, ca să fiu sincer, bătrânul meu prieten şi coleg a devenit stânjenitor pentru institut. Chiar şi studenţii începuseră să-l ridiculizeze. Le făcea plăcere să-l provoace. Odată ce-l făceau să se pornească, putea să peroreze ore întregi. Cursurile lui deveniseră o bătaie de joc.

Fabiani a zâmbit trist.

— Trebuie să admit că nu mi-a părut chiar rău când şi-a anunţat retragerea.

— Care erau aceste convingeri ale lui? a întrebat Ben.

Fabiani şi-a dat ochii peste cap.

— Dacă vorbiţi cu el, o să aflaţi destul de repede.

26

Austria
În aceeaşi dimineaţă

Bărbatul era masiv şi puternic. Avea un metru nouăzeci şi cinci înălţime şi cântărea o sută douăzeci de kilograme, din care niciunul nu era grăsime. A păşit gol până pe marginea trambulinei, simţind-o cum se lasă sub greutatea lui, şi a săltat de câteva ori. Muşchii lui puternici de la picioare s-au încordat. A inspirat şi a sărit.

Corpul lui a lovit apa sub un unghi perfect, aproape fără să arunce stropi, şi a pătruns adânc în piscină, apoi a ieşit la suprafaţă şi a început să înoate repede. A făcut treizeci de lungimi de bazin, apoi a ieşit din apă şi s-a dus până la scaunul pe care hainele îi erau aşezate frumos împăturite. Respira aproape normal. Prin ferestrele piscinei interioare, terenul acoperit de zăpadă din jurul proprietăţii se pierdea în pădurea de pini din depărtare. Bărbatul şi-a dat pe spate părul de culoarea nisipului, şi-a luat prosopul şi, în timp ce se ştergea, şi-a admirat formele bine proporţionate. Braţele musculoase şi torsul purtau cicatricele a nouă răni cauzate de glonţ şi trei tăieturi de cuţit. Îşi amintea cu exactitate cum şi unde le căpătase pe fiecare dintre ele. Fiecare avea povestea ei. Ce aveau în comun era că niciunul dintre cei care i le făcuseră nu trăise mai mult de trei minute după aceea.

Bărbatul avea patruzeci şi trei de ani. Se născuse la Londra şi fusese soldat în armata britanică. Numele lui era Jack Glass.

Când se îmbăta, începea câteodată să se laude cu isprăvile lui din legendarul regiment SAS. Avea chiar tatuată pe braţul drept emblema regimentului cu pumnalul cu aripi. Îi plăcea ca oamenii să o vadă.

Adevărul era că a fost dat afară cu mulţi ani în urmă. O evaluare psihologică dezvăluise unele lucruri pe care comandaţii nu le-au considerat deloc a fi un plus. Incompatibilitatea lui cu Special Air Service fusese confirmată atunci când încercase să-l sugrume pe ofiţerul care îl anunţase despre nepromovarea lui în grad. Fusese trimis, dezonorat, înapoi la unitatea lui, conferit Curţii Marţiale şi apoi dat afară din armată.

Se învârtise fără ţintă o vreme şi apoi rămăsese fără bani. La fel ca mulţi dintre cei care părăsiseră armata, se văzuse nevoit să-şi ia o slujbă umilă o vreme. Cu dosarul lui

nu putuse să se angajeze nici măcar ca bodyguard.

Într-o noapte ploioasă în Londra, se afla la tejgheaua unui bar când s-a întâlnit cu o cunoştinţă veche care i-a oferit o slujbă paramilitară în Africa. Salariul era excelent şi munca era perfectă pentru Glass. A acceptat imediat şi peste trei zile era în avion. Nu s-a mai întors niciodată în Marea Britanie.

În Congo, Rwanda, Liberia, lucrase pentru cine plătise mai mult. Persecutase rebeli antiguvernamentali. Incendiase şcoli. Distrusese sate. Executase familii întregi angrenate în războaie sângeroase intertribale. Făcuse orice i se spusese să facă, luase banii şi nu pusese nicio întrebare.

În Liberia se alesese cu cicatricea de pe ureche. Lobul îi fusese sfâşiat de un glonţ de AK-47[1]. Cel care ţinea arma era un copil negru de nouă sau zece ani, o fetiţă. Era ultimul glonţ din magazia AK-47-lui ei. Când l-a văzut stând acolo ţinându-şi mâna la ureche şi ţipând la ea, a aruncat mitraliera şi a luat-o la fugă.

Glass s-a luat după ea. Fetiţa ţipa şi a urmărit-o adânc în tufişuri. A trântit-o la pământ, i-a pus un genunchi pe piept şi i-a prins mâinile sub cap. Şi-a scos baioneta şi i-a îndreptat vârful către coaste. Când a împins încet lama adânc în trupul ei mic, a simţit cum împotrivirea ei se diminuează şi a văzut cum viaţa i se scurge din ochi.

Îşi mai aducea şi acum aminte. Într-o zi, i-ar plăcea să facă asta din nou.

După Africa urmase conflictul din Bosnia, unde Glass se implicase în traficul de arme. Abandonase câmpul de luptă, se îmbrăcase în costum şi înlocuise M16[2] cu o servietă. Aceasta era de obicei burduşită cu bancnote. Descoperise că poţi face mai mulţi bani punând pe altcineva să apese pe trăgaci. După doi ani, acum un om de afaceri prosper, cu multe relaţii şi bani în cont, întâlnise un austriac, pe nume Werner Kroll, la un târg de arme din Berlin, cu care încheiase o înţelegere.

La treizeci şi şase de ani, Glass începuse să lucreze pentru Kroll ca secretar personal şi asistent general. Glass se obişnuise deja cu banii, dar să vinzi pistoale-mitralieră la

[1] Pistol-mitralieră Kalaşnikov model 1947 (n. tr.).

[2] Armă semiautomată folosită la scară largă de către armata americană din 1963 până în prezent (n. tr.).

triburi care se războiau între ele era o nimica toată pe lângă afacerile în care era implicat Kroll. El era ceva mai mult decât un simplu afacerist. Era însă maniac în dorinţa de a nu lăsa urme şi doar câţiva aveau vreo idee despre sfera reală a activităţilor lui.

Glass ştia puţin despre istoria afacerilor familiei lui Werner Kroll. Se menţinuseră multă vreme şi era o cale lungă de la originile lor până în prezent. Ştia de asemenea că Kroll nu ar fi ezitat să pună să fie omorât atât el, cât şi oricine l-ar fi trădat sau ar fi destăinuit ceva legat de el. Bătrânul austriac era mic şi părea inofensiv. Era puţin ciudat de felul lui şi avea aerul unui dascăl de modă veche, dar era cel mai periculos om pe care Jack Glass îl întâlnise până atunci – şi întâlnise o mulţime de oameni periculoşi.

Glass şi-a întipărit în minte figura ridată a lui Kroll, scheletică şi pământie. Într-o zi, o să-l omoare pe nenorocitul ăla de boşorog şi o să i-o tragă târfuliţei ăleia pe care o ţinea ca amantă.

S-a îmbrăcat cu o cămaşă albă şi nişte pantaloni gri, a lărgit nodul cravatei şi şi-a pus blazerul. În birou a găsit un fax pentru el. Era din Londra. L-a citit cu atenţie. Era interesant.

Werner Kroll stătea pe terasa unde lua micul dejun, împreună cu Eve. Mânca în tăcere, cu spatele la fereastra pe care se vedeau lacul ornamental şi munţii înzăpeziţi din depărtare. Kroll mânca exact aceleaşi lucruri în fiecare dimineaţă de şase ani: ouă fierte cu felii de pâine prăjită tăiate precis la aceeaşi mărime şi aranjate în acelaşi fel pe o farfurie de porţelan. Fără unt. Mânca delicat, aproape graţios.

Glass a intrat ducând cu sine un dosar. Furculiţa lui Kroll s-a oprit la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură. Şi-a tamponat uşor buzele cu un şerveţel şi s-a uitat la el.

— Ţi-am spus să nu mă deranjezi la micul dejun, a zis el cu o voce glacială.

A mişcat nervos din nas.

— Doamne, omule, iar mesteci gumă?

Glass a zâmbit ca pentru sine şi a scos guma din gură. Îi plăcea să-l stârnească pe bătrân.

— Iertaţi-mă, domnule, a spus el, m-am gândit că poate

v-ar plăcea să vedeţi asta. Tocmai a sosit.

A deschis dosarul şi i-a dat lui Kroll o foaie de fax.

Kroll şi-a pus ochelarii în formă de semilună, aplecându-şi nasul către hârtie pentru a o examina. Era o copie a primei pagini a ziarului *Evening Standard* de seara trecută. Fotografia era a lui Leigh Llewellyn înconjurată de fani. Kroll a recunoscut Oxfordul şi teatrul Sheldonian din spatele ei. În stânga se afla un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Se ţineau de mână. Titlul era: CINE ESTE ACTORUL PRINCIPAL AL LUI LEIGH?

Kroll a coborât foaia şi s-a uitat la Glass peste lentile.

— Acesta e individul care l-a omorât pe unul dintre cei mai buni oameni ai noştri cu o... ce era?

— O tigaie, domnule, a spus Glass.

Eve a luat hârtia şi s-a uitat atentă la bărbatul din fotografie. Îi plăcea cum arăta: înalt şi în formă. Glass îi urmărea expresia.

— Mi-ar plăcea şi mie să ştiu cine este actorul principal al lui Leigh, a spus Kroll.

A privit-o pe Eve. Se uitase la fotografie prea mult şi i-a smuls-o din mână.

— Cred că ştiu cine este, domnule, a spus Glass.

— Un bodyguard profesionist? a întrebat Kroll.

— Cred că ar putea fi puţin mai mult decât atât, a spus Glass. Va trebui să iau legătura cu oamenii mei. S-ar putea să dureze câteva zile. Dar sunt sigur că este el.

Kroll i-a permis să plece şi s-a întors la ouăle lui. Erau reci. Le-a împins deoparte dezgustat.

Eve se întorcea înapoi în camera ei după micul dejun când l-a întâlnit pe Glass pe coridor. Stătea la uşa ei, sprijinit neglijent de perete, cu mâna lui mare pe toc.

S-a oprit şi s-a uitat la el.

— Nu ai de gând să mă laşi să intru?

El a rânjit, măsurând-o din cap până în picioare. Eve a încercat să-l împingă ca să treacă de el. Mâna lui puternică a prins-o de braţ şi i l-a răsucit.

— Ia-ţi labele de pe mine, l-a ameninţat ea.

Glass a tras-o mai aproape şi i-a mângâiat grosolan

sânii prin bluză.

— Mm, mişto...

Ea s-a smuls de lângă el şi l-a plesnit peste faţă simţind duritatea fălcii lui în palma care a început imediat să o doară.

Glass a zâmbit.

— Sunt cu ochii pe tine, a spus el, ştiu ce urmăreşti.

— Nu zău?

— Odată ce devii târfă, târfă rămâi. Vrei să ţi-o tragi cu un bărbat adevărat de dragul schimbării?

— Măcar de-aş găsi unul! a spus ea.

— Ai unul chiar aici.

— Poate-n visurile tale.

Zâmbetul lui Glass s-a transformat într-un rânjet.

— O să-ţi vină rândul, curvă! O să-ţi vină rândul curând.

27

Italia
Mai târziu, în aceeaşi zi

Profesorul Arno i-a invitat într-o cameră de studiu spaţioasă şi însorită şi le-a oferit un pahar de *grappa.* Engleza lui avea un accent foarte pronunţat, dar era fluentă. Umbla cu un baston şi vesta lui de tweed demodată era cu două numere mai mare. Mişcările îi erau încete şi mâinile lui slabe tremurau uşor în timp ce turna băuturile dintr-o carafă, apoi şi-a dat jos vesta şi a agăţat-o într-un cuier pentru pălării. Le-a arătat cu mâna spre biroul aflat în dezordine, care se afla în faţa unei perechi de ferestre arcuite de unde se puteau vedea frumoasele grădini ale vilei.

Camera de lucru era plină de un miros puternic, ca de vanilie, care venea, de la cele trei lumânări mari de biserică ce ardeau într-un suport vechi de argint. Bătrânul profesor s-a apropiat cu greutate de birou, apoi şi-a lăsat trupul înţepenit într-un scaun de piele, cu spatele la ferestre.

Ben şi Leigh s-au aşezat în faţa lui. Ben a băut până la fund băutura care-ţi ardea gâtlejul şi a pus paharul gol în faţa

lui pe masă. Leigh a luat o înghiţitură şi a lăsat nervoasă paharul pe genunchi, pregătindu-şi în minte ce urma să spună.

Profesorul s-a lăsat pe spate în scaun. Părul lui alb şi rar strălucea în lumina soarelui care radia prin geam. A privit-o pe Leigh pentru câteva clipe cu o licărire în ochi.

— V-am auzit cântând *Lucia di Lammermoor* la Rocca Brancaleone, i-a zis el. Mi-am spus atunci că sunteţi magnifică, cea mai mare Lucia de la Maria Callas încoace.

Leigh a zâmbit amabilă.

— Mulţumesc, profesore. E un mare compliment şi sunt sigură că nu-l merit.

A tăcut un moment.

— Dar din păcate nu am venit aici să discutăm despre operă.

— Nici nu m-am gândit că aţi venit pentru asta, a spus bătrânul.

— Sunt convinsă că fratele meu, Oliver, a venit aici să vă vadă iarna trecută. Ce îmi puteţi spune despre vizita lui?

— Cred că era un tânăr fascinant, a spus Arno trist. Ne-am înţeles foarte bine. El plănuise o vizită scurtă, dar am discutat mai multe ore. Până la urmă a rămas aici aproape două zile. M-a impresionat pasiunea lui pentru muzică. Mi-a cântat piese din *Variaţiunile Goldberg* şi câteva sonate de Clementi. Un pianist talentat. Interpretarea lui Clementi a fost foarte aproape de nivelul celei a Mariei Tipo, după părerea mea.

— El venise aici ca să discute despre materialul pentru cartea sa, a spus Leigh.

— Da. Oliver m-a rugat să-i lămuresc unele lucruri.

— Lucruri legate de scrisoare? a întrebat ea.

Profesorul a dat aprobator din cap.

— Scrisoarea lui Mozart pe care am obţinut-o de la tatăl dumneavoastră cu mult timp în urmă. Oliver avea o fotocopie făcută de tatăl dumneavoastră, dar nu înţelesese pe deplin adevăratul ei sens.

— Ştiţi ce i s-a întâmplat lui Oliver la scurt timp după ce l-aţi văzut?

Arno a oftat.

— Ştiu că a plecat spre Viena.

— Unde a fost omorât. Sunt convinsă că a fost o crimă.

Arno nu a părut surprins. A dat din cap.

— M-am temut de asta.

— De ce?

— Am primit un e-mail de la el. Spunea că trebuia să vorbească urgent cu mine, că făcuse o descoperire şi că era în pericol.

— Când s-a întâmplat asta?

— În noaptea în care a murit, cred. Mi-a părut foarte rău să aud de moartea lui.

Arno a clătinat din cap trist.

— În ce fel de pericol a spus că se afla? a întrebat Ben.

— Nu a precizat. Mesajul părea să fi fost scris în grabă.

Ben a aruncat o privire la calculatorul de pe biroul bătrânului.

— Mai aveţi acel e-mail?

— L-am şters imediat după ce l-am citit.

— Realizaţi că acea informaţie ar fi fost foarte importantă pentru anchetarea circumstanţei morţii lui Oliver?

— Da, a spus Arno încet.

— Dar aţi decis să păstraţi pentru dumneavoastră faptul că decesul a fost suspect, că era posibil să nu fi survenit în urma unui accident?

Ben a simţit cum i se urcă sângele în obraji. Lângă el, Leigh se uita fix la mâinile ei aşezate pe genunchi, temându-se că îl forţa prea mult pe bătrân.

Arno a oftat adânc, trecându-şi degetele prin părul alb şi subţire.

— Nu sunt mândru pentru ce am făcut. Aveam suspiciunile mele, dar nicio dovadă. Exista un martor al accidentului. Cine ar fi crezut un bătrân italian nebun cu reputaţia unui excentric, un adept al teoriei conspiraţiei?

A făcut o pauza.

— Şi în plus mi-era teamă.

— Teamă de ce? a întrebat Leigh.

— Teamă că şi eu eram în pericol, a răspuns Arno. La scurt timp după aceea, au intrat noaptea în casă.

— Au venit aici?

— Da. Eu eram în spital. Am probleme cu sângele. Când m-am întors acasă, am găsit casa răscolită. Au căutat ceva.

— Ce anume? a întrebat Ben.

— Scrisoarea, presupun.

— Au furat-o?

— Nu, a răspuns Arno. După ce fratele dumneavoastră mi-a trimis mesajul, am pus scrisoarea într-un loc ascuns. Undeva unde nimeni nu ar fi putut-o găsi.

— Ne-aţi putea spune unde se află? a întrebat Ben.

Profesorul a zâmbit.

— E în siguranţă, a zis el încet. S-a întors acasă.

Ben s-a întrebat ce vrusese să spună cu asta.

Arno a continuat:

— Dar pentru multă vreme eu însumi nu am fost în siguranţă, a spus el. Am simţit că eram urmărit. Şi asta s-a întâmplat luni de zile.

— Cred că scrisoarea are legătură cu moartea lui Oliver, a zis Leigh.

Profesorul se întunecase la faţă.

— E posibil.

— Îmi puteţi explica?

Arno a ezitat, adunându-şi gândurile.

— Cred că cel mai bine ar fi să încep cu începutul. După cum ştiţi, subiectul cărţii fratelui dumneavoastră era unul pe care l-am cercetat mulţi ani.

— Moartea lui Mozart, a spus Leigh.

— Nu doar moartea lui Mozart, ci şi evenimentele care au condus la ea, care au înconjurat-o şi care ar fi putut să i-o fi cauzat... de fapt sunt convins că *au* cauzat-o. Pentru asta, trebuie să ne întoarcem în secolul al XVIII-lea...

— Cu tot respectul, domnule profesor, a spus Ben, nu am venit aici pentru o lecţie de istorie despre cineva care a murit acum mai bine de două sute de ani. Vrem să ştim ce s-a întâmplat cu Oliver.

— Dacă mă ascultaţi, a răspuns Arno, cred că ceea că vă voi spune v-ar putea ajuta să înţelegeţi.

— Oliver mi-a spus că făcea multe cercetări despre legătura dintre Mozart şi francmasoni, a spus Leigh.

Arno a aprobat.

— Nu e niciun secret că Mozart a fost francmason. A intrat în masonerie în 1784 şi nu a mai părăsit-o până la moartea sa, şapte ani mai târziu, timp în care se spune că a înaintat până la gradul trei, de maestru. Mozart a fost atât de dedicat masoneriei, încât l-a convins chiar şi pe tatăl său, Leopold, să i se alăture. A compus muzică pentru ceremoniile organizaţiei şi avea mulţi prieteni care erau iniţiaţi.

Ben s-a foit în scaun.

— Nu înţeleg de ce asta e atât de important.

Leigh şi-a pus mâna pe braţul lui.

— Continuaţi, domnule profesor.

— Astăzi ne gândim la francmasonerie ca la o glumă sau în cel mai bun caz ca la o societate precum cea a membrilor Clubului Rotary[1], a spus Arno, dar în secolul al XVIII-lea era o forţă culturală şi politică extrem de importantă în Europa. În Austria anilor 1780, francmasoneria era un punct de întâlnire pentru elita intelectuală, un centru important pentru ideile de pace, libertate şi egalitate. Lojile masonice din Viena adunau multe dintre cele mai influente nume ale timpului. Aristocraţi, politicieni de marcă şi diplomaţi, ofiţeri superiori, bancheri şi comercianţi. Erau de asemenea mulţi intelectuali printre ei: scriitori, artişti, muzicieni.

— Nu ştiam că au fost atât de puternici, a spus Leigh.

Arno a dat din cap.

— Erau puternici, dar puterea le-a adus şi sfârşitul. Alte forţe, chiar mai puternice, aveau un ochi aţintit asupra lor. De fapt, majoritatea informaţiilor referitoare la masonii vienezi din acele timpuri provin din arhivele poliţiei secrete austriece. Francmasoneria a fost oficial dezavuată în Imperiul Austriac din ordinul papei şi i s-a permis să existe doar datorită toleranţei împăratului, Josef al II-lea. Dar în 1785 simpatia suveranului s-a diminuat şi acesta a decis că masonii deveniseră prea puternici şi influenţi. A ordonat reducerea drastică a numărului lojilor vieneze şi a cerut ca poliţia secretă să-i furnizeze liste ale masonilor activi. Aceste liste erau păstrate în dosarele arhivelor Curţii.

— De ce o schimbare atât de bruscă? a întrebat Leigh.

[1] Organizaţie nonprofit cu scopuri umanitare (n. tr.).

— Trebuie să înţelegeţi climatul vremurilor, a explicat Arno răbdător. Mozart a trăit într-o epocă tulbure şi revoluţionară. Americanii tocmai îi învinuiseră pe conducătorii lor colonialişti britanici şi puseseră bazele unei noi naţiuni libere. Revoluţia plutea în aer. Prin 1789, cu doar doi ani înaintea morţii lui Mozart, Franţa era în faţa unei teribile vărsări de sânge.

— Şi masonii erau implicaţi?

— Masoneria a fost din ce în ce mai mult asociată cu acest curent revoluţionar şi antimonarhist în creştere, a spus Arno. Cu ideile sale de libertate, egalitate şi fraternitate, a oferit metafora perfectă a zorilor unei lumi noi a ideilor libere. Cum Revoluţia Franceză a căpătat amploare, câteva dintre „cluburile” revoluţionare, precum cel al iacobinilor lui Robespierre, s-au organizat asemenea lojilor masonice şi au importat simbolism masonic în ideologia lor politică. În America, când George Washington a pus piatra de temelie a Capitoliului în Washington, a purtat cu mândrie şorţul care fusese făcut special pentru el de Adrienne, soţia soldatului revoluţionar francez La Fayette. Thomas Jefferson a fost un alt francmason care s-a folosit mult de idealurile de libertate şi egalitate când a elaborat Declaraţia de Independenţă. Era o forţă imensă, cu capacitatea de a influenţa schimbările politice ale lumii.

— Astfel încât, evident, trebuia să fie oprită, a spus Ben.

— Fără nicio îndoială, a răspuns Arno cu un zâmbet amar. În ultima parte a anilor 1780, Austria lui Mozart se temea tot mai mult că masonii aveau să arunce ţara în acelaşi val revoluţionar şi prorepublican ca în Franţa şi America. Erau nişte vremuri periculoase. Mulţi dintre aristocraţii care simpatizaseră iniţial cu idealurile francmasonice începuseră să-şi facă griji. Apoi, când revoluţia a cuprins Franţa şi aristocraţia a fost trimisă la ghilotină, împotriva francmasoneriei din Austria s-au luat măsuri drastice. În 1791 masoneria în Austria era teoretic desfiinţată. Era o perioadă de criză severă pentru Mozart şi fraţii lui de lojă. A făcut o pauză. Un nou împărat a urcat pe tron, Leopold al II-lea. Masonii nu aveau de unde să ştie ce atitudine va adopta faţă de ei, dar nu erau prea optimişti. Apoi, Mozart şi

tovarăşul său, producătorul de teatru şi masonul Emanuel Schikaneder, au avut o idee.

— La ce s-au gândit? a întrebat Ben.

— Că, dacă ar putea îmbunătăţi imaginea publică a masonilor, ar putea să salveze masoneria de la condamnarea universală, a spus Arno. Ceea ce au făcut ar fi astăzi numit publicitate agresivă. S-au gândit la o operă grandioasă care să înregistreze un nivel record de spectatori. Un spectacol pe care toată lumea să-l îndrăgească, compus într-un stil popular. O operă a oamenilor, care să predice ideile masonice despre educaţia omului spre o moralitate mai înaltă prin înţelepciune, iubire şi bunătate, vestind tranziţia către o nouă ordine socială. Plină de simboluri mistice care să glorifice francmasonii şi filozofia lor.

— *Flautul fermecat*, a spus Leigh.

Arno a aprobat dând din cap.

— Opera a avut premiera la Viena, la sfârşitul lui septembrie 1791. A fost primită cu un entuziasm frenetic de către public şi critici, şi a fost jucată în săli pline până la refuz, seară de seară.

— A fost cel mai mare succes al lui Mozart, a adăugat Leigh.

— Da, ar fi trebuit să fie începutul unei noi ere pentru el, a răspuns Arno, şi a fost considerat de către tovarăşii lui masoni ca o speranţă a organizaţiei lor. Dar a fost ultima operă pe care a compus-o. În mai puţin de trei luni era mort.

— Staţi o secundă, a spus Ben. Leigh, nu mi-ai zis tu că Mozart a fost omorât de masoni fiindcă le dezvăluise secretele în *Flautul fermecat?*

— Asta am crezut şi eu...

— Ei bine, nu prea are sens, nu-i aşa? a continuat Ben. Dacă Mozart devenise această nouă mare speranţă a masonilor, omul lor de relaţii publice tocmai atunci când aveau mai mare nevoie de el, atunci de ce l-au omorât?

Arno a zâmbit.

— Aveţi dreptate. O asemenea teorie e complet ilogică. Iar, faptul că, după moartea lui Mozart, tovarăşii lui masoni i-au acordat văduvei lui, Constanze, un mare suport moral şi financiar, face să nu aibă niciun sens ideea că a fost omorât

de ai lui.

Profesorul s-a întors către Leigh.

— Fratele dumneavoastră a remarcat aceste incoerenţe încă de la începutul cercetării sale. Oliver şi-a dat seama că nu există nicio explicaţie satisfăcătoare pentru moartea bizară şi subită a lui Mozart.

— Dacă nu cumva nu a fost omorât, a spus Ben. Cum putem şti că există o sămânţă de adevăr în această teorie a conspiraţiei despre uciderea lui?

— Cauza oficială a morţii a fost o febră reumatică acută, a răspuns Arno. Oricum, mulţi dintre cei care au fost în preajma lui atunci au considerat circumstanţele morţii lui foarte suspecte. Spre sfârşitul vieţii lui, Mozart şi-a exprimat deseori convingerea că va fi otrăvit într-o bună zi; cu toate acestea, cercetătorii nu s-au obosit să examineze temeinic acest lucru. Fiul lui mai mare, Carl Thomas Mozart, a avut de asemenea dubii solide că tatăl lui murise din motive prosteşti. Trupul mort prezenta caracteristici neobişnuite, compatibile cu moartea prin otrăvire. Arno a ridicat din umeri. Dacă ne bazăm pe documentele medicale ale vremii, nimeni nu poate nega faptul că Mozart a fost otrăvit. Dar singura dovadă şi cea mai importantă este chiar scrisoarea.

— Ce spunea în ea? a întrebat Leigh.

Arno a părut surprins.

— Nu ai văzut-o?

— Am avut copia lui Oliver, dar a fost arsă, a spus Leigh. Astfel încât am văzut doar câteva fragmente.

— Dar în mod sigur tatăl tău ţi-a arătat-o, nu?

— Domnule profesor, aveam doar nouăsprezece ani. Aveam alte lucruri în cap pe atunci.

Ea l-a privit pe Ben.

— Nu-mi aduc aminte mare lucru din ea.

— Înţeleg...

Arno a tăcut un moment şi şi-a scărpinat bărbia.

— Înseamnă că nu ştiţi foarte multe despre Ordinul lui Ra la care se referă scrisoarea, nu?

Ben şi-a adus aminte de el din însemnările lui Oliver.

S-a gândit pentru un moment şi a întrebat:

— *Ra...* zeul egiptean al soarelui, Ra?

Leigh s-a întors şi s-a uitat fix către el. El i-a surprins privirea.

— Teologie, a spus. Din timpul studenţiei.

— Ai studiat teologia?

— Cu mult timp în urmă.

Arno a zâmbit.

— Aveţi dreptate şi multe dintre ceremoniile şi tradiţiile francmasoneriei pot fi urmărite în istorie până în Egiptul antic. Dar *Ra* mai înseamnă şi rege. Este câteodată scris *Re* şi este originea cuvântului *Rex* din latină şi al cuvintelor dumneavoastră englezeşti *regal* şi *regesc.*

— Deci ce era acest Ordin al lui Ra? a întrebat Ben.

— Ordinul lui Ra a fost la început o lojă masonică mică şi obscură. Membrii ei erau în cea mai mare parte aristocraţi şi pro-regalişti şi au dat grupului lor un nume care să le reflecte înclinaţiile politice: pentru ei însemna *Ordinul regelui.* Ei erau de departe în contradicţie cu spiritul republican în creştere din cadrul francmasoneriei şi s-au aliat tot mai puternic cu puterile aflate la conducere în timp ce ameninţarea percepută din partea masonilor creştea. În timp ce francmasoneria milita pentru libertate, democraţie şi popor, Ordinul lui Ra era la polul opus. Ei instigau la război, erau capitalişti convinşi, o agenţie fondată pentru a ajuta guvernele elitiste să suprime poporul.

— Un fel de grupare disidentă, de derbedei, atunci, a spus Ben.

— Exact, a răspuns Arno, şi încă una extrem de puternică, beneficiind de legături importante. Ordinul lui Ra şi-a băgat nasul în multe intrigi politice, dintre care nu ultima a fost să-l determine pe împăratul Austriei să scoată în afara legii restul francmasoneriei, chiar şi sub ameninţarea cu execuţia.

— Lăsaţi-mă să înţeleg, a spus Leigh. Vreţi să spuneţi că Ordinul lui Ra l-a omorât pe Mozart fiindcă populariza idealurile francmasoneriei prin intermediul *Flautului fermecat*?

Ochii profesorului au lucit.

— Asta e ceea ce cred. Şi cred că scrisoarea o dovedeşte. Mozart a fost o potenţială ameninţare pentru ei.

Dacă ar fi restabilit sprijinul publicului pentru francmasonerie, ar fi putut deveni periculos. Era o stea în ascensiune, un talent meteoric ce tocmai începuse să strălucească. Succesul impresionant al *Flautului fermecat* îi adusese un mare prestigiu. Tocmai fusese propus pentru un post important la Curte şi se bucura de sprijinul împăratului.

Dar şi duşmanii lui erau în ascensiune. Din 1791, membrii Ordinului lui Ra deveneau rapid braţul înarmat al serviciilor secrete. Agenţii lor erau brutali, violenţi şi fără scrupule, iar Marele lor Maestru nu era altul decât capul poliţiei secrete austriece. Era un criminal crud, care jurase să-i distrugă pe masoni.

Ben era pe cale să întrebe numele omului, dar Arno a continuat:

— Prin 1794, la numai trei ani de la moartea lui Mozart, masoneria din Austria fusese practic distrusă. Au fost comise multe crime – unele făţiş, altele mai puţin. Otrăvirea era unul dintre mijloacele lor cele mai obişnuite şi ar fi fost cea mai potrivită pentru a înlătura pe cineva cu o celebritate crescândă precum Mozart. Trebuia să fie atenţi. Alţi masoni mai puţin vestiţi au avut parte de un sfârşit mult mai violent. Gustav Lutze, de exemplu.

— Cine era? a întrebat Leigh.

— Cel căruia îi trimisese Mozart scrisoarea, a spus Arno, un membru al aceleiaşi loji masonice vieneze, Beneficence. Mozart îi scrisese ca să-l avertizeze în legătură cu pericolul în creştere. Scrisoarea este datată 16 noiembrie 1791 şi probabil este ultima pe care a scris-o. Bineînţeles, acei autointitulaţi experţi cred că ultima scrisoare păstrată este cea pe care i-o trimisese soţiei pe 14 octombrie, când ea era în staţiunea Baden pentru o cură de ape minerale. Idioţi. În orice caz, scrisoarea n-a ajuns niciodată la destinaţie; era prea târziu.

— Ce s-a întâmplat cu Lutze? a întrebat Ben

— A fost găsit mort pe 20 noiembrie 1791. Cu doar două săptămâni înainte de moartea lui Mozart. Lutze fusese legat de un stâlp şi torturat până la moarte. I-au scos măruntaiele şi i-au tăiat limba. Poliţia secretă a acuzat un francmason de crimă.

Ben s-a ridicat, băgându-şi mâna în buzunar.

— Profesore, vreau să vă uitaţi la ceva.

A scos CD-ul din carcasa lui de plastic.

— Se poate?

A ocolit biroul şi a introdus discul în calculator.

— Ce e asta? a întrebat Arno, în timp ce CD- ROM-ul a prins viaţă.

— Ceva ce a văzut Oliver în noaptea în care a murit, a spus Ben. Priviţi doar.

Arno a clipit derutat către ecran. Leigh stătea în scaunul ei, nedorind să mai vadă filmul încă o dată.

Imaginile au prins viaţă pe ecran, iar Ben a privit faţa profesorului în timp ce filmul se derula. Victima a fost adusă în scenă şi macabrul spectacol a început să se desfăşoare.

Ochii bătrânului s-au mărit şi culoarea i-a pierit din obraji. A întins un deget tremurând către ecran.

Ben s-a aplecat peste birou şi a oprit filmul chiar înainte ca limba victimei să fie tăiată. Faţa schimonosită de groază a omului rămăsese îngheţată pe ecran. Cuţitul era suspendat în aer, strălucind în lumina lumânărilor.

Arno s-a prăbuşit în scaun.

— *Dio mio*, a bâiguit el şi şi-a şters o picătură de sudoare de pe frunte cu o batistă. Deci e adevărat.

— Ce anume, profesore? a întrebat Leigh.

Arno se pregătea să răspundă, când fereastra din spatele lui a crăpat împrăştiindu-şi cioburile în cameră şi ecranul calculatorului s-a umplut de sânge.

28

Fixat de încrengătura unui copac la vreo optzeci de metri distanţă, lunetistul privise prin lentilele de mare putere ale puştii cum corpul lui Arno iese din cătare şi cu degetul mare înmănuşat, a trecut declanşatorul de pe foc simplu pe foc automat şi a lansat o rafală lungă prin geamurile camerei de lucru. Cioburi şi aşchii de lemn au zburat sub loviturile gloanţelor. A zâmbit.

Ben s-a repezit înainte peste biroul lui Arno, a apucat încheietura mâinii lui Leigh şi a tras-o la pământ. A extras în grabă discul din calculator. Ecranul scotea fum printr-o gaură făcută de un glonţ.

O altă rafală a spulberat restul ferestrei, a crestat o linie de găuri în partea de sus a biroului, a distrus complet calculatorul şi a lovit dulapul de cărţi din capătul celălalt al încăperii. Sfeşnicul de argint s-a răsturnat, iar carafa de *grappa* şi-a împrăştiat conţinutul. Băutura a luat foc şi a curs în flăcări pe covor, declanşând iadul. Ben şi Leigh şi-au lipit trupurile de peretele gros de sub fereastră, într-o furtună de aşchii şi cioburi. Ben şi-a scos .45-ul de la centură şi a tras la nimereală prin fereastra spartă.

Simţind miros de fum, s-a întors să vadă de unde venea. Un nor negru începuse să acopere cealaltă parte a camerei. Focul urca pe cadrul lung al uşii.

Arno zăcea întins sub birou, sânge curgând pe carpetă. Leigh s-a târât până la el. Ochii bătrânului priveau în gol. Ea a vrut să facă ceva, să oprească sângerarea, să-l mute de la fereastră. Erau atâtea multe alte lucruri pe care voia să le afle de la el.

— Profesore, scrisoarea, a spus ea disperată, unde e scrisoarea?

Ochii bătrânului s-au focalizat asupra ei pentru o secundă. Buzele i s-au mişcat aproape inaudibil, lăsând să se prelingă salivă amestecată cu sânge.

Rafalele de afară s-au oprit. Ben a tras cu ochiul pe fereastra spartă. Nu a reuşit să vadă pe nimeni, dar se auzeau voci şi paşi alergând jos în curte. Pârâitul unei staţii radio.

Jumătate din cameră era cuprinsă de flăcări acum. Cărţile sfâşiate de gloanţe, din bibliotecă, ardeau şi fumul se făcea tot mai gros.

Arno a tuşit şi un sânge străveziu i-a apărut pe buze. A încercat să vorbească. Apoi un oftat prelung i-a ieşit de pe buze şi capul i-a căzut pe o parte.

Ben l-a privit.

— E mort, Leigh.

Leigh îl scutura pe bătrân.

— Încerca să spună ceva.

— Nu mai poţi face nimic pentru el. Să ne mişcăm!

Prin ţiuitul din urechi şi trosnetul focului, a auzit sunetul mişcărilor de la parter. Veneau. A verificat arma. Mai erau trei gloanţe.

Focul bloca uşa. Trebuia să treacă prin flăcări. A luat vesta lui Arno din cuier, a ridicat-o pe Leigh în picioare şi i-a acoperit capul şi umerii cu vesta grea de tweed. Ţinând-o bine de braţ, a făcut repede doi paşi prin fumul sufocant şi a lovit puternic cu piciorul. Flăcările i-au mângâiat glezna. Uşa camerei de studiu a vibrat şi s-a deschis. Şi-a apărat ochii şi a fugit prin foc, trăgând-o pe Leigh după el.

Coridorul de afară era pustiu. Pe scări s-a auzit zgomot de paşi. Ben a apucat-o spre dreapta, prinzând mâna lui Leigh. După uşa de la capătul coridorului era un şir scurt de trepte şi apoi o altă uşă. Ben avea o idee vagă unde se aflau. Pe drumul pe care veniseră, observase turnul cu ceas pătrat înălţându-se din centrul casei, cu ferestre cu obloanele trase pe fiecare parte, dominând acoperişurile oblice. A tras uşa cu putere. Nu se înşelase.

Scara în spirală îi ducea sus. Uşa care dădea spre turn era dintr-un lemn vechi şi gros de stejar. Au alergat înăuntru şi Ben a blocat uşa grea cu o bară de lemn. S-a uitat în jur, încercând să-şi dea seama unde se află. Se auzeau voci. Cineva lovea în uşă. De dincolo au pornit împuşcături şi Leigh a sărit într-o parte.

— Pe-aici, a arătat Ben cu capul spre ferestrele cu obloane de la etajul următor.

Scara de lemn era veche şi şubredă. I-a arătat drumul lăsând-o pe ea înainte.

Jos, detunătura unei puşti a răsunat în tot turnul şi de pe dinăuntrul uşii au zburat aşchii. Era clar că nu avea să reziste mult.

Ben a deschis obloanele şi au putut privi afară peste acoperişul întins, de ţiglă roşie. Se lăsa seara.

Leigh şi-a simţit picioarele tremurând în timp ce a ieşit pe geam şi s-a căţărat pe acoperiş. A luat-o cu ameţeală din cauza înălţimii. Ben i-a arătat calea pe muchia de ţiglă a acoperişului şi ea a păşit ţinându-şi privirea aţintită asupra

orizontului împădurit şi a soarelui gata să apună.

Acoperişul se înclina pe o parte. El a condus-o în direcţia aceea, coborând împreună. Leigh a alunecat pe ţiglele înclinate şi era cât pe ce să cadă, dar strânsoarea lui pe braţul ei a rămas fermă. Ben s-a uitat peste margine. Erau încă la o distanţă mare de sol.

Oblonul de la fereastra turnului a fost deschis cu violenţă şi un bărbat şi-a făcut apariţia. Purta o vestă neagră şi avea în mână un pistol automat scurt şi gros. Pe gura ţevii au ieşit flăcări pentru o fracţiune de secundă şi gloanţele au lovit zgomotos ţiglele de la picioarele lor. Ben a răspuns focului de armă şi bărbatul a căzut pe spate, lovindu-se de turn.

Ben şi-a vârât pistolul la centură şi a apucat mâna lui Leigh.

— Ai încredere în mine, i-a cerut el, privind-o în ochi.

Apoi a făcut doi paşi către marginea acoperişului şi a sărit în gol, luând-o şi pe ea cu el. Lui Leigh i s-a tăiat răsuflarea în cădere. Apoi a văzut prelata în dungi de dedesubt venind cu viteză către ea, cum aerul îi e scos afară cu forţa din plămâni, şi au alunecat apoi împreună. S-a auzit un trosnet şi cadrul fragil de aluminiu care susţinea acoperişul terasei a cedat. Pânza întinsă le-a învăluit trupurile încordate şi, încet şi graţios, s-a arcuit prăbuşindu-se peste spaţiul exterior de luat masa de dedesubt.

Ben a căzut peste un grătar din cărămidă, iar Leigh a avut o aterizare mai plăcută pe o masă de plastic circulară. S-a rostogolit peste ea şi a ajuns în mâini şi genunchi pe pământ, zgâriindu-se puţin. Ben s-a clătinat pe picioare ţinându-se cu mâna de spate, schimonosindu-se de durere. A apucat-o din nou de mână.

Au alergat de-a lungul grădinilor. Leigh a auzit strigăte în urmă, acoperind sunetul aspru al respiraţiei ei. S-au auzit câteva focuri de armă şi Ben a simţit un glonţ trecând pe lângă el. Au trecut prin nişte tufişuri dese şi s-au trezit într-un parc cu copaci. Au fugit cât au putut de repede printre ei, ferindu-se de crengile care le biciuiau feţele. Înaintea lor, un zid înalt de piatră se dărâmase lăsând un spaţiu pe unde se puteau căţăra.

De partea cealaltă a zidului era ograda unei ferme vechi, năpădită de buruieni şi plină de noroi, cu nişte construcţii din lemn dărăpănate, cotropite de licheni verzi. Ben a privit înapoi prin spaţiul gol din zid. Erau şase bărbaţi care alergau repede către ei. Feţele lor erau dure şi hotărâte şi erau înarmaţi până în dinţi.

Pistolul lui mai avea doar două gloanţe. A ţintit, dar imediat s-a răzgândit. Putea omorî cel mult doi şi apoi rămânea cu o armă goală. O eroare tactică fatală. S-au ascuns într-o magazie veche şi putredă, plină de rafturi, cutii şi unelte. Ben a apucat o greblă şi a încercat să blocheze uşa cu ea, dar un corp greu s-a izbit de uşă deschizând-o. Ben a lovit-o la loc cu piciorul prinzând braţul individului cu ea. Avea un pistol automat Skorpion în mână. Un foc de armă asurzitor s-a declanşat în interiorul magaziei şi Leigh a ţipat.

Ben a apucat o unealtă ruginită de pe un raft apropiat. Era un pistol de bătut cuie pneumatic. A apăsat cu el puternic pe braţul care se zbătea şi a declanşat. Cu un pocnet, braţul tipului a fost prins de cadrul uşii cu un cui ruginit de zece centimetri. Sângele a ţâşnit. Ben a mai împuşcat încă trei cuie în mâna tipului care urla de durere şi Skorpion-ul a zăngănit pe podea. L-a ridicat, dar era gol. N-avea ce să facă cu el, aşa că l-a aruncat.

Mai multe gloanţe au străpuns pereţii subţiri de lemn ai magaziei. O grămadă de vechituri s-a prăbuşit, lăsând descoperită o gaură printre scânduri, care era destul de mare încât să-ţi poţi face loc să treci prin ea. Au trecut în fugă peste o porţiune plină de noroi şi au intrat repede într-un hambar.

Urmăritorii au văzut uşa hambarului închizându-se şi s-au apropiat cu băgare de seamă de clădirea înaltă de lemn, schimbând priviri, cu armele aţintite. În fermă domnea o linişte apăsătoare, doar chemările a două ciori se auzeau în depărtare.

Apoi brusc s-a auzit zgomotul unui motor turat puternic. Venea din interiorul hambarului.

Intruşii nu au avut timp să reacţioneze. Peretele hambarului a explodat aruncând în jur bucăţi de scândură şi vechiul camion-platformă al fermei a năvălit în curte cu un

bubuit şi a trecut direct peste doi dintre ei, trântindu-i în noroi. Ceilalţi s-au aruncat din calea lui şi au deschis focul în timp ce camionul s-a îndepărtat în goană, dar gloanţele lor s-au oprit în cele trei baloturi de paie legate cu plastic. Unul dintre ei a înjurat şi a vorbit imediat prin staţia radio.

Camionul a ieşit din fermă pe un drum de ţară care şerpuia urcând abrupt înspre coline. Se lăsa întunericul şi farurile vechiului vehicul aruncau o lumină galbenă slabă peste suprafaţa aridă a pietrelor de pe una din părţile drumului îngust şi peste picăturile de ploaie care cădeau vertiginos, de cealaltă parte.

— Chestia asta nu merge mai repede? a strigat Leigh, încercând să acopere geamătul chinuit al motorului diesel.

Ben călcase deja pedala acceleraţiei până la podea, dar acul indicator de pe cadranul prăfuit al camionului nu trecea de şaizeci de kilometri la oră. În oglindă a văzut ceea ce sperase să nu vadă: faruri puternice de maşini apropiindu-se rapid, două câte două.

Leigh a observat îngrijorarea de pe chipul lui. A coborât geamul din dreptul ei şi s-a uitat în spate, cu părul fluturându-i în vântul rece de afară.

— Ei sunt? a întrebat ea.

Focurile de armă care s-au auzit i-au dat răspunsul, iar oglinda laterală a camionului a fost spulberată.

— Vor încerca să lovească în cauciucuri, a spus Ben. Ţine tu volanul.

— Ce vrei să faci?

— Ţine pedala apăsată cât poţi de tare, a spus el şi a deschis uşa de pe partea şoferului.

Leigh a apucat volanul, iar el a ieşit din cabină. Vântul i-a pătruns în urechi şi i-a fluturat hainele, gata să le smulgă de pe el. Peretele de piatră a trecut la mai puţin de un metru distanţă, fiind luminat puternic de farurile maşinilor din spate. Ben a mai făcut un pas pe lateralul camionului care înainta scoţând un zgomot asurzitor.

Alte câteva focuri s-au auzit din spate. Nu-l puteau vedea din cauza baloturilor de paie de pe platformă. Camionul cotea brusc de pe o parte pe alta, virând periculos de aproape de peretele de stâncă. Un arbust ieşit mai în afară

aproape că l-a zburat de pe platformă, dar a reuşit cumva să se ţină. S-a balansat cu toată puterea şi a ajuns lângă paie.

Baloturile mari şi rotunde aveau vreo doi metri jumătate înălţime şi erau trei, unul în spatele altuia, cu învelitoarea neagră de polietilenă fluturând în bătaia vântului. Erau fixate de platformă cu funii groase, întinse precum corzile de pian. Ben s-a atârnat de lateralul camionului cu o mână, în timp ce cu cealaltă şi-a scos pistolul de la centură.

Erau trei funii şi mai avea doar două gloanţe.

Camionul s-a depărtat de peretele de stâncă şi roţile au tăiat puţin marginea râpei de pe partea cealaltă a drumului. O secundă, Ben a fost suspendat în aer, expus complet şi orbit de bătaia farurilor maşinilor din spate. A auzit pocnitura unei împuşcături şi a simţit braţul arzându-i de durere, în timp ce glonţul i-a trecut prin mâneca stângă şi i-a străpuns carnea. A pus ţeava .45-ului în dreptul celei mai apropiate funii, s-a rugat să meargă şi a apăsat pe trăgaci.

Pistolul a reculat şi funia a plesnit. Cele două capete au căzut moarte, dar nimic nu s-a întâmplat.

Nu era cea care trebuia.

O rafală de gloanţe i-a trecut pe la ureche, lovindu-se de cadrul de oţel al platformei cu un sunet ascuţit. A apăsat ţeava pistolului pe o altă funie. Era ultimul glonţ.

A tras.

Funia a zburat prin aer şi aproape că i-a aruncat pistolul din mână. Baloturile s-au mişcat eliberate brusc de sub tensiunea funiilor, şi au început să se rostogolească înapoi. Au căzut pe drum şi au fost luminate în roşu de farurile din spate ale camionului. Trei tone de paie au căzut ca nişte bombe în faţa celor două maşini care încercau cu disperare să frâneze.

Cauciucurile au scrâşnit în timp ce maşinile au încercat să vireze, dar drumul era prea îngust pentru a avea vreo şansă. Prima maşină s-a ciocnit generând o adevărată explozie de paie, cioburi şi metal îndoit. Balotul s-a împrăştiat pe toată lăţimea drumului şi maşina a derapat lateral, s-a răsturnat şi s-a răsucit în aer. Imediat, cea de-a doua maşină s-a ciocnit de prima din spate şi a făcut-o să se învârtească, proiectând-o către marginea râpei. Ben a mai surprins prăbuşirea ei în gol, în timp ce cealaltă a alunecat violent şi s-

a izbit de faţada de piatră de pe partea cealaltă a drumului, a ricoşat şi apoi s-a oprit.

Camionul şi-a continuat drumul hodorogind în acelaşi ritm. Mâneca stângă a lui Ben era plină de sânge. Stătea în picioare pe platforma camionului şi privea la dezastrul pe care îl lăsaseră în urmă în întuneric.

29

Austria

Clara era în siguranţă. Asta fusese prioritatea numărul unu. Kinski rezolvase treaba rapid şi nu exista nicio şansă ca vreo persoană străină să mai ajungă la ea. Nimeni nu putea să o găsească acasă la Hildegard.

Şi acum, înapoi la treabă. Dacă credeau că asta îl va opri, ar fi trebuit să se gândească mai bine. Kinski era un om masiv, dar se putea mişca repede. Oamenii s-au dat la o parte când l-au văzut venind pe coridor, cu privirea aţintită înainte, călcând cu paşi mari şi hotărâţi. Expresia feţei lui era clară: *daţi-vă la o parte din calea mea.* Nu trebuia să te pui cu el când avea figura asta. O mai văzuseră înainte, dar parcă niciodată atât de intensă. S-au dat toţi la o parte precum fâţele din faţa rechinului.

Nu a încetinit în faţa uşii biroului şefului. A împins-o lateral cu umărul şi a intrat fără niciun preambul.

Kinski intrase de sute de ori direct în biroul şefului şi de fiecare dată se confruntase cu aceeaşi problemă.

Acelaşi talmeş-balmeş de dosare şi foi puse unele peste altele, acelaşi miros rânced de cafea de la cele o mie de căni care nu erau niciodată terminate, împrăştiate peste tot prin birou. Acelaşi şef posomorât, parcă hărţuit de cineva, cu o expresie de oboseală întipărită pe chip şi afundat în scaunul din spatele biroului. Şeful făcea parte din mobilă, dacă nu chiar din clădire. Devenise o tradiţie să-l vezi stând acolo, era ceva care nu te aşteptai să se schimbe vreodată.

În ziua aceea, Kinski a dat buzna în birou şi totul era diferit.

Omul din spatele biroului părea a avea jumătate din vârsta şefului. Avea un păr negru lucios dat pe spate şi purta nişte ochelari îngrijiţi, cu ramă aurită. Costumul îi era călcat şi cravata era perfect dreaptă. Era subţire şi curat. Tot ceea ce şeful nu era.

Biroul era curat şi mirosea a odorizant. Pe birou nu mai erau hârtii, ci doar un calculator portabil care scotea un bâzâit uşor, puţin mai într-o parte. Era un dulap pentru arhivarea dosarelor nou-nouţ, în locul măgăoaiei vechi şi ruginite, plină de julituri, care se revărsa pe toate părţile şi care stătuse de un deceniu jumătate în colţul biroului. Până şi ferestrele fuseseră curăţate.

— Unde este şeful Schiller?

Bărbatul mai tânăr s-a uitat în sus către el şi a întâlnit privirea dură a lui Kinski.

— Tu cine eşti? a întrebat el.

— Kinski. Da' tu cine dracu' eşti?

— Eu sunt Gessler.

— Pentru tine *şeful* Gessler, dobitocule, şi data viitoare când mai intri în biroul meu, să baţi la uşă. Ne-am înţeles?

Kinski nu a spus nimic.

— Deci, ce naiba vrei, la urma urmei?

— Unde este şeful Schiller? a spus din nou Kinski.

— A plecat, a răspuns Gessler.

— A plecat unde?

Gessler şi-a scos ochelarii şi s-a uitat ţintă la Kinski.

— Ce dracu' sunt eu, agent de turism? De unde naiba să ştiu eu unde a plecat? Stă pe vreo plajă undeva la sud de Ecuator, soarbe încet dintr-o băutură rece şi se uită cum trec gagicile prin faţa lui. Ce altceva mai e de făcut când ieşi la pensie?

— A ieşit la pensie? Doar ieri ce am vorbit cu el. Nu mi-a spus nimic. Ştiam că o să se întâmple, dar...

Gessler a ridicat din umeri.

— I s-a oferit o oportunitate şi a profitat de ea. Acum, detective, spune-mi: ai avut vreun motiv să dai buzna în biroul meu? Dacă nu, atunci îţi sugerez să te cari şi să găseşti ceva folositor de făcut. Gessler a zâmbit. OK?

30

Italia, undeva în provincie

Au aşteptat până când flăcările s-au revărsat pe geamurile camionului, vopseaua s-a umflat pe uşi şi un fum negru s-a înălţat dintre copaci. Apoi s-au întors depărtându-se de luminişul din pădure.

Se făcea întuneric şi aerul era rece şi umed. Mâna bandajată a lui Ben începuse să doară tare, dar glonţul doar crestase carnea, fără a atinge osul. Avusese noroc.

Au mers în tăcere o vreme pe drumul de ţară pustiu. Undeva mai jos, într-o vale, se vedeau luminile unei case. Au mai mers puţin de-a lungul drumului şi au ajuns la o poartă cu un semn pe un indicator.

Era sezon mort la centrul de călărie Rossi. Gino Rossi şi soţia lui aveau cinci căsuţe goale care fuseseră închiriate pe timpul verii celor care voiau să exploreze împrejurimile călare. Era o surpriză plăcută să primească bani de la doi străini pentru cazare de o noapte. Rosalba Rossi a pregătit un platou mare de tagliatelle cu sos de roşii, care a umplut casa cu miros de busuioc şi usturoi proaspăt, timp în care soţul ei a făcut curat în căsuţă şi a dat drumul la sistemul de încălzire. După cină, Ben a cumpărat două sticle de Sangiovese de la Gino şi apoi, împreună cu Leigh, a spus noapte bună şi s-au retras în căsuţa lor. Locuinţa era simplă, dar caldă şi confortabilă. Erau două paturi de lemn pentru o persoană, cu pături brodate cu diverse modele şi un crucifix care atârna între ele pe peretele alb.

Ben observase că Leigh abia se atinsese de mâncare. Ea s-a lăsat să cadă pe unul dintre paturi, palidă şi extenuată. Ben s-a aşezat lângă ea şi a turnat nişte vin. Au stat tăcuţi o vreme, lăsând băutura să-i mai relaxeze.

— Nu mai pot continua mult cu asta, a spus ea, iar vocea i-a sunat nefiresc.

El a cuprins-o uşor de după umeri şi a tras-o către el. Apropierea lor a fost puţin ciudată. Ea şi-a rezemat capul de el şi s-a apropiat mai mult. El putea să-i simtă căldura

corpului; coapsa ei o atingea pe a lui şi simţea bătaia inimii ei pe braţ. Apoi şi-a dat seama că o mângâia blând pe păr, bucurându-se de atingerea moale, ca de mătase, lăsându-şi apoi mâna să coboare pe gâtul ei şi pe curbura umerilor, fără măcar a se gândi la asta.

Devenit deodată conştient de sine, s-a retras de lângă ea.

A întins mâna după sticlă şi şi-a mai turnat nişte vin.

— O să fie bine, a spus el.

— Cum au ştiut că suntem acolo? a întrebat ea încet.

El nu a răspuns.

Leigh părea să-i ghicească gândurile.

— A fost vina mea, nu-i aşa? Telefonul lui era urmărit.

— Nu a fost vina ta. Şi eu am încercat să-l sun. Nu te mai gândi la asta, trebuie să te odihneşti.

— Dar mi-am dat numele, a continuat ea. Mi-ai spus să nu fac asta, iar eu l-am dat. Nu te-am ascultat şi acum, din cauza mea, bietul bătrân e mort.

— Nu ai apăsat tu pe trăgaci, a spus el.

— Ba poate că da, a oftat ea. Cine *sunt* oamenii ăştia? Sunt peste tot.

L-a privit cu ochi înfricoşaţi.

— O să ne omoare şi pe noi, sunt convinsă.

A liniştit-o cu o voce calmă, dar creierul îi lucra intens şi iute. Făcuseră vreo douăzeci de kilometri de la casa lui Arno. Nu exista nicio posibilitate ca cineva să-i fi urmărit şi erau în siguranţă deocamdată, dar asta nu avea să dureze mult şi nu avea nicio idee unde să meargă mai departe. Tot nu ştiau unde se afla scrisoarea. Urmele lui Oliver păreau să fi dispărut cu desăvârşire.

Cuvintele lui Arno îi răsunau în cap. *S-a întors acasă.* Pusese scrisoarea într-un loc sigur, dar unde? Unde putea fi scrisoarea lui Mozart acasă? Poate acolo unde fusese scrisă. Austria?

Leigh a adormit în cele din urmă cu degetele încă îndoite în jurul piciorului paharului de vin, iar corpul se ridica şi îi cobora lent, în ritmul respiraţiei. Ben i-a luat paharul dintre degete, a acoperit-o cu o pătură şi a privit-o o vreme, stând pe celălalt pat şi terminând şi a doua sticlă de vin odată

cu ultimele ţigări. În mintea lui era un adevărat vârtej. Numai întrebări şi niciun răspuns.

Trecuse de unsprezece jumătate când a ieşit din căsuţă să-şi limpezească mintea în aerul rece al nopţii. Bruma se întărise, făcând ca iarba să trosnească sub apăsarea greutăţii lui. A privit în sus cerul nopţii, orientându-se după steaua polară, conform vechiului său obicei.

Vizavi de şirul de căsuţe, în partea îndepărtată a pajiştii luminate de lună, se aflau câteva clădiri anexe de piatră, grajduri şi barăci dărăpănate de tablă ondulată. Un câine a lătrat undeva în depărtare. Una dintre barăci avea o lumină aprinsă ce răzbătea prin fereastra prăfuită, şi Ben a auzit cum cineva lucra cu unelte înăuntru, scoţând sunete metalice. S-a apropiat şi a tras cu ochiul printr-o gaură din plăcile ondulate mâncate de rugină. Baraca era un atelier vechi, plin cu echipamente de fermă şi dulapuri de unelte. Un tânăr cu părul ondulat lucra la un Fiat Strada vechi, tot zdrăngănind ceva sub capotă.

Ben a ocolit baraca până la uşa deschisă de la intrare.

— *Ciao,* a salutat el. Mă numesc Steve.

Tânărul s-a întors. Era parcă o variantă mai tânără a lui Gino Rossi, de vreo nouăsprezece – douăzeci de ani.

Ben a arătat către maşină.

— Ceva probleme? a întrebat el în italiană.

— *Ciao,* Steve. Sandro.

Tânărul a zâmbit şi a învârtit o cheie de desfăcut bujii pentru a-i arăta străinului.

— Schimb bujiile, atâta tot. O vând şi vreau să meargă bine.

A terminat de strâns bujiile, a schimbat capacele şi a trântit capota ruginită, apoi s-a dus până la uşa deschisă şi a pornit motorul. Ben a ascultat. Părea să nu fie niciun bocănit anormal, iar sunetul tobei de eşapament era curat. Nu lipsea nicio garnitură şi nu lua aer. Nu scotea nici fum albastru.

— Cât ceri pe ea? a întrebat el.

Sandro şi-a şters mâinile de blugi.

— E veche, dar bună. Să spunem o mie cinci sute.

Ben a scos bani din buzunar.

— E gata de o plimbare chiar acum? a întrebat.

A condus în linişte afară din fermă pe aleea cu urme de roţi de maşină şi apoi a cotit la dreapta pentru a urma serpentinele drumului de ţară, înapoi de unde veniseră. Farurile galbene ale bătrânei Strada luminau indicatoarele de circulaţie şi pe cele turistice, pe care şi le aducea aminte de mai devreme. A trecut de pădurea unde se descotorosiseră de camion şi şi-a dorit să fi avut o armă la el.

Nu-i plăcea deloc să se întoarcă la casa lui Arno. Tactic era cam nepotrivit şi posibil periculos. Dar era singura cale. Regreta amarnic că nu insistase ca bătrânul să-i spună mai multe despre locul unde ascunsese scrisoarea. Făcea prea multe greşeli. Oare chiar merita să găsească nenorocita aia de scrisoare? Poate că nu s-a gândit, dar deocamdată nu putea decât să se agaţe şi de un pai. Trebuia numai să spere că se agăţa de cel bun.

Trecuse doar o jumătate de oră peste miezul nopţii când a ajuns la vila lui Arno. Porţile din faţă erau puţin mai retrase de la stradă, dincolo de o bordură îngrijită. A încetinit. Aleea pentru maşini şi grădinile erau luminate de girofarurile maşinilor de poliţie şi a două autospeciale de pompieri.

A înjurat şi a trecut de porţi în viteză, uitându-se la vehiculele din faţa casei.

Nu mai era acolo. Abia dacă mai era un zid care să stea în picioare. Toată vila era o masă uniformă de balast înnegrit şi lemn ars, cu acoperişul prăbuşit şi întins precum şira spinării unui schelet gigantic, ţigle, lemn carbonizat şi geam spart zăcând împrăştiate într-un cerc larg.

Era clar că focul se dezlănţuise şi arsese multă vreme. Echipajului de pompieri îi era de ajuns pentru ziua aceea şi îşi strângea echipamentul. Nu rămăsese nimic care să merite a fi salvat.

Ben a condus mai departe, gândindu-se la posibilităţile care-i mai rămăseseră. Ori flăcările din camera de studiu a profesorului se împrăştiaseră, ori cineva se asigurase ca locul să fie incendiat în totalitate. A doua ipoteză părea cea mai probabilă. Oricine ar fi fost, tipilor ăstora le plăcea să-şi acopere urmele. Şi focul era cel mai bun detergent.

După un kilometru sau mai bine, a cotit spre intrarea în

fermă şi a urmat aleea cu pietriş până la hambarul părăsit de unde furaseră camionul ceva mai devreme în ziua aceea. În afară de hambarul făcut praf şi pulbere, nu mai era nicio urmă vizibilă a ceea ce se întâmplase acolo.

A oprit motorul şi a coborât din maşină. A aşteptat în întuneric o vreme. Nu era nimeni prin preajmă. A cercetat clădirile cu fasciculul subţire de lumină de la Mini Maglite-ul său, dar nu a găsit nimic, niciun singur cartuş folosit rămas. Curăţaseră până şi sângele de pe uşa magaziei de unelte unde-l ţintuise pe tipul acela de cadru. Cuiele fuseseră de asemenea scoase cu cleştele, lăsând doar patru găuri în lemn.

S-au auzit o mişcare bruscă în spatele lui şi ceva căzând cu zgomot. S-a răsucit imediat în întuneric, cu toţi muşchii încordaţi.

O pisică neagră sărise de pe un raft înalt unde stătuse la pândă şi aterizase lângă o cutie de tablă veche pentru cuie pe care o răsturnase, şi fugise apoi strecurându-se printr-o gaură din pereţii de scânduri.

Ben a traversat ferma întunecată şi a găsit spaţiul liber din zidul de piatră dărâmat, care ducea la parcul în care se plimba Arno. A stat ascuns printre copaci, privind pompierii care plecau şi poliţiştii care se agitau în jurul vilei devastate. Ştia că-şi pierde timpul acolo. Era inutil.

S-a pregătit să se întoarcă îndreptându-se către gaura din zid şi căutându-şi calea în lumina lunii printre trunchiurile subţiri de copaci. Un nor a trecut peste faţa lunii, aruncând pădurea în întuneric.

S-a oprit.

Întins printre frunze şi pe jumătate ascuns sub un mănunchi de rădăcini de copac acoperite cu muşchi, se afla ceva ce părea trupul unui bărbat, cu mâinile întinse în lateral. Ciudat, arăta mototolit şi gri.

Corpul era lipsit de cap.

A aşteptat nemişcat, privind trupul până ce norul a trecut şi lumina lunii a strălucit din nou. S-a dus până la el şi l-a împins cu piciorul. Nu era cadavrul unui om. Era ceva ce echipa care curăţase locul scăpase.

Vesta de tweed a lui Arno. Şi-a amintit cum Leigh o

scăpase când alergaseră pe acolo.

A ridicat-o. Era rece şi umedă şi părea a fi goală, dacă nu ar fi simţit ceva de formă dreptunghiulară în buzunarul stâng din interior.

L-a scos. Era un portofel subţire.

— Cine-i acolo?

Vocea ei a sunat înfricoşată în întuneric.

— Linişteşte-te, eu sunt.

A închis uşa în urma lui.

— Unde ai fost?

El i-a povestit tot ce făcuse.

— Te-ai întors acolo?

— Tot locul a fost incendiat, Leigh. Nu a mai rămas nimic. Dar am găsit totuşi ceva. A scos portofelul. E al lui Arno.

Leigh s-a ridicat în capul oaselor, iar el a aprins o veioză. S-a aşezat pe marginea patului lângă ea, iar ea şi-a dat cu mâna la o parte părul negru şi gros din ochi.

— Unde l-ai găsit? a întrebat ea somnoroasă.

— Acolo unde ai lăsat vesta, în pădure, a spus el.

A deschis portofelul subţire din piele de viţel şi a desfăcut unul dintre buzunarele lui interioare. Nu e mare lucru aici. Un permis de bibliotecă expirat, câteva bilete vechi de cinema, cincisprezece euro şi asta. A scos o bucăţică mică de hârtie şi i-a arătat-o.

Ea a luat-o şi s-a uitat la el întrebătoare.

— Ce-i asta?

— O chitanţă.

— Muzeul Visconti din Milano, a spus ea, citind literele tipărite pe bucata mototolită de hârtie.

— Ai auzit de el?

Ea a scuturat din cap.

— E o confirmare pentru ceva ce Arno a donat muzeului, a spus el. Nu e scris ce anume, dar chitanţa e datată ianuarie trecut, la doar câteva zile după moartea lui Oliver.

Ea şi-a ridicat privirea de pe bucata de hârtie.

— Crezi...

— Că scrisoarea a plecat către Milano? Nu ştiu, a spus el. Vom afla în curând. Mai dormi puţin. Plecăm la cinci.

31

Puştiul avusese dreptate în privinţa maşinii: era veche, dar te puteai baza pe ea. I-a dus până la Milano în doar puţin peste patru ore. Pe drum s-au oprit la o staţie de benzină de pe autostradă, de unde Leigh şi-a luat un batic şi o pereche de ochelari mari de soare, blugi noi şi o jachetă călduroasă.

Traficul din Milano era demenţial şi era a doua jumătate a dimineţii când au găsit Muzeul Visconti, un muzeu de muzică impunător, din secolul al XVIII-lea, în suburbiile oraşului. Porticurile înalte dominau o grădină înconjurată de ziduri care o despărţeau de stradă şi de gălăgia din trafic.

Au intrat şi au respirat aerul vechi de muzeu, îmbibat de mucegai şi lemn lăcuit. Muzeul era aproape gol, doar câţiva vizitatori de vârstă medie se plimbau în linişte de la un exponat la altul, vorbindu-şi în şoaptă. Parchetul era lăcuit şi dat cu ceară până devenise alunecos şi căpătase o lucire ca de oglindă. Pe fundal se auzeau încet notele muzicii clasice. Uşile fiecărei încăperi aveau draperii de catifea, de o parte şi de alta. Gardianul de serviciu părea să aibă vreo optzeci de ani.

Au mers dintr-o încăpere în alta sub privirea omniprezentă a camerelor de supraveghere, trecând pe lângă prezentări de instrumente muzicale din alamă şi o colecţie de harpe vechi magnific ornate. Ben a intrat printr-o uşă într-o galerie largă, plină de portrete vechi de compozitori faimoşi executate în ulei.

— Nu-i nimic aici, a spus el. Doar o adunătură de tipi morţi cu peruci pudrate.

— Filistinule! i-a şoptit ea.

Din sala principală, o arcuire de scări de lemn duceau la etajul următor. Ben a urcat şi Leigh l-a urmat. Treptele

scârţâiau şi duceau la o încăpere de ai cărei pereţi erau lipite vitrine înalte de sticlă, în care se aflau costume de operă de epocă şi alte exponate. Leigh s-a oprit în dreptul unuia dintre ele şi a citit inscripţia de pe tăbliţa de alamă.

— Asta e pelerina pe care a purtat-o Caruso în prima lui apariţie publică din 1894, a citit ea. A mers mai departe şi s-a oprit la altul. Uau, ia uită-te! Rochia Mariei Callas când a cântat *Norma* la Milano în 1957. Incredibil. Cum de nu am ştiut niciodată de locul ăsta?

— Leigh, te rog, n-am venit aici să căscăm gura la cine ştie ce rochie veche. Căutăm scrisoarea, îţi aduci aminte?

Întorşi în holul de la intrare, bătrânul gardian a clătinat din cap dezaprobator:

— Nu avem niciun fel de scrisori sau alte documente.

— Mai există un alt Muzeu Visconti? a întrebat Ben, deşi ştia care va fi răspunsul.

Bătrânul a clătinat din nou din cap ca un câine de vânătoare trist:

— Sunt aici de cincizeci de ani, a spus el. Există doar unul singur.

Au plecat mai departe.

— Am un sentiment că asta nu va duce nicăieri, a spus Leigh.

— Dar Arno a donat ceva muzeului. Chitanţa o dovedeşte.

Au păşit de-a lungul unui coridor lung care avea pe fiecare parte rânduri întregi de viori, viole şi violoncele, protejate de geamuri de sticlă.

— Profesorul era un colecţionar, a spus ea. Putea să fi donat orice: un tablou, un instrument. A arătat către viorile din spatele geamului. Putea să fi fost una dintre astea, din tot ce ştim.

El s-a oprit brusc.

— Ce idioţi suntem!

— Ce?

— S-a întors acasă, a spus Ben.

S-a uitat mirată la el.

— *S-a întors acasă,* a repetat el. Arno a spus că scrisoarea s-a întors acasă. Adică acolo de unde a venit. Nu s-a

referit la muzeu. Nu a fost niciodată aici înainte.

— Nu suntem în locul în care trebuie?

— Poate că nu, a spus el, uitându-se dintr-o parte în alta a coridorului. Trebuie să găsim sala unde sunt expuse pianele.

Chipul ei s-a luminat brusc.

— La naiba, cred că ai dreptate.

— Ai putea recunoaşte vechiul pian al tatălui tău, dacă l-ai vedea?

— Fii sigur că l-aş recunoaşte.

Paşii le-au răsunat repede pe parchetul coridorului, întorcându-se să descopere secţiunea de instrumente cu clape. Au trecut pe sub o boltă laterală încadrată de draperii roşii şi au găsit-o. Încăperea era spaţioasă şi plină de instrumente cu clape vechi, piane, spinete şi clavecine, toate foarte bine recondiţionate şi strălucitoare. Erau puse pe nişte socluri şi înconjurate de cordoane pe care scria :

VĂ RUGĂM, NU ATINGEŢI!.

Ben a păşit printre ele.

— Îl vezi pe undeva? a întrebat el.

— Ăsta e, a spus ea, arătând cu degetul.

A alergat către vechiul instrument aşezat lângă fereastră. Era mare şi ornamentat. Lucrătura în lemn lucea slab sub luminile din încăpere. Leigh l-a înconjurat.

— Doamne, ultima oară când l-am văzut era doar pe jumătate restaurat şi era demontat până la ultima bucăţică de lemn, cu aşchii împrăştiate peste tot. Dar fără niciun dubiu, ăsta e.

— Eşti sigură?

— L-aş recunoaşte oriunde.

Ben a studiat pianul cu atenţie, privind suprafaţa lăcuită puternic, ornamentele de sidef şi clapele strălucitoare de fildeş şi abanos. Deasupra clapelor, cu litere aurite, era scris numele celui care-l făcuse: JOSEF BOHM, VIENA. Avea trei picioare elaborat sculptate, două în faţă şi unul susţinând coada lungă din spate. Avea vreo trei metri jumătate lungime, solid şi greu.

— Poţi să-mi spui, care picior era gol pe dinăuntru?

Leigh şi-a pus degetul în dreptul colţului gurii, încercând

să-şi aducă aminte.

— Era unul dintre cele din faţă.

— Stângul sau dreptul?

— Dreptul, cred. Nu, stângul.

Ben s-a aplecat peste cordonul de siguranţă, dar nu a putut ajunge destul de aproape pentru a examina cum trebuie pianul. S-a uitat în jur. Nu era nimeni în raza lui vizuală. Paşii bătrânului gardian se auzeau bocănind ritmic pe parchetul unei camere alăturate.

— Dreptul, a spus ea. Piciorul drept din faţă.

— Nu pari prea sigură.

— Sunt sigură.

Montat pe un suport sus, într-un colţ, micul ochi negru al camerei de supraveghere îi privea. Ben s-a îndepărtat de soclu şi s-a prefăcut nepăsător, intrând în unghiul mort al camerei şi apoi mergând pe lângă perete până sub ea. A privit în sus şi apoi s-a întors la pian şi a trecut direct peste cordon.

— Camera e inutilă, i-a spus el lui Leigh cu un zâmbet. E aproape la fel de veche ca pianele astea şi jumătate din cabluri sunt deconectate în spate.

— Tipic italian, a răspuns Leigh.

— Să nu baţi în el.

S-a lăsat în genunchi lângă pian şi a examinat piciorul drept din faţă de aproape. Instrumentul fusese recondiţionat cu atenţie şi era într-o stare atât de bună că era greu de crezut că era vechi de aproape două sute de ani. Ben nu a putut vedea nimic, dar apoi a distins o mică crăpătură în lăcuială, la trei sferturi din lungimea piciorului, faţă de podea. A răzuit cu unghia. Cruste minuscule de lac au căzut dezvăluind ceva ce părea a fi o tăietură subţire făcută de un ferăstrău. A insistat. Tăietura s-a extins circular în jurul piciorului pianului, dar era greu vizibilă. Umblase cineva la instrument de la ultima lui restaurare, scosese piciorul gol, îl pusese la loc şi apoi dăduse locul de îmbinare din nou cu lac?

Era doar o singură cale de a afla.

32

Belgia
În aceeaşi zi

Philippe Aragon citise documente politice şi semnase scrisori la birou toată dimineaţa, şi teancul de hârtii de lângă cotul lui avea peste treizeci de centimetri. Îi plăcea să muncească acasă ori de câte ori putea. Îşi proiectase şi îşi construise el însuşi casa, pe vremea când încă lucra ca arhitect. Casa familiei Aragon, de lângă Bruxelles, era simplă şi modestă potrivit standardelor tatălui său miliardar şi nu semăna deloc cu castelul fabulos în care Philippe îşi petrecuse copilăria. Dar Philippe era obosit de opulenţă. Opulenţa era a oricui în schimbul banilor.

Nu însemna nimic.

În timp ce lucra, ochii îi fugeau din când în când la fotografiile înrămate aflate pe biroul lui. Avea o întreagă colecţie: părinţii săi, soţia sa, Colette. Apoi fiul său, Vincent, alergând pe bicicleta pe care o primise când împlinise zece ani, Delphine, frumoasa lor fiică de patru ani, dându-se în leagăn cu un zâmbet luminos pe chip, şi Roger, bătrânul şi dragul de Roger.

Philippe a fost din nou cuprins brusc de tristeţe când s-a gândit la el.

Şi-a lăsat stiloul pe birou şi a luat fotografia, studiind-o. Vechiul lui prieten şi mentor se uita la el. Avea nişte ochi atât de blânzi. Îi era încă greu să accepte sau să înţeleagă ce se întâmplase.

Pentru lumea politică, bărbatul din poză fusese fostul politician jumătate elveţian-jumătate francez şi respectatul om de stat Roger Bazin. Pentru Philippe, care-l cunoştea de o viaţă, era ca un unchi. Îl învăţase multe lucruri, chiar dacă opiniile lor politice se distanţaseră radical odată ce Philippe înaintase în vârstă. Roger nu fusese niciodată pe deplin de acord cu înclinaţiile socialiste şi ecologiste ale protejatului său şi petrecuseră multe nopţi discutând la o sticlă de coniac. Poate că au căzut din ce în ce mai puţin de acord cu trecerea timpului, dar acele confruntări intelectuale cu bătrânul

politician se dovedise a fi o bază de pregătire de o imensă valoare pentru tânărul politician, formându-i şi ascuţindu-i gândirea pentru bătăliile care aveau să vină. Philippe îl considerase mereu pe Roger o piatră de temelie a vieţii sale, ceva care nu va dispărea niciodată, precum bătrânul stejar care se vedea de la fereastra camerei lui de lucru.

Încă-l mai durea moartea lui. Îl durea mult şi îl durea încă şi mai mult să se gândească că Roger era posibil să fi fost implicat în ceea ce se întâmplase în noaptea aceea.

Evenimentele iernii trecute erau încă, şi vor rămâne mereu, vii şi clare, în mintea lui Philippe Aragon. Îşi aducea aminte de cabana din Cortina de parcă totul s-ar fi întâmplat doar cu o zi în urmă.

Fusese unul dintre acele rare momente din noua sa carieră politică agitată în care să rezerve şase zile întregi pentru a pleca în vacanţă cu Colette şi cu copiii. Fusese atât de fericit să-i vadă pe copii abia aşteptând momentul. Plănuise să-i înveţe să schieze. Şi mai mult decât orice, se gândea să petreacă un timp cu Colette, aşa cum obişnuiau înainte ca lucrurile să o ia de tot razna.

Cabana de secol XIX era perfectă, ceva ieşit parcă din poveste: departe de lume, într-o linişte totală, înconjurată doar de munţi, păduri şi aer foarte, foarte curat.

A doua zi primise un telefon. Doar câţiva oameni aveau numărul lui de mobil: Colette, secretara sa şi o mână de rude şi prieteni apropiaţi.

Era Roger Bazin. Era prima oară după mult timp când Philippe avea veşti de la el. Vocea lui suna ciudat, iar cuvintele erau puţin neclare, ca şi cum ar fi băut. Asta nu era ceva neobişnuit, dar mai era ceva, ceva şi mai ciudat. Era o senzaţie de teamă pe care Philippe o distinsese imediat, o ascuţime chinuitoare în vocea lui Bazin, pe care nu o mai auzise până atunci. Ce era oare în neregulă?

— Philippe, unde eşti?

— Sunt în vacanţă, ţi-aduci aminte?

— Da, dar unde eşti? În momentul ăsta?

Philippe s-a încruntat, derutat.

— Sunt în cabană şi tocmai ne pregăteam să luăm cina. E ceva în neregulă, Roger?

A urmat o pauză ezitantă. O respiraţie greoaie şi tensionată s-a auzit la capătul celălalt al firului. Apoi:

— Plecaţi de acolo!

— Poftim?

— *Plecaţi de acolo. Cu toţii. Fugiţi. Cât de departe puteţi. Acum.*

Roger a închis şi Philippe a rămas cu gura căscată la telefon. S-a întors să-şi privească familia.

În camera alăturată, Colette deschidea o sticlă de vin, gata de masă, şi râdea de ceea ce Delphine tocmai spusese.

A ezitat pentru câteva secunde. Părea absurd, nebunesc, dar a fugit imediat către ea şi a apucat-o de umeri. Sticla de vin a căzut şi s-a spart. A strigat la Vincent să vină repede, a tras-o repede pe fetiţă sub braţul său şi au ieşit cu toţii în fugă în grădină, Colette întrebând întruna ce se întâmplă, *ce se întâmplă.*

Au fugit cu toţii ca scăpaţi dintr-o casă de nebuni. La capătul grădinii, prin zăpada înaltă, au ajuns la marginea pădurii de pini şi au stat un moment uitându-se înapoi către cabană. Copiii îşi dăduseră seama după expresia feţei tatălui lor că nu era un joc. Colette ţipa acum la el: *Ce s-a întâmplat, ai înnebunit?*

Cum stătea acolo în frig şi cu telefonul încă în mână, s-a gândit pentru un moment că poate *chiar* înnebunise. Sau poate că Roger înnebunise. Sau era vreo glumă proastă, nesocotită şi insipidă?

Dar asta nu prea îi stătea în fire lui Roger.

— E frig aici, a spus Colette. Copiii...

A pufnit, exasperat de situaţie.

— Probabil că am înnebunit, a spus. La naiba, ghetele tale! Încălţămintea uşoară, din piele, a lui Colette, era îmbibată cu apă şi zăpada i se adunase în jurul gleznelor.

— Ce crezi că s-a întâmplat? a cerut ea o explicaţie.

— Nu ştiu, a oftat el. Iisuse, poate că m-a copleşit stresul sau ceva de genul ăsta. Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea. Hai să ne întoarcem.

— Tata e nebun! a început să cânte Vincent. Tata e nebun!

Delphine plângea şi Colette a luat-o în braţe,

aruncându-i priviri pline de reproş soţului.

Aragon a luat mâna soţiei lui în semn că-i părea rău şi au pornit înapoi către cabană.

Au fost aruncaţi pe spate de suflul exploziei.

Cabana s-a făcut praf chiar sub ochii lui Aragon. Cerul nopţii a fost luminat de casa care a erupt într-un val masiv de flăcări. Acestea s-au răspândit în sus şi tot felul de resturi au fost aruncate în aer în spirală, pe o rază de sute de metri. A văzut cum acoperişul a zburat în sus şi zidurile au fost sfărâmate. O ploaie de cărămizi, bucăţi de lemn şi cioburi a căzut prin zăpadă. A încercat să îi acopere pe Colette şi pe copii cu propriul trup, în timp ce o a doua explozie a izbucnit din cabana deja distrusă, făcând-o una cu pământul.

Nimic nu mai rămăsese din casă sau orice se aflase în jurul ei. Clădirile anexe, garajul şi maşina fuseseră reduse la nişte biete carcase fumegânde.

Colette şi copiii erau terifiaţi. Şi-au găsit adăpost într-o mică baracă din grădină şi au chemat serviciile de urgenţă. După aceea, lucrurile au luat-o razna de-a dreptul. Poliţia, trupele de securitate, pompierii, televiziunea şi presa şi-au făcut cu toţii apariţia în valea aceea liniştită de munte. Aragon şi-a dus familia departe de locul acela, imediat ce avionul privat s-a putut ridica de la sol.

Nu a spus nimic nimănui despre telefonul pe care îl primise. Timpul a trecut şi a aşteptat rezultatul investigaţiilor, dar nu au găsit nimic în afară de nişte semne ale unor scăpări de gaze.

A tot încercat să-l contacteze pe Roger Bazin. Nu ştia ce să creadă. Trebuia să vorbească cu el. De unde ştiuse de explozie?

Dar Roger parcă dispăruse. Zilele au trecut una după alta şi nimeni nu răspundea la telefonul lui. Philippe a lăsat şi mesaje, la fel de inutil. Era tocmai pe punctul de a se urca într-un tren pentru a-l vizita personal pe Bazin la casa lui din Geneva, când a primit un alt telefon.

Vechiul Alfa Romeo Spider pierduse controlul într-un tunel pustiu şi se izbise de un stâlp cu o sută douăzeci de kilometri la oră. Automobilul sport fusese distrus complet şi rămăşiţele cuprinse de flăcări blocaseră tunelul câteva ore.

Când pompierii au reuşit să pătrundă în interiorul maşinii, nu mai rămăsese mai nimic din Roger Bazin. Nu existau martori ai accidentului, singurele dovezi fiind fotografiile terifiante pe care paparazzi se grăbiseră să le publice în coloratele reviste de scandal.

Îndurerata familie Bazin a declarat că bătrânul suferea din cauza stresului de câteva săptămâni înainte de accident. Părea deprimat şi agitat, speriat de ceva. Nimeni nu ştia de ce anume. Doctorul îi prescrisese antidepresive şi ştiau că obişnuia să bea, luând pastilele cu brandy. Nu rămăsese mare lucru din Roger pentru a se efectua teste, dar toţi medicii căzuseră de acord asupra concluziei evidente. Verdictul medicului legist fusese moarte prin accident.

Timp de şase luni după aceea, firma privată pe care Philippe o angajase făcuse mii de ore de investigaţii în legătură cu moartea lui Bazin. Aragon pusese la bătaie un milion de euro ca recompensă pentru oricine ar fi venit cu o informaţie care să dezvăluie adevărul, dar nu s-a descoperit nimic suspect.

Accidente de maşină se mai întâmplă. La fel şi exploziile cauzate de acumulările de gaz.

33

Milano, Italia

Muzeul Visconti s-a închis pentru pauză de prânz la ora unu. Vizitatorii au ieşit în linişte pe sub porticul de la intrare. După ce a plecat şi ultimul dintre ei, bătrânul gardian Domenico Turchi a închis uşa de la intrare. Cu o mână tremurândă şi-a căutat inelul de chei zornăitoare de la brâu şi a încuiat-o, apoi a tras zăvorul greu de fier. A mai glumit puţin cu signora Bellavista, recepţionera, în timp ce-şi punea vesta şi căciula într-un cuier din spatele biroului, apoi s-au îndreptat împreună către o uşă laterală care dădea către ieşirea angajaţilor. A deschis un panou de control din perete şi a

apăsat numerele care activau sistemul de alarmă, şi el şi signora Bellavista au părăsit clădirea încă râzând.

Luca şi Bepe ieşiseră deja din atelierul de la subsol şi Domenico ştia că-i va găsi pe cei doi stând şi bând Peroni după prânz la cafeneaua de după colţ, unde se adunau cu toţii în fiecare zi.

Încăperile muzeului erau tăcute şi liniştite. Jos la subsol, prin labirintul de pasaje şi coridoare întunecate, s-a auzit scârţâitul unei uşi care se deschidea.

Ben a scos capul afară, a ascultat, apoi a ieşit fără zgomot din cămara scoasă din folosinţă.

Leigh l-a urmat. Picioarele ei erau amorţite după ce aşteptaseră îndelung în întuneric. Au trecut de o uşă şi apoi au urcat pe nişte trepte întunecate, încercând să revină în partea principală a clădirii.

Ben a recunoscut atelierul unde se strecuraseră mai devreme pe lângă cei doi bărbaţi. Acum era gol şi uneltele zăceau în dezordine, îngrămădite pe o bancă de recondiţionare. O vioară veche stătea cu faţa scoasă pe o masă plină de urme de daltă. Două tablouri în ulei neînrămate erau sprijinite de perete aşteptând să fie restaurate. Atelierul mirosea puternic a lipici, ceară şi lac.

Ben a luat un ferăstrău. A cercetat lama ascuţită şi a dat din cap mulţumit. Leigh i-a aruncat o privire nedumerită. Nu voia nici măcar să se gândească la ce plănuia să facă cu el.

Încă nu era niciun semn că cineva s-ar fi aflat prin preajmă. Ben a împins uşor uşa de la o altă încăpere şi a găsit ceea ce căuta. Cutia de siguranţă principală era o veche Bakelite cu comutatoare mari şi grosolane. Le-a oprit pe toate, apoi a tras heblul. A scos toate siguranţele şi le-a ascuns într-o ladă, sub o grămadă de material de împachetat.

Au ieşit pe o uşă de urgenţă pentru angajaţi şi au ajuns în sala principală. Lumina slabă a soarelui se strecura prin ferestre. Toate becurile erau moarte şi ledurile roşii clipocitoare de la camerele de supraveghere erau acum negre.

S-au întors pe coridorul lung unde erau expuse viorile. Expoziţia de instrumente cu clape era imediat după colţ.

Germana Bianchi ştergea praful de pe rame în sala de portrete de la etaj şi asculta Mina[1] la radioul ei cu baterii, când luminile s-au stins şi aspiratorul i s-a oprit. Era o femeie greoaie, supraponderală, şi i-a luat câteva clipe să se dumirească ce s-a întâmplat. S-a aplecat şi a apăsat cu o mână grasă pe comutatorul aspiratorului de mai multe ori.

— *Cazzo,* a înjurat ea.

Curentul mai căzuse o dată înainte. Rămăsese singură în clădire ca şi astăzi, făcând curăţenia de prânz, când siguranţele picaseră şi a trebuit să coboare până la subsol şi să tragă de heblul de pe panoul de control. Fusese un drum lung până jos pentru ea şi nu prea îi plăcea când muzeul era închis şi clădirea era pustie.

A mai muşcat o dată din sendviş, sperând că situaţia se va remedia de la sine, dar nu s-a întâmplat. A scos un oftat prelung, şi-a luat radioul şi s-a îndreptat către scări.

Ben a examinat pianul şi s-a decis asupra planului de acţiune. Piciorul drept din faţă trebuia să iasă cât mai repede şi mai neobservabil cu putinţă. Nu ştia cât timp avea la dispoziţie. Unul dintre angajaţii muzeului se putea întoarce în orice moment. Dacă ar fi putut ridica colţul drept al pianului patru-cinci centimetri şi să pună repede ceva sub marginea claviaturii ca să ţină piciorul ridicat destul de mult pentru a-l tăia... A apucat un taburet dublu pentru pian, l-a întors pe o parte, dar era prea înalt.

S-a urcat pe soclu, a pus ferăstrăul pe pian şi a testat greutatea instrumentului. Abia dacă-l putea urni câţiva milimetri şi nu credea că, dacă ar fi luat în calcul şi forţa lui Leigh, ar fi fost mare diferenţă. S-a uitat la ferăstrău şi apoi din nou la piciorul pianului. Urma să-i ia cincisprezece minute bune ca să taie lemnul tare. Era posibil să nu aibă la dispoziţie aceste cincisprezece minute.

Gândeşte-te la ceva, Hope.

Leigh s-a încordat.

— Ben, e cineva în clădire.

Ben a auzit şi el. Erau nişte paşi înceţi şi greoi, care coborau făcând să scârţâie scările ce duceau către holul

[1] *Anna Maria Quaini*, cântăreaţă italiană de muzică pop, cunoscută sub numele de Mina. (n. tr.).

principal. În clădire era linişte şi ecoul era purtat uşor, dar clar. Mai era şi un alt sunet. Muzică ce se auzea din ce în ce mai tare. Cineva cobora cu un radio în direcţia lor.

Aşa n-o să meargă. Era acum sau niciodată. S-a uitat în jur disperat.

Cordonul din jurul pianului era sprijinit de şase suporturi de alamă de vreun metru înălţime, dispuse într-un cerc larg. Da, asta era singura soluţie. A folosit ferăstrăul ca să taie funia, apoi a apucat unul dintre cele şase suporturi. Era tare şi greu. L-a întors cu susul în jos şi l-a ridicat ca pe un topor. A simţit metalul rece în mână.

— La naiba! a mormăit el.

A surprins privirea îngrozită a lui Leigh când a balansat suportul peste umăr şi apoi l-a izbit din lateral cu toată puterea în piciorul pianului.

Zgomotul loviturii a spulberat liniştea încăperii. S-a auzit trosnetul lemnului. Pianul a gemut tremurând din toate încheieturile, iar corzile au vibrat la unison. Piciorul a cedat puţin şi partea frontală a instrumentului a coborât scârţâind. Apoi s-a oprit.

Pe scări la jumătatea distanţei, răsuflând greu din cauza efortului, Germana a auzit teribilul sunet peste muzica pe care o asculta. A oprit radioul. *Ce naiba fusese asta?* Inima a început să-i bată mai repede. S-a apucat de balustradă şi a început să meargă mai repede.

Ben a lovit pianul din nou. Suportul a vâjâit prin aer şi o altă lovitură înfiorătoare s-a auzit. Piciorul pianului a cedat şi s-a îndoit în afară, sub greutatea claviaturii. Colţul din faţă al instrumentului s-a aplecat către înainte şi Ben s-a dat repede înapoi.

O tonă de cadru de fier şi lemn masiv s-a răsturnat şi s-a izbit de soclu. Bucăţi de lemn au zburat şi acordurile puternice ale corzilor pianului au cuprins întreg muzeul într-un adevărat haos sonor.

Germana era foarte speriată acum. Erau hoţi înăuntru. A ajuns la baza scărilor şi a traversat holul împleticindu-se,

până la toaleta pentru femei. A intrat într-o cabină şi a zăvorât uşa. Inima îi bătea cu putere şi respiraţia îi devenise sacadată. A simţit forma mobilului în buzunar. *Da. Cheamă poliţia.*

Leigh rămăsese pironită deasupra pianului distrus, cu gura căscată. Toată munca tatălui ei, sutele de ore pe care acesta le petrecuse ca să refacă valorosul instrument, pierderea acestei piese de patrimoniu muzical – totul era îngrozitor, oribil.

Corzile încă mai rezonau şi Ben a ridicat piciorul rupt. Spera că meritase efortul. Şi-a ferit mâna de bucăţile despicate de la capătul rupt.

— Nu văd nimic, a spus el. A ridicat ferăstrăul şi a început să taie nebuneşte la capătul piciorului. Lama ascuţită a alunecat pe o bucată de lemn şi i-a intrat în mână, muşcând din carne şi făcându-i o crestătură din care a început să curgă sânge. A înjurat şi a ignorat durerea. A încercat să taie şi mai repede. Leigh stătea lângă umărul lui, cu ochii larg deschişi.

El a suflat praful de lemn, şi-a şters sângele de pe picior. Nimic.

— Lemnul ăsta e masiv. Nu e nicio gaură în el.

Germana a vorbit surescitată cu secţia de poliţie. Erau hoţi în Muzeul Visconti. S-a simţit teribil de uşurată: interlocutorul a asigurat-o că poliţiştii vor ajunge acolo cât mai repede.

Ben şi-a ridicat privirea către Leigh.

— Ai spus că eşti sigură.

— Eu... s-ar putea să fi fost piciorul stâng...

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus el exasperat.

A sărit în picioare, uitându-se la ceas.

— Îmi pare rău, a îngăimat ea moale.

— Îmi va părea şi mie rău când cineva va veni peste noi.

A apucat suportul şi l-a ridicat din nou. Instrumentul era distrus şi zăcea întins ca o balenă naufragiată, cu piciorul din faţă care mai rămăsese ieşind cumva în afară sub un anumit unghi. Ben a coborât suportul cu putere. O altă bufnitură

înfricoşătoare a umplut camerele muzeului. Leigh şi-a astupat urechile. Ben s-a dat înapoi. Piciorul zburase în exterior destul de uşor. A dat drumul suportului care a zdrăngănit pe podeaua de lemn şi s-a aplecat pe genunchi. A ridicat piciorul smuls de la locul lui.

Era gol pe dinăuntru. Inima i-a tresărit. A introdus două degete în cavitatea netedă şi a simţit ceva.

Era un sul de hârtie înăuntru. A întors piciorul pianului cu susul în jos şi l-a scuturat. Sulul strâns de hârtie vechi şi îngălbenit, legat cu un şnur, a căzut pe podea printre ceea ce mai rămăsese din pian.

Leigh s-a aplecat şi l-a ridicat. A tras de şnur şi a desfăşurat o singură foaie, ţinând-o ca şi cum s-ar fi putut face bucăţi la cea mai uşoară atingere.

— Dumnezeule, asta este, a spus ea.

Cerneala era decolorată, dar scrisul şi semnătura erau fără îndoială aceleaşi.

Ţinea în mână ceea ce descoperise tatăl ei: scrisoarea lui Mozart.

Când a auzit sirenele, Germana Bianchi a îndrăznit să iasă din toaletă şi a deschis uşa din faţă ca să-i lase pe poliţişti să intre. A arătat cu mâna şi le-a vorbit aprinsă şi i-a condus până la sala în care erau expuse pianele unde fuseseră spărgătorii – o bandă întreagă, răi şi înarmaţi –, a avut noroc că mai era în viaţă.

Poliţiştii au trecut după colţ. Nu era nimeni în sala pianelor. Toţi au privit cu uimire pianul sfărâmat. Cine ar fi făcut asta? Era absurd.

Hoţii erau deja departe în momentul acela şi vechiul Fiat se pierduse în valurile nebuneşti ale traficului milanez.

34

Ben a ieşit repede cu maşina din Milano, vrând să se îndepărteze cât mai mult posibil de oraş. Se uita în oglindă la fiecare câteva minute. Nimeni nu-i urmărea. Lapoviţa a lovit

în parbrizul Fiat-ului vreo două ore, în timp ce se îndreptau către nord-est, către frontiera austriacă.

Lângă el, Leigh stătea aplecată asupra vechii scrisori, cufundată în gânduri. Câteva semne au indicat o benzinărie de pe autostradă.

Cafeteria era pe jumătate goală. Şi-au cumpărat două cafele şi s-au îndreptat către o masă din colţ mai retrasă, dar mai aproape de ieşirea de urgenţă. Ben s-a aşezat cu faţa către interior, urmărind intrarea.

Niciunul nu mâncase nimic de noaptea trecută, dar scrisoarea era mai importantă. Leigh a derulat-o şi a presat-o cu mâna de masa de plastic, cu atenţie, folosind solniţele ca să oprească marginile de a se răsuci la loc.

— E atât de preţioasă, a spus ea, trecând cu degetele peste foaia veche şi îngălbenită.

— Fals sau nu, e preţioasă pentru că ne poate spune ceva.

Ben a scos dosarul lui Oliver din rucsac şi a deschis carnetul.

— Să vedem ce avem. Cum stai cu germana?

— Pot să o cânt mai bine decât pot să o traduc. Dar tu?

— Pot să o vorbesc mai bine decât pot să o scriu.

A parcurs cu privirea scrisul de mână. Să fi fost acela scrisul lui Mozart? Părea autentică, dar, la urma urmei, ce ştia el? A studiat-o mai îndeaproape. Scrisul era parcă puţin zgâriat cu peniţa pe alocuri şi arăta de parcă scrisoarea ar fi fost scrisă în grabă în spatele unei trăsuri.

Cel mai bun loc de unde să începi era partea de sus.

— *Mein liebster Freund Gustav,* a citit el. Dragul meu prieten Gustav.

— Bun început.

— Asta-i partea cea mai uşoară, a spus el.

Au lucrat la scrisoare o oră timp în care cafelele s-au răcit şi au rămas neatinse pe masă. Traducerea a început să se închege foarte încet, bucată cu bucată. Ben arunca câte o privire peste umăr, prin încăpere, la câteva secunde, verificând dacă nu cumva aveau pe cineva nepoftit prin preajmă.

— Ce e *Die Zauberflöte*? a întrebat el.

— Asta e uşor. *Flautul fermecat.* Dar ce părere ai de cuvântul ăsta? a spus ea, arătând cu degetul. Nu pot să-mi dau seama ce înseamnă.

Şi-a ronţăit pixul gânditoare.

— E *Adler.*

— Adler?

— Adler e *vultur,* a spus Ben muşcându-şi buza. Nu însemna nimic. A scris cuvântul în spaţiul liber al traducerii pe care o încropise. Înţelegerea putea veni mai târziu, deocamdată trebuia să pună totul pe hârtie.

Încă trei cafele au dispărut de pe masă şi câteva pagini au mai fost umplute, înainte ca traducerea să capete formă. Ben a pus carnetul între ei ca să poată citi împreună.

Viena
16 noiembrie 1791

Dragul meu prieten Gustav,

Îţi scriu această scrisoare într-o mare grabă şi sper din tot sufletul ca ea să ajungă la tine la timp. Doresc atât de mult să fi putut a-ţi scrie doar veşti bune despre magnifica întâmpinare a *Flautului fermecat,* dar, vai, am alte lucruri mult mai presante pe care să ţi le povestesc. Nu e nimic mai plăcut decât libertatea de a trăi în pace şi linişte, şi, o, cât de mult îmi doresc ca asta să fi fost pentru Frăţia noastră! Dar Dumnezeu pare să fi dorit altfel.

Ieri îmi făceam plimbarea mea preferată pe lângă Operă, când m-am întâlnit cu prietenul şi fratele nostru „Z”. Era foarte supărat şi agitat şi când l-am întrebat ce se întâmplase, mi-a vorbit despre noi schimbări. După cum ştii, „Z” e unul dintre cei cărora li s-au împărtăşit unele informaţii care au fost discutate la întâlnirile Ordinului lui Ra. Mulţumită, şi sunt sigur că nu în mică măsură, favorurilor pe care împăratul nostru le-a acordat Vulturului, duşmanii noştri au devenit mai puternici şi mai influenţi pe zi ce trece. Mi-e teamă că succesul operei mele le-a stârnit peste măsură mânia şi că Masoneria noastră poate fi într-un pericol mai mare decât a fost vreodată până acum. Prietenul nostru ne sfătuieşte să fim cu băgare de seamă în toate mişcările noastre. Te rog insistent, dragul meu Gustav, să ai cea mai mare grijă. Nu te încrede în necunoscuţi. Ordinul lui Ra are

agenţi peste tot şi nu numai în draga noastră Austrie.

Îmi pare rău pentru scurtimea acestei scrisori, dar voi încheia acum, cu cea mai mare speranţă că avertismentul meu va ajunge la tine înainte ca forţele care s-au angajat să ne distrugă să-ţi poată face vreun rău. Rămâi în siguranţă şi cu bine. Toată dragostea mea dragei tale Katarina şi rămân mereu

Fratele tău,
W.A. Mozart

— Ce înţelegi din ea?

— Hai să discutăm despre asta în timp ce mâncăm. Sunt mort de foame.

Lasagna a fost fierbinte, gustoasă şi îndestulătoare. Au mâncat în timp ce discutau, cu scrisoarea în siguranţă, pusă cu grijă în rucsacul lui Ben. El avea carnetul deschis în faţa lui, lângă farfurie. Leigh părea dezamăgită.

— Nu e nimic aici pe care să nu-l fi aflat deja de la profesorul Arno. Mozart îşi avertiza prietenul de lojă despre aceşti oameni ai lui Ra care erau pe urmele lor. Asta e. O pierdere de timp.

— *Adler*, a spus Ben cu gura plină de paste, vultur.

— Ce-i cu asta?

A arătat către carnet.

— De aici rezultă că „Vulturul” e important şi are legătură cu Ordinul lui Ra.

— Da, dar în ce fel?

— Nu ştiu, a spus el. Însemnările lui Oliver sunt pline de vulturi.

— Ar putea fi Vulturul un cod care să ascundă ceva?

Ben a aprobat din cap.

— Ar putea fi. Vultur. Poate un simbol.

— Vulturul imperial?

— Nu poate fi asta. Citeşte. Vulturul e ceva sau cineva căruia împăratul i-a făcut favoruri.

— Dacă am şti ce fel de favoruri…

— Dar nu ştim. A parcurs scrisoarea încă o dată. Nu mai e nimic altceva.

— Ne-am întors de unde am plecat. Leigh a oftat. Nu

suntem mai aproape de a afla ce s-a întâmplat cu Oliver. Şi-a pus furculiţa cu zgomot pe masă şi şi-a sprijinit capul într-o mână. Poate că toată chestia asta nu e decât o goană după potcoave de cai morţi. Poate că scrisoarea n-are legătură cu ce ne interesează pe noi. Şi dacă nu este decât un fals?

Ben a scuturat din cap.

— Aş fi înclinat să fiu de acord, a spus el, dar mai e un lucru care mă nedumireşte: încăperea în care a avut loc crima – îţi aminteşti berbecul?

Ea încercase să uite ce văzuse în acel film.

— Berbec?

— Pe perete, sus deasupra altarului sau ce-o fi fost, era un cap de berbec aurit, cu coarne lungi.

Ea a ezitat.

— Berbeci. Capre. Idoli. Coarne. Te gândeşti la venerarea diavolului?

— Nu, la ceva mult mai vechi decât asta. Îţi aduci aminte că spuneam că am studiat teologia?

— Aia chiar *a fost* o surpriză, Ben.

Era un capitol al vieţii lui despre care nu-i plăcea să vorbească, aşa că a trecut repede mai departe.

— Ra era zeul soare al vechilor egipteni. Arno a confirmat asta.

Leigh nu înţelegea unde voia el să ajungă.

— Nu era totdeauna invocat după nume, a spus Ben, era reprezentat şi prin simboluri. De obicei precum un soare, dar deseori şi ca un berbec. Îl poţi vedea în arta egipteană sub forma unui trup de bărbat cu cap de berbec sau uneori doar capul.

— Eşti sigur? De ce un berbec?

— Coarnele. Ele simbolizează razele de lumină venite de la soare. Este un simbol foarte, foarte vechi care s-a răspândit de-a lungul secolelor. Cuvântul ebraic *karan,* care înseamnă „raze”, este asemănător cu *keren,* „coarne”.

Leigh s-a gândit câteva clipe la cele auzite, apoi a dat din cap.

— Continuă.

— Ceva legat de acel berbec aurit din filmul lui Olly m-a izbit atunci când l-am văzut, a spus el. Nu mi-am dat seama

ce era, dar acum am o idee. O să crezi că e o nebunie.

— Nimic nu mai sună ca o nebunie pentru mine, credemă.

— Atunci ascultă aici. Cred că Ordinul lui Ra încă mai există.

— Asta *chiar* sună a nebunie.

— Da, dar gândeşte-te, la ce a asistat Oliver? I-au tăiat limba tipului şi i-au scos maţele. Ce ne-a spus Arno despre Lutze? Fix acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui. Coincidenţă? Nu cred.

Figura ei exprima uimirea.

— Ascult.

— Acum adu-ţi aminte ce ne-a zis Arno înainte de a fi împuşcat. A spus: *Deci e adevărat.*

— Îmi aduc aminte. Ce era adevărat?

— Nu a mai apucat să termine, dar a arătat către capul de berbec când a spus asta. Cred că ştia ceva, dar nu mă întreba ce. Orice suspiciuni o fi avut, ele i-au fost confirmate când a aflat despre moartea lui Oliver. Scrisoarea îl speria suficient de mult încât să hotărască să renunţe la ea. Ai văzut doar cât de bine a ascuns-o.

Leigh s-a gândit o vreme, jucându-se absentă cu furculiţa prin farfurie.

— Dacă scrisoarea e atât de periculoasă, de ce nu au venit după tata pe vremea când o avea?

— În primul rând, tatăl tău era mai interesat de semnătura din josul paginii şi de valoarea ei istorică, a spus Ben. Oliver a mers însă mai departe. Apoi, în al doilea rând, nu cred că i-a păsat nimănui de scrisoare până când Oliver a început să facă cercetări amănunţite plecând de la conţinutul ei şi a găsit ce a găsit. A devenit importantă abia când l-a condus la ei.

— Dar cum a putut face asta?

— Nu ştiu încă, a răspuns el.

Ea a rămas tăcută o clipă, apoi a continuat:

— Să spunem că e aşa cum spui tu şi oamenii ăştia încă mai există. Cine sunt ei, atunci? Unde îi poţi găsi?

El a clătinat din cap.

— Nu poţi să-i găseşti, cel puţin nu prea uşor. Adu-ţi

aminte cine erau. Nu era doar un cult ridicol şi nişte tipi cu strângeri de mână amuzante. Aveau legături cu poliţia secretă. Erau adânc implicaţi în politică şi nu numai în Austria. Erau vremuri nesigure pe atunci. Cei aflaţi la putere erau atât de speriaţi de o revoluţie care putea să cuprindă toată Europa, încât au fost foarte bucuroşi să-i încurajeze. Gândeşte-te la cât de puternici trebuie că sunt acum, după două secole. Şi nu numai puternici, ci şi bine infiltraţi în administraţiile actuale.

— Europa este acum modernă şi democratică. În mod sigur o astfel de organizaţie represivă nu mai poate exista.

— Ştiu că nu eşti atât de naivă, Leigh. Noua ordine este construită pe cea veche. Nimic nu se schimbă cu adevărat niciodată.

— Am crezut că Arno era un teoretician al conspiraţiei.

— Poate că avea dreptate, a spus Ben.

— Vorbeşti serios?

El a încuviinţat şi a tăcut câteva clipe, apoi a continuat:

— Nu ţi-am spus prea multe despre ce am făcut în forţele speciale. Nu prea vorbesc despre asta de obicei. Nu *vreau* să vorbesc despre asta. Sunt însă multe lucruri care se întâmplă şi de care oamenii obişnuiţi nu ajung să audă niciodată. Am dus adevărate războaie pe care cărţile de istorie nu le vor menţiona niciodată. Am acţionat dincolo de câmpurile de luptă principale şi am desfăşurat operaţiuni pe care nici măcar noi nu le-am înţeles. Nu aveam nicio idee despre ceea ce făceam. Ni se dădeau doar ţintele unde să atacăm şi ordine. Am distrus locuri fără măcar să ştim cum se numeau. Am fost doar nişte pioni într-un joc. Am fost nişte proşti. Oliver şi-a dat seama de asta cu mulţi ani înainte, dar nu am avut bunul-simţ să-l ascult. Cei care mută piesele, jucătorii care controlează de fapt lucrurile, sunt oameni de care nu ai auzit niciodată. Foarte puţini ştiu cine sunt.

— Şi atunci cu cine avem de a face în cazul ăsta?

Ben a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Oameni aflaţi în inima infrastructurii, ascunşi în spatele a zeci şi zeci de organizaţii. Oameni cu relaţii. Oameni care vin după tine când ieşi la iveală, când încerci să-ţi foloseşti paşaportul sau cardul, sau când încerci

să vorbeşti cu poliţia. Totul merge foarte adânc. De-asta trebuie să păşim cu atenţie dacă vrem să ieşim din chestia asta. Şi o vom face cum ştiu eu.

A urmat o pauză lungă.

— Bine, a spus ea. Ce vom face acum?

35

Viena
În aceeaşi seară, târziu

Markus Kinski stătea în pat, clipind. Telefonul i-a sunat aproape de ureche. Şi-a coborât picioarele pe podea. Ceasul de la marginea patului arăta ora 1.09 dimineaţă. A luat telefonul. Să-l sune Clara atât de târziu? Cum era posibil? Doar îi luase mobilul. Un val de panică l-a străbătut. Ce se întâmplase?

Nu era Clara. Femeia de la telefon s-a prezentat ca Leigh Llewellyn. A ascultat, trezindu-se rapid.

— Unde vă pot întâlni? a întrebat-o el.

Leigh a acoperit telefonul cu mâna şi s-a uitat întrebător la Ben.

Discutaseră despre asta. Ideea ei fusese un loc public în centrul Vienei, un loc care să confere siguranţa mulţimii agitate. Era o idee bună, dar Ben a vrut să-l supună pe detectivul Kinski la un test. Cea mai bună modalitate de a face acest lucru era să fixeze o primă întâlnire care să ofere o bună oportunitate pentru o ambuscadă. Ben a dat din cap şi ea i-a dat lui Kinski răspunsul asupra căruia căzuseră de acord.

— La lac, a spus ea.

Kinski nu a avut nevoie să întrebe la care lac.

— OK. Când?

— Mâine-dimineaţă, la ora nouă.

Kinski a ajuns acolo la nouă fără un sfert. Mercedesul a ieşit de pe drum şi cauciucurile au scârţâit pe zăpada subţire. Maşina s-a îndreptat către malul lacului, setată pe tracţiune

integrală. A coborât, s-a uitat la ceas şi s-a plimbat puţin de-a lungul lacului. Minutele treceau. Respiraţia i se contura în aerul rece şi şi-a frecat mâinile ca să şi le încălzească. În buzunarul de la palton avea un termos cu cafea neagră fierbinte şi a dat repede gata trei ceşti. Iarna asta era una rece, chiar mai rece decât cea de anul trecut, iar lacul era complet îngheţat acum.

A auzit o maşină în depărtare şi s-a încordat. Şi-a pus mâna la ochi ca să se apere de lumina soarelui. Printre pini, la vreo două-trei sute de metri distanţă, a putut distinge ceva mişcându-se cu viteză pe drum, în jurul lacului. A privit, dar maşina a continuat să meargă. S-a uitat din nou la ceas. Era trecut bine de nouă. Unde era?

A aşteptat ce a aşteptat şi apoi a dat o tură primprejur. Era ridicol. Nu avea să vină. A dat din mâini, a aruncat câteva pietre pe gheaţă şi a mai băut nişte cafea, apoi a trebuit să meargă să se uşureze în tufişuri.

Pe la nouă şi jumătate îngheţase deja şi băuse toată cafeaua. La zece a hotărât să renunţe. S-a întors la Mercedes, bombănind ca pentru sine.

— Ce naiba o fi în capul ei? OK, bine, dacă nu vrea să ştie ce am descoperit, atunci am lucruri mai bune de făcut...

A răsucit cheia în contact şi radiatorul a trimis aer rece înăuntru. Kinski a înjurat din nou şi a încetinit ventilatorul.

A încremenit când a simţit oţelul rece în ceafă. Clicul siguranţei pistolului i-a răsunat până în creieri.

— Nicio mişcare bruscă, a spus vocea din spatele lui.

Ben s-a aşezat pe scaunul din spate şi cu mâna liberă s-a aplecat înainte şi i-a scos lui Kinski SIG-Sauer-ul din toc. Acum, cel puţin avea un pistol cu ceva în el.

S-a uitat la Kinski. Era un om cât un urs, probabil nu departe de cincizeci de ani, cu pielea tăbăcită şi roşie, cu trăsăturile unui boxer profesionist şi un nas care fusese rupt de mai multe ori. Putea fi periculos, dar era făcut mai mult pentru rezistenţă decât pentru viteză. Dacă i-ar fi tras un pumn, era mort. Dar Ben era mai rapid.

— Ce dracu’ vrei de la mine? a mârâit Kinski printre dinţi.

Ben nu a răspuns.

Detectivul ar fi vrut să se întoarcă în scaun şi să-i crape capul tipului.

— Dacă eşti nenorocitul care mi-a luat fata, ei bine află că e în siguranţă acum şi nu vei mai pune mâna pe ea.

— De ce aş vrea-o pe fata ta? a întrebat Ben.

Kinski a ezitat. Era o întrebare ciudată. Germana tipului era bună, dar vorbea cu un accent străin. Oare ce era? American? Britanic? Şi-a întors privirea cât a putut de mult, încercând să-l vadă cât de puţin, dar tipul a avut grijă să rămână în afara câmpului lui vizual. Cine era?

— Pentru că ştiu că l-ai ucis pe Llewellyn, a răspuns Kinski, sondând terenul, apoi a continuat ca să-l intimideze: Şi nu sunt singurul care ştie, aşa că omoară-mă dacă vrei, dar nu se va termina aici.

— Oliver Llewellyn a fost prietenul meu, a spus Ben. Cineva l-a omorât, dar nu am fost eu acela. Sunt aici ca să aflu cine a făcut-o şi când o să dau de ei, o să-i omor la rândul meu.

Şi-a tras .45-ul gol şi l-a pus la loc la centură. SIG-Sauer-ul de poliţie de 9 milimetri era bine îngrijit şi încărcat complet. Nu credea că va fi nevoit să-l folosească.

Fusese acolo cu jumătate de oră înainte să ajungă Kinski, ascuns printre copaci. Comportamentul uriaşului poliţist nu fusese cel al unui ucigaş plătit, cu prieteni ascunşi gata să intervină la momentul oportun. Niciun om nu ar fi aruncat cu pietre, n-ar fi fluturat din mâini ca un copil şi nu ar fi urinat în aer liber, dacă ar fi ştiut că amicii lui îl supravegheau. S-ar fi uitat mai curând în jurul lui la poziţiile lor ascunse, bănuitor şi nervos, străduindu-se să pară calm. Iar reacţia lui Kinski atunci când îi pusese pistolul în ceafă îl convinsese pe Ben că putea să aibă încredere în el.

Totuşi nu prea mult. Era în firea lui Ben să fie prevăzător.

— Mai ai ceva cafea rămasă acolo? a întrebat el.

Kinski a simţit cum apăsarea pistolului a dispărut şi s-a întors încet şi l-a privit pe Ben, cu sprâncenele groase încreţite. Pistolul lui de 9 milimetri era în mâna intrusului, dar era ţinut fără încordare.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi fac asta, dar am fost

nevoit să te verific.

Ben a arătat către termos.

— Şi aş aprecia puţină cafea.

Aerul din radiator începuse să se încălzească, dar timpul petrecut în aşteptare în zăpadă făcuse ca frigul să-i pătrundă până la oase.

— Nu mai e.

— Atunci va trebui să apelăm la asta, a spus Ben şi, ţinându-şi o mână pe SIG, şi-a scos plosca şi a deşurubat dopul. A luat o înghiţitură şi apoi i-a dat-o lui Kinski. Poliţistul a scuturat din cap.

— Sunt la volan, a mormăit el.

— Bravo, a spus Ben şi a pus plosca la loc.

Kinski s-a destins puţin. Măcar se pare că nu urma să moară. Cel puţin nu astăzi.

— Şi care e relaţia ta cu Leigh Llewellyn!? a întrebat el. Iubit? Soţ?

— Nici una, nici alta. După cum am spus, un prieten de familie.

— Primadonele au de obicei prieteni cu pistoale?

Ben a zâmbit.

— Am fost în armată cu Oliver.

Kinski a dat din cap. Fost militar. Avea logică, după felul în care tipul se strecurase în spatele lui atât de uşor.

— Care este numele tău? a întrebat el într-o doară.

— Poţi să-mi spui Ben.

— Markus Kinski.

— Îmi pare bine, Markus. Acum poate că am putea să ne plimbăm cu maşina puţin şi ai putea să-mi spui ce ştii despre moartea lui Oliver. Şi apoi, dacă o să consider că pot avea încredere în tine, te voi duce să te întâlneşti cu Leigh.

36

Kinski a parcat maşina pe o stradă lăturalnică din centrul Vienei şi apoi au mers pe jos spre Sacher Hotel, pe Philharmonikerstrasse, vizavi de impunătoarea Operă de Stat

din Viena. Ben dorea un loc aglomerat pentru discuţia lor cu detectivul, cât mai public posibil, iar Sacher era aproape cel mai public loc din centrul oraşului. Chiar dacă cineva ar fi recunoscut-o pe Leigh acolo, ar fi fost foarte puţin probabil să se repeadă la ea pentru autografe. Vedetele de muzică nu erau ceva neobişnuit în Viena.

Cafeneaua Sacher fremăta de oameni veniţi pentru o pauză după cumpărăturile de Crăciun, luându-şi cafeaua de dimineaţă şi o bucată din prăjitura pentru care localul era faimos. Ben l-a condus pe Kinski către o masă din colţ.

— Ea unde e? a întrebat detectivul aşezându-se.

Se aşteptase ca Leigh să fie deja acolo. Iar o nenorocită de cafenea, s-a gândit el. Ura cafenelele.

— Stai aici şi fă-ţi de lucru o oră, a spus Ben, iar eu mă voi întoarce cu ea.

— Minunat, a răspuns Kinski, nu foarte încântat de idee.

— Am câţiva oameni pe-aici care sunt cu ochii pe tine, a blufat Ben. Dacă încerci să dai vreun telefon sau să iei legătura cu cineva, o să aflu şi n-o să mă mai vezi decât atunci când voi veni după tine să te omor. E destul de clar?

— Foarte clar, mulţumesc.

Ben a zâmbit.

— Nimic personal, Markus.

Rămas singur, Kinski a deschis meniul. Când chelnerul morocănos a venit la el, a comandat destulă cafea neagră şi prăjitură Malakoff cât să-i ajungă pentru următoarea oră. Apoi s-a lăsat pe spate şi a aşteptat gândindu-se intens la acest tip pe care tocmai îl întâlnise.

Ben a mers de-a lungul aglomeratei Philharmonikerstrasse, îndreptându-se în direcţia palatului Albertina. A văzut un indicator pe care scria Strassenbahn şi s-a urcat într-un tramvai. Leigh îl aştepta la un hotel ieftin de pe malul celălalt al Dunării.

Kinski era deja la cea de-a patra cafea, când Ben şi Leigh au intrat în cafeneaua Sacher, după mai bine de o oră. Detectivul s-a ridicat în picioare când Leigh s-a apropiat de masă şi a salutat-o politicos, apoi, întorcându-se către Ben:

— Începusem să cred că n-o să mai veniţi.

— Încă o cafea?

— Nici vorbă, a spus Kinski.

Leigh şi-a scos ochelarii de soare şi i-a pus pe masă. Avea părul prins într-o coadă şi purta o pălărie de lână. Ben s-a aşezat lângă ea.

Leigh l-a studiat cu atenţie pe Kinski.

— Bănuiesc că deţineţi anumite informaţii în legătură cu fratele meu.

— Spune-i ce mi-ai zis şi mie, a intervenit Ben.

Kinski a petrecut următoarele minute revenind la ceea ce mai povestise, dând explicaţii detaliate despre ceea ce ştia. Leigh a ascultat atentă în timp ce el vorbea. Le-a spus cum a dat din întâmplare peste Madeleine Laurent, care s-a dovedit a fi de fapt Erika Mann, şi acesta probabil un nume fals. Tot episodul Laurent fusese o acoperire foarte elaborată. A scos apoi punga de plastic cu cartuşele gloanţelor de 9 milimetri din buzunar şi le-a pus pe faţa de masă, în faţa lui Leigh.

— Am găsit astea pe malul lacului, a spus el.

Leigh s-a uitat cu atenţie la ele, dându-şi seama ce sunt.

— Nu înţeleg, a spus ea. Fratele meu s-a înecat. Nu a fost împuşcat.

— Nu au tras în el, a spus Ben, ci în gheaţa din jurul lui.

Leigh a închis ochii o clipă. El a bătut-o uşor pe mână şi i-a strâns-o apoi într-a lui.

Kinski a continuat. Le-a explicat cum a încercat să investigheze cazul Oliver, cum cineva a luat-o pe Clara de la şcoală încercând să-l determine să tacă, cum fostul lui şef a fost scos peste noapte la pensie şi cum odată cu asta a pierdut şi ultima şansă de a redeschide cazul.

Leigh l-a privit îngrijorată.

— Unde este Clara acum?

— Undeva în siguranţă. E OK.

— Spune-i şi ei ce mi-ai zis mie despre tipul cu urechea, a zis Ben atingându-şi lobul urechii.

Kinski i-a povestit ce-i spusese Clara despre cel care o răpise. Leigh s-a întors către Ben şi l-a privit cu ochii mari.

— Urechea, a spus ea. Omul din filmul lui Oliver. Avea o ureche sfârtecată.

— Ce film? a întrebat Kinski.

— Avem nevoie de un loc sigur cu un calculator, a spus Ben.

— Nu ar fi o problemă, a răspuns Kinski.

S-a ridicat şi s-a apropiat de tejghea. A întrebat de manager, i-a arătat legitimaţia de poliţie şi în cinci minute erau conduşi într-o mică sală de conferinţe din spatele hotelului. S-au aşezat la o masă lungă şi Ben a introdus CD-ul în unitatea de disc a calculatorului.

Kinski a urmărit filmul fără să scoată o vorbă. Spre final, sprâncenele i s-au încreţit, dar nu şi-a luat ochii de la ecran când limba victimei a fost retezată şi burta i-a fost spintecată. Leigh s-a întors cu spatele şi s-a dus la fereastră, privind traficul de afară.

Kinski s-a lipit de spătarul scaunului când filmul s-a terminat. A răsuflat prelung.

— Şi crezi că asta s-a întâmplat aici, în Viena?

— Uită-te la dată şi la oră, a spus Ben. Filmul a fost făcut nu cu mult înainte de moartea lui Oliver. Trebuie să fie undeva prin apropiere. Pare a fi o casă mare, una veche, iar o parte din ea trebuie să fie un beci sau un fel de criptă.

— Victima îmi pare cunoscută, a rostit Kinski gânditor. L-am mai văzut undeva, dar nu-mi dau seama unde.

— Dar ce zici de tipul celălalt, din prim-plan, cel cu urechea?

Kinski a dat aprobator din cap.

— Din ce mi-a spus Clara, poate fi acelaşi tip care a răpit-o, da.

— Încă o întrebare, a spus Ben. Cuvântul *Adler* îţi spune ceva?

— E un nume destul de comun. Ce-i cu el?

— Nu prea ştiu, a spus Ben. Nu contează.

— Mai e ceva pe CD-ul ăsta? a întrebat Kinski.

— Doar câteva poze.

— Arată-mi-le.

Ben a ieşit din film şi a dat clic pe imagini. Kinski a scuturat din cap la fiecare dintre ele, pe rând, apoi a spus:

— Stai puţin! Opreşte. Dă înapoi, am văzut ceva.

Fotografia în care Oliver cânta un duet de pian la

petrecere a reapărut pe ecran şi ochii mari ai detectivului s-au îngustat. A arătat cu degetul lui gros către celălalt pianist, care stătea lângă Oliver.

— Îl cunosc, a spus. E Fred Meyer.

Kinski îl mai văzuse o singură dată înainte şi atunci nu fusese decât un cadavru atârnat de o frânghie. Dar era acelaşi om, fără nicio îndoială.

— Spune-mi mai mult, a zis Ben.

— Meyer era student la conservator, a explicat Kinski. Nu am ştiut că era prieten cu Oliver.

— Putem vorbi cu el? a întrebat Leigh.

— Cam greu, a răspuns detectivul, ar putea fi o problemă în ceea ce priveşte disponibilitatea.

— E mort? a întrebat Ben.

Kinski a încuviinţat dând din cap.

— Numai că tocmai asta e interesant. A murit pe 9 ianuarie.

— În aceeaşi zi cu Oliver, a spus Leigh încet.

Stătea cufundată într-un scaun şi Kinski i-a putut vedea durerea în ochi, dar a continuat; trebuia ca ea să ştie asta.

— S-a considerat că a fost sinucidere, a spus el. N-am fost niciodată de acord cu un asemenea verdict. Nu am făcut verificări suplimentare, dar mi s-a părut ciudat.

— De ce? a întrebat Ben.

— Am văzut multe sinucideri, a spus Kinski. Există mereu un motiv pentru care o persoană ia o astfel de decizie. În cazul lui Fred Meyer, nu am găsit niciun motiv plauzibil. Avea totul pentru ca să trăiască. În plus, nu-mi plac asemenea coincidenţe. Doi muzicieni au murit în aceeaşi noapte, cam pe la aceeaşi oră, la doar câţiva kilometri unul de altul. Unul moare într-un accident fără sens, iar celălalt îşi ia viaţa dintr-un motiv pe care nimeni nu şi-l poate explica. Spune-mi că asta nu e ciudat!

— Şi acum se pare că îl mai şi cunoştea pe Oliver, a spus Ben.

Kinski a dat din cap.

— Deci acum e şi mai ciudat. Şi mai e o treabă. Meyer avea două bilete la operă.

S-a întors către Leigh.

— Erau pentru prima seară a apariţiei dumneavoastră în *Macbeth* în ianuarie trecut, aici în Viena.

— Spectacolul pe care l-am anulat, a spus ea. Eram tocmai pe punctul de a lua avionul pentru a veni la repetiţii, când am fost anunţată că fratele meu a murit.

— Biletele erau pentru două locuri la lojă la Staatsoper, a continuat Kinski, şi au costat enorm, mult mai mult decât şi-ar fi putut permite un student. Am verificat. Meyer avea un buget limitat şi biletele pentru marile evenimente de operă nu prea erau de nasul lui. Nici familia lui nu avea prea mulţi bani să-i dea, aşa că nu părea să le fi primit cadou de la ei. Prin urmare, de unde le avea?

— Oliver ar fi putut face uşor rost de ele, a spus Leigh. Putea primi bilete gratis pentru oricare dintre spectacolele mele, pentru că era fratele meu. Nu e nimic ciudat aici.

— Înseamnă că cei doi se cunoşteau bine, a spus Kinski.

— Olly nu mi-a pomenit niciodată de el.

Sprâncenele lui Leigh s-au încreţit.

— Şi ce poate însemna faptul că se cunoşteau?

— Dacă Oliver a murit pentru că ştia ceva, a spus Ben, atunci de ce a murit Meyer?

— Poate că au asistat împreună la cele întâmplate? a spus Leigh.

Ben a scuturat din cap.

— E clar că filmul a fost făcut de o singură persoană. Oliver a fost singur acolo. Dacă ar fi fost doi, i-am fi auzit vorbind. Am fi văzut imagini ale celuilalt surprinse de cameră în timp ce Oliver alerga.

— Atunci ce ştia Fred şi cum a aflat? a întrebat Leigh. I-a spus Olly ce a văzut, i-a arătat filmul?

— Nu ştiu, a spus Ben. Nu cred că ar fi avut timp să-i arate filmul. Poate că i-a telefonat.

— Sau poate plănuiau ceva împreună.

Ben a meditat o clipă asupra ideii.

— Trebuie să aflăm mai multe. Aş vrea să vorbesc cu familia lui Meyer.

— Nu-ţi vor spune nimic în plus faţă de ce au declarat poliţiei, a zis Kinski.

— Totuşi aş vrea să vorbesc cu ei.

Ben a făcut o pauză, gândindu-se.

— Acum, spune-mi unde se află locul unde ai ascuns-o pe fata ta, pe Clara.

Kinski a zâmbit.

— Înseamnă că acum avem încredere unul în celălalt?

— Nu te-aş fi adus aici, dacă nu aveam încredere. Te-aş fi lăsat mort în maşină.

— Mersi, a rânjit Kinski. OK. E la o mănăstire de maici. O veche prietenă de-a mea e maică stareţă acolo.

— E aproape?

— Nu, nu e în Austria, a spus Kinski, ci dincolo de graniţă, în Slovenia, la cinci – şase ore de mers cu maşina, în munţi.

— E în siguranţă?

— Totală siguranţă, nimeni nu ar putea-o găsi vreodată acolo şi nimeni nu ştie de locul acesta, nici măcar cei câţiva poliţişti în care am încredere.

Ben l-a privit drept în ochi pe Kinski.

— Ar putea să meargă şi Leigh acolo?

— Poftim? a izbucnit aceasta.

Kinski s-a gândit un moment apoi a încuviinţat din cap.

— Aş putea aranja asta, sigur.

— Bine, a spus Ben şi, întorcându-se spre Leigh, a continuat. Cred că devine mult prea periculos pentru tine. Vreau să te ştiu undeva în siguranţă până se termină totul.

— Am mai avut discuţia asta o dată, a spus ea aprinsă. Nu merg nicăieri!

Ben a privit-o dur.

— Ţi-am cerut să te duci în Irlanda şi ai refuzat. Am cedat ideii tale şi uite ce s-a întâmplat.

— N-o să mă dai deoparte în felul ăsta, a spus ea. Vreau să fiu implicată, nu să stau în cine ştie ce pustietate, aşteptând să mă suni.

— Alege, a spus Ben, ori mă laşi să fac treburile aşa cum ştiu, ori plec. Plăteşte altă adunătură de tipi umflaţi cu steroizi să aibă grijă de tine. O să fii moartă într-o săptămână.

Kinski s-a uitat la el. Juca dur, dar a mers. Leigh şi-a prins capul în mâini şi a oftat adânc.

— O să înnebunesc, a spus ea. O să fiu îngrijorată tot

timpul.

— Dar o să fii în siguranţă, a replicat Ben. Şi, dacă ştiu că eşti în siguranţă, pot lucra mai bine.

— Are dreptate, a zis Kinski.

Ea a mai oftat o dată prelung.

— OK, a spus ea fără nicio tragere de inimă, ai câştigat.

Ben a dat din cap şi s-a întors către Kinski:

— Acum trebuie să-mi spui cum se ajunge în locul ăla.

Detectivul a zâmbit.

— Pot să fac mai mult decât atât.

37

Kinski conducea cu viteză Mercedesul pe autostradă. Se îndreptau spre sud, trecând prin Graz, apoi Wolfsberg, Klagenfurt, şi în sfârşit peste graniţă, în Slovenia.

Legitimaţia lui Kinski le-a permis să treacă de punctul de frontieră, fără a li se cere paşapoartele.

În timp ce se apropiau de lacul Bled, se făcuse deja noapte şi ningea puternic. Un covor alb şi greu se aşternuse peste păduri şi din când în când câte o creangă bloca drumul, frântă sub greutatea zăpezii. Drumul s-a îngustat şi a devenit din ce în ce mai întortocheat, şi Kinski a trebuit să se concentreze din greu în timp ce ştergătoarele băteau dintr-o parte în alta, hipnotic. Leigh adormise pe bancheta din spate. În timp ce detectivul conducea, Ben a trecut în revistă tot ceea ce ştia, povestindu-i calm, încet şi metodic.

— Ordinul lui Ra, a pufnit Kinski, nu mai spune!

— Ştiu un dictator african, a spus Ben, care şi-a pus pe cap o coroană de tinichea şi s-a declarat zeu. Şi asta a sunat amuzant, dar oamenii au încetat destul de brusc să râdă când a ordonat să li se taie mâinile şi picioarele şi i-a forţat să le mănânce în faţa lui.

— Iisuse Dumnezeule, a exclamat Kinski.

— Nu-mi pasă cum îşi spun nemernicii ăştia. Asta nu-i

face nici mai puţin reali, nici mai puţin periculoşi.

Kinski nu a mai zis nimic timp de un minut, apoi a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu dictatorul?

Ben a zâmbit în întuneric.

— Cineva l-a mâncat.

Destinaţia lor se afla adânc în inima Alpilor Iulieni, într-o vale lungă dintre munţii acoperiţi de zăpadă. Singurul drum care ducea acolo era unul desfundat, plin de troiene. Au trebuit să se oprească şi să pună lanţuri pe roţile Mercedesului. Nu mult după aceea, Kinski a arătat cu mâna către un mic punct de lumină din depărtare.

— Acolo este.

Vechea mănăstire de maici era aproape total cufundată în întuneric când s-au apropiat. Farurile Mercedesului au luminat zidurile de piatră în timp ce treceau pe sub o boltă gata să cadă şi au dat într-o mică curte interioară.

Mănăstirea era de fapt un complex de clădiri împrăştiate, care arătau ca şi cum răsăriseră pur şi simplu din acea vale şi se schimbaseră foarte puţin în ultimele cinci sau şase secole. Intrarea principală era o uşă de stejar cu cadru de fier, înnegrită de vreme şi încadrată de iederă.

În timp ce automobilul a înaintat, o lumină caldă a apărut la una dintre ferestrele boltite. O uşă veche s-a deschis scârţâind şi micuţa Clara Kinski a ieşit sărind prin zăpadă. În spatele ei stătea o femeie înaltă în veşmânt monahal, cu o lanternă în mână. Părea să aibă mai mult de şaptezeci de ani, dar se ţinea dreaptă şi a venit către ei cu paşi fermi.

Kinski a oprit motorul şi s-au dat jos din maşină, dezmorţindu-se după drumul lung. Clara a sărit emoţionată în braţele tatălui ei, iar Max, rottweilerul, a ieşit şi el în fugă din clădire şi a început să sară şi să-i lingă mâinile, agitat.

Călugăriţa s-a apropiat cu lanterna. Kinski a salutat-o călduros şi i-a prezentat pe Ben şi pe Leigh.

— Ea este vechea mea prietenă maica Hildegard.

Stareţa le-a urat bun venit şi i-a condus de-a lungul curţii, arătându-le drumul cu lanterna. Ben şi Leigh au urmat-

o. Kinski a venit după ei împreună cu Clara, care se ţinea de mâna lui, şi Max, care sărea în spatele lor de bucurie.

Au trecut printr-o chilie întunecată şi apoi din nou pe sub o arcadă. Ben a auzit mugetul înfundat al unei vaci într-un grajd şi a simţit mirosul de fân proaspăt şi de bălegar, purtat de adierea rece a nopţii. Dincolo de clădirile împrăştiate ale mănăstirii se afla o mică fermă cu adăposturi şi împrejmuiri de piatră. Maica Hildegard i-a condus printr-o poartă până la o casă modestă de ţară.

— Aici o să stai, fata mea, i-a spus ea lui Leigh.

Aceasta i-a mulţumit.

— Sunteţi sigură că e în regulă să rămân aici o vreme?

— Karl, îngrijitorul, a trăit aici mulţi ani, a zâmbit maica Hildegard, dar e foarte bătrân acum şi a plecat să locuiască într-un azil din Bled. Casa lui va rămâne nefolosită mai mult ca sigur multe vreme. Viaţa simplă pe care o ducem aici, nu-i atrage pe foarte mulţi.

— Atât timp cât nu vă deranjez, a spus Leigh.

Călugăriţa şi-a pus o mână pe braţul femeii.

— Orice prieten al lui Markus e mai mult decât bine-venit aici, a zis ea.

Le-a arătat interiorul casei modeste. Era cald şi plăcut înăuntru şi focul ardea într-o sobă lungă.

— Am aprins focul pentru voi, dar bărbaţii vor trebui să spargă nişte buturugi dimineaţă. A arătat apoi către un dulap de la intrare. Acolo veţi găsi cizme de cauciuc şi veste groase care să vă apere de frig, a spus ea.

Pe sobă se afla o oală de fontă cu tocană de oaie caldă, iar pe masa simplă de lemn erau întinse farfurii şi căni de lut.

Bătrâna călugăriţă îi urmărea cu atenţie. Ştia că aveau probleme, dar nu avea de gând să pună întrebări.

— Şi acum o să vă las. Clara, tu poţi să stai aici o oră, dar apoi trebuie să vii imediat înapoi şi să te pregăteşti de culcare.

Toţi erau obosiţi şi Clara a vorbit cel mai mult în timpul cinei. Au trecut de la unul la altul oala cu tocană până când s-a golit. Ben a băut una din sticlele de vin de păpădie făcut de călugăriţe. Clara a luat o lanternă şi s-a întors alergând la clădirea mănăstirii. Max voia să stea cu Kinski, refuzând să

plece de lângă el.

— Te deranjează dacă o să stea în dormitorul de la mansardă cu tine şi cu mine, Ben? a întrebat detectivul.

Ben s-a uitat la imensul câine căruia îi curgeau balele.

— Atât timp cât nu doarme în patul meu.

— Ei bine, eu sunt frânt, a spus Kinski căscând.

S-a îndreptat către scările de lemn, iar Max l-a urmat îndeaproape.

Ben şi Leigh au rămas singuri.

— Am chef de o plimbare, a spus ea. Vrei să mă însoţeşti?

Au găsit nişte cizme de cauciuc care să li se potrivească şi au ieşit afară în noapte.

Din cauza reflexiei lunii pe zăpadă se putea vedea aproape ca ziua. În jur era linişte deplină, iar peisajul era fascinant chiar şi în semiîntuneric. Leigh s-a simţit relaxată cum nu mai fusese de zile întregi.

— Nu am vrut să vin aici, a spus ea în timp ce mergeau pe zăpada întărită care le scârţâia sub ghete, dar sunt bucuroasă că ai insistat. Mă simt protejată aici.

Ben a încuviinţat dând din cap. Kinski alesese bine. Era imposibil ca locul acela să fie găsit. Era bucuros că Leigh era încântată. Mâine va putea să se întoarcă la Viena cu mintea limpede, ştiind-o în siguranţă.

Au mai mers o bucată de vreme. Ea şi-a prins mâinile una în alta.

— Aş vrea să fi avut mănuşi. Mi-au îngheţat mâinile.

— Hai să ne întoarcem.

— Nu, e frumos aici. Şi e atât de plăcut să fii liber, să mergi în voie fără să-ţi faci griji că cineva va începe să tragă în tine.

Ben i-a luat mâinile şi le-a strâns într-ale lui.

— Doamne, cât sunt de calde, a exclamat ea. Cum faci asta?

Privirile lor s-au întâlnit şi ea şi-a dat deodată seama că stăteau acolo, în zăpadă, faţă în faţă şi ţinându-se de mâini, iar el îi zâmbea în lumina lunii. Şi-a retras mâinile rapid şi le-a băgat în buzunare.

— Mulţumesc, a mormăit ea. Poate că ar trebui să ne

întoarcem acum.

A doua zi dimineaţă, la ora şase, călugăriţele erau deja în picioare, văzându-şi de treburi, dând de mâncare animalelor sau începând muncile gospodăreşti înainte de rugăciune şi micul dejun. Clara a alergat până la casa ţărănească şi a bătut la uşă.

Ben se sculase devreme şi se apropiase de sobă, când a auzit ciocănit în uşă.

— Tatăl tău doarme încă, a spus el lăsând-o să intre.

Purta un hanorac căptuşit şi o pereche de pantaloni groşi de lână.

— Tati mereu doarme până târziu când poate, a spus ea vioaie, punându-şi hanoracul pe spătarul unui scaun.

S-a aşezat bălăngănindu-şi picioarele.

— Aşa că te-ai gândit să vii să-l trezeşti înainte de răsăritul soarelui.

Ea a chicotit.

— Vreau să i-o arăt pe măicuţa Agnes dând de mâncare la purceluşi. Sunt atât de drăguţi!

— Poate să-i vadă mai târziu, bine? Are nevoie de somn.

— Pot să stau aici cu voi?

— Sigur. Vrei să mănânci ceva?

— Maica Hildegard a lăsat nişte ouă în dulap, a spus ea arătând cu mâna. Au atâtea găini aici că mereu sunt grămezi de ouă de mâncat.

— Atunci, bănuiesc că vom face nişte ouă.

— Îmi plac fierte, puţin moi şi cu o bucăţică de *Schwarzbrot*[1] pe care să o înmoi în ele. Te rog, a adăugat ea.

— Cum de te descurci atât de bine cu engleza? a întrebat el în timp ce umplea o oală cu apă.

— Pentru că merg la Colegiul Sf. Maria.

— Şi ce e ăsta, o şcoală bilingvă?

Ea a dat din cap că da.

— Majoritatea lecţiilor sunt în engleză. Tati spune că e cea mai importantă limbă pe care trebuie să o înveţi în ziua de azi.

[1] Pâine neagră germană (n. tr.).

— Când o să ai douăzeci de ani, copiii de vârsta ta vor învăţa cu toţii chineză.

Ea şi-a întins coatele ei mici pe masă.

— Cum aşa? a întrebat.

— Pentru că lumea se schimbă continuu, a explicat el. Sunt chestii de oameni mari despre care nu e nevoie să ştii.

— Prietena ta, Leigh, cântă în chineză? Au şi în China operă, nu? Am văzut la televizor.

El a râs.

— Cred că asta e puţin diferit.

— Am văzut-o şi pe ea la televizor. Cântă în italiană şi franceză, şi germană.

— E foarte deşteaptă.

— Tati mi-a cumpărat albumul ei de Crăciun, anul trecut, a spus Clara. Se numeşte *Muzică clasică de Crăciun cu Leigh Llew... Llew...* A râs. Nu pot să spun corect.

— E un nume galez. Vorbesc ciudat în Ţara Galilor.

— Ţara Galilor e o parte din Anglia, nu-i aşa?

— Nu spune asta în faţa lui Leigh, a zâmbit Ben.

— Leigh este prietena ta? a chicotit Clara şi în obraji i-au apărut gropiţe.

El s-a întors şi s-a uitat la ea.

— Pui o mulţime de întrebări.

— Aşa învăţ multe lucruri.

— Eşti prea mică ca să înveţi despre lucruri de genul acesta.

— *Ar trebui* să fie prietena ta, a spus Clara pe un ton serios, jucându-se cu o lingură de lemn. Cred că vrea să fie.

— Nu zău? Şi de unde ştii tu asta?

— Aseară la cină se uita la tine. Ştii tu, uite aşa.

Ben a râs.

— Se uita la mine în felul ăsta? Cum de nu mi-am dat seama?

— Şi când vorbeşte cu tine, face aşa cu părul.

Clara s-a lipit de spătarul scaunului, şi-a ridicat bărbia şi şi-a dat părul blond pe spate.

— Acesta e un semn că unei femei îi place de un bărbat.

Lui Ben aproape că i s-a tăiat răsuflarea.

— Bag de seamă că am multe de învăţat de la tine. De

unde ai aflat asta?

— Am citit.

— Sper că nu dintr-una din cărţile maicii Hildegard.

Ea a râs.

— Nu, era într-una din revistele Helgăi.

— Helga?

— Fata care are grijă de mine. Cred că tati o place.

Ouăle erau gata. Ben a pus unul într-un pahar pentru ouă şi l-a aşezat pe farfuria întinsă de lemn din faţa ei.

— Oricum, mică domnişoară, cred că gândeşti cam mult.

Ea a zâmbit.

— Acum gata cu vorba şi pune mâna şi mănâncă.

— Aşa spune şi tata, a răspuns ea ridicând din umeri şi a început să spargă oul.

38

Leigh a ieşit din camera ei jumătate de oră mai târziu, atrasă de mirosul de cafea, pâine prăjită şi ouă. Era o discuţie animată şi râsete care veneau de jos. Trăgând cu ochiul în jos prin scara îngustă, i-a putut vedea pe Ben şi pe Clara stând la masă şi construind o casă din cărţi de joc. Ben tocmai punea cu mare atenţie ultima carte peste celelalte. Şi-a retras mâna uşor. Clara l-a privit prinsă de joc şi apoi şi-a umflat obrajii şi a suflat dărâmând cărţile care s-au împrăştiat pe masă.

— Hei, asta se numeşte că trişezi, a spus Ben.

Clara a chicotit amuzată, zbenguindu-se în scaun.

Leigh a rămas tăcută la marginea scărilor. L-a privit pe Ben jucându-se cu fetiţa. Pentru un bărbat care nu se aşezase niciodată la casa lui şi care probabil nu va fi niciodată el însuşi tată, se înţelegea uimitor de uşor cu copiii. Clara îl plăcea în mod evident. Duritatea aceea pe care Leigh o văzuse la el dispăruse complet. Apoi brusc, Ben pe care-l ştia de mulţi ani în urmă i-a apărut din nou în faţa ochilor.

Niciodată să nu te întorci, Leigh.

Clara a văzut-o pe Leigh coborând pe scări şi a zâmbit

sfioasă.

— Cred că s-a trezit şi tati, a spus ea, înălţându-şi capul la auzul paşilor de sus. Leigh, mai bine ai pleca de lângă scări.

— De ce?

— Fiindcă dacă tati se trezeşte se va trezi şi Max. Iar când Max coboară pe scări, nu se opreşte oricine ar fi în calea lui şi te va zbura cu totul. Aşa face mereu.

Ochii ei s-au umplut de încântare când câinele a coborât bubuind ca o ghiulea imensă şi neagră.

— Şi iată că vine!

Leigh a păşit în lături repede pentru a evita să fie măturată ca la popice. Clara a sărit jos din scaun şi a ieşit din cameră cu câinele.

— Hai, Maxy. O să-i spun măicuţei Agnes să-ţi dea ceva pentru dejun.

Uşa s-a deschis şi ea a ieşit. Casa era deodată mult mai tăcută.

— Drăguţ copil, a spus Leigh.

— E minunată.

— Te place.

— Şi mie îmi place de ea.

— Nu ţi-ai dorit niciodată copii, Ben?

— N-am nimerit viaţa care trebuia, a spus el.

l-a pregătit o cafea. Tensiunea de noaptea trecută dispăruse şi ea era zâmbitoare şi relaxată. Au stat la masă şi au băut cafeaua fierbinte. De sus l-au putut auzi Kinski hodorogind.

— O să pleci cu el astăzi? a întrebat Leigh.

Ben a dat din cap.

— Mai târziu, poate pe seară.

— O să mi se pară ciudat fără tine prin preajmă.

— E mai bine aşa.

Leigh a sorbit din cafea.

— Ce o să faci?

— Prima destinaţie, familia Meyer.

— Crezi că o să-ţi spună ceva în plus?

— Nu pot decât să încerc. Ei, uită-te la asta! a spus el brusc, ridicându-şi privirea deasupra uşii. Nu am văzut-o până acum.

Un suport de lemn fixat deasupra uşii joase adăpostea o puşcă veche cu două ţevi. S-a dus până acolo şi a luat-o.

— Minunat! a exclamat el.

— Pare veche.

— Probabil de o sută de ani, dar în condiţie bună.

Şi-a plimbat privirea de-a lungul liniilor elegante, asupra modelului lucrat de mână şi aplicat pe patul puştii pentru a nu aluneca, asupra cocoşului. Armele moderne erau grosolane şi funcţionale. Îşi făceau treaba eficient, dar le lipsea graţia. Ce ţinea el în mână acum era dovada unei îndemânări şi a unui meşteşug minunat. Lemn finisat de mână şi oţel gravat, fără cauciuc negru şi dur sau plastic.

— Mă întreb dacă mai merge, a spus Leigh.

— Lucrurile astea au fost făcute să ţină o eternitate, a răspuns el. Bătrânul îngrijitor de aici o folosea probabil să mai împuşte câte un iepure din când în când.

I-a verificat mecanismul. S-au auzit un sunet ca şi cum ar fi întors un ceas vechi, apoi trei clicuri zgomotoase, şi mecanismul a revenit la loc cu putere. Erau două trăgace, unul pus în spatele celuilalt. Le-a încercat pe fiecare în parte. Aveau o revenire uşoară, precisă, sub un kilogram-forţă. Părea să fie bine unsă şi cele două ţevi gemene erau netede, fără zgârieturi şi curate. A răsucit arma în mâini.

— Trebuie să o încerc, a spus el.

S-a uitat în jur şi a găsit repede o cutie de cartuşe într-un sertar.

Soarele strălucea pe zăpada de afară.

— Te deranjează dacă vin şi eu? a întrebat ea.

— Eşti invitata mea.

Ben şi-a pus puşca pe umăr şi au ieşit cu cizmele de cauciuc, depărtându-se de complexul de clădiri. Cerul era limpede şi albastru, iar aerul era curat. Când mănăstirea a dispărut din raza lor vizuală în spatele unei movile înzăpezite, el s-a uitat înapoi.

— Ar trebui să fie OK aici. Nu vreau să le provoc măicuţelor atacuri de cord. A privit în sus către muntele din depărtare. Nu cred nici că vom porni o avalanşă. A proptit puşca de trunchiul unui pin. Vino puţin, ajută-mă.

— Să faci ce?

— Să fac un om de zăpadă.

S-a lăsat pe vine şi a început să adune zăpadă cu braţele, făcând o grămadă. Ea i s-a alăturat, aruncând cu mâna zăpadă deasupra grămezii.

— N-am mai făcut nimic de genul ăsta de ani de zile, a spus ea râzând. Îmi aduc aminte când Olly şi cu mine eram copii şi obişnuiam să ne jucăm în zăpadă. Dar mereu se sfârşea când el îmi băga o grămadă zdravănă de zăpadă pe spate, iar eu îl băteam cu lopata.

Ben a zâmbit şi a continuat să adune zăpadă.

Leigh l-a privit cu o căutătură curioasă, pe care el a remarcat-o.

— Ce? a întrebat el.

— Tot îmi vine greu să cred, a spus ea.

— Îţi vine greu să crezi ce?

— Tu şi teologia.

El s-a oprit, scuturându-şi zăpada de pe mâini.

— Serios?

— Unde ai studiat?

— Oxford.

— Impresionant. Care erau intenţiile tale?

El s-a oprit şi s-a uitat la ea.

— Mă întrebi dacă aveam de gând să fac o carieră din asta? a zâmbit el. Poate. Atunci m-am gândit la asta.

— Aveai de gând în mod serios să devii preot?

El a mai aruncat o mână de zăpadă peste grămada care devenea un om de zăpadă.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Leigh. Înainte să te cunosc pe tine.

— Cum de nu mi-ai spus niciodată?

— Acea parte a vieţii mele era deja sfârşită. Nu mi se mai părea relevant.

— Oliver ştia despre asta?

— Ar fi trebuit?

Leigh a scuturat din cap.

— Tu, cu guler de preot, trăind într-o mică casă parohială cu iederă la intrare, undeva în sudul Angliei, păstorindu-ţi turma. Sfinţia Sa Benedict Hope. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Aşa se întâmplă întotdeauna a răspuns el, valurile vieţii m-au purtat în altă parte.

— Un înger, a spus ea.

El a pufnit în râs.

— Ce?

— Valurile nu te-au dus prea departe, a spus ea. Ai găsit doar o altă cale de a face acelaşi lucru. Ai devenit un înger. Eşti tipul care coboară şi salvează oameni, are grijă de cei slabi.

Ben nu a răspuns.

Când trupul omului de zăpadă a ajuns la peste un metru înălţime, Ben a făcut şi un cap şi i l-a pus deasupra.

— Avem nevoie de un morcov pentru nas, un fes de lână şi o pipă veche pe care să i-o punem în gură, a spus Leigh.

Ben a făcut două găuri cu degetele în capul omului de zăpadă, în loc de ochi.

— E bine şi aşa. Hai să ne îndepărtăm de el acum.

— Acum pricep, a spus ea în timp ce se întorceau spre copacul unde era sprijinită puşca.

— Ce pricepi?

— Ai de gând să tragi în el, nu-i aşa?

— Asta-i ideea.

— O, Doamne, voi, bărbaţii!

Ben a pus un cartuş pe ţeava din dreapta şi a închis puşca la loc. Şi-a sprijinit arma veche de umăr şi a ţintit către omul de zăpadă de la aproape treizeci de metri distanţă. Leigh îşi astupase urechile.

A tras înapoi cocoşul din dreapta, a ochit şi a tras. Reculul puştii i s-a transmis în umăr şi ecoul răsunător s-a auzit repetat în liniştea munţilor.

Leigh şi-a scos degetele din urechi.

— Un înger *distrugător,* a spus ea.

Ben s-a uitat la ţintă.

— Nu ştiu nimic despre asta, a spus el. Se pare că a rămas în viaţă şi mai poate purta o bătălie. Împuşcătura făcuse o gaură în partea dreaptă a capului omului de zăpadă. S-a încruntat, uitându-se la puşcă. Trage puţin spre dreapta. S-ar putea ca ţevile să fie puţin descentrate.

— Lasă-mă pe mine să încerc următoarea, a spus ea. Pare să fie amuzant.

— Credeam că doar bărbaţii imaturi au plăceri de genul acesta, a răspuns el, dându-i puşca.

— Ba şi femeile imature. Cum o foloseşti?

— Uite aşa.

I-a arătat cum se deschide, a scos cartuşul folosit de pe ţeava care mirosea a fum.

Ea a pus un al doilea cartuş şi el i-a poziţionat mâinile pe armă, asigurându-se că şocul era bine amortizat în umărul ei.

— Are recul puternic?

— Nu foarte. Hai să te văd, a spus şi s-a dat un pas înapoi.

Ea a tras de cocoş, a ochit, a ezitat o clipă, a respirat şi a apăsat pe trăgaci. Capul omului de zăpadă a explodat într-un nor de zăpadă.

— Bună lovitură, a spus el.

— L-am nimerit, a strigat ea învârtindu-se, dând drumul puştii şi luându-l în braţe.

Fusese ceva atât de spontan, atât de natural, încât nici nu realizase.

Ben a fost surprins dezechilibrat şi au căzut amândoi în zăpadă. Ea râdea. Pentru o clipă lipsită de orice griji, amândoi au fost aşa cum fuseseră cincisprezece ani în urmă. Ea şi-a dat părul la o parte şi obrajii îi erau aprinşi şi rumeni şi pe gene avea fulgi de zăpadă.

Au rămas aşa şi s-au uitat unul la altul.

— Ce facem? a întrebat ea moale.

— Nu sunt sigur, a spus el, a ridicat mâna şi i-a mângâiat faţa.

S-au apropiat încet şi buzele lor s-au atins. Săruturile lor au fost nesigure şi iuţi la început, apoi el a cuprins-o de după umeri şi a tras-o mai aproape. Au rămas îmbrăţişaţi multă vreme. Ea şi-a trecut degetele prin părul lui, apăsându-şi buzele puternic de ale lui. Pentru o clipă, orice altceva a fost uitat şi parcă nu fuseseră niciodată despărţiţi.

Dar apoi Leigh s-a desprins din braţele lui şi s-a ridicat împleticindu-se în picioare. Ben s-a ridicat şi el, şi amândoi şi-

au scuturat zăpada de pe haine.

— Asta nu se poate întâmpla, Ben, a spus ea. Nu mai putem fi iar ce am fost, ştii asta.

Au stat în picioare ceva timp, simţind tăcerea apăsătoare.

Ben era înfuriat pe sine. Puşca veche zăcea afundată în zăpadă. A ridicat-o şi a şters-o. A atins-o apoi pe Leigh pe braţ:

— Vino, hai să ne întoarcem.

Sărutul acela a plutit deasupra lor pentru tot restul zilei. Era o atmosferă tensionată între ei şi niciunul nu ştia ce să spună. Trecuseră peste o linie nevăzută şi se împotmoliseră. Nu puteau nici să se întoarcă, nici să meargă mai departe. Ben s-a mustrat pe sine pentru asta: neprofesionist, lipsit de disciplină, stupid.

A evitat să se mai gândească la cele întâmplate, petrecând timpul cu Clara şi cu Max, afară. Câinele era pe cât de mare pe atât de isteţ şi Ben l-a învăţat să stea jos în timp ce Clara a fugit şi s-a ascuns. Dacă ar fi fost cu câţiva ani mai tânăr, Max ar fi fost un câine de poliţie sau de armată perfect. A învăţat *aşteaptă* din trei încercări. Stătea fremătând de nerăbdare pe labele din spate, cu ochii în alertă, privind foarte atent în jur. Ben aştepta două sau chiar trei minute, de fiecare dată mai mult, ca să-i dea câinelui timp să se concentreze. Apoi îi dădea calm comanda „găseşte-o pe Clara” şi Max pornea imediat, repezindu-se prin zăpadă. Oriunde s-ar fi ascuns, o găsea întotdeauna. Îi plăcea jocul la fel de mult ca fetei.

S-a lăsat seara şi Ben îşi strângea lucrurile în rucsac, când a simţit prezenţa cuiva în spatele lui. S-a întors repede şi a văzut-o pe Leigh. Avea un zâmbet trist şi ochii îi erau puţin umezi.

— Ai grijă, a spus ea.

L-a cuprins cu braţele şi l-a tras mai aproape. Şi-a lipit obrazul de urechea lui, cu ochii închişi strâns. El era gata să o mângâie pe păr, dar a ales să o bată uşor pe umăr.

— O să ne vedem din nou curând, i-a spus el.

— Nu se poate şi mai curând?

Kinski se îndrepta din nou spre Viena de-a lungul drumurilor înzăpezite. Lui Ben îi plăcea că nu simţea nevoia să vorbească tot timpul. Oamenii din poliţie sau armată, care petreceau o groază de timp unii cu alţii aşteptând ca lucrurile să se întâmple, aveau calitatea de a fi capabili să rămână tăcuţi intervale lungi de timp. Era o atmosferă plăcută. Timp de o oră au vorbit foarte puţin. Ben a suflat fumul de ţigară pe fereastră, cufundat în propriile-i gânduri. A lăsat mica ploscă de whisky neatinsă.

— Care e povestea cu tine şi maica Hildegard? a întrebat el în timp ce treceau graniţa în Austria.

— Am cunoscut-o cu mult înainte să devină călugăriţă, a spus Kinski. E curios cum de nu te gândeşti niciodată că maicile au fost cândva femei. Pe vremea aceea nu o chema Hildegard, ci Ilse Knecht. Era o scriitoare din Berlinul de Est.

— Cum a reuşit un poliţist să întâlnească un scriitor?

— Ştii, prietenul unui prieten al unui prieten. Am întâlnit-o la o petrecere şi mi-am zis că e OK. Inteligentă, incisivă. Îmi plăceau femeile de genul ăsta. Dar asta a fost problema ei.

— Cum aşa?

— Era un pic prea deşteaptă, nu prea îşi ţinea gura şi a intrat într-un mare rahat, a spus Kinski. A scris chestii creştine pentru buletine informative şi reviste. Autorităţile comuniste nu au plăcut-o. Apoi a scris un roman. Au decretat că era subversiv şi au pus-o sub urmărire o vreme, apoi au descoperit că se întâlnea cu nişte indivizi care figurau în dosarele lor. Nume care aveau un cerc roşu în jurul lor. Disidenţi, activişti, oameni ai marginii. Asta n-a ajutat la nimic. Berlinul de Est era un adevărat balamuc.

— Nu l-am prins, a spus Ben, m-am înrolat după ce a căzut Zidul.

Kinski a dat din cap.

— Norocul tău. Nu era prea frumos. Oricum, asta le-a furnizat scuza de care aveau nevoie ca să o facă dispărută. Am aflat printr-un contact că veneau după ea. Nu consideram că era drept să o facă să dispară ca prin minune prin cine ştie ce nenorocit de lagăr din Manciuria, doar pentru ce scrisese.

— Aşa că ai ajutat-o.

— Cunoşteam câţiva oameni. Am scos-o din ţară. A venit în Austria, şi s-a pregătit să devină călugăriţă. Apoi, după ce a căzut Zidul, a primit postul de la mănăstire. Mai scrie încă, sub pseudonim. O adevărată veterană.

— I-ai salvat viaţa.

Kinski a făcut semn cu mâna, încercând parcă să nege.

— Ei bine, ştii, eu n-am făcut decât să trag câteva sfori. A fost greu, totuşi. Nu ştii niciodată în cine să ai încredere.

— Cunosc sentimentul. În cine ai încredere acum?

— Din poliţie? Kinski se gândise la asta de multe ori. În trei băieţi, cu siguranţă. Băieţii mei. De alţii nu sunt atât de sigur.

— Dar superiorii?

— Îl ştiu pe şeful meu de aproape opt ani. Nu cred că e amestecat în treaba asta. Cineva a ajuns la el, sau dacă nu, atunci doar i-au grăbit pensionarea şi el a acceptat oferta. Este posibil. Era obosit.

Continuau să meargă şi ceva timp au rămas tăcuţi.

— O să-mi trebuiască nişte chestii noi, a spus Ben.

— Ce chestii?

— Muniţie pentru Para-ul meu, a spus Ben. 45 automatic. Cu înveliş de cupru şi în condiţie bună. Cel puţin două sute, dar nu rămăşiţe nefolosite de armată. Ceva de calitate, o marcă bună ca Federal sau Remington. Poţi să aranjezi asta?

— O să văd ce pot face, a răspuns Kinski.

— Sau un alt pistol, a spus Ben. Nimic fantezist, nu calibre neobişnuite, nu revolvere. Nimic mai mic de 9 milimetri, nimic mai mare de 45.

— Cunosc un tip.

O vreme au continuat să meargă în tăcere, apoi Kinski a întrebat:

— Şi care e povestea între tine şi Leigh?

Ben a ezitat.

— Nu e nicio poveste.

— Ba văd că este.

Ben a ridicat din umeri.

— Ne ştim de ceva vreme. Am fost apropiaţi cândva,

atâta tot, a spus el repede şi a tăcut.

— OK, nu insist, a zis Kinski. Nu e treaba mea. Voiam doar să spun că...

— Ce?

— ...că dacă e ceva între tine şi Leigh, nu mai pierde vremea.

Ben s-a întors să-l privească. Figura poliţistului era dură în timp ce conducea.

— Nu pierde vremea, la naiba, Ben, a spus din nou Kinski. Nu da cu piciorul la ceva de genul acesta. Scoate ce-i mai bun din asta.

A rămas tăcut un minut. Mâinile îi erau prinse de volan în întuneric.

— Mi-am pierdut soţia, a adăugat el cu jumătate de gură.

39

Amstetten, Austria
În dimineaţa următoare

O ploaie rece lovea puternic pavajul, când Ben a găsit locul. Era o casă simplă cu terasă pe o stradă şerpuitoare, la zece minute de mers pe jos de la gara din Amstetten.

A bătut la uşă şi înăuntru s-au auzit câini lătrând. A mai aşteptat puţin şi a bătut din nou. A auzit pe cineva venind. O siluetă a apărut în spatele geamului ondulat al uşii interioare, apoi aceasta s-a deschis şi un bărbat a păşit în tindă. A deschis şi uşa exterioară şi a rămas în picioare la intrare. Era un tip greoi, cu ochi spălăciţi, obraji durdulii şi păr cărunt ciufulit. Un iz de mâncare ieftină şi câine plouat s-a făcut simţit din holul de la intrare.

— Herr Meyer?

— *Ja?* Cine sunteţi?

Meyer s-a uitat la Ben suspicios.

Ben i-a arătat legitimaţia de poliţie pe care o furase din buzunarul lui Kinski.

A acoperit cu degetul mare cea mai mare parte din ea şi a ridicat-o repede, atât doar ca să se vadă cuvântul POLIZEI, apoi a tras-o înapoi şi a încercaţ să pară cât mai oficial.

— Detectiv Gunter Fischbaum.

Meyer a încuviinţat uşor din cap, apoi ochii i s-au îngustat puţin.

— Nu sunteţi austriac.

— Am trăit în străinătate, a spus Ben.

— Despre ce este vorba?

— Fiul dumneavoastră, Friedrich.

— Fred e mort, a spus Meyer cu o voce posacă.

— Ştiu, a răspuns Ben. Îmi pare rău. Am câteva întrebări.

— Fred e mort de aproape un an. S-a sinucis. Ce altceva mai vreţi să ştiţi?

— Nu va dura mult. Pot intra?

Meyer nu a spus nimic. O uşă s-a deschis pe coridor şi o femeie uscăţivă a apărut în spatele bărbatului. Părea îngrijorată.

— *Was ist los?*

— *Polizei,* i-a răspuns Meyer peste umăr.

— Pot intra? a repetat Ben întrebarea.

— Asta e o cercetare penală? a întrebat Meyer. A făcut ceva rău fiul meu?

— Nu, n-a făcut, a răspuns Ben.

— Atunci nu trebuie să te las să intri.

— Nu, nu trebuie, dar aş aprecia dacă m-aţi lăsa.

— Nu mai vrem întrebări! a ţipat femeia la el. Nu crezi că am suferit destul?

— Pleacă! a spus Meyer calm. Nu vrem să mai discutăm despre Fred. Fiul nostru e mort. Lasă-ne în pace.

— Înţeleg, a dat Ben din cap. Îmi pare rău că v-am deranjat, şi s-a întors să plece.

Ploaia cădea cu putere şi a simţit-o scurgându-i-se rece pe pielea capului.

Biletele. Două bilete la operă. Unul pentru Fred. Pentru

cine era al doilea? Oliver? Nu, n-avea sens. De ce i-ar fi dat Oliver ambele bilete? L-ar fi ţinut pe-al său şi i-ar fi dat doar unul lui Fred. Doi bărbaţi care să meargă la operă împreună, nu era, oricum, stilul lui Oliver. El nu ar fi ieşit nicăieri fără o fată, de obicei una drăguţă. Poate că nu era nici stilul lui Fred. Deci, pentru cine era celălalt bilet?

Ben s-a oprit pe ultima treaptă. S-a întors spre uşă. Meyer o închisese pe jumătate privindu-l precaut.

— O singură întrebare, totuşi, a spus Ben. O singură întrebare şi vă las în pace. Puteţi face asta?

Meyer a deschis uşa un centimetru.

— Ce este?

— Fred avea o prietenă, nu?

— Ce-i cu ea? a întrebat Meyer. E în încurcătură?

Ben s-a gândit o secundă şi a răspuns:

— Ar putea fi, doar dacă nu o pot ajuta cumva.

Era ultima lui încercare. Dacă Meyer închidea uşa acum, nu mai avea unde să se ducă. Asta îl îngrijora.

Meyer s-a uitat îndelung la el. A fost o tăcere apăsătoare. Ben a aşteptat, ploaia rece prelingându-i-se pe gât.

— Nu am mai avut veşti de la ea în ultimul timp, a spus Meyer.

— Unde o pot găsi?

A luat un taxi până acolo. A împins uşa şi a intrat. În internet-café era linişte şi era aproape gol. Exista o tejghea lungă de inox, cu un sertar şi un espressor. Nişte prăjituri şi gogoşi erau aşezate în linie în spatele vitrinei. Locul era simplu şi curat. Erau câteva postere cu imagini din filme înrămate pe pereţi: *Ocean's 13, The Bourne Ultimatum, Pan's Labyrinth, Proscrisul.* Ben a zâmbit la ultimul. În spatele încăperii, câţiva adolescenţi râdeau despre ceva ce tocmai tastau pe un calculator.

O muzică se auzea încet în fundal: clasică modernă, minimalistă.

Tânăra din spatele tejghelei era cocoţată pe un scaun şi citea o carte. Când Ben s-a apropiat, ea a lăsat volumul jos şi a ridicat privirea către el. Avea în jur de douăzeci – douăzeci şi unu de ani, durdulie şi plăcută privirii. Părul ei castaniu era

legat cu grijă sub o şapcă albă, mică. A zâmbit şi i-a vorbit într-o germană foarte rapidă.

Ben nu şi-a mai arătat legitimaţia de poliţie de data asta.

— O caut pe Christa Flaig, a spus el.

Tânăra femeie şi-a ridicat sprâncenele.

— Eu sunt. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt un prieten al lui Oliver Llewellyn, a spus Ben şi i-a urmărit privirea.

A tresărit puţin şi apoi s-a uitat în jos, năpădită de amintiri dureroase.

Lui Ben i-a părut rău că-i retrezise toate lucrurile acelea în minte.

— Asta are ceva de-a face cu Fred?

El a dat din cap.

— Mi-e teamă că da. Putem vorbi?

— Sigur. Dar nu ştiu despre ce vreţi să vorbim.

— Aş putea primi o cafea?

Ea a dat aprobator din cap şi i-a servit un espresso, turnând şi pentru ea unul.

— Deci despre ce este vorba? a spus ea. Cum vă numiţi?

— Ben.

— Ce vrei să ştii, Ben?

— Erau Fred şi Oliver prieteni?

— Ţi se pare ciudat, nu-i aşa?

El şi-a ridicat privirea din ceaşca de cafea. Avea o minte ascuţită. S-a hotărât repede că putea avea încredere în ea.

— Da.

Ea a oftat, un oftat de uşurare, combinată cu tristeţe şi furie. Figura ei era tensionată.

— Aşa cred şi eu, a spus ea încet. Credeam că sunt singura.

— Nu eşti singura, a spus el, dar nu-ţi pot spune tot. Poate că într-o zi voi putea s-o fac. Până atunci am doar nevoie de ajutorul tău. Zece minute şi n-o să te mai deranjez.

Ea a aprobat.

— OK, îţi voi spune. Nu erau chiar prieteni. S-au întâlnit doar de câteva ori.

— Prima oară a fost la petrecere?

— Da, aşa este. La o petrecere studenţească. Eu n-am fost acolo. Fred mi-a spus că s-a întâlnit cu un tip englez foarte amuzant, care era pianist. Fred era şi el tot pianist.

— Ştiu, a spus Ben.

— Muzicienii vorbesc mereu unii cu alţii, a continuat ea. Fred iubea muzica. Era limba lui şi mi-a spus că şi Oliver o iubea.

— Aşa era.

— Au discutat ore în şir şi s-au înţeles de minune.

— Tu şi cu Fred nu aţi locuit împreună, nu?

Ea a scuturat din cap.

— Nu, eu muncesc aici toată ziua, sunt managerul acestui local. Fred avea o cameră închiriată ieftin în Viena. Făceam economii ca să ne căsătorim după ce absolvea şcoala de muzică.

— Îmi pare rău că-ţi răscolesc astfel de amintiri.

Ea şi-a suflat nasul şi şi-a şters o lacrimă.

— Nu, e în regulă. Dacă ceva s-a întâmplat, oamenii trebuie să afle. Şi eu trebuie să aflu.

— Îmi poţi spune ceva despre biletele de operă? a întrebat Ben. Fred avea două bilete pentru *Macbeth.* Erau pentru tine şi pentru el, nu?

— Da, pentru noi erau. Era atât de entuziasmat de spectacol. Nu şi-ar fi permis să cumpere acele bilete. Nu mai putea aştepta. Îl iubea pe Verdi. Christa a privit undeva în gol. Figura ei s-a întunecat. Ca şi cum ar fi avut motiv să se sinucidă, a continuat ea. Asta-i o porcărie. Mereu am spus că e o mare porcărie, dar nimeni nu m-a ascultat. Oamenii au crezut că sunt doar o fată isterică cu probleme, care nu putea accepta ideea că iubitul ei şi-a luat singur viaţa. Mi-au spus să mă duc la psihiatru, iar părinţii lui Fred au acceptat pur şi simplu că el s-a sinucis. Mă întreb cum *au putut.*

— Oamenii au tendinţa de a alege calea cu cele mai puţine obstacole, a spus Ben. E mai uşor să crezi că cineva s-a sinucis decât să începi să cauţi un criminal.

— Tu cauţi criminalul?

— Da, îl caut.

— Şi ce-o să faci dacă o să-i găseşti pe cei responsabili

de asta?

El nu a răspuns.

— Oliver i-a dat biletele lui Fred?

Christa a încuviinţat.

— Povesteşte-mi, a spus Ben.

— Nu ştiu toate detaliile, a răspuns ea. Fred obişnuia să cânte la pian pe ici pe colo ca să facă un ban în plus. De cele mai multe ori la baruri şi restaurante, oriunde exista un pian. Dădea şi recitaluri clasice şi avea un mic circuit. Era un pianist foarte bun şi avea o bună reputaţie. Într-o zi a dat peste această reprezentaţie foarte importantă la o petrecere privată, undeva într-o vilă imensă din afara oraşului. Era o treabă cu adevărat prestigioasă şi aristocratică. Oricum, seara în care l-a întâlnit pe Oliver a fost cu o săptămână înainte de petrecere. I-a povestit despre ea, dar Oliver nu a zis mare lucru pe moment, doar bravo, felicitări, baftă, toate lucrurile pe care şi le spun muzicienii dacă nu se invidiază reciproc. Ea a făcut o pauză. Dar mai târziu în noaptea aceea, la câteva ore după ce petrecerea se terminase, Fred a primit un telefon. Era Oliver care i-a spus că s-a gândit la ce-i spusese el. Găsise ceva. Deodată era foarte entuziasmat de recitalul de la vila cea mare.

Ben a ascultat cu atenţie.

Christa a continuat.

— Voia să ştie tot despre petrecere şi voia să vină cu el. Îşi dorea cu disperare să poată intra acolo.

— De ce?

— Nu ştiu, dar Fred i-a spus că nu putea să-i facă rost de o invitaţie. Era foarte exclusivist. Politicieni, oameni de genul ăsta. Persoane sus-puse de maximă importanţă. Foarte multă pază.

— Nu înţeleg de ce Oliver era atât de dornic să-i întâlnească pe toţi acei oameni, a spus Ben. Nu erau genul lui.

— Din ce a spus Fred, nu petrecerea îl interesa, ci casa în sine. A pus o mulţime de întrebări despre ea.

— De ce era atât de interesat de casă?

— Nu ştiu, a răspuns ea. Dar vorbeau tot timpul despre cercetările sale.

— Nu a spus mai mult?

— Dacă a făcut-o, Fred nu mi-a zis nimic.

— Nu contează, a răspuns Ben. Continuă.

— Când Oliver a sunat în seara aia târziu, i-a făcut lui Fred o ofertă ciudată. I-a spus că putea să-i facă rost de două locuri la lojă la premiera cu *Macbeth,* în care avea să cânte sora lui, la Opera de Stat din Viena. Ultimele locuri la lojă, ultimele bilete. Valorau o avere. Dar exista o condiţie.

Ben şi-a dat seama despre ce era vorba.

— Ca Fred să accepte să schimbe locul cu el? Oliver voia să intre acolo dându-se drept pianistul invitat să susţină un recital?

Ea a dat din cap.

— Şi Fred a fost de acord cu propunerea?

— Nu prea voia cu adevărat să renunţe şi toată ideea i se părea nebunească. Dar Oliver era extrem de serios şi biletele la operă erau prea tentante. Oliver i-a spus că-i va da şi onorariul pentru petrecere. Fred ştia că Oliver era un pianist bun, că va face o treabă bună şi că nu-i va ştirbi reputaţia. Aşa că a acceptat.

— Şi Oliver a susţinut recitalul?

— Tu să-mi spui. Conform ziarelor, se afla în altă parte. Nu au spus că a fost la petrecere şi s-a îmbătat cu nu ştiu ce femeie şi apoi s-a înecat în lac?

— Deci noaptea cu recitalul a fost cea în care şi Oliver şi Fred au murit, a spus Ben.

Christa a oftat adânc.

— Da, aşa a fost.

— Unde urma să fie susţinut recitalul?

— Nu ştiu unde se află vila, a spus ea, ci doar că nu e prea departe de Viena. E un loc foarte scump şi extravagant, un adevărat palat. E proprietatea unui aristocrat dintr-o veche familie vieneză, cu avere moştenită de secole.

— Ştii cine este acest aristocrat?

Ea a făcut semn din cap că da.

— Von Adler. Contele von Adler.

40

Slovenia
În aceeaşi zi

Clara a scris cu grijă răspunsul corect la întrebarea zece şi a închis carneţelul de exerciţii în manualul de matematică. Maica Hildegard nu avea calculator, dar asta nu avea nicio importanţă. Clara se descurca destul de bine la aritmetică. Fetiţa a lăsat cartea pe masă, s-a dat jos de pe scaunul făcut dintr-o bucată şi a ieşit să piardă vremea prin biroul călugăriţei, căutând altceva mai amuzant de făcut. S-a uitat pe rafturi la cotoarele volumelor legate în piele aşezate ordonat. Cele mai multe din cărţile maicii Hildegard erau religioase, iar Clara nu era prea atrasă de ele. În dulap erau şi două puzzle-uri vechi şi tocite, dar Clara le rezolvase. Puzzle-urile erau pentru copii, şi Clara nu se mai considera un copil. Şi pe deasupra, mai lipsea şi ochiul stâng al papei din imagine.

S-a uitat pe fereastră ceva timp, admirând munţii din depărtare. Era încântător aici. Nu putea spune că nu era o vacanţă drăguţă, deşi tot nu înţelegea de ce tatăl ei nu putea să stea cu ea mai mult timp. Călugăriţele erau bune cu ea şi Leigh era foarte drăguţă de asemenea, dar îi era dor de prietenii ei, de şcoală, şi cel mai mult de bona ei, de Helga. Helga îi era ca o soră mai mare. Se întreba dacă tatăl ei o va lua de soţie vreodată şi astfel să aibă din nou o familie adevărată.

Pe biroul stareţei se afla un telefon vechi, singurul din mănăstire. Era diferit de toate telefoanele pe care le văzuse şi o fascina. Era greu şi negru, cu un receptor de o formă ciudată, care era agăţat în furcă şi din care ieşea un cablu răsucit. Însă lucrul cel mai ciudat era discul din mijloc, cu găuri mici în el. Ştia din filmele vechi pe care le vizionase împreună cu tatăl ei că trebuia să-ţi bagi degetele în găuri şi să formezi numărul. Degetele ei intrau în găuri fără probleme. Se întreba dacă degetele mari şi groase ale tatălui ei ar fi încăput.

I se părea ciudat să-şi imagineze că oamenii folosiseră

un asemenea lucru tot timpul. S-a amuzat formând l-2-3-4-5 urmărind cum se mişcă discul.

Apoi i-a venit o idee. S-a gândit brusc că ar vrea să vorbească cu Helga, să-i povestească despre noua ei prietenă Leigh, faimoasa cântăreaţă care era pe CD-uri şi la televizor. A privit în jur. Le putea auzi pe călugăriţe psalmodiindu-şi rugăciunile în capelă. Doar un scurt telefon, nimeni nu s-ar supăra.

A ridicat receptorul greoi, şi-a amintit codul pentru Austria şi a format numărul. Faţa i s-a luminat la auzul vocii prietenei ei.

— Helga, eu sunt, a spus ea.

Leigh a băut o cafea privind la focul care ardea. Era atâta linişte acolo. Ben plecase de mai puţin de optsprezece ore. Abia dacă vorbiseră când se despărţiseră şi în minte îi reveneau tot felul de imagini. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună. Ştia că se mintea pe sine când încerca să se convingă că nu-l mai iubea. În ultimele zile începuse să se întrebe dacă într-adevăr încetase vreodată să-l iubească. Fusese egoistă cu el şi ăsta era cel mai mare regret pe care-l avea. Ea începuse să-l sărute şi apoi tot ea îl îndepărtase. Nu era cinstit să se joace cu sentimentele lui.

A auzit uşa căsuţei deschizându-se şi Clara şi-a făcut apariţia.

— Pot să-ţi ţin companie?

A intrat şi, s-a aşezat pe un scaun şi a început apoi să dea din picioare.

— Ce ai făcut azi, Clara?

— Mm, diverse lucruri. Maica Hildegard mi-a dat nişte exerciţii la matematică. Clara a decis să nu menţioneze convorbirea telefonică de cincisprezece minute cu Helga. Apoi am ajutat-o pe măicuţa Agnes să dea de mâncare la purceluşi şi să strângă ouăle din cuibar. Vreau şi eu unul.

— Vrei un ou?

— Nu, un purceluş. Dar nu cred că purceluşii sunt acceptaţi la Viena.

— Nu rămân la fel de mici şi de drăgălaşi multă vreme, să ştii. Cât ai clipi o să ai în casă un ditamai porcul care

miroase urât.

Clara a râs.

— Am deja unul, a spus ea, tatăl meu.

— Nu e frumos să spui un asemenea lucru, Clara.

Dar Leigh nu s-a putut abţine să nu izbucnească în râs.

— Leigh?

— Mmm?

— Pot să mă uit la medalionul tău?

— Da, sigur că poţi.

Leigh a dus mâna la spate şi şi-a desfăcut lanţul subţire de la gât. Medalionul strălucitor în formă de stridie i-a alunecat printre degete şi i l-a dat copilei.

— E frumos.

Clara l-a întors pe partea cealaltă, admirând iniţialele lui Leigh gravate delicat. A văzut o mică încuietoare pe o parte şi a apăsat pe ea, iar cele două jumătăţi ale stridiei s-au deschis. Portretele miniaturale a trei persoane erau aşezate faţă în faţă.

— Cine sunt ei? a întrebat.

Leigh s-a aplecat şi a arătat cu degetul.

— Ei doi, de pe partea asta, sunt părinţii mei, a spus ea.

— Mama ta e frumoasă, a decretat Clara, apoi a studiat cea de-a doua fotografie. Bărbatul ăsta seamănă cu tine.

— E fratele meu, Oliver, a confirmat ea dând din cap.

— Unde locuiesc?

— În rai, a răspuns Leigh după o pauză.

Clara a înţeles.

— Toţi?

— Da, toţi. Sunt ultima rămasă din toată familia.

— Şi mama mea e sus în cer. Crezi că îi cunoaşte pe fratele, pe mama ta şi pe tatăl tău?

Leigh a zâmbit trist la noţiunea de moarte a unui copil.

— Sunt sigură că se cunosc cu toţii foarte bine.

— Ce crezi că fac oamenii în rai?

— Presupun că se joacă şi se amuză.

— Nu e chiar atât de rău. Şi mie îmi place să mă joc.

— Vrei să te joci acum?

Clara a dat din cap entuziasmată.

— Hai să mergem afară şi să ne jucăm jocul pe care ni l-

a arătat Ben, mie şi lui Max.

Leigh a fost încântată de scuza pe care o avea acum de a lăsa baltă curăţenia şi a ieşi din casă. A luat în fugă o pereche de ghete şi o vestă matlasată şi au ieşit în zăpadă. Cerul era senin şi soarele strălucea peste munţi. Au mers prin curte către clădirile principale ale mănăstirii. Max iubea zăpada şi sărea de colo-colo prin ea, aruncând de fiecare dată un nor alb în aer. Dinspre mica capelă de piatră, Leigh putea auzi cum călugăriţele cântau în cor. Cunoştea bucata pe care o interpretau. Era unul din psalmii corali ai lui Palestrina.

— Tu te ascunzi prima, a spus Clara. Să vedem dacă Max mai ţine minte jocul.

Leigh a alergat după colţul unei magazii de lemn şi s-a ghemuit în spatele unui arbust ornamental. A auzit-o pe Clara terminând de numărat până la zece şi spunând: „Max, fugi şi găseşte-o pe Leigh! Găseşte-o pe Leigh!” Câinele s-a executat instantaneu şi venit în salturi către ea. A lins-o pe faţă şi ea l-a mângâiat uşor cu mâna pe capul lui mare.

Peste sunetul plăcut şi armonios al cântecului măicuţelor s-a auzit o bătaie regulată de elice de elicopter. Leigh s-a uitat în sus, ducându-şi mâna la ochi pentru a se feri de lumina soarelui. Erau două elicoptere, mult deasupra mănăstirii. Păreau să se mişte uşor, plutind în aer.

— Cineva a dat de necazuri prin munţi, a spus ea, dar elicopterele s-au apropiat din ce în ce mai mult şi zgomotul elicelor a umplut aerul. Şi-a dat seama că nu păreau a fi aparate de zbor ale echipelor de salvamontişti. Erau negre şi fără însemne. Ce voiau?

Clara i-a urmărit privirea un moment, apoi a ridicat din umeri.

— Oricum, acum e rândul meu să mă ascund. Tu îl ţii pe Maxy de zgardă şi numeri până la douăzeci.

Fata a fugit. Leigh încă mai privea cele două elicoptere în timp ce număra. *Opt, nouă, zece, unsprezece...* Coborau descriind cercuri largi şi acoperind cu totul corul călugăriţelor.

Veneau înspăimântător de aproape.

Leigh s-a cutremurat. Nu-i plăcea. *Paisprezece, cincisprezece, şaisprezece...*

De-ajuns! S-a oprit din numărat şi a strigat:

— Clara! Vino înapoi!

Fetiţa nu a auzit şi a continuat să alerge. Câinele trăgea puternic în strânsoarea lui Leigh, dorind să fie lăsat liber. Elicopterele erau acum la numai câţiva metri deasupra solului şi zgomotul era asurzitor. Au dispărut în spatele acoperişurilor mănăstirii. Aterizau.

Ceva nu era în ordine. Absolut deloc. Leigh a dat drumul zgărzii lui Max şi câinele a sărit repede prin zăpadă către locul unde Clara tocmai dispăruse după colţul unei clădiri.

Clara a continuat să alerge, numărând în tot acest timp. În orice clipă Max urma să vină în goană după ea. S-a uitat peste umăr să vadă dacă era acolo.

A icnit lovindu-se de ceva tare şi a căzut pe spate în zăpadă.

Un bărbat înalt pe care nu-l mai văzuse până atunci se uita în jos către ea. Avea o privire rece şi nu zâmbea deloc.

41

Viena

Pe cer pluteau nori negri şi bătea un vânt rece. Ben a cumpărat *Die Presse*[1] de la un stand de ziare. Era aproape de miezul zilei, dar încă nu-i era foame. Stătea rezemat de un zid citind ziarul, la colţul dintre Bankgasse şi Lowelstrasse, opus faţadei impozante a Burgtheater, când a zărit maşina lui Kinski ieşind din trafic. Poliţistul abia dacă a încetinit. Ben a urcat aproape din fugă şi automobilul şi-a continuat drumul.

— S-ar putea să vrei asta înapoi, a spus Ben aruncând legitimaţia de poliţie pe genunchii lui Kinski.

— Nemernicule... Am căutat-o peste tot.

— Ai adus marfa? a întrebat Ben.

Kinski a dat din cap.

— Pe bancheta din spate. E o geantă mică albastră.

Ben s-a întors să o ia. A văzut un Audi Quattro negru prin geamul din spate, la trei maşini distanţă.

[1] Cotidian austriac editat la Viena (n. tr.).

— Cineva ne urmăreşte, a spus el.

— Eşti bun. E OK. Sunt băieţii mei.

— Cât de mult ştiu?

— Nu mai mult decât e nevoie, a răspuns Kinski.

Ben a dat din cap. A luat micul sac de pe scaunul din spate, s-a întors şi l-a desfăcut pe genunchi. Erau cinci cutii dreptunghiulare identice, de cincisprezece centimetri lungime şi zece lăţime. Pe faţă era scris cu litere îngroşate marca **FEDERAL**, iar pe lateral era imprimat: **.45 ACP 230 Gr. FMJ CENTERFIRE PISTOL CARTRIDGES**. A deschis una dintre cutii. Înăuntru se afla o mică tavă roşie de plastic cu cincizeci de găuri rotunde de un centimetru douăzeci, în zece rânduri de câte cinci, cu câte un cartuş strălucitor în fiecare. Erau cincizeci de gloanţe în fiecare cutie, în total două sute cincizeci de gloanţe. Era mulţumit.

— Nu li se poate da de urmă?

— Ei hai, ce crezi că sunt eu? a spus Kinski.

— Să-mi spui cât îţi datorez.

— Nimic. Nu vreau nimic de la tine. A meritat banii călătoria cu trenul?

Ben s-a întins după rucsacul lui şi a scos Para-Ordnance-ul. I-a scos magazia, l-a blocat şi l-a aşezat pe genunchi.

— Cu siguranţă.

— Ai aflat ceva? a întrebat Kinski.

— Ştiu tot, a spus Ben şi i-a povestit pe scurt tot ce-i spusese Christa.

Kinski a ascultat cu atenţie. Trăsăturile lui aspre erau încreţite de concentrare în timp ce conducea jeepul prin traficul vienez agresiv.

— De ce era Oliver atât de interesat să intre în vilă?

— Ajung şi acolo, a spus Ben. Christa lucrează la un internet-café. După ce am vorbit cu ea, am intrat on-line şi am făcut unele cercetări. Am căutat toate referinţele. Totul se confirmă. Îţi aminteşti că te-am întrebat despre Adler?

Kinski a confirmat dând din cap.

— Adler este cheia, a spus Ben. Nu era un cod, ci un nume. Von Adler. *Contele* von Adler.

— Am auzit de numele ăsta.

— Dar de numele Kroll?

Kinski a scuturat din cap.

— E din aceeaşi familie, a spus Ben. Uite ce am aflat: Viktor Kroll a fost şeful poliţiei secrete austriece din 1788 până în 1796. Împăratul Josef al II-lea i-a dat pământuri şi i-a conferit titluri pentru serviciile aduse imperiului. A devenit contele von Adler şi i s-a dat o reşedinţă somptuoasă şi o moşie lângă Viena.

— E aceeaşi casă?

— Aceeaşi. A rămas în proprietatea familiei de atunci. Actualul conte von Adler este stră-stră-strănepotul. Asta-i doar ce ne spun datele istorice, numai că titlurile şi casa nu au fost singurele lucruri pe care le-a primit.

— Nu înţeleg.

— Asta-i partea pe care cărţile de istorie nu o menţionează, a spus Ben, pentru că scrisoarea pe care a descoperit-o Richard Llewellyn nu a devenit niciodată un document istoric. Von Adler era Vulturul pomenit în misivă. Ştim de la Arno că el era şi Marele Maestru al Ordinului lui Ra. Printre serviciile aduse imperiului se număra şi munca murdară a ordinului care presupunea eliminarea masonilor. Moşia a fost folosită ca bază de operaţiuni.

— Şi?

— Şi sunt încă acolo, Markus. Oliver i-a găsit.

Kinski a rumegat puţin ideea.

— Oliver ştia?

— Era la jumătatea drumului către adevăr, a spus Ben. Ştia despre legătura istorică cu cercetările lui despre Mozart. Cine ştie ce s-a gândit că va afla în casa aia? Probabil că a crezut că va deschide un capitol ascuns al istoriei. Nu avea nicio idee în ce se băga. A asistat la execuţie din pură întâmplare.

— Aşa se explică de ce Meyer a murit în aceeaşi noapte, a spus Kinski.

Ben a aprobat.

— El era pianistul angajat pentru seara aia, aşa că numele lui era pe listă. Imediat ce Oliver a plecat de acolo, ei deja căutau adresa camerei închiriate a lui Meyer şi au ajuns la el în câteva minute, însă şi-au dat scama imediat că nu era

aceeaşi persoană. Cu un pistol pus la tâmplă, Meyer le-a dezvăluit probabil destul de repede numele lui Oliver. Mai mult ca sigur că i-au spus că îi vor cruţa viaţa dacă va mărturisi.

Kinski s-a încruntat.

— Iar nenorociţii l-au omorât oricum, doar ca să se asigure că nu va vorbi. Apoi au plecat după Oliver.

— Ba au fost chiar mai rapizi decât atât, a spus Ben. Nu duc lipsă de oameni şi probabil că o echipă era deja pe urmele lui Oliver pe când Meyer poate că încă mai respira.

Kinski părea nedumerit.

— Stai. Cum au...

— Cum au ştiut unde să-l găsească? Calculatoarele poliţiei. Au oameni acolo unde trebuie, nu-i aşa? Oliver era un vizitator străin şi avusese nevoie de paşaport la hotel. Nu se putea să fi fost mai mulţi Oliver Llewellyn în zonă şi l-au luat ca din oală.

Kinski a mormăit ceva înciudat.

— A avut timp doar cât să încarce filmul pe CD şi să-l trimită la poştă singurei persoane în care avea încredere, a spus Ben. Apoi l-au prins şi l-au dus la lac. Probabil că l-au pus să meargă pe gheaţă şi apoi l-au lăsat să cadă în apă, spărgând gheaţa din jurul lui cu gloanţe de 9 milimetri. N-a avut nicio şansă.

Ben a luat un glonţ .45 Federal gros şi lucitor dintr-una din cutiile de cartuşe şi l-a apăsat cu degetul mare în magazia pistolului.

— Şi acum ce facem? a întrebat Kinski.

Ben a încărcat şi al doilea glonţ în magazie, apăsând cu hotărâre.

— Ştiu unde se află vila, a spus el. O să am grijă de ea. Totul se va sfârşi aici.

— Unde e vila?

— Lasă-mă să mă ocupe eu. Poţi citi despre ea în ziare.

— Ai nevoie de ajutorul meu.

Ben a încărcat al treilea glonţ.

— Nu, a spus el. Nu merge aşa. Nu lucrez în echipă, Markus. O să mă încurci.

— Eşti nebun.

— Am fost şi mai nebun decât atât.

A apăsat pe al patrulea glonţ deasupra primelor trei.

Traficul era aglomerat. Kinski a semnalizat la o intersecţie aglomerată şi a tăiat-o intrând pe Burgring. Privea când drumul, când oglinda, concentrat asupra traficului.

— Te cred, a spus el.

Ben nu a răspuns. A luat un al cincilea glonţ din cutie şi l-a introdus în magazie.

Niciunul dintre ei nu a văzut camionul albastru-închis decât abia atunci când aproape intrase în ei. Era un vehicul de securitate, masiv, blindat şi fără număr. Când Mercedesul lui Kinski a traversat strada, camionul a trecut în viteză pe roşu şi s-a apropiat accelerând. Claxoanele au urlat. Kinski l-a văzut la jumătate de secundă după Ben. A apăsat pe frână o secundă prea târziu.

Camionul a prins Mercedesul din lateral, la optzeci de kilometri la oră şi, l-a tăiat în două.

42

Slovenia

Din locul unde căzuse în zăpadă, Clara putea vedea cele două elicoptere negre stând unul lângă altul pe câmpul aflat de cealaltă parte a clădirilor mănăstirii. Mai mulţi oameni coborau din ele şi înaintau cu paşi mari şi iuţi printre clădiri. Purtau un fel de salopete albe şi cărau nişte chestii mici şi negre. A rămas cu gura căscată.

Acele chestii mici şi negre erau arme precum cea pe care bărbatul care stătea în picioare lângă ea o ţinea aţintită înspre capul ei.

Bărbatul a prins-o de păr şi a ridicat-o în picioare, iar ea a ţipat de durere şi de frică. El i-a astupat gura cu mâna.

O formă mare şi neagră a apărut în mare viteză după colţ. Ochii lui Max erau vigilenţi şi tot corpul i s-a încordat brusc când l-a văzut pe bărbatul care o înşfăcase pe Clara. A mârâit, a pornit către el şi l-a atacat. I-a prins mâna şi l-a tras de lângă fată, trântindu-l la pământ şi scuturându-l ca pe o păpuşă de cârpă. Clara ţipa. Încă doi oameni au apărut de sub

o arcadă. Şi-au îndreptat armele către Max şi au tras. Câinele a urlat de durere şi s-a târât, umplând zăpada de sânge.

Leigh a văzut tot de la distanţă şi a luat-o la goană prin zăpadă spre mănăstire. Siluetele care alergau au sărit peste ziduri şi au intrat în curtea mănăstirii, încercuind clădirile, deschizând uşile cu piciorul şi armându-şi armele. Peste zgomotul elicopterelor s-a auzit un sunet nou. Călugăriţele se opriseră din cântat şi acum ţipetele lor de groază şi panică erau cele care se auzeau venind dinspre ferestrele boltite ale capelei. Acest sunet nou a fost redus la tăcere de ţăcănitul focurilor de armă cu amortizor.

Unul dintre bărbaţi a prins-o pe Clara sub braţ şi a luat-o cu el, îndreptându-se spre elicoptere, neţinând cont de zvârcolirea şi ţipetele ei. Inima lui Leigh bătea cu putere. În timp ce privea, una dintre măicuţe a ieşit alergând din capelă cu faţa schimonosită de groază. A reuşit să ajungă până în mijlocul curţii când a fost secerată de o rafală de armă. S-a prăbuşit cu faţa la pământ şi veşmintele negre cu alb au fost pătate de roşu. Au prins-o de glezne şi i-au târât corpul până la capelă lăsând o urmă groasă de sânge pe zăpadă. Prin uşa deschisă a capelei, Leigh i-a putut vedea pe oamenii aceia aruncând corpurile moarte ale călugăriţelor într-o grămadă sângeroasă şi diformă în faţa altarului.

Ar fi făcut orice ca să o ajute pe Clara, dar nu putea decât să alerge în partea opusă. A pornit în fugă spre casa de ţară. Nimeni nu o văzuse. A trântit uşa de perete şi a năvălit înăuntru. Tremura cu violenţă din tot trupul.

Puşca de pe suportul de lemn. S-a uitat la ea pentru o secundă, apoi a luat-o. Mâinile îi tremurau în timp ce cotrobăia prin sertar după nişte cartuşe. A luat un pumn şi le-a vârât în buzunarul de la vestă, a desfăcut arma aşa cum îi arătase Ben şi a introdus un cartuş pe fiecare ţeavă.

A dat buzna pe uşă afară.

Fugi cât te ţin picioarele, Leigh.

A trecut în viteză prin pasajul care ducea către fermă. A scăpat un ţipăt când un bărbat i-a ieşit în faţă îndreptând un pistol către capul ei.

Avea o faţă dură şi ochii lui au privit serios către cele două ţevi ale puştii ei.

— Aruncă arma, a avertizat-o el, ridicând-o pe a lui.

Leigh nu a avut timp să gândească. Şi-a prins degetele în jurul celor două trăgace şi a descărcat ambele ţevi chiar în faţa tipului. Puşca a avut un recul puternic, făcând-o să se dezechilibreze.

Impactul pe care l-a avut arma de la o distanţă atât de mică a fost devastator. Trăsăturile tipului s-au dezintegrat şi peretele din spatele lui s-a umplut de sânge. Ea a simţit gustul lui sărat pe buze. A scuipat şi a fugit din nou, sărind peste cadavrul tipului şi ieşind din mănăstire. Împleticindu-se prin zăpadă, şi-a încărcat puşca în mare grabă aşa cum îi arătase Ben.

Un alt om a văzut-o şi a pornit după ea. Ea a ajuns la zidul de jos care împrejmuia mănăstirea şi a sărit peste el, încercând să ajungă la adăpostul copacilor.

El primise ordine să nu o omoare decât dacă va fi necesar. A tras un foc de avertizare în zăpada de la picioarele ei. Trecând de omul de zăpadă pe care-l făcuse cu Ben în ziua precedentă, ea s-a întors şi a descărcat una din ţevile puştii. Sunetul ei a umplut valea.

El a simţit muşcătura alicelor în coapsă, şi-a pus mâna pe ea şi a văzut sânge pe degete. S-a enervat, şi-a ridicat arma cu intenţia ca de data asta să o doboare. La dracu’ cu ordinele. Văzuse ce-i făcuse târfa lui Hans.

Ea a alergat în zigzag în raza lui de tragere, simulând că o ia ba spre stânga, ba spre dreapta, pentru a-l deruta. El a apăsat pe trăgaci. Împuşcătura a spulberat zăpada şi a scobit scoarţa unui copac din stânga ei. Magazia puştii lui era goală. Şi-a aruncat arma pe umăr şi a scos cuţitul de luptă din teaca de la centură.

Crengile copacilor i-au zgâriat îmbrăcămintea şi au lovit-o peste faţă, prin pădurea deasă. Puşca era lungă şi a prins una din crengi, rupându-i priza. S-a întors după ea, dar l-a văzut apropiindu-se. A gâfâit, neştiind ce să facă. Unde putea să fugă? Povârnişul abrupt care ducea către râu era ceva mai înainte. Intrase singură în capcană.

Bărbatul a văzut puşca scăpată şi a ridicat-o. Mai era un cocoş tras. O ţeavă fusese descărcată, dar cealaltă era pregătită. A zâmbit. Ea era la mai puţin de douăzeci de metri

distanţă şi vesta matlasată colorată destul de ţipător era o ţintă uşoară prin verdele pădurii.

A ţintit şi a tras.

Puşca a reculat în umărul lui cu un bum care a răsunat în ecouri repetate. Arma cu două ţevi s-a smucit în sus odată cu reculul şi prin fumul ei a văzut-o căzând la pământ.

Ea s-a clătinat şi a căzut pe un genunchi. S-a apucat de crengile unui copac tânăr, încercând să stea dreaptă, apoi a căzut cu faţa în jos în desiş şi s-a rostogolit pe povârniş în jos, prăbuşindu-se într-un trosnet de crengi rupte.

Bărbatul a mers calm până la marginea râpei înţesate de copaci. Era mult până jos. Se auzea sunetul râului din vale. A privit în jos la picioarele lui, acolo unde ea căzuse, şi a observat zăpada pătată cu roşu.

Şi-a întins gâtul şi a văzut-o jos, departe. Zăcea aproape de apă, printre trestiile acoperite de zăpadă, cu o mână întinsă în lateral şi părul negru acoperindu-i faţa. Avea sânge pe buze şi pe gâtul gol, până în jos, de-a lungul vestei. Ochii îi erau deschişi şi rămăseseră privind ţintă către cer.

A privit-o timp de zece secunde, cincisprezece, douăzeci. Nu se mişca. Nu respira. Nicio sclipire în ochii ei. A desfăcut un buzunar şi a luat un mic aparat foto digital Samsung. L-a pornit şi a făcut zoom pe trupul întins pe jos, până când a intrat în cadru. A făcut trei fotografii şi apoi şi-a pus camera înapoi în buzunar.

Ceva i-a sclipit precum aurul în colţul ochiului. A întins mâna şi a smuls micul medalion de aur care rămăsese agăţat pe o ramură. L-a ţinut în palmă. Era mânjit de sânge.

Mănăstirea ardea şi ţipetele fuseseră reduse la tăcere. Primul elicopter deja se ridica, cu elicele învârtindu-se prin fumul negru.

S-a răsucit şi a pornit înapoi.

43

Viena

Resturi ale maşinii au fost împrăştiate prin intersecţia aglomerată după ce imensul camion a izbit cu forţă

Mercedesul rupându-l în două. Automobilele din intersecţie au frânat prelung şi s-au ciocnit în lanţ. Partea din spate şi cea din faţă a maşinii lui Kinski s-au răsucit în direcţii opuse. Partea din spate s-a întors şi s-a rostogolit până când a rămas nemişcată cu susul în jos, în timp ce cea din faţă s-a dat peste cap izbindu-se de trotuar într-o jerbă de scântei.

Strada era plină de geamuri sparte şi lichid de răcire. Claxoanele urlau din toate părţile. Se auzeau ţipete şi strigăte dinspre mulţimea de gură-cască ce se strânseseră pe bulevard. Peste tot erau maşini oprite în poziţii ciudate. Intersecţia se transformase brusc dintr-un peisaj de stradă cotidian, într-o mare sălbatică şi haotică de vehicule şi oameni îngroziţi apucând-o care-ncotro. O ploaie rece a început să cadă şi în câteva secunde s-a transformat în grindină.

Ben şi-a scuturat bucăţile de geam securizat spart din păr. Mercedesul era acum doar o grămadă de metal contorsionat şi răsucit, plastic îndoit şi geamuri sparte. În spatele scaunelor din faţă, acolo unde ar fi trebuit să fie restul maşinii, nu se mai afla nimic. Urechile îi ţiuiau din cauza impactului şi era dezorientat. Una dintre cutiile de muniţie era deschisă şi peste tot prin maşină se rostogoleau cartuşe de pistol. A simţit mirosul a ceva care ardea. Uşa de lângă el atârna, desprinsă din balamale.

În stânga sa, Kinski gemea de durere, semiconştient şi cu sânge pe faţă. Ben a auzit ţipetele şi haosul de afară, din stradă. Grindina cădea pe plafonul Mercedesului.

S-a răsucit în scaun ameţit. Camionul de securitate blindat se oprise la vreo cincizeci de metri de maşina distrusă şi acum uşile din spate au fost deschise violent.

Cinci oameni au ţâşnit afară. Purtau veste antiglonţ şi aveau mitraliere de asalt Heckler & Koch. Arme militare, automate, cu magazii de capacitate mare, pline cu muniţie de mare viteză, care ar fi putut trece prin oţel sau cărămidă. Aveau feţele ascunse sub măşti negre de hochei. Au înaintat hotărâţi prin bătaia grindinei, cu mitralierele bine proptite în umăr şi ţevile îndreptate spre Mercedes. A urmat apoi zgomotul asurzitor al focurilor de armă de mare putere. Gloanţele au trecut prin uşa maşinii şi au pătruns în bord, la

câţiva centimetri de Ben, făcând să sară scântei din circuitele electrice aflate în interior.

Ca prin ceaţă, Ben s-a uitat în jos la mâna care era încă strânsă în jurul magaziei pe jumătate încărcată a pistolului. Lucrurile păreau să se deruleze cu încetinitorul. I-a văzut pe tipii cu arme apropiindu-se, dar simţurile nu-i reacţionau.

Concentrează-te. A împins magazia în mânerul .45-ului şi l-a armat. Când primul glonţ intrase în poziţia de tragere, deja îşi găsise prima ţintă. Tipul s-a dezechilibrat, făcând un pas înapoi, dar a rămas în picioare, şi-a pus arma pe umăr şi a continuat să înainteze. Aveau veste antiglonţ.

Audi Quattro-ul negru a înaintat cu greu prin haosul de maşini, dându-le la o parte din cale. Trei bărbaţi au ieşit lăsându-se pe vine pentru a se adăposti şi scoţându-şi pistoalele. Poliţiştii lui Kinski. S-au ascuns în spatele portierelor deschise şi au tras asupra tipilor mascaţi, cu mitraliere. Focurile de pistol erau mici jucării pe lângă bubuitul teribil al mitralierelor de armată. Un foc automat a lovit Audiul. Gloanţele supersonice de mitralieră au pătruns fără efort prin metal şi unul dintre oamenii lui Kinski a fost aruncat pe spate, cu pieptul despicat şi arma zăngănind de asfalt. Oamenii au luat-o la fugă ţipând, panica răspândindu-se pe trotuare. În depărtare s-au auzit sirene.

Vederea lui Ben era prea confuză pentru a surprinde bine imaginile din bătaia pistolului său. S-a bazat pe instinct. De data asta a lovit mai sus de armură şi unul dintre oamenii cu mitralieră s-a prăbuşit, ţinându-se cu mâna de gât şi alunecând pe strada îngheţată. Un glonţ de mitralieră a trecut prin cadrul geamului Mercedesului şi Ben a simţit puternica lui undă de şoc zburlindu-i părul. A tras la nimereală încă două focuri. Alte câteva focuri de suport au venit dinspre Audi. Cei patru oameni cu mitraliere care mai rămăseseră s-au retras. Sirenele erau foarte aproape acum, croindu-şi drum prin dezordinea şi ţipetele oamenilor.

Kinski şi-a revenit crispat de durere, ţinându-se cu mâna de picior. Ben a deschis cu piciorul uşa Mercedesului şi s-a rostogolit din maşină, pe stradă. Şi-a apucat rucsacul şi s-a pus în mişcare. A văzut cum tipii cu mitraliere se retrăgeau. Nu se aşteptaseră la o rezistenţă atât de puternică: oamenii

lui Kinski fuseseră o surpriză.

Dincolo de marea de maşini abandonate se vedeau luminile girofarurilor poliţiei.

Cei patru tipi au luat-o la fugă. Unul dintre poliţiştii lui Kinski s-a aplecat peste capota ciuruită de gloanţe a Audiului şi a dat drumul la trei gloanţe de 9 milimetri, unul după altul. Unul dintre tipi s-a clătinat şi s-a prăbuşit cu faţa pe asfaltul ud, scăpând din mână mitraliera.

Ceilalţi trei au luat-o pe trotuar şi au dispărut pe o stradă îngustă laterală. Unul dintre oamenii lui Kinski şi-a ridicat insigna de poliţie când poliţişti înarmaţi au ţâşnit afară din mai multe maşini deodată în ţipătul tânguitor al sirenelor şi au trecut repede printre maşini cu armele pregătite.

Ben s-a uitat înapoi la Kinski. Faţa poliţistului era albă şi schimonosită de durere.

— Piciorul e făcut praf, a gemut el. Fugi! Du-te după ei!

Ben ştia că nu putea să fie găsit împreună cu Kinski. S-ar fi ivit prea multe întrebări şi complicaţii care nu ar fi fost bune pentru niciunul dintre ei. A făcut spre imensul german un scurt semn de aprobare din cap, care spunea: *Până data viitoare.* Apoi a plecat în fugă, prin spatele maşinilor abandonate, îndepărtându-se de Mercedesul distrus.

Poliţiştii nu l-au văzut. A ajuns pe trotuar, s-a clătinat puţin încă ameţit din cauza impactului şi a intrat pe aleea unde îi văzuse pe cei trei tipi dispărând cu câteva secunde mai înainte.

44

Ben a pornit în fugă pe strada laterală, lăsând în urmă sunetul sirenelor şi tot dezastrul. Grindina se transformase în lapoviţă. A sărit peste o băltoacă îngheţată, dar a aterizat pe marginea ei şi aproape că a căzut. Încă îi mai bubuia capul din cauza impactului camionului şi respiraţia îi răsuna enervant în urechi.

A mers bălăbănindu-se până la un colţ şi a văzut o alee pavată în stânga sa, îngustă şi şerpuitoare, intrând adânc înspre străzile mărginaşe ale oraşului. A văzut trei siluete

negre alergând la vreo patruzeci – cincizeci de metri în faţă, zgomotul paşilor lor provocând ecou pe pereţii clădirilor de pe fiecare parte a străzii.

Alergau spre un Volvo maro şi încăpător, care îi aştepta. Luminile frânelor răzbăteau prin zăpadă. Motorul a fost turat şi Ben a pornit după ei. Tipii s-au îngrămădit înăuntru, uşile s-au închis şi maşina a demarat şi a ieşit din câmpul lui vizual.

Ben a rămas în picioare în mijlocul străzii ude. Inima îi bătea şi pistolul îi atârna mort într-o parte, în timp ce asculta zgomotul motorului maşinii care se îndepărta. Dar apoi a urmat un scârţâit de cauciuc şi motorul s-a auzit din ce în ce mai tare. Maşina făcuse o întoarcere în formă de U, venind acum spre el.

A trecut de colţ şi a accelerat puternic pe alee, înaintând în direcţia lui. A putut vedea feţele oamenilor din spatele parbrizului lovit de ploaie. Erau patru sau cinci inşi înăuntru. A ridicat Para – Ordnance-ul şi a atras în geam.

Glonţul a lovit parbrizul, lăsând o reţea de crăpături în el. Automobilul continua să înainteze şi mai rapid, încercând să intre în el. Şi-a ridicat din nou pistolul către ţintă.

Arma era însă goală. Avusese timp să încarce doar cinci gloanţe în magazie şi le folosise pe toate. Pistolul era blocat şi muniţia rămăsese în Mercedes. Două sute patruzeci şi cinci de gloanţe, de ajuns să ţină piept unei mici armate, iar acum nu putea avea nici măcar unul.

Autovehiculul înainta către el şi a văzut feţele rânjite din spatele geamului crăpat. S-a întors şi a luat-o la fugă. A auzit huruitul motorului în spatele lui pe aleea îngustă, acoperindu-i zgomotul paşilor, în timp ce pe jumătate alerga, pe jumătate se împleticea pe pavajul care lucea alunecos.

Nu o să reuşească. Izbitura din maşină îi luase toată energia şi simţea cum puterile îl părăsesc. Apoi a văzut încă o alee pe stânga. Şerpuia în jos în spaţiul îngust delimitat de ziduri vechi şi case neregulate, cu intrarea blocată de trei piloni vechi de fier. Abia dacă puteai trece cu o motocicletă mai mare printre ei, nici vorbă de o maşină.

Ben a trecut în viteză printre ei şi a auzit în spate Volvoul oprindu-se în scrâşnet de roţi. S-a repezit pe pasajul abrupt în jos, panta înclinată în jos sporindu-i şi mai mult

viteza. Uşile Volvoului s-au deschis, apoi s-au auzit o împuşcătură şi un glonţ lovindu-se de un zid.

Ben a continuat să fugă. Pasajul cotea la dreapta, scoţându-l din câmpul vizual al urmăritorilor. Le putea auzi paşii coborând în fugă panta, în jos. A trecut de marginea unui zid prăbuşit şi brusc pasajul s-a deschis într-o mică piaţă. În mijloc se afla o cişmea veche.

S-a sprijinit de ea trăgându-şi răsuflarea şi vârându-şi pistolul la centură. A privit în jur. Din mica piaţă pornea o întreagă încrengătură de străzi înguste în toate direcţiile. Erau şase drumuri pe care putea să o apuce. A tras repede cu ochiul în urmă şi a ales una la întâmplare. Era şi mai abruptă. A alergat cât a putut de repede şi de uşor în acelaşi timp, astfel încât să nu i se audă paşii. Nu îl urmărea nimeni. Probabil că aleseseră alt drum, dar tot trebuia să se grăbească. Se puteau împărţi; ştiau oraşul mai bine decât el şi în plus era şi neînarmat.

În faţa lui, străduţa se deschidea în ceva ce părea a fi o arteră mai mare. Treizeci de metri, douăzeci. În timp ce se apropia de capăt, s-a mai uitat o dată peste umăr să vadă dacă îl urmăreau. Nu a putut vedea...

A auzit scrâşnet de frâne, dar nu s-a putut opri la timp. Nimerise chiar în faţa unui Peugeot roşu.

45

Maşina l-a lovit în plin. A zburat peste capotă, s-a izbit cu capul de parbriz şi a căzut la pământ.

Uşa şoferului s-a deschis brusc şi o femeie tânără a ieşit cu o privire îngrozită întipărită pe chip. S-a repezit în fugă până la locul unde Ben se ridica încet de jos. A vorbit repezit în germană, cerându-şi întruna iertare.

Ben s-a clătinat pe picioare şi s-a sprijinit de lateralul maşinii. Capul îi vâjâia cumplit. A încercat să-şi focalizeze privirea spre străduţa de unde venise. Puteau ajunge acolo în

orice moment.

— E OK, a mormăit el. Nu a fost vina ta.

— Sunteţi american? a spus ea în engleză, cu ochii măriţi de uimire.

— Britanic.

A încercat să-şi adune gândurile.

— M-au tâlhărit, a spus el arătând în direcţia din care venise.

Ea a privit încurcată.

— Mi-au luat banii, a explicat el.

Ea a dat din cap.

— Nemernicii. O să chem poliţia, a spus ea, luându-şi telefonul. Urcaţi în maşină. *Setzen sie hier.* Trebuie să vă odihniţi.

— *Nein.* Nu. *Keine Polizei.* Nu e nevoie de poliţie. Doar scoate-mă de aici, te rog. Repede.

Şi-a luat de pe jos rucsacul şi a urcat în faţă. Pe străduţă nu era nimeni încă, dar probabil că nu erau prea departe.

— Atunci trebuie să vă duc la *Arzt* – la doctor. La spital. Sunteţi rănit. S-a uitat îngrijorată la capul lui care sângera, muşcându-şi buza în timp ce pornea maşina. Îmi pare atât de rău. Nu am mai făcut nimic de genul acesta până acum. Eu...

— Nu e vina ta, a repetat el. Uite, nu am nevoie de doctor. O să fiu în regulă. Trebuie doar să mă odihnesc puţin undeva. Dacă mă poţi duce la un hotel ieftin, o să fie bine.

L-a privit uimită, apoi a dat din cap fără convingere.

— Cum doriţi, a spus ea.

A ieşit în strada principală şi a intrat în trafic. Ben s-a chinuit să se răsucească în scaun. Nu era niciun semn cum că i-ar urmări cineva. Spera că detectivul era OK. Ea a condus în linişte, părând a nu-şi găsi locul, apoi a scuturat din cap:

— Uite, apartamentul meu e la doar jumătate de kilometru de aici. Am ceva ce pot să-ţi pun pe rană şi te poţi odihni acolo. Te rog, e cel mai mic lucru pe care pot să-l fac.

Lui Ben îi zvâcnea capul. Poate că nu era o idee rea. Să intre împleticindu-se cu capul plin de sânge într-un hotel ar fi generat prea multe întrebări.

— Bine.

— Mă numesc Ingrid, a spus ea. Ingrid Becker.

— Ben, a răspuns el. Ah, capul!

Telefonul lui Ingrid a sunat.

— *Ja?* Bună, Leonie. Da... Nu pot vorbi acum, sunt cu un prieten... poate ne vedem mai târziu, OK? *Tchüssi.* Şi-a închis telefonul. Scuze, a zâmbit ea. Era vărul meu. Am ajuns.

A apăsat pe semnalizare şi a întors Peugeot-ul către o parcare aflată la subsol.

Ingrid l-a ajutat pe Ben să urce în lift şi a apăsat butonul pentru etajul al doilea. El s-a rezemat de perete şi a privit-o. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani. Părul ei era scurt şi negru, cu câteva reflexe roşietice.

Era îmbrăcată în blugi şi ghete de armată, cu o haină de piele de oaie pusă peste cămaşă, dar cu toate acestea reuşea să fie surprinzător de atractivă.

Uşa liftului s-a deschis şi ea i-a ridicat cu grijă braţul pentru a-l duce până la uşă.

— Eşti OK?

— O să fie în regulă.

Apartamentul lui Ingrid era mic, dar confortabil. L-a condus până la canapeaua din camera de zi. Era cald înăuntru şi el şi-a scos jacheta şi a lăsat-o pe un braţ al canapelei. S-a aşezat jos şi apoi s-a lăsat pe spate în timp ce ea a intrat repede în baie ca să ia vată şi dezinfectant.

— O să te usture puţin, a spus ea.

S-a aplecat asupra lui şi i-a tamponat julitura de la cap cu o bucată de vată înmuiată.

— Au!

— Îmi pare rău, mă simt atât de vinovată pentru chestia asta. Pot să-ţi aduc ceva de băut?

Ben şi-a scos plosca.

— Poţi să iei şi tu puţin, a spus el. Cred că ai nevoie mai mult decât mine.

Ingrid a luat două pahare şi s-a aşezat lângă el pe canapea. El a turnat ce mai rămăsese din scotch în pahare şi s-a uitat la ea. Avea un zâmbet plăcut şi nişte ochi negri şi blânzi. A putut vedea şi un licăr de tristeţe în ei.

— Noroc.

— *Prost.*

Au ciocnit şi au băut.

— E bun, a spus ea. Îţi place Schnapps? Am o sticlă.

— Ar fi foarte bun.

Capul i se învârtea mai puţin acum şi începea să se simtă mai calm. Nu se punea problema unei comoţii cerebrale, ci a oboselii. O simţea venind în valuri.

— Vrei un calmant?

— Mai bine Schnapps, a spus el deja sfârşit, şi ea a râs.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti OK, Ben. Mi-a fost teamă că te-am omorât sau că te-am rănit grav.

Ben a golit paharul de scotch şi a desfăcut sticla de Schnapps. Ea i-a turnat lichior în pahar şi el l-a băut. Era de două ori mai tare decât whisky-ul.

— Nu-ţi face griji, a spus el. Nu sunt atât de uşor de omorât.

— Fumezi? a întrebat ea şi a scos un pachet mototolit de Gauloises fără filtru din buzunar.

Ben a luat una şi şi-a căutat bricheta Zippo. Degetele ei lungi i-au prins mâinile în timp ce el i-a aprins ţigara. Şi-a aprins şi el ţigara şi s-a lăsat pe spate pe canapea şi a închis ochii.

— Eşti o specie rară, a spus ea privindu-l şi scoţând un nor de fum.

— În ce sens?

Ea a scuturat ţigara şi a arătat către paharul de Schnapps din mâna lui.

— Nu cunosc niciun bărbat care să mai fumeze ţigări bune şi să bea băutură bună, a zâmbit ea. Sunt toţi atât de preocupaţi de sănătatea lor. Nişte mămăligi!

— Bunica mea irlandeză a fumat mai bine de un milion de ţigări cât a trăit, a spus el.

— Un milion!?

— Şaizeci pe zi, de la cincisprezece ani până când a murit. Fă tu calculele.

— *Mein Gott.* De ce a murit?

— S-a îmbătat de ziua ei de naştere la nouăzeci şi cinci de ani, a căzut pe scări şi şi-a rupt gâtul.

Ben a zâmbit aducându-şi aminte de bătrână.

— A murit fericită şi nu a durut-o niciodată nimic.

— Asta e! O să mă apuc să beau şi să fumez mai mult, a

spus Ingrid. Şi-a pus o mână caldă pe genunchiul lui şi a ţinut-o acolo mai mult decât trebuia. Hei, îţi place muzica? A sărit în picioare şi s-a îndreptat către un hi-fi de pe un dulap.

— Nu ai Bartók, nu?

Ea a râs.

— Nici pomeneală. Muzică să-ţi rozi unghiile. Prea intensă pentru mine.

— Îmi place muzica intensă.

— Eşti o persoană interesantă, a spus ea. Îmi place jazz-ul. Ce zici de nişte jazz?

— Ce zici de Don Cherry sau Ornette Coleman?

— Chiar îţi place muzica intensă, a spus ea. Şi-a trecut degetele de-a lungul suportului de CD-uri şi a ales unul. Am *Bitches Brew*[1]. Miles.

— Miles e bun, a spus el.

Au stat o vreme ascultând muzica, bându-şi Schnapps-urile şi vorbind. L-a întrebat ce face în Viena şi el i-a spus că e jurnalist şi că lucrează pe cont propriu. L-a făcut să se gândească la Oliver.

Ochii îi ardeau cuprinşi de oboseală şi a dat aprobator din cap de mai multe ori. Sperase că jazz fusion-ul lui Miles Davis l-ar putea ajuta să stea treaz, dar nu funcţiona.

— Pari extenuat, a spus Ingrid, arătându-se îngrijorată. Poate că ar trebui să dormi puţin.

— Poate, a mormăit el.

— Întinde-te aici pe canapea, a spus ea cu un zâmbet.

Era prea obosit ca să refuze.

Ea a oprit muzica, i-a pus o pernă sub cap şi a adus o pătură din dormitor să-l acopere, iar el s-a lăsat în voia somnului. S-a trezit ca şi cum ar fi aţipit câteva secunde. Ea stătea pe marginea canapelei privindu-l cu o expresie calmă. S-a sprijinit în cot, clipind.

— Cât timp am dormit?

— Doar vreo oră. Mie mi-e foame, a spus ea ridicându-se. Ţie?

---

[1] Album din 1970 al compozitorului de jazz Miles Davis. Titlul se bazează pe un joc de cuvinte în care autorul înlocuieşte *witch's brew* („băutura vrăjitoarei") cu *bitch's brew* („băutura curvei"), din dorinţa de a sugera tipul de femeie malefică şi uneltirile ei (n. tr.).

El s-a întins, s-a ridicat în picioare şi a mers după ea în bucătăria mică şi curată.

— N-ar trebui să mai stau mult aici, a spus el, nu vreau să te deranjez.

— Nu, nicidecum, nu e niciun deranj. Sunt încântată să am companie. Şi oricum, mă folosesc de tine.

— De mine?

— Ca să-mi exersez engleza, a râs ea uşor.

— Am dormit mai tot timpul şi engleza ta e bună.

— Îţi place Wurst[1]? a întrebat ea deschizând frigiderul. Şi am şi nişte pui fript rece.

A luat două farfurii şi i-a dat câteva bucăţi de pui cu cârnat feliat, pâine şi salată. Au stat pe două scaune înalte la masa de gătit din bucătărie şi ea i-a turnat un pahar de apă minerală. În timp ce mânca a simţit cum îşi recapătă puterile.

— Nu te-am întrebat cu ce te ocupi, a spus el.

Ea a făcut o faţă amărâtă.

— Lucrez pentru o companie mare ca secretară personală.

— Nu-ţi place?

— Nu, îmi displace profund, a spus ea accentuând cuvintele. Mi-aş dori să pot pleca.

— Sună destul de rău. Ce te pun să faci?

— Nici nu-ţi închipui, a răspuns ea şi zâmbetul i-a dispărut de pe faţă.

— Poate ar trebui să te gândeşti să-ţi schimbi jobul.

— Nu e chiar atât de uşor, a spus ea şi ochii li s-au întâlnit pentru o secundă.

Îl plăcea. Cu greu îşi mai aducea aminte când îşi petrecuse ultima dată vremea cu un om pe care să-l placă cu adevărat. Şi-a mutat privirea în altă parte.

— Îmi pare rău că ai probleme, a spus el.

Ea a ridicat din umeri.

— Toată lumea are probleme, a răspuns Ingrid şi apoi s-a oprit. Hei, n-ar fi mai bine să mai bem un Schnapps?

— De ce nu?

Ea i-a zâmbit, s-a dat jos de pe scaun şi s-a dus să ia sticla din cealaltă cameră. S-a întors după câteva clipe cu

[1] Cârnat (n. tr.).

câte un pahar pentru fiecare.

— Unul pentru drum, atunci, a spus el, luând paharul din mâna ei.

Ea a privit cum şi-a dus paharul la buze şi a sorbit de mai multe ori. *Băutura curvei,* şi-a zis Ingrid.

Ben s-a uitat la ceas. Avea multe de făcut, iar durerea de cap i se mai diminuase.

— Ar trebui să plec, a spus el. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Ingrid. Ai grijă de tine, bine?

— Şi mi-e mi-a făcut plăcere, Ben.

Se ura în sinea ei. Atât de tare că ar fi vrut să ţipe.

— Renunţă la slujba aia, dacă te face atât de nefericită, a sfătuit-o el. Găseşte ceva care să-ţi placă.

— Aş vrea să pot.

— Nu-ţi face prea multe griji, Ingrid. Tu eşti dintre cei buni, nu uita.

A atins-o pe braţ cu afecţiune.

Ea i-a respins mâna, evitându-i privirea.

— Ce este? a întrebat el, căutându-i privirea.

— Nu e aşa cum crezi tu.

— Ce vrei să spui?

De ce nu-şi ascultase intuiţia şi nu-l lăsase să plece? Nu era asemenea celorlalţi. Ar fi vrut să dea înapoi ultimele câteva secunde şi să-i spună să fugă cât îl ţineau picioarele.

Dar deja era prea târziu pentru asta. Îi dăduse şase picături de drog şi în câteva clipe aveau să-şi facă efectul. Era insipid şi inodor şi el nu avea nicio idee despre ce se întâmpla. A zâmbit, dar ochii începuseră să privească în gol.

Ea ştia ce aveau să-i facă. Îi semnase condamnarea la moarte.

Ben a alunecat de pe scaun. O senzaţie ciudată i se răspândea în tot corpul şi abia dacă a avut timp să o înregistreze sau să i se opună. Genunchii i s-au clătinat sub apăsarea propriei greutăţi, iar picioarele i-au zburat de sub el şi a simţit cum cădea de parcă totul s-ar fi derulat cu încetinitorul. S-a izbit de podea şi a rămas privind fără putere cum paharul s-a făcut ţăndări lângă el.

Vederea a început să i se întunece. S-a uitat în sus către ea. Vorbea la telefon. Când a vorbit, vocea ei a sunat adânc,

bubuindu-i în ureche de undeva de departe.

— Acum puteţi veni să-l luaţi, a spus Eve, uitându-se în jos către el.

Îşi pierdea cunoştinţa. Capul i-a căzut pe podea.

A îngenuncheat lângă el şi l-a mângâiat pe păr.

— Îmi pare foarte rău, *Liebchen.*

Patru minute mai târziu, au venit după el. Au dat buzna în apartamentul ei, l-au ridicat de pe podea şi l-au cărat până la duba care îi aştepta afară.

46

Ben şi-a recăpătat treptat cunoştinţa. Mai întâi a perceput foarte vag vibraţia pulsului răzbătându-i prin craniu, pe când stătea cu capul odihnindu-i-se pe suprafaţa dură de metal a arcului roţii. Avea vederea înceţoşată şi se simţea rău. Deodată, şi-a dat seama că îi era extrem de frig. Trupul îi era scuturat de frisoane şi dinţii îi clănţăneau.

Era întins pe podeaua unui camion care trepida. Pereţii subţiri din jurul lui intrau în rezonanţă cu motorul şi cutia de viteze. A gemut şi s-a mişcat, încercând să se ridice. Capul încă îi vâjâia.

Fragmente de imagini i-au revenit în minte. Şi-a adus aminte de apartamentul lui Ingrid şi că fusese lovit de o maşină, iar înainte de asta alergasem fiind urmărit pe nişte străzi. Kinski fusese rănit.

Îşi amintea acum: fusese drogat.

S-a prins de unul din suporturile de consolidare dinăuntrul cutiei de metal în care se afla şi s-a sprijinit de el pentru a se ridica în picioare. Camionul se clătina şi se zguduia şi era greu să stai la verticală. Nu existau geamuri. S-a uitat la ceas. Era aproape ora şase. Probabil că mergeau de mai bine de o oră şi jumătate. Oare unde îl duceau?

Huruitul şi trepidaţiile au mai durat cincisprezece minute şi apoi drumul a devenit şi mai prost şi camionul a

încetinit. Vehiculul a cotit violent şi el s-a clătinat, lovindu-se când de un perete, când de altul, după care s-a oprit. A auzit zgomot de uşi trântite şi glasul a cel puţin trei oameni, toţi vorbind într-o germană rapidă şi stridentă. A simţit cum vehiculul a dat înapoi şi motorul a sunat deodată în ecou reverberând ca şi cum camionul ar fi fost într-un spaţiu mare de metal.

Uşile s-au deschis şi a fost orbit de lumină. Nişte mâini puternice l-au prins de braţe şi l-au tras afară din dubă. A căzut în patru labe pe cimentul rece şi a privit în jur, clipind. Era înconjurat de şapte, opt, nouă oameni, toţi înarmaţi ori cu pistoale, ori cu mitraliere Heckler & Koch. Toţi păreau foşti militari, cu feţe sobre, ochi reci şi calmi.

Clădirea din prefabricate arăta ca un vechi hangar al unei baze aviatice, întins în toate părţile ca o vastă catedrală de aluminiu. Cimentul de jos era vopsit în verde. Singurele piese de mobilier erau un scaun cilindric şi o masă de metal. Focul ardea într-o sobă cu capac frontal de sticlă şi un burlan lung, metalic, care se ridica până la tavan.

În mijlocul acestui spaţiu imens se afla un om înalt, îmbrăcat în negru, care îşi încălzea mâinile deasupra sobei. Avea păr blond, nisipiu, tăiat scurt.

Ben şi-a mijit ochii pentru a se feri de lumina puternică. Îl ştia de undeva pe tipul ăsta. Cine naiba era?

Unul dintre bărbaţii cu mitraliere s-a apropiat prea mult şi Ben a întrezărit într-o fracţiune de secundă o şansă de scăpare. Şi-a strâns degetele şi a lovit cu cantul dur al falangelor. Bărbatul a scos un strigăt înecat şi a căzut pe podea cu beregata ruptă, zvârcolindu-se cu mâna la gât. Mitraliera H & K, neagră şi scurtă, a zburat în aer şi Ben a prins-o. Era armată. I-a tras siguranţa. Era mai rapid decât tipii ăştia şi ar fi putut să-i pună la pământ pe toţi înainte ca ei să reacţioneze.

Poate.

Arma i-a scăpat din mână şi el a căzut la pământ odată cu ea, tremurând din tot corpul cuprins de un spasm. Nişte fire de plastic răsucite conectau săgeata înfiptă în carne de pistolul cu electroşocuri pe care unul dintre tipi îl ţinea în mână – cel pe care Ben nu-l văzuse şi care venise din spatele

camionului. Curentul electric a trecut prin el, controlându-i muşchii şi lăsându-l complet lipsit de ajutor.

— De-ajuns, a spus tipul înalt îmbrăcat în negru.

Şocul electric a încetat şi Ben a rămas întins pe ciment, încercând să tragă aer în piept. Unul dintre paznici avea rucsacul lui şi i l-a dat tipului înalt care l-a deşertat pe masa metalică, scoţând hainele de schimb ale lui Ben, trusa lui de prim ajutor şi Para Ordnance-ul .45.

Dar tipul era mai interesat de dosar. L-a deschis şi a răsfoit însemnările lui Oliver, dând satisfăcut din cap. Exact asta căuta. Instrucţiunile erau clare.

A mototolit toate foile, a deschis uşa sobei şi le-a aruncat în foc. Ben şi-a lăsat capul pe podea privind cum notele prietenului său au fost cuprinse de flăcările gălbui, apoi s-au răsucit şi s-au făcut negre. De data asta au ars în întregime. Fragmente mici de cenuşă au zburat pe burlan în sus.

Tipul a luat scrisoarea lui Mozart, care era făcută sul. A rupt panglica şi a aruncat-o peste umăr. A desfăşurat vechiul document şi şi-a plimbat curios ochii în sus şi-n jos asupra lui, cu o expresie de batjocură întipărită pe faţă.

Pentru un moment, Ben a crezut că o să ardă şi scrisoarea. A rulat-o însă la loc, şi a băgat-o într-un tub de carton. A pus tubul în picioare şi a început să examineze lucrurile de pe masă. De data asta a găsit carcasa de CD. A dat din nou din cap, a verificat dacă discul era acolo, apoi a închis-o şi a vârât-o în buzunarul lateral al pantalonilor lui de luptă. A privit satisfăcut.

— Adu-l aici, i-a spus el unuia dintre bărbaţii înarmaţi.

Ben a gemut când l-au ridicat de braţe şi aproape că l-au târât de-a lungul hangarului. Un lanţ lung atârna de o grindă de fier din tavan, coborând până la vreo doi metri deasupra podelei de beton. Avea ţeava unei puşti fixată în ceafă, braţele îi erau întinse puternic în lături şi a simţit muşcătura rece de metal a cătuşelor la încheieturi. Două perechi de cătuşe, câte una pentru fiecare încheietură. I-au ridicat braţele şi au prins celălalt capăt al cătuşelor de lanţ, apoi s-au dat înapoi. Erau opt oameni care stăteau într-un semicerc larg în jurul lui. Ţevile puştilor erau îndreptate spre

el din toate direcţiile. Putea cu greu să stea drept, încercând totuşi să-şi susţină greutatea în picioare şi nu în încheieturile mâinilor.

Tipul cel înalt s-a apropiat. Capul îi era înclinat într-o parte şi pe faţă avea un rânjet crud. Ben ştia ce avea să urmeze.

Individul s-a înfipt bine pe picioare, şi-a strâns mâna dreaptă cărnoasă făcând-o pumn şi a lovit cu toată puterea. Era puternic şi mai făcuse asta. Lovitura a nimerit din plin. Ben şi-a contractat muşchii abdominali pentru a atenua şocul, dar nu a fost de-ajuns. Lovitura i-a tăiat respiraţia. Genunchii i s-au muiat şi a rămas atârnând în braţele prinse de lanţ.

— Mă bucur să te văd din nou, Hope. Îţi mai aduci aminte de mine? *Vreau* să-ţi aduci aminte.

Ben şi-a recăpătat respiraţia şi a ridicat ochii către el. Îşi amintea acum.

— Ce lume mică! Jack Glass. Nenorocitul de psihopat care aproape că-l omorâse acum cincisprezece ani în Brecon Beacons[1].

Mintea lui Ben se străduia din răsputeri să pună lucrurile cap la cap. De ce Glass, de ce aici, de ce asta?

Glass a rânjit şi a îndepărtat o picătură de transpiraţie din sprânceană şi a început să-şi suflece mânecile.

— A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, a spus el.

Ben l-a privit. Era mult mai mare decât în zilele selecţiei pentru SAS, dar volumul în plus nu era datorat grăsimii. Antebraţele îi erau groase şi musculoase ca şi cum ar fi lucrat cu greutăţi câteva ore pe zi, ani şi ani de zile. Asta nu era singura schimbare fizică pe care Ben a observat-o la el. Urechea lui dreaptă era plină de cicatrice, lobul dispăruse de tot şi arăta precum ceara topită.

În timp ce îi privea fix urechea, mai multe conexiuni i-au zburat prin mintea înceţoşată. Filmul. Tipul care o răpise pe Clara.

— Ce cauţi aici, Hope, a râs Glass batjocoritor, ai venit să-l cauţi pe fratele mort al prietenei tale? E cu siguranţă mort. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

---

[1] Lanţ muntos în sudul Ţării Galilor (n. tr.).

Şi-a retras pumnul şi apoi l-a lovit în lateral cu putere.

De data asta Ben era pregătit. Şi-a contractat muşchii şi mai tare şi s-a răsucit puţin ca să primească lovitura în centrul abdomenului şi nu în rinichi. Dar tot a durut, şi-ncă rău. Durerea a izbucnit deodată, lăsându-l din nou fără respiraţie. A horcăit şi a văzut stele verzi.

Glass a păşit înapoi, frecându-şi pumnul.

— Nu trebuie să răspunzi, a spus el, nu e un interogatoriu. Ştii ce înseamnă asta. A bătut cu mâna pe carcasa de CD prin ţesătura buzunarului. Am tot ce voiam de la tine. Nu am nevoie de tine în viaţă, înţelegi?

Un gând i-a trecut prin minte lui Ben şi l-a făcut să se îngrijoreze. *De ce nu-l întrebau nimic despre Leigh?*

Glass s-a aplecat peste masă şi a luat un obiect opac şi metalic. Era un box greu de oţel. L-a ţinut în mâna stângă, şi-a răsfirat degetele de la mâna dreaptă şi l-a băgat pe ele. L-a prins bine în pumn, l-a privit pe Ben în ochi şi a zâmbit.

— Am de gând să mă relaxez puţin cu tine, a spus el, uşor şi fără grabă. Mai întâi o să te frăgezesc puţin, apoi... S-a oprit şi s-a uitat rânjind în jur la ceilalţi oameni. Ei bine, de ce să nu-ţi arăt? A făcut semn către unul dintre paznici, cel gras şi scund cu păr cărunt dat pe spate şi prins într-o coadă unsuroasă. Tipul şi-a coborât MP5-ul[1], l-a atârnat de umăr şi a păşit peste un sac care era pe jos şi l-a deschis.

Înăuntru se afla o drujbă. Tipul cel gras a pus puţină benzină în micul carburator. A apucat capătul cablului de pornire şi a tras de el. Drujba a prins viaţă cu un bâzâit nervos, care a produs ecou în hambar. Tipul a mărit apoi turaţia.

Glass a dat din cap, lăsându-l să oprească motorul drujbei. În hambar s-a lăsat din nou tăcerea şi paznicul a pus drujba pe masă.

Glass s-a întors din nou către Ben.

— După cum spuneam, ăsta nu e un interogatoriu. Aşa că acum urmează partea amuzantă.

A rânjit şi a continuat:

— O să iau câte o bucăţică din tine şi asta o să-mi placă.

[1] Model Heckler & Koch, pistol-mitralieră modelul 5 (n. tr.).

Glass şi-a apropiat faţa de a lui Ben. Pielea lui era palidă şi transpirată.

— Aşa cum mi-a plăcut să-l omor şi pe prietenul tău, Llewellyn. Da, aşa e. A fost o pradă uşoară, ca şi tine.

Cuvintele lui au fost ca un fier încins pentru Ben. Glass tocmai îşi semnase singur condamnarea la moarte.

Numai de-ar fi putut scăpa de acolo. În momentul de faţă, perspectivele nu păreau prea promiţătoare.

S-a smucit în lanţ. Era solid. Ţevile puştilor erau aţintite ferm spre capul lui. Nicio şansă.

S-a uitat dincolo de Glass, la drujbă, şi-a imaginat lama apropiindu-se, huruind, scrâşnind. Ar fi trebuit doar să-l atingă puţin şi i-ar fi cauzat o rană profundă. Unde aveau să-l taie mai întâi? În mod singur nu la umăr sau la abdomen – dacă atingeau un organ vital, ar fi murit prea repede. Ei aveau chef de sport. Un picior, poate, dar nu prea sus. Lama l-ar fi tăiat din lateral, undeva sub genunchi. Îmbrăcămintea i-ar fi fost ruptă şi carnea despicată de la prima atingere uşoară. Dacă mai apăsau puţin drujba, ar fi muşcat puternic din os. Ar fi trecut prin el ca prin brânză.

Mai întâi un picior, apoi celălalt. Bucăţile retezate ar fi căzut din el ca fructele dintr-un copac. Ireversibil, orice s-ar fi întâmplat după aceea. Ar fi atârnat de lanţ, rotindu-se dintr-o parte în alta, ţipând, dând din ce-i mai rămăsese din picioare, sângele împrăştiindu-se pe ciment. Iar ei şi-ar fi bătut joc de el.

Asta nu avea să i se întâmple lui. În niciun caz.

A smucit de lanţ încă o dată.

Cătuşele au reflectat lumina neoanelor de deasupra. Glass şi-a lansat pumnul prin aer de câteva ori, teatral, gemând. S-a oprit la timp, a râs, şi-a tras pumnul înapoi, urmărind expresia feţei lui Ben.

Atârnând de lanţ, Ben a rămas cu ochii privind la pumnul îmbrăcat în oţel şi s-a resemnat la ideea loviturii brutale care avea să-i spargă nasul şi să-i rupă dinţii cu gât cu tot. Aveau să vină şi lucruri mai rele. A început să se închidă în sine, pregătit de orice.

Dar nu puteai să fii niciodată pregătit pentru aşa ceva.

47

O comandă ascuţită a oprit pumnul lui Glass exact înainte de a-l atinge. Ben a dat drumul aerului din piept şi muşchii i s-au destins.

Glass şi-a coborât pumnul şi s-a întors, în timp ce un bărbat mic, de şaizeci şi ceva de ani, a păşit de-a lungul hangarului. Ben l-a privit apropiindu-se, flancat de o parte şi de alta de patru bodyguarzi cu MP5-uri. Era dichisit, cu un costum negru bine croit, o cravată sobră şi un palton lung de tweed. Pantofii de piele de lac au răsunat pe ciment. Figura lui era lungă şi palidă, cu nas acvilin şi ochi care nu clipeau şi care i-au aruncat o privire pătrunzătoare, ca a unei păsări de pradă.

— Schimbare de plan, i-a spus el scurt lui Glass. Adu-l în birou.

Accentul lui era german, iar engleza perfectă.

Glass a strigat ordinele paznicilor. Părea supărat şi dezamăgit. Şi-a dat jos boxul de pe mână. Doi bărbaţi au păşit înainte şi i-au dat drumul lui Ben din cătuşe. Nu avea să cadă pe jos, nu în faţa lor. A stat pe picioare, dezechilibrându-se puţin, străduindu-se din greu să-şi recapete concentrarea.

O armă l-a împuns în spate şi l-au făcut să meargă în partea cealaltă a hambarului. Dincolo de uşa de fier din colţul cel mai îndepărtat, se afla un coridor întunecat. Glass a mers înainte şi a deschis o altă uşă care dădea într-un birou sumar mobilat. Masa era goală, cu excepţia unui calculator legat de două monitoare orientate în direcţii diferite.

Paznicii l-au aruncat pe Ben într-un scaun circular de metal aşezat în faţa mesei. S-a luptat cu durerea şi cu ameţeala, clipind pentru a-şi menţine mintea limpede.

Bătrânul îmbrăcat elegant a ocolit calm masa şi s-a aşezat în scaunul ergonomic din faţa lui. A vorbit rar şi fără să ridice tonul.

— Numele meu este Werner Kroll, a spus el.

Ben ştia cine este: actualul conte von Adler.

Kroll l-a cercetat pe Ben preţ de un minut. Privirea îi era ascuţită şi inteligentă, iar Ben nu putea decât să ghicească la ce se gândea. Faţa lui uscată avea o expresie de curiozitate detaşată şi o strălucire în ochi care putea fi luată drept amuzament nevinovat. Le-a făcut semn gărzilor să plece cu un gest uşor, iar ei au răspuns comenzii ca nişte câini bine dresaţi, părăsind tăcuţi încăperea. Ştiau că nu trebuiau să ezite când Kroll le dădea un ordin.

Glass a scos carcasa de CD din buzunar şi i-a dat-o contelui.

— Avea asta cu el, domnule.

Bătrânul a luat discul şi l-a rotit în mână. Degetele lui erau lungi şi subţiri. A deschis unitatea de CD a calculatorului de pe birou şi a introdus discul. Niciunul dintre ei nu a spus nimic în timp ce CD-ul se încărca. Bătrânul s-a lăsat pe spate în scaun, gânditor, şi a urmărit filmul fără niciun comentariu. Ben a văzut imaginile în derulare reflectate în lentilele ochelarilor lui. Apoi Kroll a scos CD-ul calm. L-a răsucit din nou în mâini, a privit rece către Ben şi l-a rupt în două.

— Mulţumesc că mi-ai adus asta, a spus el şi a aruncat bucăţile pe masă.

Apoi a luat tubul de carton care conţinea scrisoarea lui Mozart. A băgat un deget înăuntru şi a scos hârtia făcută sul.

— Interesant, a spus el în timp ce îşi arunca privirea pe ea. Foarte interesant. Încep să înţeleg despre ce este vorba. Cercetările domnului Llewellyn.

A oftat şi a îndoit hârtia în două, apoi în patru. A ţinut foaia îngălbenită între degetele lui subţiri şi a rupt-o brusc în două. A continuat să o rupă până când din descoperirea lui Richard Llewellyn nu au mai rămas decât nişte mici fragmente împrăştiate pe masă. A luat un coş de hârtii şi le-a măturat cu mâna cu grijă, aruncându-le în el. Ben a rămas calm şi nu a scos o vorbă.

Glass stătea în spatele scaunului lui Kroll, cu braţele îndoite la spate. Pe faţă avea un început de zâmbet ciudat. Se aşteptase să-l omoare pe Ben Hope. Poate că o va face, dacă bătrânul îl va lăsa. SAS! Ar fi mâncat SAS la micul dejun!

Kroll a băgat mâna într-o servietă şi a scos un dosar.

— Cred că dumneavoastră, domnilor, vă cunoaşteţi de

multă vreme, a spus el familiar. Trebuie să fie plăcut să vă reîntâlniţi după atâţia ani.

De fiecare dată când îl întâlnesc încearcă să mă omoare, şi-a spus Ben, şi gândul aproape că l-a făcut să zâmbească.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus el. Numele meu este...

— Paul Connors, l-a întrerupt Kroll. Da, ştim ce spun hârtiile despre tine. Complimentele mele falsificatorului. Foarte convingător. Mă întreb de ce nu ai folosit numele de Harris sau Palmer de data asta.

— Te înşeli. Eu sunt jurnalist.

O dungă s-a adâncit la baza sprâncenei ridate a lui Kroll.

— Glume? Chiar trebuie? Ştim exact cine eşti. Nu are niciun sens să te prefaci. A ridicat bucăţile de CD. Şi ştim precis de ce te afli aici. A deschis dosarul. Te cheamă Benedict Hope, a spus el încet. O viaţă interesantă. Educaţie privată. Ai urmat colegiul Christ Church la Oxford, unde ai studiat teologia. Şi-a ridicat privirea şi a înălţat sprâncenele întrebător. O alegere neobişnuită. Bineînţeles că biserica nu a fost adevărata ta vocaţie. Ţi-ai terminat studiile după doi ani pentru a te înrola în armata britanică. Erai bun de ofiţer, dar te-ai înscris ca soldat. Ţi-ai dovedit calităţile şi ai fost avansat rapid în grad. Ai fost selecţionat pentru Regimentul 22, Special Air Service. Reputaţie de nonconformist, un mic răzvrătit împotriva autorităţii impuse, iar raporturile medicale subliniază o problemă recurentă cu alcoolul. Se pare însă că nimic din toate astea nu ţi-a afectat prea mult cariera. Decorat pentru curaj în al Doilea Război din Golf, ai părăsit armata cu gradul de maior.

Ben nu a zis nimic. Ochii îi erau aţintiţi asupra bătrânului.

Kroll a zâmbit.

— Nu e nevoie să fii modest. Singurul motiv pentru care nu l-am lăsat pe prietenul meu de aici să se descotorosească de tine aşa cum ar fi crezut de cuviinţă este dosarul tău impresionant.

A privit din nou către foile de pe masă.

— Văd aici că în ultimii ani ai fost liber-profesionist, lucrând sub titulatura de *consultant în situaţii de criză.* E mai curând un eufemism interesant pentru ceea ce faci, nu crezi?

Nu mai avea niciun sens să mai păstreze aparenţele.

— Ce vrei? a întrebat Ben încet şi clar.

— Tocmai s-a ivit o oportunitate. Am un job pentru tine.

— Ce fel de job?

— Un job pentru care ai fost pregătit.

— M-am retras.

— Haide, domnule maior, a spus Kroll. Ştiu totul, absolut totul, despre tine, aşa că nu te mai chinui să mă minţi. Pot să-ţi spun până şi numele clientului care te-a angajat pentru treaba din Turcia de unde te-ai întors înainte să te întâlneşti cu Leigh Llewellyn. Ai însoţit-o la Langton Hall în Oxfordshire, unde mi-ai distrus echipament preţios. Mi-ai tot făcut probleme de atunci încoace. Acum, lasă-mă să-ţi arăt cum procedez cu oamenii care-mi creează probleme.

— Cred că am aflat, a spus Ben.

— Fă-mi puţin pe plac, te rog.

Kroll s-a apropiat de o tastatură şi a tastat cu degetele lui lungi şi subţiri. Pe ecrane au apărut imagini.

— Asta a fost difuzată astăzi la ştirile de pe canalul ORF2, ceva mai devreme, a spus contele.

Reportera era îmbrăcată într-un palton gros şi o căciulă de blană. Ningea abundent. În spatele ei, ruinele unei clădiri de piatră ardeau înăbuşit, fumegând. În jur erau împrăştiate resturi de lemne arse şi mici zone cu flăcări încă mai licăreau pe ici, pe colo. Vehicule de salvare cu girofaruri se hurducăiau pe terenul accidentat şi un elicopter zbura pe deasupra.

Clădirea era atât de devastată, încât lui Ben i-a luat o clipă până să o recunoască.

Kroll a văzut groaza de pe faţa lui şi a zâmbit. Mâna lui scheletică a atins tastatura şi volumul a crescut.

...dezastru. Se crede că incendiul în care au pierit douăzeci şi cinci de călugăriţe dominicane a fost declanşat de o scânteie de la un foc deschis. Tragedia a arătat că sunt necesare noi regulamente de sănătate şi siguranţă în rândurile...

— Ce-ai făcut cu Leigh şi copilul?

Kroll a apăsat din nou pe tastatură şi ecranul s-a înnegrit.

— Ajungeam şi la asta. Am nişte veşti proaste pentru tine. Mi-e teamă că frumoasa doamnă Llewellyn nu a supravieţuit incidentului.

În spatele lui, Glass şi-a înăbuşit un zâmbet.

— Aş fi preferat să o am în viaţă, a continuat Kroll. Aşteptam să o întâlnesc în carne şi oase, dar, din păcate pentru ea, se pare că cineva a învăţat-o cum să folosească o armă de foc. Mă întreb cine ar fi putut fi acea persoană.

A zâmbit.

— A deschis focul asupra oamenilor mei obligându-i să o omoare.

Degete de gheaţă s-au înfipt în spinarea lui Ben.

— Eşti un mincinos.

Kroll s-a întins după servietă şi a pus ceva pe masă. Obiectul a zăngănit surd pe suprafaţa de lemn.

— Îl recunoşti?

Era un medalion de aur. Fără luciu, murdar şi acoperit de puncte roşietice de sânge uscat.

Umerii lui Glass s-au cutremurat de un râs înăbuşit şi un rânjet i s-a întins pe faţă. Kroll a împins medalionul peste masă.

— Uită-te mai îndeaproape.

Ben l-a ridicat şi l-a răsucit în palmă. Mâinile au început să-i tremure. Pe spate erau gravate delicat literele LL.

— Deschide-l, a spus Kroll.

Ben a apăsat mica încuietoare cu degetul mare şi medalionul s-a deschis. Inima îi bătea cu putere şi când a văzut ce era înăuntru, orice speranţă l-a părăsit şi a închis ochii. Fotografiile miniaturale stăteau faţă în faţă. Pe o parte era Oliver, pe cealaltă, Richard şi Margaret Llewellyn.

Ultima oară când Ben îl văzuse, atârna în jurul gâtului lui Leigh.

A închis uşor medalionul şi l-a pus la loc pe masă.

A înghiţit în sec. Gura îi era uscată.

— Asta nu reprezintă o dovadă.

— Foarte bine. Am vrut să te cruţ de asta, dar eşti încăpăţânat.

Kroll a mai apăsat pe o tastă şi deodată Leigh a apărut pe ecran.

Zăcea întinsă într-un desiş.

Ochii ei priveau în gol, fără expresie.

Avea sânge pe faţă şi pe piept în jos.

A rămas nemişcat un moment. Era imposibil. Dar ochii îi spuneau că e adevărat. Era evident. Era moartă. Leigh Llewellyn dispăruse precum fumul în văzduh.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi dorit să i le spună.

A căzut moale, alunecând într-o prăpastie fără fund. S-a clătinat pe scaun.

Ochii i s-au închis dureros.

— Frumoasă chiar şi moartă, a spus Kroll privind lung către ecran. Dar nu va rămâne aşa multă vreme, după ce o vor găsi animalele sălbatice. Poate că deja au făcut-o.

Ben nu a putut scoate o vorbă. Apoi, de undeva din vidul dinlăuntrul lui, un val imens de furie s-a ridicat la suprafaţă. A deschis brusc ochii. Primul lucru pe care l-a văzut, singurul pe care-l putea vedea, era Kroll stând în faţa lui cu acea expresie impasibilă întipărită pe faţă. Avea privirea unui om de ştiinţă care observa convulsiile de dinaintea morţii ale unui animal de laborator, notând calm detaliile.

Ben a sărit la el peste masă. Lovitura care ţintea gâtul bătrânului i-ar fi lipit traheea de şira spinării. Puteau să facă ce voiau cu el după aceea, dar ar fi avut plăcerea să-l vadă pe Kroll murind în chinuri timp de vreo cincisprezece secunde.

Însă Glass a fost rapid şi mânerul pistolului de 9 milimetri l-a izbit puternic în cap înainte să ajungă la bătrân. Kroll s-a împins cu pantofii lui strălucitori şi scaunul ergonomie s-a răsucit. Uşa a fost izbită de perete şi gărzile au năvălit înăuntru. L-au înşfăcat pe Ben şi l-au aruncat înapoi în scaun. Încheieturile i-au fost prinse brutal în cătuşe la spate, iar lanţul trecut prin bara de metal a scaunului.

Kroll s-a tras cu scaunul înapoi către masă şi şi-a aranjat cravata.

— Evident că nu se poate avea încredere în tine să te comporţi într-o manieră civilizată.

Ben şi-a scuturat sângele care i se prelingea în ochi.

— Eşti un om mort, Kroll.

— Mă îndoiesc, a răspuns contele. Nu am terminat încă. Există un supravieţuitor al incidentului din Slovenia. A mai apăsat pe o tastă şi pe ecran a apărut o altă imagine.

Umerii lui Ben au căzut moi.

Era Clara Kinski. O prinseseră.

Celula părea mică şi rece. Era legată de o saltea goală, pe un pat de fier, cu încheieturile şi gleznele ei mici legate de barele de fier cu bandă izolantă. Era legată la ochi şi se zbătea încet, ca şi cum forţele ar fi părăsit-o.

— Asta e o imagine a unei camere live, a explicat Kroll. Pot să-ţi dovedesc trimiţând un ordin prin e-mail chiar în momentul de faţă, ca să-i taie un deget în timp ce tu te uiţi. Ţi-ar plăcea asta?

— Nu, a spus Ben, nu mi-ar plăcea, dar ştiu ce *mi-ar plăcea* să văd.

Lumina ciudată şi sălbatică din ochii prizonierului l-a deconcertat pentru o clipă pe Kroll, dar contele şi-a ascuns reacţia zâmbind.

— Nu te afli într-o poziţie care nu-ţi permite să fii sfidător, domnule maior, a spus el. Am de gând să-ţi fac o propunere şi îţi sugerez să te gândeşti bine. În funcţie de decizia ta, copilul trăieşte sau moare. Nimic mai simplu.

Ben şi-a închis ochii un moment îndelungat. În mintea lui, Leigh se uita la el. Îi zâmbea. A deschis din nou ochii, controlându-şi bătăile inimii şi respiraţia.

— Ascult, a spus el încet şi calm după o pauză lungă.

— Spune-mi dacă recunoşti această persoană.

Clara a dispărut de pe ecran şi în locul ei a apărut imaginea unui bărbat chipeş de vreo patruzeci şi ceva de ani. Era îmbrăcat îngrijit, dar neoficial şi fotografia părea să fi fost făcută la o întrunire de VIP-uri.

— Nu ştiu cine este, a rostit Ben sincer.

Kroll l-a privit cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă minte sau nu. A dat din cap.

— Ar trebui să urmăreşti dezbaterile politice, domnule maior. Ăsta e Philippe Aragon. Candidatul pentru vicepreşedinţia comisiei Uniunii Europene. El este ţinta ta.

— Nu sunt un asasin.

— Ba chiar asta eşti. Şi doreşti să-ţi păstrezi abilităţile căpătate în urma unui antrenament îndelungat. Nu a trecut multă vreme de când ai împuşcat cu sânge rece cinci oameni în misiunea ta milostivă din Turcia. Kroll a dat din mână. Oricum, nu am spus că vreau să-l asasinezi. Vrem să-l aduci la noi. O să ne ocupăm noi de el.

— Îmi dau seama că o veţi face, a spus Ben. Am văzut ce chestii bolnave face oamenilor Ordinul lui Ra al vostru.

— Ordinul lui Ra!

Kroll şi-a încreţit faţa într-un zâmbet bolnăvicios şi şi-a răsucit gâtul râzând către Glass. Glass a rânjit la rândul lui.

Kroll a închis gura şi zâmbetul i-a dispărut.

— A trecut mult timp de când cineva a mai folosit numele ăsta vechi şi ridicol. Ordinul lui Ra face parte din istorie, tânărul meu prieten. E mai mult o amintire, la fel ca şi iniţiatorul său, stră-stră-străbunicul meu, Viktor Kroll.

— Observ totuşi că păstraţi o parte din tradiţii, a spus Ben. Un glonţ în cap e ceva prea modern pentru voi?

— Unii oameni nu merită decât un glonţ, a spus Kroll, dar indivizilor precum Philippe Aragon le facem o primire specială.

— O execuţie ritualică, de exemplu, a replicat Ben.

Kroll a dat din umeri.

— Unele tradiţii merită păstrate.

— Ce aveţi de gând să-i faceţi? Să-i tăiaţi limba aşa cum i-aţi făcut tipului ăluia, cine o fi fost el?

Kroll nu i-a răspuns. L-a privit pe Ben pentru o clipă, încercând parcă din nou să ghicească adevărul vorbelor lui, apoi şi-a etalat încă o dată zâmbetul îngheţat.

— Pedeapsa trebuie să corespundă crimei, a spus el. Celor care nu-şi pot ţine limbile în frâu le vor fi tăiate. În cazul lui Aragon ne gândim la ceva puţin diferit. Asta se va întâmpla în fix două zile de acum înainte, după ce tu îl vei fi capturat şi ni-l vei fi adus în locul stabilit de agenţii mei.

Kroll a întins mâna şi a mai apăsat pe o tastă. Imaginea lui Aragon a fost înlocuită cu cea a unei case.

Ben şi-a aruncat privirea asupra neobişnuitei clădiri. Casa avea un design radical de oţel curbat şi sticlă, fiind săpată într-o parte a unui dig. Era un decor care emana

liniște. Cerul era limpede, iarba era verde şi în spate se vedeau nişte coline.

Legat de scaun cu sângele şiroindu-i pe faţă, cu Leigh moartă, Ben îşi dorea să fie în acel peisaj liniştit mai mult decât orice pe lume. Oriunde, numai în biroul acela nu.

Degetul lui Kroll a apăsat repede pe tastă şi imaginile multiple s-au derulat una după alta, imagini ale casei din diferite unghiuri, din faţă şi de deasupra, lacuri şi coline în fundal. Au apărut apoi planurile arhitectului, schiţele de design şi Ben le-a înregistrat în timp ce Kroll a continuat:

— Casa se află în Belgia, la şaizeci de minute de Bruxelles. Acum o oră sursele mele m-au informat că va rămâne singur acolo trei zile începând de mâine, soţia şi familia plecând la o nuntă în America. Aragon trebuia să meargă cu ei, dar din cauza treburilor presante, s-a răzgândit. Asta-i oferă o oportunitate unui om cu priceperea ta aflat într-o situaţie delicată. Este singurul motiv pentru care am decis să te las în viaţă. Cel puţin deocamdată.

Ecranul s-a făcut negru. Kroll s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Dacă termini misiunea cu succes, o să-i dăm drumul fetei să se întoarcă la tatăl ei şi tu vei fi de asemenea liber. Poţi să te întorci la munca ta de asasin liber-profesionist în numele salvării celor aflaţi la nevoie sau cum vrei tu să o numeşti pentru a justifica ceea ce faci.

Kroll a făcut din nou o pauză, unindu-şi degetele lungi sub bărbie.

— Dacă refuzi sau dacă încerci cumva să ne tragi pe sfoară, mai întâi o s-o priveşti pe fată cum moare şi apoi o să mori şi tu. Sper că m-am făcut bine înţeles. Este singura ta şansă.

Ben nu a spus nimic.

Kroll a continuat:

— Ei bine, domnule maior Hope, ştiu ce fel de om eşti. Ştiu foarte bine că dacă te lăsăm liber, stă în natura ta să încerci să te răzbuni pe noi. Cu toate astea, aminteşte-ţi, te rog, că putem ajunge în orice clipă la fată şi la tatăl ei. Şi nu numai atât, dar putem pune punct foarte repede şi operaţiunii tale. Dacă cumva dai vreun semn că vrei să te joci cu noi, vei

fi imediat prins şi transportat în Turcia. Persoana noastră de legătură de acolo ar fi foarte interesată să pună mâna pe ucigaşul celor cinci oameni.

— Nu sunt un ucigaş, a spus Ben clar. Eu salvez oameni.

— Nu zău? Tot mai consideri un schimb rezonabil să dai cinci vieţi pe libertatea unui copil?

— Doi copii, a spus Ben. Erau nevinovaţi. Indivizii făceau parte dintr-un cerc de pedofili şi nu aveau de gând să se oprească.

— Ce chemare nobilă ai, domnule maior. Poate că nu ştiai că erau ofiţeri de poliţie. Ofiţeri corupţi, de bună seamă, dar autorităţilor nu le place când un justiţiar acţionează de capul lui şi le omoară agenţii.

— Am ştiut asta. Un motiv în plus ca să-i omor.

Kroll a făcut un gest cu mâna lui subţire ca şi cum ar fi ignorat afirmaţia lui Ben.

— Se poate. Dar noi nu discutăm despre etică aici. Vorbim despre tine. Detenţia în Turcia nu e o experienţă prea plăcută. Nu va exista niciun proces, nicio posibilitate de a te apăra. Vei petrece următoarele trei decenii sau mai bine într-un mare disconfort şi dacă vei mai gusta din nou libertatea, asta se va întâmpla când vei fi un om foarte bătrân şi distrus. Vreau să-ţi bagi bine în cap toate astea înainte să iei o decizie, domnule maior. Viaţa ta e în mâinile noastre. Eşti complet sub controlul nostru. Nu ai nicio opţiune în afară de o moarte laşă aici şi acum, dacă refuzi să cooperezi.

— Chiar te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

Kroll a râs pe înfundate.

— Era de aşteptat, până acum, după două secole de practică.

Ben şi-a lăsat muşchii încordaţi să se relaxeze, rezemându-se de scaun.

— De ce eu? a întrebat el obosit.

Sângele i s-a prelins în gură.

— E foarte simplu, a spus Kroll. Aragon are mulţi bodyguarzi. Am mai încercat să punem mâna pe el înainte şi a devenit foarte suspicios. E bine protejat. Avem nevoie de cineva cu experienţă dovedită în arta de a acţiona în secret, care poate să pătrundă neobservat în locuri bine păzite. Şi-n

al doilea rând, nu poţi fi pus în legătura cu noi. Dacă eşti prins sau ucis, ziarele vor scrie că un tip singuratic, un neofascist, a încercat să-l omoare pe marele om politic.

A zâmbit.

— De la sine înţeles, nu e nevoie să-ţi mai amintesc că, dacă eşti prins, îţi vei ţine gura închisă. Altfel, copilul moare şi tu îţi faci rost de un bilet numai dus către Turcia.

— Ar trebui să merg cu el, a spus Glass, privindu-l atent pe Ben din spatele scaunului lui Kroll, să mă asigur că nu-i vin în cap cine ştie ce şmecherii.

Contele a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu e nevoie, a răspuns el. Cred că putem avea încredere că salvatorul oilor rătăcite se va comporta frumos. Ştie ce i se va întâmpla tinerei noastre musafire, dacă nu o face.

S-a lăsat pe spate, satisfăcut de sine. Era un plan perfect, o oportunitate pe care o aşteptase de multă vreme. Aragon mort, Hope neutralizat şi forţat să lucreze pentru el, Kinski redus la tăcere, toate dintr-o lovitură.

Ben şi-a ridicat capul. A căutat o cale de a ieşi din situaţia în care se afla.

Nu era niciuna.

48

Reşedinţa von Adler
Mai târziu, în aceeaşi seară

Kroll expusese şi mai multe haine şi bijuterii pentru ea. În timp ce Eve şi-a tras rochia decoltată, prin difuzoare vocea lui i-a spus calm că trebuia să urce la etaj. Nu în camera cu oglinzi de data asta, ci într-un loc în care nu mai intrase de mai bine de un an. Voia să vină în dormitorul lui.

În timp ce urca scările către al doilea etaj, se întreba ce îi mai rezervase de data asta. Relaţia lor nu fusese niciodată de natură sexuală – nu în vreo manieră normală – încă de prima oară. Ideea de a se apropia fizic de el îi strângea inima.

A păşit de-a lungul coridorului larg şi a ajuns la uşile

duble. A auzit vocea lui Kroll la telefon, în cameră. A ascultat.

— Întregul comitet va fi prezent, ca de obicei, spunea el. Dacă totul merge conform planului – şi cred că aşa va fi –, vom fi în situaţia de a ne finaliza afacerea în noaptea micii mele serate de Crăciun. A urmat o pauză. Da, te ţin la curent. Încă o pauză. Foarte bine, ne vedem în două zile, atunci.

Tăcere. A aşteptat un minut sau două înainte să bată la uşă.

O aştepta în vastul dormitor, stând afectat într-un fotoliu cu rezemători laterale, lângă un foc care trosnea. Avea şampanie într-o frapieră pe masă, lângă patul cu baldachin. Purta un halat de mătase şi a salutat-o cu un zâmbet.

— Şampanie?

— Ce sărbătorim? a întrebat ea acceptând paharul lung de cristal pe care i l-a dat, luând o înghiţitură.

— S-a ivit o oportunitate de a scăpa de o anumită mică problemă care mă deranja de multă vreme, a spus el. Dar nu mă lăsa să te plictisesc cu astfel de detalii, draga mea.

Kroll a păşit în spatele ei. Ea a închis ochii când el şi-a pus mâinile osoase pe umerii ei goi. I-a simţit buricele degetelor frecându-i-se de piele.

— Eşti încordată, i-a spus el moale.

Simţea repulsie la atingerea lui. A pus paharul jos şi s-a îndepărtat repede.

— De ce mă urăşti? a întrebat el.

— Nu te urăsc, Werner.

— Consideri că sunt respingător, a spus el, să nu crezi că nu-mi dau seama. Mie nu-mi scapă nimic. A privit-o. Te-ai schimbat cumva. E ceva diferit la tine.

Ea s-a uitat în altă parte.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Contele s-a gândit o clipă, frecându-şi bărbia şi studiind-o cu acea privire de pasăre a lui.

— Ceva mă nedumireşte, Eve, a spus el. Ai fost singură cu Hope un timp destul de lung, mult mai lung decât de obicei. M-am întrebat de ce.

Eve şi-a cântărit cu grijă răspunsul.

— A trebuit să fiu cu băgare de seamă cu el. Era mai periculos decât ceilalţi.

— Foarte periculos, a fost Kroll de acord. Totuşi nu ai părut prea grăbită să pleci de lângă el. Aţi fost singuri aproape trei ore. Multe lucruri se pot întâmpla în trei ore.

— A trebuit să găsesc momentul potrivit.

— Ce aţi făcut?

— Am vorbit, a spus ea.

— Aţi vorbit. Despre ce?

— Fleacuri. Muzică. Viaţă. Nimic special. Apoi el a dormit o vreme. De ce îmi pui întrebările astea? Ţi l-am prins. Am făcut ce mi-ai spus. S-a sfârşit. Punct.

Kroll şi-a ridicat o sprânceană.

— A dormit? În patul tău?

— Pe canapeaua mea, a spus ea nervoasă. Presupun că te gândeşti că m-am culcat cu el. Asta e?

— Mi-a trecut prin minte, a zis el. Înţeleg că ai anumite nevoi. Am văzut cum te uitai la poza lui. E tânăr şi destul de atractiv.

— Vrei să spui *era.*

A zâmbit rece.

— O, nu e mort, dacă asta crezi. Îmi e prea folositor ca să-l omor.

Pulsul lui Eve s-a accelerat, dar era expertă în a-şi masca reacţiile.

— Nu-mi pasă, oricum ar fi, a spus ea, doar că nu îmi plac întrebările astea.

S-a întors cu spatele la el. *Ben Hope era încă în viaţă.*

Kroll a sorbit din pahar puţin şi delicat, privind-o.

— Nu stă în atribuţiile tale să-mi pui în discuţie întrebările, a spus el. Adu-ţi aminte cine şi ce eşti.

Cine şi ce era. Cuvintele au rezonat adânc în interiorul ei. S-a întors şi s-a uitat fix la el.

— Eşti gelos, nu-i aşa? Crezi că am simţit ceva pentru el şi nu poţi suporta asta.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Nu te pune cu mine!

— Nu poţi suporta fiindcă ştii că adânc înlăuntrul tău nu eşti decât un bătrân speriat şi slab care nu poate să...

Mâna lui a prins-o puternic în jurul feţei şi capul ei a zburat într-o parte sub lovitura palmei. Ochii lui s-au bulbucat

puternic în orbitele feţei scheletice, iar părul alb îi era în dezordine.

— Nu trebuie decât să dau un telefon, a ameninţat-o el cu o voce tremurătoare, şi pot să te şterg. Îţi pun *capăt.*

— Oficial sunt deja moartă, i-a întors ea vorba. Ai putea la fel de bine să pui capăt trebii.

— Nu va fi atât de uşor pentru tine. Viaţa ta va deveni un iad.

— Sunt deja acolo.

El i-a întors spatele şi a mers de-a lungul camerei râzând înverşunat.

— Ar fi trebuit să-i fi lăsat să te închidă pentru tot-deauna acum şase ani.

Nu fusese nicio zi în care ea să nu-şi fi dorit ca el să fi făcut-o. În aceşti şase ani toată viaţa ei fusese complet în mâinile lui.

Avea douăzeci de ani când se întâmplase. În acele zile avea o identitate normală, mai mult sau mai puţin. Un tată violent şi abuziv şi o mamă alcoolică erau cei care o ţineau pe Eva Schultz în Hamburg. Făcuse autostopul şi cum, necum ajunsese în celălalt capăt al ţării. Bărbaţii erau atraşi de faţa ei atrăgătoare. A învăţat repede că putea câştiga bani din asta. Cu trecerea timpului, a devenit foarte bună la făcut lucruri pe care doar puţine dintre fete ar fi acceptat să le facă. Devenise cunoscută şi atrăgea un anumit tip de clientelă – majoritatea celor care apelau la serviciile ei erau oameni bogaţi care veneau în limuzine şi însoţiţi de bodyguarzi.

Kroll îi fusese client o dată, o singură dată. Sexul fusese un dezastru. De atunci, el a vrut doar să privească. Abia dacă îşi slăbea nodul de la cravată.

Rusul acela gras fusese diferit. Era un nesătul căruia îi plăceau perversiunile şi care se lăsa antrenat de ele ca un buldog îmbăloşat de un castron cu carne. Asta nu era o problemă, putea să se îngrijească de asta. O plătise pentru toată noaptea şi ea îl ţinuse treaz în cea mai mare parte. Afară, în faţa uşilor, cei doi bodyguarzi cu pistoale-mitralieră Uzi aşteptau în linişte, ascultând. Erau obişnuiţi să audă ce venea de dincolo de uşă.

Dimineaţa, bodyguarzii nu mai erau. Eva Schultz s-a

trezit şi s-a dat jos din pat. Se simţea ciudat de ameţită, dar a pus asta pe seama vodcii pe care rusul o adusese cu el. Nu-i trecuse deloc prin minte că fusese drogată. Momentul în care a realizat că ceva nu era în regulă a fost când şi-a coborât piciorul gol pe podea şi a simţit ceva lipicios. S-a uitat în jos. Toată camera era o mare de sânge. Rusul fusese înjunghiat. Mai târziu a aflat că primise şaizeci şi şapte de lovituri de cuţit. Corpul lui însângerat zăcea la piciorul patului.

Când bărbaţii în haine negre au găsit-o, încă se mai clătina prin cameră ameţită de droguri şi şoc. Pe unul dintre ei îl cunoştea. Era Werner Kroll. Legitimaţia pe care i-a arătat-o nu a însemnat nimic pentru ea. I-a spus ceva despre serviciile secrete, dar mintea îi era prea stăpânită de groază şi de efectele drogurilor ca să înregistreze cum trebuie ceea ce-i spunea. A fost urcată într-o maşină şi dusă într-o cameră fără ferestre. I-au zis despre ce era vorba: cât de norocoasă era că poliţia nu o găsise înaintea lor.

S-au arătat plini de înţelegere. Da, ştiau că era nevinovată. Dar cine ar fi crezut o târfă? Amprentele ei erau pe tot cuţitul şi nu arăta prea bine. Clientul ei era un om foarte important şi judecătorii aveau să o condamne. Avea să meargă la închisoare şi să stea acolo pentru tot restul vieţii.

Şi mai era ceva. Kravchenko avea multe legături. Nu i-au spus care erau acele legături. Era de ajuns ca ea să ştie că nu va fi în siguranţă în închisoare. Cineva va ajunge la ea mai devreme sau mai târziu. Dar dacă îi lăsa să se ocupe de problemă, o puteau ajuta. I-au spus care erau modalităţile prin care putea face asta.

Fusese mult prea speriată ca să refuze propunerea lui Kroll, iar cu viitorul pe care îl avea în faţă, nu avea niciun motiv să nu se agaţe de speranţa de viaţă pe care i-o ofereau. S-a agăţat de această şansă cu ambele mâini şi a spus da la tot.

Nu a văzut niciodată o închisoare sau o sală de judecată. În schimb, au dus-o undeva într-un complex izolat. Nu a întrebat ce se petrecea şi nici nu-i păsa. Tot ce a ştiut în următoarele câteva luni a fost că era în siguranţă. I se dăduseră mai multe camere în care să locuiască, simple, dar confortabile. A acceptat izolarea, gărzile de dincolo de uşă şi

lipsa totală de comunicare cu lumea exterioară. Kroll venea să o vadă o dată pe săptămână, verificând dacă totul era în regulă şi având grijă de ea. Nu i-a spus nimic despre incidentul Kravchenko. Se întreba dacă avea de gând să-i ceară să facă sex, dar nu a făcut-o niciodată.

Oficial, Eva Schultz murise odată cu rusul. Eva devenise Eve. Eve şi atât. O persoană fără identitate, o nălucă. Nu a întrebat niciodată cine îl omorâse pe rus. Nu a întrebat niciodată cadavrul cui îl dăduse ca fiind al ei sau cum fusese obţinut. Voia doar să uite de tot şi să o ia de la capăt.

Desigur, era şi un preţ de plătit.

După şase luni, cu un nou nas şi o înfăţişare diferită, a părăsit complexul şi a venit să locuiască la vilă. Acum era în mod direct şi personal sub aripa lui Kroll. Avea bijuterii şi haine frumoase. A învăţat-o cum să treacă drept o doamnă: cum să vorbească, cum să meargă, cum să se îmbrace. Abilitatea ei de a se preface a surprins-o chiar şi pe ea.

Era sufocată de atenţia lui. Cu cât afla mai multe despre cine era şi ce făcea el cu adevărat, cu atât el o trăgea mai mult în lumea lui. Informaţie. Manipulare. Putere. Ea era capcana căreia niciuna dintre ţintele alese cu grijă nu părea să fie capabilă să-i reziste.

Într-o zi, a dus-o într-o cameră de lucru, a deschis un seif şi i-a spus să se uite înăuntru. Într-un sac de plastic se afla cuţitul care îl omorâse pe Kravchenko. Era încă plin de sângele uscat al rusului şi avea amprentele ei pe mâner. El nu a spus nimic. Doar i-a arătat şi ea a înţeles.

Acum erau mai multe crime de adăugat pe listă şi în câteva dintre ele fusese implicată direct. Nu putea să mai scape niciodată de acolo şi să spună cuiva adevărul. Dacă o făcea, ştia că în cel mai bun caz nu va sfârşi decât în închisoare.

L-a privit păşind prin cameră şi oprindu-se cu spatele la ea lângă focul care trosnea. Faţa îi era lividă şi locul în care o plesnise o furnica.

— Ai dreptate, Werner, a spus ea, *chiar* te urăsc.

El s-a întors cu un zâmbet cadaveric, forţat.

— Nu m-am îndoit niciodată, a spus el, dar vei rămâne mereu lângă mine.

— Ce alternativă am?

— Niciuna, a răspuns el. Apropo, am un mic job pentru tine.

Ea s-a strâmbat. Ce mai era de data asta?

— S-ar putea să-ţi placă, a spus el văzându-i expresia. Poţi învăţa să-ţi foloseşti instinctele materne. Clara Kinski o să vină să stea cu noi. Vreau să ai grijă de ea şi să nu facă gălăgie. Dacă e necesar, potoleşte-o.

Nici măcar Kroll nu se coborâse încă la răpiri de copii sau ceva de genul acesta. Inima a început să-i bată şi mai tare în piept.

— Cât vrei să o ţii aici? a întrebat ea.

Kroll a zâmbit.

— A, nu mult, a spus el. Doar pentru tot restul vieţii ei.

49

Ben stătea întins şi a privit tavanul gri de deasupra până când a început să-i joace în faţa ochilor. S-a uitat la ceasul de la mână. Trecuseră doar cinci minute de când îl verificase ultima oară. Mintea îi lucrase cu atâta îndârjire că i se păruse că trecuseră ore.

Cercetase de o sută de ori celula în căutarea unor puncte slabe. Doar lumina pătrundea înăuntru printr-o fereastră cu gratii aflată la înălţime. Sărise, se prinsese cu degetele de perete, trăgându-se în sus, şi se apucase de barele reci şi negre de fier. Şi-a lipit genunchii de perete şi a scuturat barele cu toată puterea. Nu păreau să cedeze, de fapt nu se mişcau deloc. Erau solide. Ar fi fost nevoie de un tractor să le smulgă din stratul de ciment în care erau înfipte.

Dându-şi drumul înapoi în întuneric, a pipăit cu degetele conturul fiecărei bucăţi de piatră. Pereţii erau în perfectă stare şi aveau cel puţin două straturi de zidărie. Nu exista niciun punct slab de care să se agaţe. Apoi a încercat uşa. Era o placă de oţel, balamalele erau ascunse, iar niturile perfect îmbinate. Într-un final, s-a întors către pat, căutând ceva ce ar fi putut fi folosit pe post de levier sau ciocan. Cadrul de metal

însă era bine sudat şi bine cimentat în podea.

Mai rău decât în zidurile închisorii, era prins în propriile lui gânduri.

Leigh era moartă. Leigh era moartă.

Şi era vina lui. O lăsase singură. Murise singură, neprotejată, îngrozită.

La fel cum murise şi Oliver. *Era vina lui.* Şi acum Clara era ostatică. Şi asta era tot vina lui. Va ieşi de acolo sau va muri încercând să iasă.

Mâine va începe misiunea lui. Va avea echipamentul pe care îl ceruse, o maşină, haine, nişte bani, o armă şi un telefon de pe care să-i sune când va pune mâna pe omul-ţintă. Îl vor lăsa să plece şi ştia deja care îi va fi prima mutare, dar nu se simţise atât de neajutorat niciodată până atunci.

Nu era de niciun folos să lovească în uşa de oţel până când pumnii îi vor fi plini de sânge. Nu era de nici un folos să urle de nervi până când corzile vocale i-ar fi plesnit. Nu era de niciun folos să se dea cu capul de toţi pereţii aceia de piatră. S-a lăsat pe podea, sprijinit în pumni şi în vârfurile degetelor de la picioare şi a făcut treizeci de flotări, forţându-şi muşchii care îl dureau. Apoi încă treizeci. Durerea i-a făcut gândurile să dispară pentru câteva minute. L-a ajutat să se concentreze la ce avea să facă în continuare.

A tresărit la sunetul unor chei care zornăiau. Una dintre ele s-a răsucit în yală. O lumină argintie a pătruns de pe coridor şi cineva a pătruns înăuntru.

Era o femeie. Părea că se furişa şi era agitată. O cunoştea.

— Ce cauţi aici? a întrebat el.

— A trebuit să vin, a spus ea.

Ochii ei erau umezi şi au captat lumina.

— Cum ai intrat?

Un şirag de chei a lucit prin întuneric.

— Kroll are un set de rezervă în biroul lui, a şoptit ea.

— Ce vrei, Ingrid – sau care ţi-o fi numele astăzi?

Eve a tresărit şi a dus un deget la buze.

— *Şşşt.* Glass e undeva pe aici. Or să mă omoare dacă află că am venit la tine.

— Atunci, să-i chem, a spus el. Poate că o să mă lase să

mă amuz privind.

— Îmi pare rău.

— Asta ai spus şi ultima oară când ne-am întâlnit.

S-a apropiat de el. În lumina care intra pe fereastră, ochii ei erau mari şi luceau de spaimă.

— Sunt Eve, a murmurat ea. Eve este numele meu real. Ăsta e adevărul. Pe cuvânt.

— Nu-mi pasă care e numele tău, a spus el. Ce doreşti?

— Au prins-o pe fetiţă.

— Şi ai venit aici ca să-mi spui asta?

— Vreau să ajut, a şoptit ea.

Vocea ei era înecată de emoţie.

— Nu am încredere în tine.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. Nu am avut de ales. Trebuie să mă crezi.

— N-o să mă prosteşti şi a doua oară.

— Pot să ajut, a protestat ea. Te rog ascultă-mă. Ştiu unele lucruri.

El îi putea simţi teama. Era imposibil de simulat aşa ceva. Spunea adevărul.

— Te ascult.

— Ei pun la cale ceva, a spus ea. Kroll organizează o petrecere. Toţi oamenii aceia or să fie acolo. Au de gând să omoare pe cineva.

— Pe cine? a întrebat el, ştiind deja răspunsul.

Ea a scuturat din cap.

— Cineva care e important pentru ei. Nu ştiu exact, ştiu doar că, de fiecare dată când au una din întâlnirile lor, cineva moare. Există un semnal. De obicei e între nouă şi zece, când petrecerea e în toi şi oaspeţii sunt distraşi de muzică. Oamenii lor părăsesc petrecerea unul câte unul şi coboară într-o parte specială a casei. Acela este locul în care se comite crima.

— Cine sunt oamenii aceştia? a întrebat el.

— Indivizii care fac afaceri cu Kroll. Asta e tot ce ştiu. Bătrâni în costume, care omoară oameni. Politică. Bani. Nu ştiu. Ştiu doar că fac să dispară oameni.

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat el.

Ea a privit nervoasă către uşa celulei.

— Vila are propria ei biserică, a spus ea. Cred că acolo

se duc. Nu am văzut-o niciodată. Kroll o ţine încuiată.

— Are cumva un tavan boltit şi coloane? O podea cu dale ca de tablă de şah?

— Nu ştiu, a spus ea. Se poate. Voiam însă să-ţi spun altceva, legat de fetiţă.

— Clara?

Ea a dat din cap în semn că da.

— Au de gând să o omoare. După crimă, cu o injecţie letală.

El a privit-o fix.

— De ce îmi spui toate astea? a întrebat el. De ce ai aşteptat până acum?

— Pentru că vreau să o scot de acolo, a spus ea. Trebuie să fie opriţi. Totul a mers prea departe.

Ochii ei erau sinceri, imploratori şi îi căutau pe ai lui. Ea a privit peste umăr către uşă.

— Sunt scârbită de toată chestia asta, a continuat ea. Când mi-a spus de fetiţă, a trebuit să fac ceva. Trebuie să mă crezi. Mi-a fost greu să te dau pe mâna lor, dar nu am avut nicio altă opţiune. Mă au la mână, aşa cum te au şi pe tine acum. Cu asta se ocupă, prind oameni în cursă şi apoi îi folosesc.

Ben nu a zis nimic, reanalizând situaţia.

— Unde ne aflăm? a întrebat el.

— Într-o veche bază militară de lângă Ernstbrunn, în nordul Vienei. E proprietatea lui Kroll.

— Unde o ţin pe Clara?

— La vilă.

— La vila lui von Adler?

Eve a confirmat scurt.

— Au mai multe camere pentru ea, sigure şi păzite.

— Spune-mi exact unde se află locul ăsta, a spus el.

— La vreo cinci kilometri în sudul Vienei. Te duc acolo. Te scot de aici. Am o maşină.

Afară s-a auzit zgomotul puternic al unei uşi metalice şi sunetul paşilor grei a rezonat în pereţii coridorului îngust. Lui Eve i s-a tăiat respiraţia.

— E Glass. O să mă omoare.

Ben a rămas nemişcat. Nu era niciun loc unde să o

ascundă.

Paşii aproape că ajunseseră la uşa celulei. Nu mai aveau timp.

— Sărută-mă, a spus el şi a cuprins-o cu braţele.

Eve a părut uimită, apoi a înţeles. Îi putea salva pe amândoi. Şi-a încolăcit mâinile în jurul gâtului lui şi s-a ridicat trăgându-şi trupul aproape de al lui. Buzele ei erau calde şi moi când le-au atins pe ale lui.

Uşa celulei a fost dată de perete. Silueta înaltă şi masivă a lui Jack Glass s-a profilat la intrare. A izbucnit în râs când i-a văzut.

— O, cât de romantic. Deci bătrânul a avut dreptate – *chiar* ţi-ai tras-o cu el în după-amiaza asta. Ai venit pentru încă o porţie?

— Trebuia să îl văd, a spus Eve. Îl iubesc.

S-a îndepărtat de Ben. Glass a păşit în interiorul celulei, aplecându-şi capul la intrare. I-a prins braţul lui Eve şi a tras-o deoparte.

— Te afli într-un mare rahat acum, a spus el.

— Nu-i face rău pentru asta, a spus Ben. E vina mea.

Glass a surâs dispreţuitor.

— Te rog, nu-i spune lui Werner, l-a implorat ea. O să mă omoare.

— Oh, ştiu asta, a zis el. A făcut o pauză.

O lumină ciudată i-a licărit în ochi gândindu-se la posibilităţile pe care le avea. Acum era a lui. Asta aşteptase.

— Dar poate că noi doi putem ajunge la o înţelegere, a continuat el.

S-a întors şi i-a făcut cu ochiul lui Ben.

Ochii lui Ben erau aţintiţi asupra pistolului Beretta 92 de la centura lui Glass. Era la numai patru paşi de el. Putea să-i rupă gâtul înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, să-i ia pistolul şi să-l folosească pentru a-i omorî pe ceilalţi paznici.

Era un plan crud, dar nu-i suna rău.

A făcut primul pas şi apoi pe al doilea. Eve se zbătea în braţele lui Glass.

Încă cinci paznici au venit la intrare. Toate pistoalele erau îndreptate spre el şi nu păreau să se joace.

Brusc sorţii au trecut de partea cealaltă. S-a oprit şi a

rămas calm.

— Ne vedem mai târziu, cowboy, a spus Glass.

Ben a surprins o ultimă privire imploratoare a lui Eve în timp ce Glass o trăgea afară din celulă. Paznicii i-au urmat. Uşa de oţel s-a închis cu zgomot şi a auzit cheile răsucindu-se în yală. Era din nou singur.

50

Reşedinţa von Adler
Dimineaţa următoare

Clara şi-a ridicat faţa de pe pernă. Capul încă îi mai vâjâia şi avea un gust oribil în gură. Oare cât dormise? Îşi amintea acum. Nu fusese un coşmar. Ţipase şi bătuse în uşă şi după câteva minute, când mâinile începuseră să o doară, uşa se deschisese.

Era bărbatul acela bătrân care arăta ca un uliu. Zâmbea, dar nu într-un mod prietenos. Ochii lui erau reci precum nişte pietricele negre. Cel căruia ea îi spusese Franz, era de asemenea acolo. Nu-l chema Franz, acum ştia asta. Îl ura. Spera că urechea lui nu era doar cicatrizată, ci că era începutul unei boli îngrozitoare care avea să i se întindă pe toată faţa, până când avea să-l facă să se ascundă într-o gaură pentru tot restul vieţii lui. Şi-a adus aminte cum o ţinuse lipită de pat, ţintuind-o de mâini. Dăduse din picioare şi se luptase din toate puterile, dar fusese mult prea puternic.

Apoi intrase încă un bărbat. Era un doctor. Sau poate că doar purta o haină albă de doctor. Pe faţă avea un zâmbet care nu-i plăcea, iar în mână avea o geantă mică de piele. A deschis-o şi a scos din ea o seringă. S-a zbătut şi s-a îndoit în fel şi chip, dar au ţinut-o strâns şi nu s-a putut mişca. Apoi a simţit durerea înţepăturii şi după aia nu-şi mai putea aduce aminte nimic.

Clara a simţit că o durea braţul în locul în care îi făcuseră injecţia. Şi-a şters ochii şi s-a uitat în jurul ei prin camera mică şi goală. Pe jos era împrăştiată mâncare în locul în care răsturnase tava pe care i-o aduseseră mai devreme. Îi

dăduseseră şi o jucărie, o prostie de păpuşă mică de cârpă, ca şi cum asta ar fi făcut-o fericită. O azvârlise în faţa unuia dintre bărbaţii care o aduseseră acolo şi o închiseseră în cameră. Încă mai zăcea neatinsă acolo, lângă uşă.

Oare de cât timp era aici? Parcă dintotdeauna. Voia să-l vadă pe tatăl ei. Unde era oare?

Şi-a ridicat capul şi a ascultat. Era o voce dincolo de uşă, vorbind încet? Ştia că mereu era cineva afară, ţinând-o sub supraveghere. Poate că era Franz. Sau poate că era tipa blondă care o controla din când în când. Părea mai drăguţă decât ceilalţi. Avea ceva în privire ca şi cum ar fi fost tristă sau supărată. Cu toate astea, Clara nu avea încredere în ea şi nu i-ar fi vorbit.

Ridicându-se şi mai bine în pat, a privit către fereastră. Era puţin mai mare decât o lucarnă, undeva sus, în plafonul de deasupra ei. Tot ce putea vedea prin ea erau nişte nori negri plutind pe un cer gri. Locul ăsta era într-o linişte totală. Nu răzbătea niciun zgomot de trafic de afară. Totuşi, poate că treceau oameni pe-acolo, pe jos. Dacă le capta atenţia, poate că cineva ar ajuta-o.

S-a dat jos din pat. Îşi simţea picioarele grele. Şi-a dat seama abia apoi că îi schimbaseră hainele şi că purta o pijama albastră cu o mărime mai mare decât ea. Hainele ei erau împăturite frumos şi puse pe un scaun. A păşit încet de-a lungul camerei şi a tras scaunul până sub fereastră. A pus hainele împăturite pe podea, s-a apucat de spătar cu o mână şi s-a suit cu un picior pe scaun, apoi cu celălalt. S-a clătinat puţin, dar apoi şi-a recăpătat echilibrul. A ridicat o mână cât a putut de mult. Degetele ei au atins mânerul ferestrei, dar nu au putut să-l prindă. S-a întins şi mai mult.

La trei sute cincizeci de metri distanţă, Ben şi-a lăsat greutatea corpului pe o creangă groasă, ajustând rotiţa zimţată de focalizare a binoclului 20 x 50 Zeiss. Vântul rece a clătinat copacul în care se afla, făcându-l să se aplece într-o arcuire domoală. Era la o distanţă mare de sol şi spera ca ramura care gemea sub el să reziste.

Somptuosul conac nu fusese greu de găsit. Acesta fusese singurul detaliu care îi scăpase lui Kroll: nu ştia că Ben

ştia unde locuieşte şi unde o ţin închisă pe Clara. Din momentul în care fusese lăsat să iasă din celulă şi i se dăduseră lucrurile de care avea nevoie pentru misiune, Ben avusese un singur plan în minte: nu va pleca după Philippe Aragon, ci avea să o găsească pe Clara şi să o scoată de acolo. Odată ce ea avea să fie în siguranţă, nimic nu-i mai stătea în cale şi avea să vină după Kroll, Glass şi toţi acoliţii lor.

Dar acum, văzând locul acela prima oară, şi-a dat seama că planul era irealizabil.

Era o adevărată fortăreaţă. Zidul înalt de piatră care înconjura proprietatea avea probabil vreo câţiva kilometri lungime, cu tunuri la fiecare câteva sute de metri şi o singură poartă arcuită imensă. Pe fiecare stâlp masiv al porţii se afla un vultur de bronz. Porţile înalte de fier erau aurite şi pironite şi prin ele a putut vedea paznicii plimbându-se de colo colo pe lângă clădirea de la intrare. Un drum privat larg ducea către o întindere imensă de şiruri de scări, fântâni arteziene, grădini şi balustrade curbate de piatră. Vila se ridica maiestuos deasupra tuturor, cu albul strălucitor al pietrelor ieşind în evidenţă pe fundalul pădurilor de pin şi al munţilor din spate. Ben a scanat cu privirea faţada impozantă în stil baroc, distingând zecile de mici lucarne şi ferestre de la mansardă. Probabil că erau sute de camere în locul acela, cel puţin, şi fata putea să se afle în oricare dintre ele.

Clara stătea în picioare pe spătarul scaunului. Clătinându-se gata să cadă, s-a întins cât a putut de mult şi degetele ei mici s-au prins de mânerul ferestrei. A împins de el şi acesta a cedat trei sau patru centimetri cu un scârţâit de balamale ruginite. Dacă l-ar fi putut deschide mai mult, poate că ar fi putut să-şi scoată capul afară şi să strige după ajutor. A împins din nou. Fereastra s-a deschis încă puţin. Şi-a scos o mână prin deschizătură şi a simţit vântul rece atingându-i degetele. Brusc, bătaia zgomotoasă a elicelor unui elicopter a asurzit-o.

Ben a văzut elicopterul Bell 407 pregătindu-se să aterizeze. Era lucios, negru şi fără însemne. A dispărut în

spatele faţadei ornamentate, oprindu-se pe acoperişul casei. Din cauza acoperişurilor ondulate, nu vedea nici pista de aterizare, nici pe cei care urcau sau coborau, oricine ar fi fost ei.

Şi-a lăsat binoclul mai jos şi a privit şirul de maşini din faţa casei. Erau mai mulţi paznici acolo jos, cel puţin cincisprezece. Ştia că erau înarmaţi. Cine ştie câţi mai erau şi înăuntru. A examinat împrejurimile. Copacii şi tufişurile ofereau o bună ascunzătoare dincolo de ziduri, dar cu cât te apropiai de casă, spaţiul era tot mai larg – o zonă goală care ar fi fost greu de străbătut fără să fie văzut. În timpul nopţii, pajiştile, grădinile cu flori şi spaţiile betonate erau probabil toate iluminate şi, mai mult ca sigur, păzite de camere video şi patrulate la intervale de timp regulate.

Ben şi-a luat de la ochi lentilele Zeiss şi brusc vila a rămas mică şi albă în depărtare. Lăsându-şi binoclul să atârne la gât, a rămas întins câteva minute cu faţa în jos pe creangă, adâncit în gânduri.

A trecut în revistă toate locurile în care pătrunsese de unul singur. Era bun la ceea ce făcea şi o ştia bine, dar să te pui cu ceva de mărimea asta era o misiune sinucigaşă nu numai pentru el, ci şi pentru fetiţă. Nu se putea. Nu folosea la nimic. Nu avea altă opţiune decât să-l prindă pe Philippe Aragon şi să-l dea pe mâna lui Kroll.

S-a dat înapoi cu spatele de-a lungul crengii şi a început să coboare agil şi fără zgomot. Ajuns pe pământ, şi-a şters mâinile şi s-a îndreptat către drum, aprinzându-şi o ţigară în timp ce mergea spre duba de un gri nedesluşit, cu capul între umeri pentru a se apăra de vântul muşcător. A oftat în timp ce deschidea portiera şi s-a urcat la volan. A pus binoclul Zeiss pe scaunul de lângă el, s-a întins pe spate şi şi-a terminat ţigara. A stins-o în scrumiera de la bord şi a băgat cheile în contact. Motorul diesel a prins viaţă.

Era un drum lung până la Bruxelles, aşa că mai bine o lua repede din loc. Dar înainte să ajungă, mai avea o oprire de făcut.

51

Reşedinţa lui Philippe Aragon, lângă Bruxelles
În acea seară

Era târziu şi cei doi bodyguarzi stăteau relaxaţi în fotolii, în cele două capete ale spaţiului larg şi deschis al principalei săli de primire. Nu aveau altceva de făcut decât să răsfoiască nişte ediţii mai vechi ale revistei *The Economist*, publicaţii de astronomie şi cărţi de arhitectură, în timp ce omul pe care-l păzeau venea şi pleca, scria rapoarte şi dădea telefoane.

Nu se plângeau. Cei doi colegi ai lor erau afară şi îndurau frigul care le intra în oase, patrulând în jurul casei, în timp ce ei stăteau înăuntrul clădirii confortabile, bucurându-se de căldura de la sistemul de încălzire solar. După încă două ore aveau să-şi tragă pe ei paltoanele şi să schimbe locul cu colegii lor şi nu se gândeau cu plăcere la asta.

Philippe Aragon se simţea epuizat mental după ce muncise toată ziua. Avea patru discursuri importante de pregătit şi un morman întreg de dosare şi rapoarte de analizat. Asistentul lui personal, Adrien Lacan, îi lăsase o grămadă de documente de verificat şi semnat şi numai asta îi mâncase o mare parte din zi. Şi-a pregătit o ceaşcă de cacao organică cu puţină scorţişoară, le-a spus noapte bună bodyguarzilor şi s-a îndreptat spre scările în spiralăcare duceau la camerele private de la etaj, cu ceaşca aburindă.

Sistemul de securitate electronic l-a închis în spatele uşii armate. Şi-a aruncat pantofii, s-a încălţat cu o pereche de papuci uşori şi a păşit de-a lungul camerei lui. Aici se simţea ca şi cum ar fi fost în sfârşit în spaţiul lui de linişte. A încercat să uite de oamenii înarmaţi care îl păzeau în casă sau patrulând pe afară. Locul în care se afla începuse să semene tot mai mult cu o fortăreaţă. Era în cea mai mare parte rezultatul insistenţelor lui Colette. De când cu episodul cu cabana, era preocupat tot mai mult de securitate. Poate că avea dreptate, dar era greu să trăieşti aşa, uitându-te mereu dacă nu e cineva în spatele tău. Ştia că asta era stresant şi pentru ea şi era bucuros că putuse să-şi ia o pauză şi să zboare peste ocean până în Florida, la nunta vărului ei.

Şi-a făcut de lucru prin cameră, sorbind din ceaşca de cacao şi simţindu-se obosit psihic, dar fără chef de somn. S-a uitat printre CD-urile din suport şi a ales o înregistrare a lui Mischa Maisky a suitelor pentru violoncel ale lui Bach. Tonul cald, parcă de lemn, al violoncelului, şi-a făcut drum prin difuzoare, calmându-l. S-a aşezat într-un fotoliu moale şi a închis ochii, ascultând muzica şi bătând uşor ritmul pe braţele fotoliului. Philippe nu era însă o persoană care să-şi poată suprima atât de uşor gândirea activă. A sărit în picioare. O clipă s-a gândit să se ducă în biroul lui personal de lucru din camera alăturată, să dea drumul calculatorului şi să verifice dacă Colette i-a trimis vreun e-mail din State. Ştia însă că, dacă se aşeza în faţa tastaturii, cu siguranţă avea să înceapă din nou să-şi corecteze discursurile pentru săptămâna care urma. Puteau să mai aştepte până dimineaţă.

Prin uşile terasei, lumina lunii trimitea umbre lungi în grădina de pe acoperiş. Era partea lui preferată a casei şi una dintre realizările arhitecturale de care era cel mai mândru. Grădina era înconjurată de un cerc de coloane de piatră şi era plină de plante şi tufe. Mirosea a pământ şi vegetaţie proaspătă. Mica fântână arteziană din centru împroşca discret apa şi clipocea sub cupola mare de sticlă.

Era o noapte frumoasă şi înstelată, senină şi calmă. S-a întrebat dacă putea oare să vadă planeta Saturn. Şi-a tras un pulover peste cămaşă şi s-a plimbat prin grădină, bucurându-se de linişte şi de frumuseţea peisajului. Pe peretele de lângă uşă se afla un panou de control cu mai multe butoane şi a apăsat pe unul dintre ele. Un geam al cupolei de deasupra a culisat cu un uşor şuierat hidraulic. A mers până la locul unde îşi ţinea telescopul refractor Celestron CGE 1400 fixat permanent pe un suport electronic. Aerul rece al nopţii a pătruns prin geamul deschis al cupolei. A lăsat telescopul să se răcească puţin ca să obţină o imagine mai clară, apoi a fixat coordonatele pentru Saturn. Telescopul şi-a potrivit automat poziţia, ţintind prin gaura din acoperiş. Philippe i-a scos capacul şi a privit prin ocular. Planeta inelată oferea o imagine palpitantă şi fantastică, care îl captivase încă din copilărie. Nu încetase niciodată să fie uimit de ea.

O durere neaşteptată la baza gâtului l-a paralizat. S-a

îndepărtat de telescop împleticindu-se, uluit şi dezorientat. O lovitură puternică i-a îndoit piciorul, trântindu-l la pământ, şi a simţit un genunchi fixat între omoplaţi, lipindu-l de dalele reci de piatră. Ceva dur de metal l-a apăsat în ceafă şi o voce joasă şi calmă i-a spus:

— La cel mai mic zgomot eşti mort.

Aragon era complet neputincios. A încercat să se rostogolească pe o parte şi să vadă cine era intrusul. Individul care-l imobilizase era îmbrăcat în negru. Nişte ochi l-au privit impasibil prin găurile măştii de schi. Lumina lunii a strălucit reflectată de metalul pistolului îndreptat către capul lui.

52

— Cine naiba *eşti?* a întrebat Aragon stupefiat.

S-a lăsat pe spate în fotoliu, cu pieptul zvâcnindu-i din cauza panicii şi a şocului. Intrusul îl forţase să intre în casă şi să stea jos. Primul gând care-i venise în minte a fost că individul era un asasin venit să-l omoare. De ce nu o făcuse? Îşi pusese arma la loc în toc. Intrusul şi-a ridicat mâna pe care avea o mănuşă neagră şi şi-a dat jos masca de schi. Aragon s-a strâmbat din pricina durerii din zona gâtului şi şi-a frecat umărul. De ce îl lăsa tipul să-i vadă faţa?

Ben s-a aşezat în faţa lui într-un fotoliu asemănător. Între ei, în lumina slabă, lucea o masă de cafea din lemn de pin şlefuit.

— Cineva care are nevoie de ajutorul tău, a spus el.

Aragon a rămas uluit.

— Intri în casa mea, îmi pui un pistol la tâmplă şi acum îmi spui că ai nevoie de ajutorul meu?

— Chiar aşa.

— De obicei oamenii vin la mine la birou pentru aşa ceva, a spus Aragon.

Ben a zâmbit. Aragon avea curaj. Îi plăcea.

— Când o să auzi ce am să-ţi spun, o să înţelegi de ce nu am putut să te întâlnesc în circumstanţe normale.

Politicianul s-a încruntat.

— Nu ştiu dacă vreau să aud.

— Nu ştiu dacă ai de ales, a spus Ben.

— N-o să poţi să scapi pur şi simplu. Sunt camere de supraveghere care înregistrează ce se întâmplă în camera asta, chiar acum.

— Ba nu, nu sunt, a spus Ben. Camera asta e singura bucăţică de spaţiu privat care ţi-a mai rămas. E oaza ta de delectare. Nu i-ai lăsa să-ţi pună camere aici.

— Cum naiba ai trecut de pază?

— Nu contează, a spus Ben, acum ascultă. Dacă mă ajuţi, o să te ajut şi eu.

Aragon a râs.

— O să mă ajuţi? Făcând ce?

— Dându-ţi-i pe cei care l-au asasinat pe Bazin.

Aragon s-a oprit din râs şi s-a făcut alb ca varul.

— Roger?

Ben a confirmat din cap.

— Mentorul şi prietenul tău.

Aragon a rămas mut câteva secunde. A înghiţit în sec.

— Roger nu a fost asasinat, a spus el cu voce joasă. A murit într-un accident de maşină.

— Politicienii ştiu să mintă, dar se pare că tu nu ai această abilitate.

— Am făcut investigaţii, a spus Aragon. Nu au găsit nimic. A fost un accident.

— Nu cred că eşti prea convins de asta, a zis Ben. Ştiu şi despre explozia de la cabană. Şi aia a fost un accident?

— De unde naiba ştii toate astea?

— Fac întotdeauna cercetări asupra ţintelor mele, a spus Ben.

Aragon era lac de sudoare. Şi-a înghiţit cuvintele şi apoi a întrebat:

— Şi ce anume vrei să-mi spui?

Într-o parte a camerei se afla un bar şi Ben s-a ridicat şi a mers până la el. Tălpile ghetelor lui de luptă nu scoteau niciun zgomot pe podeaua de lemn.

— Vrei ceva de băut? a întrebat el. Ceva mai tare decât cacaua pe care o beai mai devreme.

Aragon s-a gândit să fugă.

— Nu încerca, a spus Ben. N-o să faci nici jumătate din drumul până la uşă.

Politicianul a oftat şi s-a lăsat pe spate în fotoliu.

— Dă-mi un Armagnac[1].

Ben a scos două sticle şi două pahare de cristal. A turnat unul dublu de brandy şi unul triplu din whisky-ul de Islay de optsprezece ani al lui Aragon. I-a dat brandy-ul lui Aragon şi s-a aşezat din nou.

— E o poveste lungă, a spus el. O să încep cu începutul.

A luat o gură de scotch.

De partea cealaltă a mesei, faţa politicianului îşi recăpătase ceva din culoare. Avea paharul în faţă şi stătea cu braţele încrucişate la piept şi sprâncenele încreţite a neîncredere.

— În ianuarie anul trecut, un prieten al meu a fost din întâmplare martor la ceva, a spus Ben. Ceva la care nu trebuia să fie martor. A fost ucis pentru asta, dar dovada a ajuns în mâinile altcuiva, respectiv la sora lui. Se poate să fi auzit de ea. Leigh Llewellyn, cântăreaţa de operă.

Aragon a dat din cap.

— Ştiu cine este Leigh Llewellyn.

Ben a continuat, povestindu-i fiecare lucru în detaliu. I-a luat mult timp. Aragon a ascultat cu atenţie.

— Au ucis-o? a întrebat el încet.

Ben a confirmat cu o mişcare a capului.

— Nu am auzit nimic la ştiri.

— O să auzi, a spus Ben. Va fi iar un accident înscenat sau o dispariţie.

Aragon s-a gândit câteva clipe.

— Dacă ce spui e adevărat, a zis el, îmi pare foarte rău să aud aşa ceva dar nu mi-ai furnizat nicio dovadă în sprijinul afirmaţiilor tale şi încă nu mi-ai spus nimic despre Roger.

— Urma să ajung şi la asta. Oliver a asistat la asasinarea prietenului tău.

— Ai zis că ai dovezi.

Ben a dat din cap.

— Oliver a filmat şi a înregistrat totul pe un disc.

[1] Băutură alcoolică făcută din struguri şi produsă în regiunea din Franţa cu acelaşi nume (n. tr.).

— Şi unde e discul?

— A fost distrus, a spus Ben.

— Prin urmare, nu mi-l poţi arăta? Asta e foarte convenabil pentru tine.

Ben a arătat către uşa de la camera de lucru.

— Pot să-ţi folosesc calculatorul?

— Pentru ce, atât timp cât nu ai nimic să-mi arăţi?

Ben l-a dus pe Aragon în camera întunecată. Laptopul de pe birou a pornit în câteva secunde.

— Ce vrei să faci? a întrebat Aragon.

— Să-mi verific e-mailul, a spus Ben.

— E-mailul? Asta e ridicol.

Ben i-a ignorat remarca. Avea doar un singur mesaj în inbox. Nu trebuia să-l citească – era un mesaj pe care şi-l trimisese pe propria adresă din internet-café-ul Christei Flaig.

La momentul respectiv nu fusese decât un impuls, un fel de poliţă de asigurare. Mai să nu-şi bată capul cu asta. Dar acum ştia că era cel mai bun lucru pe care putuse să-l facă.

Mesajul avea un ataşament – unul mare. A făcut click pe el. Laptopul era nou-nouţ, rapid şi cu putere mare de procesare şi a pornit fişierul în mai puţin de cinci secunde.

— Asta ce e? a întrebat Aragon.

— Priveşte doar.

Aragon s-a aşezat. Ben a împins spre el paharul cu brandy, peste masă.

— Bea asta. O să ai nevoie.

S-a mutat de lângă masă şi s-a aşezat într-un scaun din colţ, sorbind din scotch.

Când filmul s-a terminat, paharul lui Aragon era gol, iar el stătea cu capul pe masă. Brusc s-a ridicat în picioare.

— Mi-e rău, a bâiguit el şi a ieşit din cameră împleticindu-se, intrând apoi în baie. Ben l-a auzit vomitând în toaletă.

Un minut mai târziu, Philippe Aragon a revenit în încăpere. Faţa lui era pământie şi părul îi acoperea fruntea. Şi-a şters bărbia cu mâneca. Degetele îi tremurau.

— L-au ucis, a bolborosit el. L-au ucis şi au înscenat un accident de maşină.

Vocea îi era slabă şi tremurătoare.

— Nu am ştiut cine era, până astăzi, a spus Ben. Nu l-am recunoscut până acum. Nu sunt la curent cu politica – e o mare porcărie. A făcut o pauză. Dar, precum spuneam, mereu fac cercetări asupra ţintelor mele.

— Înseamnă că ai răpit o mulţime de oameni, nu?

Ben a zâmbit.

— Eu sunt din echipa cealaltă. Dar cercetarea preliminară e aceeaşi indiferent de ce parte te afli. Cu tine a fost uşor. Numele tău e peste tot în mass-media. Înainte să plec din Viena, m-am dus până la biblioteca universitară. Au material despre tine în secţiunea lor de ştiinţe politice cât să scrii zece cărţi. Era o fotografie a ta împreună cu familia pe un teren de tenis. Bazin era acolo. Aşa l-am recunoscut. Era şi o legendă unde scria cine este.

— A fost făcută acum doi ani la casa lui Roger din Geneva, a spus Aragon cu tristeţe.

— Şi mai era o poză a ta la înmormântarea lui, a spus Ben. *Un europolitician aduce un ultim omagiu mentorului său.*

— Mi-a fost ca un tată, a zis Aragon, cufundat cu toată greutatea în scaun. A încercat să mă avertizeze atunci.

— Despre Cortina?

Aragon a dat din cap.

— M-a sunat chiar înainte să se întâmple. Nu ştiu cum a aflat. Nu ştiu în ce era implicat. Ştiu doar că, dacă nu era el, familia mea ar fi moartă acum.

Ben şi-a adus aminte ce îi spusese Kroll. *Celor care nu-şi pot ţine limbile în frâu le vor fi tăiate.*

— A fost cel mai bun prieten al meu, a continuat Aragon, iar ei l-au omorât drept pedeapsă că m-a avertizat.

— Mai ştiu eu pe cineva, a spus Ben – mi-au omorât şi mie prietenul în aceeaşi zi, după ce văzuse ce au făcut.

Politicianul şi-a ridicat privirea spre el.

— Şi acum au omorât-o şi pe sora lui, a zis el.

Văzând expresia de pe chipul lui Ben, l-a întrebat:

— Ai iubit-o?

Ben nu a răspuns.

— Ştii cine a făcut-o?

Ben a confirmat dând din cap.

— Ştiu cine sunt şi ce sunt.

— O să pun să-i aresteze. Un singur telefon.

Ben a scuturat din cap.

— Nu sunt suficiente dovezi. A arătat cu mâna către calculator. Nu se pot distinge bine feţele. Vreau să-i prindem pe toţi adunaţi într-un singur loc, să-i înconjurăm şi să-i surprindem asupra faptului.

Există doar o singură modalitate de a face asta.

— Care?

— Asta e partea ta, a spus Ben. Va trebui să ai încredere în mine şi va trebui să faci tot ce-ţi spun.

Aragon a tăcut ezitând, apoi a scos un oftat:

— Probabil că nu mai sunt în toate minţile, dar bine, fie. Ce vrei să fac?

— Nu prea avem mult timp, a continuat Ben. Va trebui să dau nişte telefoane la mare distanţă.

— Nicio problemă.

— Trebuie să ne mişcăm repede şi va trebui să anulezi tot ce aveai în plan, chiar acum.

— Pot să fac şi asta, a spus Aragon.

— Şi va costa nişte bani, poate chiar destul de mulţi.

— Nu e mare lucru, a zis politicianul, oricâţi ar fi.

— Cât de repede poţi să faci rost de un avion privat?

— Repede, a spus Aragon.

— O să fie periculos, a spus Ben. E un risc foarte mare şi nu-ţi pot garanta siguranţa.

— A fost prietenul meu, a răspuns Aragon fără nicio ezitare.

— Bine, a spus Ben. Atunci să începem.

— Ce ai de gând să faci?

— Să te răpesc.

53

În afara Vienei
În dimineaţa următoare

Se întreba dacă Glass considera că făcuse o glumă bună, alegând un asemenea loc de întâlnire.

O pătură de ceaţă groasă şi rece coborâse asupra lacului. Din locul în care se afla, abia distingea suprafaţa lui îngheţată. A şters cu mâna aburul de pe parbrizul maşinii, cu degetele scârţâindu-i pe geamul rece, şi s-a lăsat pe spate în scaun. Nu se vedea încă niciun semn din partea lor. În spatele lui, de partea cealaltă a placajului de separare, „marfa” lui nu scotea nicio vorbă şi nici nu avea să o facă în următoarele câteva ore, până ce efectul drogurilor avea să dispară.

Ben a avut mult de aşteptat. I-a văzut venind de departe: farurile celor două maşini mari penetrau ceaţa. Au ieşit de pe drum şi au mers încet peste terenul accidentat, plin de noroi şi stuf, până la locul unde parcase el. În timp ce s-au apropiat prin ceaţă, i-a putut vedea mai clar. Erau două Mercedesuri negre identice, care s-au oprit de o parte şi de alta a dubei, blocând-o. Uşile s-au deschis şi Glass împreună cu alţi cinci oameni au coborât, respiraţia conturându-li-se în aerul rece.

Ben şi-a mijit ochii. Nu a văzut-o pe Clara în niciuna dintre maşini: fusese aproape sigur că nu o vor aduce. A pus mâna pe mânerul portierei şi s-a dus să-i întâmpine. Şi-a aruncat ţigara în zăpadă şi aceasta a sfârâit.

Glass stătea cu braţele încrucişate la piept, privindu-l. Faţa îi era roşie din cauza frigului.

— Deci? a spus el privind mânios, şi vocea i-a răsunat platâ prin ceaţă. L-ai adus?

— Am făcut ceea ce ne-am înţeles. Unde este Clara Kinski?

Glass a privit peste umăr şi le-a făcut semn oamenilor lui. Timp de o clipă Ben s-a gândit că aveau să deschidă uşa din spate a uneia dintre maşini şi să o scoată pe fată afară. În loc de asta, au păşit înainte şi l-au apucat de braţe, iar el i-a lăsat. L-au întors cu spatele şi l-au lipit de lateralul dubei. Nişte mâini l-au percheziţionat şi i-au luat pistolul.

— Unde e? a repetat el, menţinându-şi vocea calmă şi joasă.

Unul dintre oameni i-a pus o armă la cap, iar alţi doi au deschis uşile din spate ale dubei. Glass s-a uitat înăuntru.

Aragon era acoperit cu o pătură. Avea încheieturile mâinilor şi gleznele legate cu un cablu de plastic şi gura acoperită cu o bandă adezivă. Era inconştient.

Un altul a scos o fotografie dintr-un buzunar. A verificat atent mult timp faţa prizonierului şi a dat din cap aprobator către Glass:

— El e!

Un al patrulea bărbat a intrat într-una dintre maşini şi a adus o cutie de piele pe care a cărat-o până la dubă, i-a deschis fermoarul şi a scos din ea un stetoscop. A ascultat bătăile inimii lui Aragon şi a părut satisfăcut.

— Nu sunt probleme.

— Bună treabă, a spus Glass.

— Fata! a spus Ben iar, cu privirea îndreptată spre dubă.

Glass a zâmbit batjocoritor.

— O să ţi-o dăm când o să vrem noi.

— Nu aşa ne-am înţeles, a spus Ben.

— La dracu' cu înţelegerea. Nu tu faci regulile, încrezut nenorocit!

— Şi-acum ce?

Glass şi-a băgat mâna în haină şi a scos un pistol de calibru 9 milimetri. S-a apropiat de el şi i-a apăsat violent pistolul sub bărbie.

— Dacă ar fi fost după mine..., a spus el.

— Numai că nu e, i-a tăiat-o el. Nu-i aşa?

Glass s-a înroşit.

— O să fii contactat. Vor mai fi joburi pentru tine.

— Nu cred, a zis Ben.

— Nu? Acum lucrezi pentru noi. Glass a arătat spre lacul îngheţat. Sau poate vrei să înoţi puţin? a spus el râzând. Vei face aşa cum ţi se va spune. Stai cuminte şi aşteaptă telefonul nostru. Orice mişcare şmecheră şi fata moare. Nu uita.

Ben l-a privit în ochi.

— Nu uit niciodată nimic, a spus el.

Zâmbetul lui Glass a pălit. Şi-a pus pistolul la loc mârâind şi le-a făcut semn oamenilor săi. Au trântit uşile dubei şi unul dintre ei a urcat pe locul şoferului şi a pornit

motorul. Restul s-au întors la maşini. Cele două Mercedesuri s-au îndepărtat împroşcând noroi amestecat cu zăpadă. Duba i-a urmat, ducându-l pe Philippe Aragon cu ei.

Ben a rămas în picioare privind cum farurile dispăreau în ceaţă. Tăcerea s-a lăsat din nou asupra lacului. A început să meargă, apoi şi-a luat telefonul şi a format un număr. O voce i-a răspuns.

— E-n regulă, a spus Ben.

A închis mobilul şi a iuţit pasul.

Nu mai era cale de întoarcere acum. *Dar dacă se înşela?*

54

Reşedinţa von Adler
În aceeaşi seară

Lumina pătrundea prin ferestrele conacului şi reflectoarele iluminau faţada şi împrejurimile acoperite de zăpadă, pe o rază de o sută de metri. Oaspeţii soseau unul după altul în maşini luxoase, iar arcuirile metalice ale Ferrari-urilor şi tapiseria elegantă a Bentley-urilor străluceau în lumina reflectoarelor. Uşierii în uniforme îi salutau pe oaspeţi şi îi invitau înăuntru, în timp ce şoferii parcau maşinile de-a lungul enormei case.

Înăuntru, holul imens de la intrare, cu podea de marmură, era înţesat de oameni. Ospătari în smochinguri albe circulau de colo-colo purtând tăvi de argint cu pahare de şampanie sau turnând cocteiluri şi martini la bar. Mesele lungi erau pline de fursecuri şi aperitive.

Oaspeţii erau îmbrăcaţi adecvat ocaziei: bărbaţii în haine sobre de seară, în timp ce femeile scump împodobite, care îi ţineau de braţ, se bucurau de ocazia de a-şi expune bijuteriile. Coliere cu diamante străluceau precum gheaţa care se topeşte în lumina soarelui. Sunetul dopurilor sticlelor de şampanie, râsul şi muzica se ridicau până la tavanul înalt şi ornat. Prin uşile înalte duble care dădeau în impunătoarea

sală de bal, se putea auzi cvartetul de coarde angajat special pentru acea seară, care tocmai începuse primul set de valsuri, iar câteva cupluri se aflau deja pe ringul de dans.

La ceva distanţă de casă, paznicii de la poartă patrulau prin zăpadă, sărind de pe un picior pe altul şi bătând din palmele înmănuşate, pentru a se încălzi. Unul dintre ei şi-a lăsat jos staţia radio în timp ce farurile altei maşini au luminat drumul îngheţat. Jaguarul negru s-a oprit la poartă. Paznicul a păşit înainte şi geamul şoferului s-a lăsat în jos. S-a aplecat şi s-a uitat în maşină. Erau patru bărbaţi înăuntru şi păreau îmbrăcaţi adecvat pe sub paltoanele lor. Erau puţin mai tineri decât majoritatea restului invitaţilor, toţi în jur de patruzeci de ani.

— *Guten Abend, meine Herren,* a spus paznicul, aşteptând ca ei să-i arate invitaţiile.

Bărbaţii şi-au băgat mâinile în buzunare. Paznicul a luat cele patru invitaţii şi s-a îndepărtat de maşină, apropiindu-se de lumina din dreptul porţii, pentru a le verifica. A clătinat din cap. Era o problemă. Nu erau bune.

S-a întors către Jaguar.

Ăsta a fost ultimul lucru pe care l-a ştiut.

Ben i-a prins trupul inert înainte de a lăsa vreo urmă în zăpadă. S-a auzit un strigăt înăbuşit dinspre ghereta de pază de la poartă. Un al doilea paznic a dus mâna la staţia radio când uşa din spate a Jaguarului s-a deschis şi un bărbat a coborât şi a tras două focuri duble din pistolul H&K cu amortizor. Paznicul s-a prăbuşit fără niciun zgomot, căzând înapoi pe uşa deschisă a postului de pază.

Numele pasagerului din spate era Randall. Făcuse şi el parte din Regimentul 22, cu mintea ageră şi agilitatea unei vulpi. Ben îl antrenase cu ani în urmă şi avea încredere deplină în el. Germana lui fără pic de accent datorată mamei făcea din el alegerea perfectă pentru a lua cu asalt postul de pază de la poartă şi apoi pentru a se amesteca nebăgat în seamă printre invitaţi. Bryant, fostul paramilitar din Lancashire, zvelt şi negricios, fusese ales să-i asigure spatele.

Într-un timp foarte scurt, i-au întins pe paznici pe podeaua gheretei. Ben a dat din cap satisfăcut. Randall şi Bryant şi-au dat jos repede paltoanele şi vestele de la

smoching şi au început să-şi tragă pe ei hainele paznicilor.

Ben s-a întors repede la Jaguar şi s-a suit la volan. Pe scaunul de lângă el se afla Jean Gardier, unul dintre foştii GIGN[1] lui Louis Moreau, cel mai tânăr din echipa pe care o formaseră rapid, dar cu grijă, în biroul lui Aragon. Gardier era atletic şi chipeş, cu păr cârlionţat negru şi gros şi un zâmbet larg care îi apărea în mod natural pe chip. S-ar fi amestecat bine prin mulţime şi, din ceea ce-i spusese şeful de securitate al lui Aragon, Ben ştia că Gardier era omul cel mai potrivit pentru misiune.

Porţile înalte s-au deschis cu un huruit mecanic surd şi maşina a trecut dincolo, înaintând pe alee spre conacul luminat din depărtare.

Casa se înălţa înspre cerul nopţii şi ei s-au apropiat. Fiecare frunză de iederă de pe faţada masivă era luminată ca ziua. Ben a deschis o cutie subţire şi a scos o pereche de ochelari ovali cu ramă metalică şi lentile drepte, pe care i-a pus la ochi.

A verificat încă o dată receptorul subvocal din ureche înainte de a coborî din maşină. I-a dat apoi cheile unui valet. Împreună cu Gardier, s-a îndreptat spre casă. Uşierii i-au salutat la intrare, iar Ben l-a lăsat pe unul dintre ei să-i ia paltonul lung şi negru. Au intrat şi s-au despărţit imediat, fără să se privească amestecându-se în mulţime.

Era cald în sala de recepţie şi prin aer plutea sunetul muzicii şi al discuţiilor elevate. Un ospătar a venit cu o mişcare uşoară, purtând o tavă cu pahare. Ben a luat unul din mers, l-a dus la buze şi a sorbit din şampania frapată. S-a oprit în colţul imensului hol de la intrare, privindu-se timp de o secundă într-una dintre oglinzile înalte, cu rame aurite, care erau aliniate pe pereţi. Smochingul negru îi venea bine şi abia dacă se putea recunoaşte singur, cu ochelari şi acea tentă de maroniu-închis a părului. Anumite schimbări subtile puteau transforma foarte eficient şi natural înfăţişarea unui om.

Kroll şi Glass l-ar fi recunoscut dacă se apropiau, dar dacă era atent, putea trece neobservat. Pe moment, cel puţin. Avea încă de pătruns adânc în locul acela.

---

[1] Abreviere de la *National Gendarmerie Intervention Group*, unitate militară de elită franceză, care are şi responsabilităţi poliţieneşti (n. tr.).

A luat un canapé[2] de pe o masă laterală şi şi-a şters gura delicat cu un şerveţel.

— Verificat, a spus el încet în spatele şerveţelului.

Vocea lui Gardier i-a răspuns prompt în ureche.

A privit nepăsător, scanând ce era în jur. Doar antreul era suficient de larg pentru a găzdui un mic avion cu reacţie. Din mijlocul lui, scările largi de marmură acoperite cu un covor roşu se răsuceau în sus până la un palier cu tavan boltit, cu draperii de satin şi un tablou dramatic enorm, care i s-a părut a fi un Delacroix.

Dincolo de palier, scările se despărţeau în două, două arcuiri maiestuoase care urcau până la primul etaj. Palierul era mărginit de un cordon de mătase aurită. Două gărzi stăteau la baza scărilor, foarte discrete, ţinându-şi ascunse armele şi staţiile.

Ben şi-a continuat drumul plimbându-se calm prin sala de bal şi oprindu-se să asculte cvartetul de coarde. L-a pierdut din vizor pe Gardier.

S-a uitat la oaspeţii din jur. Cei mai mulţi erau din înalta societate, oameni de afaceri bogaţi cu soţiile lor, veniţi pentru petrecere. Nu aveau nicio idee despre adevăratul motiv al întrunirii: ritualul sângeros care avea să aibă loc sub nasurile lor, în timp ce-şi sorbeau şampania şi ronţăiau aperitive.

Un servitor a trecut cu o tavă plină, şi el s-a întors şi a mai luat un pahar de şampanie. În momentul acela l-a văzut pe Kroll îndreptându-se rapid către el. Pentru o clipă a crezut că ochii întunecaţi ai bătrânului erau aţintiţi asupra lui. Ben s-a întors încet, încercând să controleze valul de adrenalină care-l cotropise, a luat o înghiţitură de şampanie, simţindu-se parcă complet gol, când Kroll s-a apropiat. În timp ce se prefăcea că admiră lucrarea de artă de pe perete, a simţit cum contele a trecut la un pas pe lângă el. Ben a respirat din nou, în timp ce spatele îngust al bătrânului a dispărut în mulţime.

În timp ce îl privea pe Kroll îndepărtându-se, Ben a mai avut o senzaţie la fel de bruscă şi de inconfortabilă. S-a întors şi a văzut o femeie stând singură pe partea opusă a ringului de dans, cu un pahar în mână. Preţ de o clipă, ochii lor s-au

[2] Fel de aperitiv (n. tr.).

întâlnit prin mulţimea de cupluri care valsau. A părut să se încrunte, cercetându-l nesigură.

Părul ei blond şi lung era prins cu o clamă cu diamante şi avea pe ea o rochie de bal sclipitoare, care îi lăsa descoperiţi umerii şi spatele. Dar nu era nicio îndoială cine se ascundea sub machiaj şi perucă.

Eve s-a întors şi el a pierdut-o din vedere. S-a întrebat dacă ce zărise în ochii ei fusese un licăr de recunoaştere şi dacă putea să aibă încredere în ea sau dacă putea face ceva în legătură cu asta, într-un fel sau altul. A privit în spate, dincolo de uşile duble, în holul de la intrare. Paznicii plecaseră de la baza scărilor. S-a uitat la ceas. Era 8.51. A tuşit uşor în palmă, în timp ce ieşea din sala de bal.

— Diversiune, a spus el încet în mâna făcută căuş.

Două secunde mai târziu s-a auzit ceva spărgându-se cu zgomot undeva în spatele sălii de bal. Un chelner se împiedicase şi o tavă plină de pahare era împrăştiată pe jos. Unul dintre oaspeţi, un bărbat tânăr cu păr cârlionţat negru, se scuza pentru stângăcie şi alţi doi servitori au venit în fugă cu o mătură şi nişte şerveţele de hârtie. S-au stârnit discuţii în jurul scenei şi servitorii s-au pus repede pe treabă şi au şters pe jos, apoi totul a revenit la normal. Aceasta, însă, i-a dat lui Ben exact timpul de care avea nevoie. A zâmbit la acţiunea lui Gardier şi s-a îndreptat repede către scări, urcând în viteză până la primul palier. S-a uitat în urmă, apoi s-a furişat pe sub cordon. Nimeni nu îl văzuse. Şi-a scos ochelarii şi i-a băgat în buzunarul de la vesta smochingului.

Spera că O'Neill, Cook, Lambert şi Delmas ocupaseră poziţiile stabilite de afară. Oare câte gărzi aveau să neutralizeze? Momentan, totul părea să decurgă conform planului.

— Cum merge treaba cu biserica? a şoptit el în receptorul subvocal în timp ce ajungea la primul etaj.

Linişte. Un cârâit scurt în ureche. Apoi:

— Nu se poate intra din exterior. A recunoscut vocea guturală a lui Delmas, încă unul din foştii agenţi ai lui Moreau.

Se aşteptase la asta.

A explorat coridoarele, căutând indiciile pe care le memorase din filmul lui Oliver. S-a oprit în faţa unei firide din

perete, boltită în partea de sus şi doar puţin mai înaltă decât el. Asta i se părea cunoscută. În ea era pus un artefact egiptean pe un piedestal de marmură, masca de faraon neagră şi aurie pe care Oliver o prinsese din întâmplare cu camera. Mergea în direcţia bună.

Dar locul era ca un labirint. În dreapta lui, o uşă dădea într-un alt coridor lung, cu antichităţi fragile şi tablouri cu rame aurite de o parte şi de alta. S-a uitat din nou la ceas. Timpul trecea repede.

Acelaşi gând terifiant i-a trecut din nou prin minte: *Dacă se înşela?*

A încercat altă uşă. Era încuiată. A mai mers puţin pe coridor până la următoarea şi a găsit-o deschisă. A apăsat pe mânerul aurit. Uşa a scârţâit şi el a pătruns înăuntru. A lăsat-o uşor întredeschisă. Lăsându-şi ochii să se acomodeze cu întunericul, a păşit prin încăpere. S-a lovit cu şoldul de ceva greu şi tare şi a pipăit să vadă ce era.

O masă de biliard. A mers de-a lungul marginii ei până la fereastra franţuzească luminată de lună şi a deschis-o. A ieşit afară în balconul de piatră, simţind imediat înţepătura aerului rece. A examinat împrejurimile acoperite de zăpadă. Nu era niciun semn al prezenţei oamenilor lui, dar nici nu ar fi trebuit să fie. Doar erau antrenaţi să devină invizibili.

A scos Mini Maglite-ul dintr-un buzunar interior şi a luminat de două ori.

La semnalul lui, patru forme întunecate au ieşit din ascunzătoare şi au traversat spaţiul deschis până la peretele casei. S-au adunat sub fereastră. Nu era niciun paznic care să-i surprindă. Ben ştia că paznicii vor fi cei care vor avea o surpriză.

Gheara cu gât de cauciuc a cârligului de prindere a zburat peste marginea balconului şi a găsit un punct de prindere. Ben a asigurat coarda şi a tras o dată de ea. A simţit cum se tensionează când primul dintre cei de jos şi-a încercat greutatea de ea.

O lumină s-a revărsat în camera din spatele lui şi silueta unui om a apărut în uşă.

— *Was machen Sie da?* a spus tipul cu o voce dură.

55

Ben s-a îndepărtat de fereastră. Braţele tipului erau încrucişate la piept şi avea o privire severă întipărită pe faţă. Capul lui chel a strălucit în lumina care pătrundea din coridor; părul scurt închis la culoare îi trecea doar puţin de urechi. Un alt om a venit în spatele lui. Era mai mic decât primul şi s-a încruntat când l-a văzut pe Ben.

— Mă scuzaţi, a spus Ben în germană. Căutam toaleta.

— Asta e o cameră privată, a spus tipul chel. Ce cauţi aici? S-a uitat peste umărul lui Ben, către fereastra deschisă. Tu ai deschis fereastra asta? a întrebat el, mijindu-şi ochii suspicios.

Coarda s-a auzit frecându-se de balustrada balconului. Paznicul a mai făcut un pas către fereastră. Apucase staţia radio.

— Aveam nevoie de puţin aer, a spus Ben zâmbind. Am băut prea mult vin.

— Sunt toalete jos, i-a zis tipul mai scund, batjocoritor.

— Cred că m-am rătăcit, a spus Ben. E mare locul ăsta.

Tipul musculos nu părea prea convins. Cel chel a continuat să se îndrepte spre fereastră.

Ben s-a uitat la balcon. Gheara neagră a cârligului de prindere era foarte vizibilă pe piatra albă. Tipul chel a văzut-o şi şi-a scos staţia. Cel musculos a băgat o mână în vestă.

Ben era la vreo jumătate de metru de marginea mesei de biliard. Prin semiîntuneric, a pus mâna pe ceva neted, lung şi tare.

Cel chel era gata să dea semnalul de alarmă, când Ben i-a rupt tacul în cap. Tipul a scăpat staţia şi s-a prăbuşit la pământ.

Cel musculos a întins mâna după pistol. Chiar dacă nu-l nimerea, sunetul împuşcăturii avea să alerteze toată casa. S-a mişcat rapid, dar Ben a fost şi mai rapid. Tacul din mâna lui era ca o ţepuşă şi l-a înfipt cu vârful plesnit, cu toată forţa, în ochiul paznicului. Lemnul i-a pătruns în creier şi l-a omorât instantaneu.

Primul paznic se ridicase deja în picioare, cu dinţii lucindu-i în semiîntuneric, şi a lovit. Ben a făcut un pas lateral şi a simţit pumnul zburându-i pe lângă ureche. A pătruns în interiorul arcului descris de lovitura tipului şi i-a înfipt puternic mâna în trahee. Paznicul s-a prăbuşit şi Ben i-a îndesat şi mai tare mâna în gât până i l-a rupt.

S-a auzit o mişcare la fereastră. Ben s-a întors şi a văzut forma întunecată a unui om săltându-se peste balustradă şi aruncându-şi picioarele peste ea, în balcon. Era O'Neill, sergentul SAS irlandez care fusese prima alegere a lui Ben pentru misiune.

— Mă bucur că ai reuşit, Shane, a spus Ben.

O'Neill a păşit în încăpere. Şi-a tras bine căciula neagră de lână şi a zâmbit prin mustaţa lui zbârlită. S-au uitat în jos la cei doi paznici morţi.

— Se pare că ai început fără noi.

Ben deja trăgea trupurile celor doi către un dulap. După ce i-a ascuns şi a acoperit covorul pătat de sânge cu o carpetă, ceilalţi trei oameni urcaseră deja pe coardă şi li se alăturaseră lui Ben şi lui O'Neill în sala de biliard. Cook, Lambert şi Delmas erau cu toţii acolo. Ceilalţi şase membri ai echipei erau probabil deja împrăştiaţi prin împrejurimile casei, acţionând în perechi şi neutralizând orice personal de pază care le ieşea în cale.

Cei patru bărbaţi îmbrăcaţi în negru şi-au mai verificat încă o dată pistoalele-mitralieră cu amortizoare. O'Neill i-a dat lui Ben un pistol de calibrul 9 milimetri, de mare capacitate, cu un amortizor lung.

— Nu avem prea mult timp, a spus Ben.

Şi-a armat, şi-a blocat apoi a înfipt pistolul la centură.

Pe coridor nu era nimeni. Ben a ieşit primul, privind cu atenţie în jur. Ceilalţi patru l-au urmat, călcând în ghetele lor de luptă pe covoarele groase, cu armele pregătite, fără zgomot. Orice şansă de a trece drept invitaţi la petrecere rătăciţi dispăruse acum. Trebuia să acţioneze rapid. Nu aveau încă niciun semn de jos, de la Gardier, dar asociaţii lui Kroll puteau să se deplaseze în orice moment. Ben a mers înainte, străduindu-se să-şi aducă aminte detaliile înregistrate de Oliver. Un alt colţ, o altă uşă, altă decizie.

S-a oprit şi a studiat tabloul de pe perete. Era cel pe care Oliver îl prinsese cu camera şi care înfăţişa o scenă de secol XVIII, cu oameni întruniţi într-o sală mare. Simboluri masonice, coloane. Acum ştia ce însemna. A înaintat simţind un val de furie rece urcându-i în interior. Nu puteau fi departe.

O uşă s-a deschis brusc în faţa lor şi s-au tras cu toţii înapoi, lipindu-se de perete. Un cuplu de tineri a ieşit împleticindu-se, îmbrăţişându-se şi glumind. Pe peretele opus era o oglindă. Fata s-a desprins de el şi s-a îndreptat către oglindă pe tocurile ei mari, verificându-şi machiajul şi coafura.

— Arăt precum cineva care şi-a tras-o, a spus ea cu o voce nedesluşită.

— Arăţi bine, a liniştit-o tânărul, aranjându-şi cravata. Hai să ne întoarcem la petrecere.

Fata şi-a îndreptat rochia în oglindă. Trebuia să facă doar jumătate de pas în stânga şi ar fi văzut reflexia bărbaţilor ascunşi pe coridorul din spatele ei. Ben s-a încordat.

Fata a zâmbit în oglindă, şi-a strâns gânditoare buzele şi apoi s-a întins după mâna lui şi l-a ajuns din urmă. Chicotele lor au dispărut odată cu ei, după colţ.

Ben l-a privit pe O'Neill, care a scos un oftat lung. Ben era pe cale să şoptească ceva, când receptorul a pârâit şi a auzit vocea lui Gardier.

— *Lucrurile se mişcă, aici jos.*

Ben şi-a verificat încă o dată ora. 9.12 p.m.

56

Werner Kroll şi-a suflecat mâneca şi s-a uitat la Longines-ul de aur de la mână. I-a făcut semn lui Glass de partea cealaltă a sălii de bal. Glass a dat din cap. Era timpul.

Dr. Emil Ziegler se angajase într-o discuţie animată lângă marele şemineu, când a simţit o bătaie uşoară pe umăr. Ziegler s-a întors privind peste ochelari.

— Îmi pare rău să vă deranjez, domnule, a spus Glass,

aplecându-se să-i vorbească la ureche. Sunteţi căutat la telefon.

Pe faţa dolofană a lui Ziegler nu a apărut nicio urmă de surpriză. A dat din cap, a mers ţeapăn până la o masă din apropiere şi a pus jos paharul de şampanie. Şi-a dat pe spate smocurile de păr subţire şi cărunt, şi-a cerut scuze celor cu care vorbea şi s-a îndreptat către uşă.

Glass a verificat dacă totul era în ordine. Nimeni nu a remarcat când cei doisprezece bărbaţi au părăsit petrecerea. Ieşirea lor a fost discretă şi nepăsătoare. Toţi ştiau exact unde se duc.

Eve i-a privit cum se îndepărtează. În şase ani fusese martoră la asta de şapte ori. Sau de opt? Întotdeauna acelaşi spectacol fără cusur, bine pus la punct.

Oaspeţii invitaţi la petrecere cu greu ar fi observat absenţa bărbaţilor cu păr cărunt şi nimeni altcineva nu avea nici cea mai vagă idee unde se duceau sau ce avea să se întâmple. Când ultimul a părăsit încăperea, Kroll şi Glass s-au privit. Contele s-a uitat din nou la ceas şi a părut satisfăcut. S-a îndreptat spre uşă şi Glass l-a urmat imediat.

Eve a sorbit din şampanie. Se simţea rău.

Nimeni în afara membrilor grupului nu călcase vreodată în coridorul ascuns, unul dintre numeroasele pasaje secrete care făceau din vechiul conac un adevărat labirint. Era lung şi gol, luminat de neoane, cu pereţi albi, iar pe jos era doar ciment. La capătul coridorului se afla o cameră de aşteptare. Erau douăsprezece scaune de lemn şi o tablă joasă cu un vas cu apă şi câteva pahare.

Cei doisprezece bărbaţi s-au adunat în tăcere, schimbând între ei doar mici înclinări ale capului. Emil Ziegler a tuşit şi şi-a turnat un pahar cu apă. Thomas Blochwitz s-a uitat la ceas, şi-a şters sudoarea de pe fruntea lui palidă şi şi-a folosit inhalatorul pentru astm. Peter Gienger se plimba prin cameră. Ziegler l-a privit iritat.

— Chiar trebuie să te fâţâi de acolo-colo? i-a trântit-o el.

Gienger s-a aşezat.

Nu aveau prea multe să-şi spună unul altuia. Asociaţia lor nu era bazată pe prietenie. Era o legătură de afaceri care

trecea de loialitate şi chiar de bani. Când treaba se termina, nu vorbeau şi nu se vedeau unul cu altul pentru o vreme. Până data viitoare. Nimeni nu ştia când avea să fie asta. Urma să li se dea un semn, mai devreme sau mai târziu. Mereu se întâmpla. Decizia nu era a lor, dar ştiau şi aveau încredere, că de fiecare dată când se întruneau în felul acela acolo, interesele lor colective de afaceri aveau de câştigat. Evenimentul din acea seară urma să reprezinte, cu adevărat, pentru unii dintre ei, un mare câştig. Însemna eliminarea unei ameninţări serioase care le cauzase tuturor numeroase nopţi albe în ultimele luni.

Unii dintre ei s-au uitat în sus când zgomotul de paşi s-a auzit cu ecou pe coridor. Kroll a apărut în uşă. Glass stătea în spatele lui.

— Domnilor, a spus el moale şi un zâmbet subţire i-a întins colţurile gurii, cred că suntem gata.

57

Ben mai văzuse zidurile acelea de piatră. Acum erau adânc în inima casei. Decorul clasic era în spatele lor. În faţa lor se afla un coridor de legătură boltit, despre care Ben ştia că-i va duce acolo unde îl dusese şi pe Oliver cu aproape un an în urmă.

A mers înaintea lor prin pasajul boltit şi a atins cu mâna uşa grea de lemn de la capătul lui. Era deschisă. A împins-o uşor şi a intrat.

Se aflau într-un balcon înalt de unde se putea vedea interiorul bisericii private de dedesubt. Vocea şoptită a lui Gardier i-a bâzâit alarmată în ureche.

— *Subiecţii au plecat,* a spus el. *Presupun că se îndreaptă spre voi. Nu mai am contact vizual. Repet: se îndreaptă spre voi.*

Doar lumina lunii se infiltra slab prin ferestrele cu vitralii, aruncând umbre lungi de-a lungul interiorului bisericii. Lespezile de piatră erau simple şi gri. Nişte rânduri de bănci

de lemn lăcuit străluceau slab.

Ben a simţit cum i se usucă gura şi inima a început să-i bată mai tare. Nu voia să creadă ceea ce vedea, dar era de necontestat. Nu era încăperea în care Oliver făcuse filmul. Era un loc complet diferit.

S-a uitat în jur. Nu existau alte uşi, ci doar cele pe care intraseră.

Îl simţea pe O'Neill şi pe ceilalţi în spatele lui, privindu-l şi întrebându-se ce nu era în regulă. Mintea a început să-i lucreze cu febrilitate, umplându-i-se cu gânduri care i-au amplificat frica.

Asociaţii lui Kroll se îndreptau într-o cu totul altă parte a casei. Contele îi anticipase mişcările. Era o cacealma în cacealma. Eve îl înşelase a doua oară, iar el se aruncase direct în capcană. Li-l dăduse pe Aragon pe tavă. Nu mai avea timp. Şi îşi condusese şi echipa într-o capcană.

— Şi-acum ce facem? a întrebat O'Neill.

Ben nu a spus nimic.

— Ce facem, domnule? a repetat el.

Din cuvintele şoptite ale irlandezului, răzbătea o undă de îngrijorare.

Ben nu a spus nimic.

Jos, s-a auzit un sunet aspru de pietre frecate una de alta. În umbrele bisericii, în mijlocul spaţiului dintre rândurile de bănci, se mişca ceva. O lespede de piatră s-a deplasat hârşâind în lateral. Silueta întunecată a unui om părea să iasă din podea.

58

Cripta a fost umplută de lumina tremurătoare a lumânărilor şi de miros de ceară fierbinte. Pâlpâitul luminii scotea în evidenţă contururile simbolurilor antice sculptate în pereţii de piatră şi în cele trei coloane masive care dominau locul. De-a lungul pereţilor de piatră atârnau tapiserii complicate înfăţişând emblemele ezoterice ale Ordinului lui Ra. Dominând spaţiul, capul aurit de berbec strălucea şi

coarnele lui spiralate aruncau umbre misterioase de-a lungul plafonului de piatră, boltit.

Mai mulţi bărbaţi au pătruns printr-o intrare arcuită. Păşeau tăcuţi, solemni, într-un singur şir, cu capetele uşor aplecate, vrând parcă să-şi arate respectul pentru serviciul religios sau o slujbă de înmormântare. Fiecare îşi ştia locul şi s-au aşezat repede într-o formaţie semicirculară, în centrul spaţiului dintre coloane. Stăteau cu faţa spre ciudata platformă, ca nişte soldaţi bătrâni. Altarul de sacrificiu pregătit, ca întotdeauna. Lanţuri atârnau de stâlpii înalţi de lemn ridicaţi în mijloc.

Kroll şi Glass au intrat ultimii în criptă. S-au aşezat la capătul liniei, puţin mai într-o parte. Nimeni nu a vorbit. Kroll a aruncat o ultimă privire la ceas. Erau pregătiţi să înceapă.

De undeva din întuneric, uşa grea de fier s-a deschis şi trei bărbaţi au păşit în lumina tremurătoare. Toţi au recunoscut figura bărbatului din mijloc. Cămaşa lui Philippe Aragon era şifonată şi pătată şi avea o tăietură în dreptul sprâncenei stângi. Braţele îi erau ţinute strâns de cei doi bărbaţi cu glugi care îl flancau. Avea un căluş de piele. Ochii îi erau înspăimântaţi şi holbaţi şi priveau dintr-o parte în alta rândul de bărbaţi îmbrăcaţi în negru care veniseră să-l vadă murind.

L-au forţat să înainteze până la stâlpul de lemn. S-a zbătut în timp ce ei i-au prins mâinile în cătuşe la spate, după stâlp, şi i-au trecut de trei ori lanţul greu în jurul taliei. S-a îndoit din genunchi sub greutate. Odată ce lanţurile au fost asigurate, bărbaţii cu glugi s-au întors, îndreptându-se solemn înapoi spre umbrele din spatele altarului, câte unul pe fiecare latură, pe jumătate ascunşi în întuneric.

Singurul sunet care se auzea în criptă era ecoul pe care îl provoca zornăitul lanţurilor în care Aragon se zbătea disperat ca să se elibereze. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

Glass a zâmbit în sinea lui. Mereu se bucura de momentul acesta. Nu dădea nici două parale pe acest Aragon sau pe ce naiba reprezenta el, la fel cum nu-i păsa de niciunul dintre ceilalţi. Îi plăcea doar ideea a ceea ce aveau să-i facă tipului. Poate că într-o zi – s-a gândit el – vor face aceleaşi lucruri şi unei femei. Asta ar fi fost plăcut şi poate că bătrânul

l-ar fi lăsat chiar pe el să o facă.

Uşa de fier a scârţâit din nou şi călăul a păşit pe platformă. Roba lui cu glugă neagră îi atârna până la tălpi. În mâini avea un obiect lung învelit într-o bucată de satin stacojiu. A înlăturat bucata de material şi lumina focului a jucat pe lama pumnalului ceremonial. A făcut un pas către prizonier. Kroll a început să vorbească şi vocea lui a răsunat în interiorul criptei.

— Philippe Aragon, ai ceva de spus înainte ca sentinţa să fie pusă în aplicare?

A făcut un semn către călău. Bărbatul cu glugă i-a scos căluşul lui Aragon. Politicianul atârna de stâlp, respirând cu greutate. L-a fixat pe Kroll cu ochii înconjuraţi de cearcăne roşii şi a scuipat în direcţia lui.

Contele şi-a întors faţa către călău.

— Scoate-i inima, a spus el încet şi răspicat.

Călăul nu a ezitat şi lama ascuţită a strălucit când el a ridicat-o deasupra capului.

Cei doisprezece bărbaţi din rând au privit hipnotizaţi. Glass a rânjit anticipând momentul, iar buzele lui Kroll s-au întins într-un zâmbet subţire.

Pumnalul a coborât fulgerător. Aragon a scos un ţipăt în timp ce lama s-a înfipt adânc în stâlpul de lemn, lângă capul lui. Călăul a dat drumul pumnalului, care a rămas înfipt acolo, vibrând.

Kroll a făcut un pas în faţă, cu fruntea încreţită şi gura deschisă. Ceva nu era în ordine.

Călăul s-a îndepărtat de prizonier. Mâna lui s-a repezit înăuntrul robei şi a scos la iveală un pistol de calibrul 9 milimetri cu amortizor, pe care l-a îndreptat către grupul de spectatori.

Glass a reacţionat imediat ducându-şi mâna la propria armă.

O rafală silenţioasă a lovit dalele albe şi negre de la picioarele lui, determinându-l să dea drumul armei.

Paznicii cu glugi şi-au făcut din nou apariţia în lumină. Flăcările lumânărilor s-au reflectat pe armele lor automate negre şi scurte. O’Neill şi Lambert. Încă două figuri au apărut din spatele coloanelor de piatră de fiecare parte. Delmas şi

Cook. Lambert a urcat până la stâlpul de lemn şi i-a desfăcut lanţurile lui Aragon.

Ben şi-a tras gluga pe spate, şi-a scuturat roba de pe umeri, care i-a căzut la picioare, şi a împins-o cu piciorul.

Asociaţii lui Kroll erau speriaţi, cu ochii larg deschişi, privind spre liderul lor în căutarea unei explicaţii. Mandibula lui Kroll căzuse de uimire. Ben i-a întâlnit privirea cu un zâmbet rece. *Ia să te vedem ce mai înţelegi din asta!* s-a gândit el.

Planul improvizat funcţionase bine. Nu fusese greu să-i elimine pe paznici şi să preia controlul asupra criptei de sub biserică cu câteva minute înainte ca Kroll şi oamenii lui să intre în ea. Adevăratul călău zăcea mort într-o cameră din spate, alături de restul.

Jack Glass se uita ţintă la Ben cu o ură nemascată. Chiar şi dezarmat, era cel mai periculos om din încăpere. Ben şi-a ţinut pistolul Heckler & Koch îndreptat spre el, privindu-l de-a lungul ţevii. Era armat şi siguranţa era trasă, iar degetul era pe trăgaci. Trebuia doar să apese uşor şi percutorul ar fi detonat capsa, trimiţând glonţul de 9 milimetri pe ţeava scurtă. Ar fi atins corpul lui Glass în mai puţin de o sutime de secundă.

Glonţul s-ar fi desprins în el, explodând în o mie de aşchii ascuţite de aliaj de plumb şi cupru, care ar fi săpat un tunel larg de materie moartă. Degetul a mângâiat suprafaţa netedă şi curbată a trăgaciului. Ochii lui priveau ţintă în ai lui Glass. Privirea i s-a înceţoşat.

Un glonţ pentru Oliver. Încă unul pentru Leigh. Şi mai avea încă cincisprezece în magazie. Nu s-ar fi oprit până când ultimul cartuş n-ar fi zornăit pe podea şi pistolul fierbinte nu s-ar fi blocat la loc în mâinile lui, cu Glass şi Kroll întinşi ciuruiţi pe jos, într-o singură baltă de sânge. Inima i-a bătut cu putere la acest gând. A simţit cum ochii îl ardeau. A revăzut în minte zâmbetul lui Leigh. Gâtul îl înţepa.

— Ben, a rostit o voce din stânga sa.

A privit în lateral, cu pistolul încă aţintit asupra lui Glass.

Aragon îl privea intens.

— N-o face! a spus el.

Ben a scuturat din cap. Buricul degetului i-a alunecat în

jos pe trăgaci. O singură apăsare.

— Nu aşa ne-am înţeles, a spus Aragon moale. Noi nu suntem criminali.

O singură apăsare. Arma a început să tremure în mâna lui Ben.

— Vor fi arestaţi şi-şi vor petrece restul vieţii în puşcărie, a spus Aragon. Asta mi-ai promis. Un glonţ în cap nu înseamnă justiţie.

Ben a oftat adânc. Şi-a ridicat degetul de pe trăgaci şi a tras siguranţa. A lăsat pistolul jos.

Glass a zâmbit. Kroll încă se mai holba la Ben, nevenindu-i să creadă, cu gura schimonosită, pe jumătate deschisă ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele.

Asociaţii lui Kroll rămăseseră împietriţi, iar cei patru membri ai echipei au ieşit din umbră, cu armele la umăr, în poziţie de tragere. Feţele bătrânilor erau trase şi palide, aveau ochii larg deschişi şi frunţile brobonite de sudoare.

Emil Ziegler s-a clătinat deodată. Faţa îi era schimonosită de durere şi şi-a dus mâna la umărul stâng. S-a prăbuşit, zvârcolindu-se. Atac de cord.

Cook era medic. Lăsându-şi jos MP5-ul, a alergat lângă bărbatul aflat în suferinţă şi s-a lăsat în genunchi.

Braţul lui Ziegler a atacat violent. Cook a căzut pe spate, ultima expresie de pe chipul lui fiind una de totală surpriză. Apoi sângele a început să-i ţâşnească din beregata tăiată. Ziegler încă mai ţinea în pumnul lui gras un cuţit mic.

Deodată aerul s-a umplut de ţipete şi panică. O’Neill şi Lambert erau gata să-şi descarce MP5-urile în Ziegler. Aragon le cerea insistent să nu tragă.

Cu colţul ochiului, Ben a văzut marginea unei tapiserii fluturând în umbră. Şi-a mutat privirea de la trupul mort al lui Cook.

Glass şi Kroll nu mai erau acolo.

59

Ben a sărit de pe platformă şi a smuls tapiseria cu fir

aurit de pe perete. A văzut intrarea unui mic pasaj arcuit ascuns, mai întunecată decât piatra din jur. O adiere rece a venit dinspre ea. A păşit înăuntru pe nişte trepte de piatră slab luminate şi a văzut că urcau în spirală.

A auzit sunetul paşilor care alergau, rezonând de pereţii de deasupra lui.

A aruncat o privire peste umăr. Cripta era sub control. Nu mai putea face nimeni nimic pentru Cook. Aragon era obosit şi se rezemase de un stâlp, formând nişte numere pe mobil. Ceilalţi trei membri ai echipei îi încolţiseră fără scăpare pe bărbaţii în vârstă. Acum erau în responsabilitatea lui Philippe Aragon.

Ben avea altă treabă. A pornit în sus pe scările în spirală, sărind câte două deodată. Scările se răsuceau continuu. În afară de sunetul propriilor lui paşi, îi auzea pe cei ai celor doi care alergau înaintea lui. Îi ajungea din urmă.

O secundă mai târziu a auzit pocnetul sec al unui pistol, urmat imediat de altul. Erau puţin mai sus în faţa lui.

În momentul în care îl recunoscuse pe Ben Hope în sala de bal, ştiuse că timpul ei se apropia cu repeziciune. Era sfârşitul jocului, punctul culminant al tuturor acestor ani de frică, duplicitate şi silă de sine, prin care Werner Kroll o făcuse să treacă. Nu-i mai păsa. Trebuia să se oprească aici, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

În tot acest timp în care fusese prizoniera lui Werner, descoperise însă câteva din pasajele lui secrete. Enorma şi întortocheata casă în care locuia Werner era străbătută de numeroase astfel de treceri, care-i permiteau să se deplaseze neobservat dintr-un loc în altul. Deşi contele ţinuse mereu încuiată cripta secretă, ştia de scara ascunsă şi anticipase că va veni pe acolo. Mereu avea un as în mânecă. Aşa era el: prea deştept ca să se lase prins uşor.

Acum era rândul ei să-i ia prin surprindere. A intrat în camera ei, şi-a schimbat rochia de petrecere cu o pereche de blugi şi un pulover vechi, şi-a dat jos pentru ultima oară peruca aia pe care o detesta şi şi-a luat poşeta. Apoi venise în partea asta întunecată şi plină de praf a casei, aşteptându-l ghemuită în umbra pasajului şi fixând cu privirea uşa

ghintuită pe care ştia că o să-şi facă apariţia mai devreme sau mai târziu. Prin coridorul întunecat din dreapta ei, scara în spirală ducea direct către acoperişul casei.

Nu avea să-l lase pe Kroll să ajungă acolo.

Când a auzit paşii şi zornăitul cheilor în broasca uşii vechi, şi-a scos pistolul Black Widow din poşetă şi a tras ferm de cocoş cu degetul mare. Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi ea a ieşit din întuneric ca să-i întâlnească.

Kroll s-a oprit la intrare şi s-a uitat fix la ea. Glass era cu el. Privirea contelui s-a mutat din ochii ei la ţeava pistolului şi-napoi.

— Eve... a început el, ridicând o mână.

Ea nu mai îndreptase până atunci o armă spre o persoană aflată în viaţă. Dar nu a ezitat. Mânerul cauciucat i-a umplut palma. Degetul i s-a îndoit în jurul micului trăgaci şi a apăsat.

Magnum-ul .22 a lansat un glonţ foarte mic cu o putere foarte mare. Detunătura glonţului supersonic era violentă în spaţiu închis şi aproape că a scos un ţipăt la durerea care i-a străpuns urechile.

Glass s-a răsucit şi şi-a dus mâna la gât. A înjurat şi s-a dat doi paşi înapoi împleticindu-se. Pe zidăria de piatră din spate erau pete de sânge.

Însă nu a căzut. S-a bălăngănit pe picioare şi timp de câteva clipe Eve a crezut că o să vină către ea. A făcut eforturi disperate să-şi pregătească din nou arma, dar mâinile începuseră să-i tremure violent şi nu a mai putut să tragă cocoşul pentru o a doua împuşcătură.

Glass a mers împleticit de-a lungul palierului, spre următorul rând de scări. Ea încă mai bâjbâia cu mâna pe pistol, când el a dispărut după colţ. L-a auzit alergând cu paşi neregulaţi pe scările de lemn.

Kroll rămăsese încă în picioare în mijlocul palierului. Ochii îi erau larg deschişi.

Cocoşul revolverului Black Widow a făcut clic şi ea l-a îndreptat ameninţător către el.

— Eve, a spus el din nou ridicându-şi sprâncenele, gândeşte-te ce faci.

— S-a terminat, Werner, a spus ea, nu te mai pot lăsa

să continui cu toate astea.

Privirea lui era imploratoare.

— Priveşte în inima ta, Eve, a spus el făcând un pas către ea. Ştii că nu vrei să mă omori.

I-a văzut arma automată, mică şi groasă, din mână, o secundă prea târziu. Figura lui s-a tensionat. A tras de la şold, fără să ţintească. Prima împuşcătură i-a trecut prin mână şi ea a scăpat 22-ul. A ţipat.

El a tras din nou nimerind în umăr. O durere arzătoare a săgetat-o. A căzut pe spate, izbindu-se de perete şi scurgându-se apoi încet pe podea.

Kroll a zâmbit în timp ce stătea deasupra ei, cu picioarele înfipte de o parte şi de alta a trupului ei. Şi-a îndreptat micul Colt automat între ochii ei.

— Adio, Eve, a spus el şi apoi s-a prăbuşit înainte într-un spasm.

Ben Hope stătea în uşă. Prin durerea sfâşietoare şi ţiuitul din urechi, Eve a auzit sunetul înăbuşit al armei lui, golită în trupul lui Kroll într-un foc rapid şi repetat. Bătrânul s-a prăbuşit plin de sânge cu faţa în jos, cu nouă gloanţe în el, acoperind-o pe jumătate.

Ben a apucat trupul mort al lui Kroll de guler şi l-a rostogolit într-o parte. A îngenuncheat lângă Eve şi a văzut că nu tot sângele de pe ea era al lui Kroll. I-a rupt gulerul puloverului, căutând rana cauzată de împuşcătură.

Glonţul o lovise sus în umărul drept, între claviculă şi muşchiul de sus al pieptului. A pipăit uşor şi degetele i s-au umplut de sânge. Ea era gata să leşine când şi-a pus degetele pe partea posterioară a umărului şi a găsit glonţul de calibru mic cuibărit sub piele. Trecuse prin umăr fără a se fragmenta. A respirat mai calm. Nu era atât de grav pe cât părea.

Cu mâna stătea însă mai rău, chiar foarte rău. S-a înfiorat când a văzut fragmentele de os ieşind albe prin carne. Degetele îi erau răsucite într-un fel nefiresc. Probabil că nu avea să-şi mai folosească niciodată cum trebuie mâna dreaptă.

Dar va trăi. Avusese noroc. Kroll fusese un ţintaş prost. Un om care îi plătise întotdeauna pe alţii să apese pe trăgaci în locul lui. Sau poate fusese doar un sadic care vrusese să

facă totul pe îndelete, cauzându-i cât mai multă durere şi răni minore cu putinţă, înainte să o omoare. Oricum ar fi fost, acum se terminase.

— O să fii bine, a spus el. O să ţi se acorde îngrijiri.

— *Mulţumesc*, a şoptit ea slab.

A încercat să zâmbească şi apoi a leşinat.

A privit-o un moment, a întins mâna şi a mângâiat-o pe obraz, lăsându-i o urmă de sânge.

S-a ridicat în picioare şi a privit în jos către Kroll. Bătrânul zăcea pe podea răsucit ca o păpuşă stricată.

Descendenţa familiei Von Adler se termina aici şi odată cu ea două veacuri de crime şi corupţie. Ochii lipsiţi de viaţă ai lui Werner Kroll priveau în gol nemişcaţi precum un porţelan mânjit cu ulei. Buzele subţiri şi zbârcite păreau să zâmbească batjocoritor către el. Preţ de o clipă, Ben a simţit nevoia să-l mai împuşte o dată.

Dar avea alte lucruri de făcut. Unde era Jack Glass?

Peretele era împroşcat cu sânge, iar picăturile de pe jos conduceau către scări. Pe prima treaptă era o urmă roşie şi lucioasă de talpă. Pe a doua, o picătură mare şi roşie. Încă o urmă de pas pe a treia. Amprente de sânge pe mânerul balustradei. Sângele era peste tot pe scări în sus. Dar era doar o urmă, Glass nu era nicăieri.

Mintea lui Ben a fost dintr-odată invadată de un singur gând.

Clara.

60

Jack Glass mai fusese împuşcat şi înainte, şi încă de multe ori. Atât timp cât era încă funcţional şi pe picioare, era încă în joc. Era nevoie de mai mult decât un glonţ din pistolul unei femei ca să-l oprească. Ştia că avea clavicula ruptă, dar era pregătit să ignore durerea dacă ar fi putut face ce voia să facă acum.

Mergea pe scări călcând apăsat, cu mâna apăsată pe umăr pentru a împiedica sângele să curgă. A ajuns la al treilea etaj, s-a aplecat peste balustradă şi s-a uitat în jos. A văzut o formă întunecată la două etaje mai jos, înaintând rapid în sus pe scara în spirală. Hope era din nou pe urmele lui. Nenorocitele de urme de sânge îl dădeau de gol şi nu putea face nimic în privinţa asta. Trebuia să continue să meargă şi să uite de durere. A zâmbit. El şi Hope împreună în cursă. Parcă ar fi fost din nou la selecţia pentru SAS. Dar de data asta el avea un avantaj şi avea de gând să-l folosească. Căpitanului i se făcuse de petrecanie, iar vasul se scufunda. Asta nu însemna sub nicio formă că Jack Glass avea să se scufunde odată cu el.

A reuşit să ajungă la ultimul etaj şi a înaintat greoi şi cu zgomot de-a lungul coridorului, leoarcă de transpiraţie şi de sânge. Uşile care dădeau spre camerele de la mansardă erau pe stânga. Tapetul se curăţa de pe pereţi şi covoarele erau roase complet. Era frig acolo sus, răcindu-i transpiraţia care ieşea prin toţi porii. A trântit de perete o uşă de pe dreapta şi a păşit clătinându-se înăuntru. A găsit ceea ce căuta şi a prins mica cutie de piele la subraţ.

— Şefule, eşti OK?

Era suedezul. Pe figura lui tâmpă a apărut o expresie uşoară de îngrijorare văzând sângele de pe cămaşa lui Glass.

Glass s-a întors.

— Mai bine ca niciodată, a rânjit el forţat.

De obicei trebuia să se uite în jos la majoritatea oamenilor, dar suedezul, Björkmann, îl depăşea ca înălţime cu aproape opt centimetri. Era mare, într-adevăr. Gâtul lui era mai lat decât capul, la fel de gros precum coapsa lui Glass. O sută patruzeci de kilograme de muşchi, cu tunsoare în formă de vârf de săgeată şi foarte puţin creier. Genul de om care îi plăcea lui Glass să îl aibă în echipa sa. În mâna lui cărnoasă, revolverul Ruger părea mult mai mic.

— Toată lumea a luat-o razna acolo jos, a spus Björkmann într-o germană stricată. Ce se întâmplă?

— Cineva a stricat petrecerea, a răspuns Glass.

Şi-a şters transpiraţia rece care-i intra în ochi şi a simţit capetele claviculei rupte scrâşnind. Şi-a încleştat dinţii.

— Vreau să-mi păzeşti spatele, Christian, e un tip care urcă încoace. Ştii ce trebuie să faci.

— O să mă întorc după tine. OK?

Namila a dat încet din cap, afirmativ:

— Sigur, şefule.

Glass l-a privit pe Björkmann pornind greoi pe coridor. A zâmbit. Şi-a pus mâna plină de sânge pe uşa camerei în care se afla Clara Kinski şi a împins-o de perete.

Fata era ghemuită în colţ, lipită de perete, uitându-se în sus către el cu groază în ochi. Glass a luat seringa din cutia de piele. A îndepărtat dopul de la capătul acului lung şi a împroşcat un jet subţire de otravă în aer.

— Unchiul tău Jack o să aibă grijă de tine acum, a spus el.

Clara a început să ţipe când el a păşit în cameră.

61

Ben urmărea petele de sânge în timp ce alerga în sus pe următorul şir de trepte. Cu mâna stângă a prins mânerul neted al balustradei şi a continuat să urce, în dreapta ţinând pistolul pregătit.

Picăturile de sânge lucitor de pe scări erau dese. Glass era rănit grav, dar alerga ca un maniac şi era încă extrem de periculos. Se îndrepta spre ultimul etaj.

Ben a urcat şi ultimul rând de scări, inima bătându-i cu putere în piept. Urmele de sânge duceau tot înainte pe coridor. A mers după ele, îndreptându-şi arma în stânga şi-n dreapta.

Coridorul era lung şi la capătul lui, o uşă s-a deschis. Prin deschizătură se vedeau nişte perdele umflate de vântul rece şi zăpada intrând printr-o fereastră franţuzească. A pătruns în cameră. Toate simţurile îi erau în alertă. Printre bătăile propriei inimi a auzit un sunet clar. În timp ce se furişa prin cameră, zgomotul s-a accentuat.

Era huruitul ascuţit al unui motor de mare putere, turaţia crescândă devenind asurzitoare. Venea de afară, de

pe acoperiş. Cineva pornea un elicopter. S-a îndreptat către fereastră.

Pentru o clipă a văzut alb în faţa ochilor şi a căzut brusc cu faţa la pământ. Pistolul i-a alunecat pe dalele goale ale parchetului. A simţit cum nişte degete i se strâng în jurul gulerului şi cum este ridicat brusc în picioare, cu brutalitate. A reuşit să surprindă o frunte lată şi doi ochi mici şi sălbatici privindu-l de sus şi apoi un pumn imens l-a izbit în falcă şi l-a trimis înapoi, ca şi cum ar fi fost lipsit de greutate. S-a izbit de un birou şi apoi a zburat pe suprafaţa lui, aruncând în aer hârtii, dosare, o scrumieră şi un telefon.

Unul dintre cei mai înalţi oameni pe care îi văzuse vreodată a păşit calm către el, ocolind biroul.

— Eşti mort, a spus namila sec. Engleza lui avea un accent puternic, iar în mână ţinea un Ruger .44 Redhawk de inox, cu o ţeavă de douăzeci de centimetri. L-a băgat în spate, la centură. N-am nevoie de ăsta, a spus el şi a ridicat pumnii în gardă.

Ben s-a clătinat pe picioare. Zgomotul elicopterului de afară devenea tot mai puternic. Avea sânge pe buze de la lovitura de pumn. Capul îi vâjâia. Dar chiar şi o asemenea huidumă putea fi pusă la pământ.

S-a apropiat de el rapid şi i-a trimis o lovitură puternică în plexul solar. Şi-a pus toată forţa în ea şi impactul a făcut ca braţul să-i fie săgetat de durere. Fusese o lovitură de pumn bună care ar fi schilodit aproape pe oricine.

Namila părea că abia simţise lovitura. Un pumn de dimensiunea unui ananas a zburat către capul lui Ben şi nu mult i-a lipsit ca să-l atingă. Dacă şi-ar fi nimerit ţinta, l-ar fi omorât.

Treaba devenea serioasă. A încercat să-l lovească cu piciorul în zona pubiană, dar uriaşul a parat. A atacat către gât, dar a urmat încă un blocaj. Ben s-a retras, observând că nu mai avea spaţiu în cameră. Prin fereastra deschisă, a auzit încă un sunet, unul înalt, ascuţit şi terifiat, de copil care ţipă. S-a uitat în direcţia din care venea sunetul. Ferestrele se deschideau spre un acoperiş plat şi larg. Pista pentru elicoptere era înconjurată de acoperişuri înclinate şi coşuri de fum. Zăpada era viscolită de vântul care se înteţea. La

aproape treizeci de metri distanţă, luminile elicopterului Bell trasau fascicule prin fulgii de zăpadă care pluteau în aer, iar elicele porniseră să se învârtească şi mai tare acum. Jack Glass o ţinea pe Clara de braţ şi încerca să o împingă pe uşa deschisă a elicopterului. Ea se zbătea şi dădea din picioare. El strângea din dinţi de durere, iar partea din faţă a cămăşii îi era înnegrită şi îmbibată de sânge.

Ben a privit o fracţiune de secundă prea mult. O gheată grea l-a lovit în coaste şi a simţit ceva trosnind. A urlat de durere, s-a rostogolit pe podea şi s-a prins cu mâna de locul unde fusese lovit. S-a târât pe sub birou, dar namila a apucat marginea biroului cu o mână şi l-a dat peste cap. A scos un sertar şi l-a aruncat cu putere în capul lui Ben. Sertarul s-a făcut bucăţi, acoperindu-l cu bucăţi de echipament de birou. Ceva a lucit pe covor. Era un deschizător de scrisori de forma unui mic pumnal. Degetele i s-au înfăşurat în jurul lui şi când namila s-a apropiat din nou, Ben i-a înfipt lama prin gheată, de sus în jos.

Era o gheată zdravănă de piele groasă. Lama era neascuţită, dar Ben a lovit atât de tare, încât a intrat prin pielea ghetei, apoi în picior, a trecut prin talpă şi a rămas înfiptă în podea. Îl ţintuise ca pe un gândac într-un insectar.

Uriaşul şi-a dat capul pe spate şi a urlat de durere. Ben s-a ridicat cu greu în picioare şi l-a lovit cu piciorul în testicule. Asta chiar a avut efect şi tipul s-a chircit de durere. Ben a prins urechile uriaşului şi l-a lovit cu genunchiul direct în faţă.

Afară, Clara a reuşit să scape din strânsoarea lui Glass şi a alergat către ferestre cu părul zburlit de bătaia elicelor. A alunecat pe zăpadă şi a căzut, apoi a reuşit să se ridice din nou în picioare. Glass a pornit după ea şi a prins-o de păr. A smucit-o înapoi şi ea a ţipat.

Uriaşul se bălăngănea gemând, încercând să-şi mişte piciorul imobilizat. Ben a luat un stingător de pe perete şi a trântit cilindrul de metal greu în capul lui. Tipul s-a prăbuşit pe podea, rotindu-se pe spate. Ben a ridicat stingătorul şi l-a coborât cu baza drept în faţa tipului, fiind gata să vomite când i-a văzut chipul mutilat adâncindu-i-se în craniu. Namila s-a zbătut în spasme, apoi s-a contractat din tot corpul pentru

o secundă şi a rămas nemişcat.

Rănit şi plin de sânge, Ben a smuls Rugerul .44 de la centura mortului. Cilindrul era încărcat cu şase cartuşe magnum. S-a îndreptat clătinându-se către fereastra franţuzească deschisă. Glass o trăgea pe Clara înapoi către elicopter. A ridicat-o şi a prins-o sub braţ, iar ea a dat sălbatic din picioarele ei mici.

Ben a alergat pe acoperiş, ignorând durerea din coasta ruptă. A aţintit revolverul greu spre Glass şi i-a strigat numele, încercând să acopere zgomotul elicopterului.

Glass a tras-o pe Clara în faţa lui şi i-a pus ceva în dreptul gâtului. Degetul lui mare era pe pistonul seringii.

— O omor, a zbierat el. Lasă arma jos.

Ben a dat drumul revolverului şi l-a împins cu piciorul. Glass a zâmbit batjocoritor în ciuda durerii şi a tras-o pe fetiţă în elicopter. Ţinând încă seringa îndreptată către gâtul ei, a legat-o cu mâinile de marginea scaunului. Ben a privit fără să poată face nimic. Glass s-a aşezat la bordul aparatului. Învăţase să zboare în Africa şi era un bun pilot. Era destul de nebun încât să decoleze şi pe zăpadă, dar Jack Glass fusese tot timpul nebun şi era mândru de asta.

Elicopterul a început să se ridice de la sol şi Ben a văzut faţa palidă a Clarei prin geamul de plexiglas. Gura ei era deschisă şi ţipa, dar ţipătul ei era acoperit de zgomotul puternic şi de vânt.

Ben a alergat de-a lungul pistei. Elicopterul era în aer, spulberând zăpada într-un nor de fulgi care-i intrau în ochi. A ridicat 44-ul de pe jos, dar nu a îndrăznit să tragă.

A privit în jur disperat, în timp ce elicopterul care plutea în aer s-a rotit încet în jurul cozii. De-a lungul marginii acoperişului se afla un parapet de piatră de vreun metru jumătate înălţime. A alergat către el şi s-a suit. Şi-a înfipt ţeava lungă a revolverului la centură şi s-a echilibrat din mâini. Era mult până jos. Glass a accelerat şi elicopterul s-a aplecat către faţă.

Ben a sărit. Pentru o secundă a plutit prin aer, lipsit parcă de greutate. Curtea casei, iluminată de reflectoare, se afla sub el. A văzut luminile maşinilor de poliţie care se îmbulzeau pe alee. Petrecerea se transformase într-un

adevărat haos.

Începuse deja să cadă când mâna lui s-a prins de metalul rece al uneia dintre tălpigele elicopterului. Aparatul a virat către dreapta, depărtându-se de casă. Vântul puternic mai că părea să-i smulgă lui Ben părul din cap şi hainele de pe el. Se legăna prin aer. S-a înălţat puţin şi şi-a prins şi cealaltă mână de tălpigă, lovind cu picioarele ca să-şi facă avânt pentru a se sălta pe ea. Sub el, curtea conacului se învârtea ameţitor.

Glass a simţit elicopterul dezechilibrat de greutatea lui Ben. De pe scaunul pilotului îl putea vedea atârnând acolo, încercând disperat să urce până la uşa laterală. A zâmbit şi a întors aparatul de zbor către casă. Nu putea să-l scuture ca să cadă, dar putea să scape de nemernic altfel.

Hornul larg al unui coş de fum s-a conturat în întuneric şi Glass a înclinat puternic aparatul către el. Ben a avut timp să vadă ceva din cărămidă îndreptându-se către el şi a ridicat picioarele, iar elicopterul a trecut cu zgomot pe deasupra acoperişului. Glass a întors din nou elicopterul, şi braţele lui Ben au fost întinse, continuând să atârne de tălpigele elicopterului. Glass s-a îndreptat din nou către acoperiş. Picioarele lui Ben au fluturat prin aer şi apoi au trecut violent peste un acoperiş de ţigle înclinat, câteva dintre ele desprinzându-se şi căzând la baza casei. Glass a mai îndreptat elicopterul încă o dată spre acoperiş, râzând. Încă o trecere şi avea să-l împrăştie pe Hope ca pe un gândac, de-a lungul a vreo şase metri de construcţie de piatră.

Dar a înclinat elicopterul prea devreme. Elicea din spate a prins o parte a acoperişului, aruncând scântei şi metal îndoit. Aparatul de zbor a trepidat. Comenzile au luat-o razna, iar elicopterul a început să se răsucească, îndepărtându-se de casă şi îndreptându-se către copaci.

Ben reuşise să-şi pună un picior pe tălpigă. Întinzându-se cu mare efort, a reuşit să prindă mânerul uşii laterale, a tras de el şi a deschis-o. S-a aruncat înăuntrul cabinei în timp ce elicopterul se învârtea deasupra vârfurilor copacilor, lipsit de control, iar luminile lui aruncau în jur cercuri sălbatice deasupra pinilor înzăpeziţi şi a crengilor goale de stejari şi fagi.

Glass a fandat către el cu seringa mortală în mână. Ben a parat lovitura şi a făcut ca încheietura lui Glass să se izbească de panoul de comenzi. Acul a căzut pe podea şi cei doi s-au încleştat peste scaune, băgându-şi mâinile în ochi şi lovind cu pumnii. Ben şi-a înfipt degetele în părul scurt al lui Glass şi l-a izbit cu faţa de indicatoarele de pe bord de mai multe ori, până când, i-a umplut fruntea de şiroaie de sânge.

Elicopterul se îndrepta în jos, rotindu-se din ce în ce mai rapid. Degetele lui Glass i-au prins faţa ca într-o gheară. Ben l-a izbit de uşă, l-a lovit cu pumnul peste dinţi şi l-a pocnit din nou cu capul de bord. Glass a căzut moale în scaun în timp ce elicopterul s-a înclinat violent pe o parte, îndreptându-se în spirală în jos, către vârfurile copacilor.

Ben a tras cu putere de manete, dar nu mai putea face nimic. Elicopterul s-a învârtit nebuneşte încă vreo sută de metri şi apoi s-a izbit. Elicele s-au dezmembrat şi s-au desprins, retezând vârfurile copacilor. Au continuat să cadă, crengile zgâriind şi rupând fuzelajul; motorul s-a blocat, iar bucăţi îndoite de elice s-au prăbuşit odată cu ei. Ben a fost azvârlit la podea şi apoi aruncat în plafon, în timp ce aparatul s-a rostogolit de mai multe ori.

La zece metri de la sol, aparatul Bell s-a desprins de crengile de jos ale copacilor. Prin bucăţile sparte de plexiglas, Ben a reuşit să mai vadă covorul de zăpadă apropiindu-se vertiginos de ei, apoi impactul l-a azvârlit peste instrumentele de bord. Elicopterul s-a oprit cu botul într-un morman de zăpadă. Crengi rupte şi bucăţi din aparat au căzut de sus ca o ploaie.

Glass zăcea nemişcat peste consola de comandă. De undeva din spatele indicatoarelor de la bord săreau scântei şi Ben a simţit mirosul puternic de combustibil.

S-a ridicat cu mare greutate, din cauza durerii. Cabina era înnegrită şi spartă. Deasupra lui, Clara era înţepenită de spatele scaunelor din faţă. Avea sânge pe buze şi se chinuia să scape de lanţul care îi lega încheietura mâinii de bara metalică a scaunului.

Ben a auzit un pârâit urmat de un *vuuuf* şi şi-a aruncat privirea peste umăr. Flăcările atingeau interiorul geamului, întinzându-se spre sistemul de comenzi şi spre scaunele din

faţă. Elicopterul avea să explodeze în câteva secunde.

Lanţul care îi încătuşa mâinile fetei scânteia în lumina flăcărilor şi Ben a smucit de el, dar acesta nu a cedat. Ochii Clarei se măriseră, iar părul îi era lipit de faţă. Se chinuia să-şi scoată încheietura din brăţara de oţel, dar era strânsă bine pe piele.

Flăcările continuau să se întindă. Ben s-a aplecat spre corpul inert al lui Glass şi a pipăit prin buzunarul de la smochingul plin de sânge după cheia de la cătuşe. Nu era acolo. Căldura devenise insuportabilă. O limbă de foc l-a atins pe spate, arzându-i vesta. Nu mai era timp. Elicopterul avea să explodeze.

În ciuda durerii şi panicii, şi-a adus aminte: *arma.* A scos pistolul şi a lipit capătul ţevii de lanţul de la cătuşe, care era prins după bara de scaun. Focul i-a ars mâneca. A apăsat pe trăgaci.

Zgomotul asurzitor al revolverului .44 a acoperit orice alt sunet. Pentru un moment, Ben a rămas dezorientat, pierdut într-o lume de tăcere, ireală, vuietul ascuţit din urechi umplându-i creierul.

Încă un val de flăcări s-a rostogolit în interiorul înnegrit al elicopterului şi Ben şi-a revenit în simţiri. Clara era liberă şi lanţul rupt atârna de cătuşa din jurul încheieturii ei. S-au chinuit să iasă din cabina aparatului de zbor. Ben a lovit uşa cu piciorul cu toată forţa pe care o mai avea. Aceasta s-a îndoit şi a cedat şi el a apucat braţul fetei, reuşind cumva să se târască afară chiar înainte ca focul să cuprindă întreaga cabină.

A tras-o după el, împiedicându-se prin zăpadă. Nu au făcut nici douăzeci de metri, că pădurea din spatele lor a fost cuprinsă brusc de o lumină albă. Ben a plonjat în spatele trunchiului unui stejar, adăpostind trupul micuţ al Clarei cu al său, în timp ce rezervoarele de combustibil au plesnit din cauza căldurii şi elicopterul a explodat într-o minge uriaşă de flăcări. Tot cerul nopţii a fost luminat, iar copacii au luat foc. Resturi aprinse au fost scuipate în toate direcţiile. Clara a ţipat şi el a ţinut-o strâns.

62

Hotelul Bristol, Viena
Trei zile mai târziu

Ben a părăsit Kärtner Ring[1] şi a intrat în holul luxosului hotel. Hainele îi erau prea noi şi rigide, şi de fiecare dată când se mişca, o durere îl săgeta într-o parte. Peste tot erau zeci de grupuri de jurnalişti şi fotografi. Ştia deja că Philippe Aragon şi oamenii lui, în fapt o mică armată, ocupaseră un întreg etaj, ca bază pentru seria de conferinţe de presă despre care vuia toată mass-media. Descinderea poliţiei în reşedinţa von Adler fusese cel mai mare eveniment de ştiri din ultimii ani, iar Aragon se afla chiar în centrul acestei adevărate isterii. Ben evitase intenţionat televiziunea şi radioul timp de trei zile, dar nici măcar el nu reuşise să scape.

În spatele scenei, Aragon trăsese mai multe sfori în acele ultime trei zile decât majoritatea politicienilor într-o viaţă de om. Avea suficientă influenţă la nivel înalt pentru ca unele detalii să fie ascunse mass-mediei. Morţile de la conac fuseseră puse în cârca oamenilor lui Kroll, iar în ce-l priveşte pe Ben şi echipa sa, ei nu fuseseră niciodată acolo.

Fusese nevoie de patruzeci şi opt de ore pentru a fi înlăturate urmele carnajului. Nimic nu mai rămăsese din elicopterul care arsese, cu excepţia fragmentelor înnegrite împrăştiate de explozie prin pădure.

Nu rămăsese, de asemenea, nicio urmă a lui Jack Glass. La acel nivel de temperatură generat de explozia combustibilului, ţesutul uman, chiar şi dinţii şi oasele erau carbonizate. Ben mai văzuse aşa ceva înainte.

A înaintat cu greu prin mulţimea care împânzea holul hotelului şi a fost întâmpinat de un bărbat într-un costum cu dungi fine. Era cam de aceeaşi vârstă cu Ben, dar avea un început de chelie şi era slab de i se vedeau oasele. I-a întins mâna.

— Sunt Adrien Lacan, a spus el peste zumzetul din sală, asistentul personal al lui Philippe Aragon. Mă bucur că aţi

[1] Stradă din centrul Vienei (n. tr.).

reuşit, domnule Hope.

Lacan l-a însoţit pe Ben prin mulţimea din hol, până la lift. Bliţurile câtorva camere foto s-au aprins în timp ce mergeau. Ben şi-a ţinut faţa îndreptată în altă parte. Gardienii i-au împins înapoi pe jurnaliştii care începuseră să se îngrămădească în jurul lor, şi au păşit singuri în lift. Lacan a apăsat butonul pentru ultimul etaj şi ascensorul a pornit în sus fără zgomot.

— E nebunie curată, a spus el scuturând din cap, n-am mai văzut aşa ceva până acum.

În camerele de lux ale lui Aragon era o zarvă continuă, un dute-vino de oameni vorbind în căşti şi încă şi mai multe telefoane sunând în fundal. Pe mese erau puse televizoare date pe diferite canale de ştiri, în timp ce oamenii se adunaseră în jur ca să privească. Un vraf de ziare stăteau pe o masă, două femei citind prima pagină. Ben a păşit prin camera plină de forfotă şi a simţit mai multe perechi de ochi aţintindu-se asupra lui, întrebătoare.

În mijlocul mulţimii, Aragon stătea într-o postură neoficială, suit pe marginea unei mese, uitându-se pe nişte hârtii în timp ce vorbea cu cineva la telefonul mobil. Cămaşa îi era descheiată la gât şi arăta proaspăt şi energic, chiar şi cu plasturele care-i acoperea rana cusută de la sprânceană. A zâmbit larg când Ben s-a apropiat, a terminat discuţia telefonică şi a închis mobilul. A lăsat teancul de hârtii pe masă şi l-a salutat călduros pe Ben.

— Nu uitaţi că aveţi un interviu de presă la şi un sfert, l-a avertizat Lacan.

Aragon i-a făcut semn cu mâna să plece şi l-a luat pe Ben de cot.

— Îmi pare rău de tot haosul ăsta, a spus el. Aici e mai linişte.

L-a condus pe Ben printre oamenii din stafful său, într-o cameră mai mică din lateral. A închis uşa acoperind astfel orice zgomot.

— Mulţumesc că ai venit, a spus el.

Ben l-a privit pe politician. Se ridicase parcă din nou în picioare ca un luptător. Era relaxat şi încrezător, dar era ceva la el acum, o ardoare a competiţiei pe care Ben nu o mai

văzuse. Părea pregătit şi gata de luptă.

— Ai spus că e important, a răspuns Ben.

— Este. O treabă pe care vreau să o lămuresc cu tine înainte să pleci. Ai avion astăzi?

Ben a confirmat din cap:

— În câteva ore.

— Irlanda, a spus Aragon. Nu am fost niciodată acolo. Cum e?

— Verde, a spus Ben. Pustiu. Linişte.

— E o parte din mine care şi-ar dori să fie în stare să se retragă într-un loc liniştit, a spus Aragon, arătând cu capul către uşă şi zăpăceala de dincolo. Chiar acum, şi nu m-aş gândi probabil niciodată să mă mai întorc. Tu eşti un om norocos.

Ben nu se simţea în niciun caz aşa.

— Poţi oricând să renunţi la tot, Philippe, a spus el. Întoarce-te la vechea ta carieră. Arhitecţii nu atrag atenţia nedorită. Nu sunt nici răpiţi, nici executaţi.

— Vorbeşti precum Colette, soţia mea.

— Pare a fi o femeie sensibilă, a spus Ben.

— Şi ţie îţi place totuşi să trăieşti pe muchie.

— Fac ceea ce fac.

— Mi-ai fost de mare ajutor, a spus Aragon, şi n-o să uit.

Ben a zâmbit.

— Nu am făcut-o pentru tine.

— Îţi apreciez sinceritatea, dar îţi sunt oricum recunoscător.

Politicianul a băgat mâna într-un buzunar interior al vestei sale şi a scos un plic mic şi alb.

— Ceea ce mă conduce la motivul pentru care te-am chemat aici, a spus el. Voiam să-ţi dau asta.

Ben a luat plicul din mâna întinsă a lui Aragon. Numele lui era imprimat cu un scris îngrijit pe faţă.

Aragon a întins un deget către el.

— Deschide-l.

S-a aşezat cu spatele într-un scaun cu o privire amuzată de anticipare, în timp ce Ben l-a deschis.

Nu era mare lucru înăuntru, doar o foaie mică de hârtie. Ben a scos-o din plic. Era un cec semnat din contul personal

al lui Aragon şi era destinat domnului Hope Benedict. Şi-a aruncat privirea asupra scrisului. Era un unu cu o linie întreagă de zerouri după el.

— Nu înţeleg, a spus el ridicându-şi privirea. Pentru ce e asta?

— Nu am apucat să-ţi vorbesc despre recompensa pe care am oferit-o, a spus Aragon. Un milion de euro pentru oricine m-ar fi ajutat să-i găsesc pe cei care l-au omorât pe Roger. A zâmbit. Tu m-ai ajutat şi i-am prins. Banii sunt ai tăi, prin urmare. Bucură-te de ei.

Ben a rămas privind cecul.

— Mulţumesc, Philippe..., a spus el.

Aragon a zâmbit.

— E în regulă, atunci. Să ai o călătorie plăcută spre casă şi sper să ne mai întâlnim.

— ...dar nu îi vreau, mulţumesc, a continuat Ben înapoindu-i cecul lui Aragon.

— Nu accepţi?

Ben a scuturat din cap.

— Îi meriţi, a spus Aragon.

— Ai grijă de soţia şi copiii lui Sandy Cook, a spus Ben, şi restul pune-l în cutia milei. Fă ceva bun cu ei. Eu nu îi vreau.

Kinski era acasă. I-a trebuit ceva timp să ajungă la uşă, şchiopătând în cârje.

— Îmi pare bine să te văd pe picioare, Markus, a spus Ben păşind în holul de la intrare.

Avea ceva cu el într-o sacoşă de plastic.

Kinski era îmbrăcat cu un halat. Părul îi era ciufulit şi avea o barbă nerasă de patru zile. Era palid, iar sub ochi îi atârnau nişte pungi întunecate.

Ben a privit în jur prin locuinţa de suburbie, mică şi modernă. Nu se prea potrivea cu un tip mare şi greoi ca Markus Kinski. Totul era prea ordonat şi aranjat, iar pe mese erau vaze mici şi curate, cu flori. Era mâna unei femei în locul acela. Helga probabil, s-a gândit Ben.

Detectivul părea bucuros să-l vadă. Ben s-a uitat în jos

la piciorul pus în ghips, cu degetele groase lăsate libere. Ghipsul era plin de urări de bine şi de semnăturile prietenilor săi.

Kinski i-a surprins privirea.

— Mă mănâncă ca naiba, a spus el. Drăcia asta n-o să iasă afară prea repede.

— Cum se simte? a întrebat Ben în timp ce Kinski şchiopăta pe hol.

— Puţin abătută, a spus Kinski, dar o să fie bine. E un copil puternic.

Ochii lui s-au îndreptat spre plasa de plastic pe care o adusese Ben.

— Ce ai acolo?

— I-am adus ceva, a spus Ben.

A băgat mâna în plasă şi a scos un urs mare şi moale pe care-l cumpărase în grabă în drumul său de-a lungul oraşului.

— Sper să-i placă.

— De ce nu o întrebi chiar tu dacă îi place? i-a sugerat Kinski.

A mers şchiopătând până la baza scărilor şi s-a înclinat sprijinindu-se în cârje.

— Clara, ai un vizitator! a strigat el.

O uşă s-a deschis pe palier şi o faţă micuţă a apărut. Ochii ei s-au aprins voioşi când l-a văzut pe Ben stând acolo în picioare. A alergat pe scări şi l-a îmbrăţişat strâns.

El era fericit să o vadă zâmbind din nou. Privirea aceea pierdută pe care o avusese ultima oară când o văzuse părea să fi dispărut. Trecuse prin al naibii de multe, dar poate că tatăl ei avea dreptate. Era un copil puternic.

— Presupun că eşti mult prea mare şi matură pentru asta, a spus el dându-i ursuleţul.

Ea l-a luat şi l-a strâns la piept.

— O să-i pun numele Ben, a spus ea cu înflăcărare. Am încă un prieten nou, a spus ea radiind şi s-a întors către tatăl ei. Pot să i-l arăt lui Ben, tati?

Kinski a dat din cap. Clara a alergat repede pe coridor, cu ursuleţul la piept.

— Muffi! a strigat ea.

Un pui de rottweiler, ca o minge neagră de blană, nu

mai mare decât un iepure, a ieşit din camera de zi împleticindu-se pe labele mult prea mari pentru dimensiunile lui şi şi-a înălţat capul într-o parte, privindu-l pe Ben cu nişte ochi mari şi curioşi. Avea câte un petic mai deschis la culoare deasupra fiecărui ochi, exact ca Max.

— Fugi şi joacă-te cu căţelul, i-a spus Kinski fetei. Ben şi cu mine avem de discutat.

L-a condus pe Ben în bucătărie şi şi-a proptit cârjele de masă. A deschis un dulap şi a luat două pahare şi o sticlă de Jack Daniel’s. S-au aşezat, iar Kinski şi-a întins piciorul pus în ghips şi a umplut două pahare, împingând unul către Ben.

Kinski a gemut, a încercat să-şi bage două degete sub ghips. Frustrat, a renunţat şi a dat repede pe gât jumătate de pahar de bourbon.

— Credeam că nu mai bei alcool, a spus Ben.

— Am cedat. Mă face să uit de nenorocita asta de mâncărime.

— Aragon mi-a spus că tu conduci investigaţiile.

Kinski a dat din cap.

— Mă tem că o să dureze luni şi luni de zile. Au spus că e cea mai şmecheră echipă de avocaţi ai apărării pe care a văzut-o cineva vreodată. A zâmbit cu subînţeles. Nemernicii o să aibă din plin nevoie de ei.

— Poţi să tai buruiana, a spus Ben, dar rădăcinile merg mai adânc. Nu le poţi distruge.

Detectivul a ridicat din umeri.

— Poate că ai dreptate. Personal, eu voi fi bucuros să văd nişte ticăloşi prăbuşindu-se. Asta mă va satisface.

Au băut din pahare în linişte.

— N-o să uit niciodată ce ai făcut pentru Clara, a spus Kinski încet. Aş vrea să fi fost acolo să te ajut.

— Îmi pare rău de prietena ta, Hildegard, a spus Ben.

Kinski şi-a dus paharul la buze. Când l-a pus înapoi jos, era gol. A scos un lung oftat.

— Ben, când mi-au spus de Leigh...

Vocea lui s-a stins treptat. Bărbia lui ţepoasă i-a coborât în piept.

Ben şi-a pus o mână pe braţul poliţistului.

— Mulţumesc, Markus.

Nouăzeci de minute mai târziu stătea întins într-un fotoliu moale şi privea în jur la decorul luxos al sălii de aşteptare a clinicii particulare. Încăperea era caldă şi plină de plante şi aranjamente florale, iar într-un colţ se afla un pom de Crăciun drăguţ. Zăpada bătea uşor în geamuri.

Din nişte difuzoare ascunse se auzea o muzică, care lui Ben îi suna a Mozart. Nu putea spune ce piesă era şi nici nu-i păsa. Nu mai voia nici să audă de Mozart. Îl făcea să se gândească la Leigh şi la Oliver. Deodată i s-a făcut dor de vechea lui ploscă.

— Salut, Eve, a spus el.

Ea s-a oprit în dreptul uşii, apoi a zâmbit şi a traversat încăperea până la el. Purta un trening bleumarin cu o mânecă tăiată şi avea branţul bandajat. Mâna îi era în ghips de la cot până la buricele degetelor, dar nu avea niciun mesaj pe ea.

— Ce-ţi mai face mâna?

— Nu cred că voi mai putea cânta la chitară, a spus ea în timp ce se aşeza în fotoliul de lângă el. Mi-au făcut o operaţie. O să vedem. Nu doare prea tare, totuşi. Atât timp cât mă îndop cu calmante.

A zâmbit. Era trasă la faţă şi palidă.

El s-a răsucit în scaun şi s-a cutremurat din cauza durerii ascuţite din coaste.

— Uită-te la noi, a spus ea. Suntem aranjaţi bine. Eşti OK?

— O să trec eu şi de asta, a spus el. E doar puţină rigiditate, atâta tot.

— Am fost surprinsă când m-ai sunat. Nu am crezut că o se te mai văd, Ben. Mulţumesc că ai venit să mă vizitezi.

— Sunt bucuros că Aragon are grijă de tine, a spus el.

— Un adevărat tratament de VIP, în locul ăsta. A făcut o pauză. Am multe pentru care să-i mulţumesc lui Philippe. E mai mult decât merit, a adăugat ea.

— E un om bun, a spus Ben, pentru un politician.

— A avut mare grijă de mine. S-ar putea să fiu lăsată în libertate sub supraveghere o vreme, dar pot să mă descurc cu asta. E un început pentru mine.

El a dat din cap afirmativ. Ştiau amândoi la fel de bine că fusese un aranjament norocos. Aragon dăduse dovadă de multă compasiune, făcându-l pe Ben să se întrebe dacă el avea un asemenea sentiment.

— Mi-e ruşine de toate lucrurile pe care le-am făcut, a spus ea privind în jos.

— N-ai avut niciodată prea multe opţiuni. Ai făcut ce era bine, până la urmă.

— Da, am făcut amândoi un lucru bun, a spus ea. Şi tu ce ai de gând? O să stai pe-aici o vreme sau ce o să faci?

— O să iau un avion spre Dublin, în după-amiaza asta.

— Ce păcat, a spus ea. Mi-ar fi plăcut să te cunosc mai bine.

El a zâmbit trist şi nu a zis nimic.

— Plănuieşti să te mai întorci vreodată pe aici? a întrebat ea.

— Poate, cândva.

— N-o să participi la audiere?

El a scuturat din cap:

— Nu am fost niciodată aici.

— Sunt martorul principal, a spus ea.

— Ştiu. O să fii bine, i-a spus el.

Ben s-a ridicat ca să plece şi s-a îndreptat spre ieşire, iar Eve l-a urmat în hol.

— Aşteaptă, a spus ea. Tocmai mi-am adus aminte de ceva. Le-am spus s-o aducă aici de la mine de acasă, după ce ai sunat.

A urcat scările şi a dispărut printr-o uşă de la primul etaj. Când a apărut din nou, câteva momente mai târziu, ţinea ceva foarte familiar în mâna ei bună. Era vechea lui jachetă maro de piele.

— Am crezut că n-o s-o mai văd niciodată, a spus el.

Ea a roşit.

— Ai lăsat-o în apartamentul meu în ziua aceea.

Ben a luat-o din mâna ei şi a aruncat-o pe un umăr. Se simţea bine să o aibă din nou.

— Mersi, a spus el cu o voce moale şi s-a întors către uşă.

— Eşti sigur că nu poţi să mai stai pe aici o vreme?

— Sunt sigur.
— Pot să te sun cândva?

Pe drumul de douăzeci de kilometri cu taxiul către sud-est, spre aeroportul Wien Schwechat, Ben şi-a dat jos jacheta nou cumpărată şi a îmbrăcat-o pe cea veche de piele. Era parcă puţin mai fericit, îmbrăcat cu ea. Şi-a găsit vechea ploscă de alcool într-un buzunar şi telefonul în altul. A pornit mobilul să verifice dacă mai avea baterie şi într-adevăr mai avea.

L-a folosit ca să o sune pe Christa Flaig şi ea a ascultat în linişte când el i-a spus că cineva a răspuns deja pentru moartea lui Fred. Nu i-a dat însă prea multe detalii.

— Urmăreşte ziarele, i-a sugerat. Şi s-ar putea să primeşti un telefon de la un poliţist pe nume Kinski. Poţi avea încredere în el.

Avea de aşteptat o oră după check-in şi ştia exact cum voia să petreacă acel timp. S-a aşezat pe un taburet la barul din terminalul pentru plecări şi a cerut un whisky triplu. Nu i-a luat mult ca să-l termine şi a mai comandat unul. Nu se îmbăta prea des, sau cel puţin nu se îmbăta zdravăn, dar astăzi nu părea să fie o zi rea pentru asta şi nu părea să fie un moment nepotrivit să înceapă chiar acum. Şi-a scos pachetul de Gitanes din jacheta de piele şi a apăsat cu degetul mare pe rotiţa brichetei Zippo. A închis bricheta şi a tras fumul tare adânc în piept şi i-a dat drumul încet pe nări. A închis ochii şi imediat în minte i-a apărut imaginea lui Leigh.

Barmanul l-a văzut şi s-a apropiat de el.

— *Rauchen verboten,* a spus el, arătând către semnul de „fumatul interzis”.

Ben i-a aruncat o privire care l-a făcut să dea înapoi. O femeie îmbrăcată într-un costum cu pantaloni cu dungi, care stătea la bar, a dat din cap iritată, dar nu a zis nimic. El şi-a terminat whisky-ul, a răsucit paharul pe suprafaţa netedă a tejghelei şi s-a gândit să mai comande încă unul.

Telefonul i-a sunat, dar nu i-a dat atenţie. A sunat de câteva ori, apoi s-a oprit.

A comandat băutura. Barmanul i-a trântit-o în pahar.

Telefonul a început să sune din nou. Femeia de la bar se uita fix la el, ca şi cum ar fi spus: *Răspunde, la dracu', sau închide porcăria aia!*

El a oftat şi a apăsat ca să răspundă. Nu se auzea prea bine, dar era vocea unei femei. A ascultat pentru un moment, apoi a spus:

— Ce vrei, Eve?

Spusese că-l va suna cândva, dar nu crezuse că o va face atât de curând.

— Cine e Eve? a întrebat vocea.

— Poftim? a spus el, derutat.

Şi-a acoperit cealaltă ureche, diminuând zgomotul de la bar, al muzicii şi al anunţurilor de zbor, care acoperea cuvintele ei.

— Sunt Leigh, a rostit ea tare în telefon. *Leigh.*

63

Munţii din Slovenia
Câteva ore mai târziu

Era un drum lung de la aeroportul din Ljubljana până în Bled, în nord-vestul Sloveniei. Ben închiriase un Audi şi acum accelera cât putea. Era nerăbdător să o vadă din nou. Imaginea groaznică a ceea ce el crezuse a fi chipul ei fără suflare îi rămăsese încă în minte.

Micul oraş era cuibărit în inima unor păduri de pini. Sub cerul întunecat, drumul mergea de-a lungul malului lacului Bled. În mijlocul lacului se afla o insuliţă împădurită, cu o turlă de biserică în stil baroc înălţându-se printre copaci. Munţii acoperiţi de zăpadă dominau peisajul din fundal. Pe drum nu era practic nicio maşină, iar ploaia topise gheaţa.

Când a ajuns la marginea oraşului, a verificat harta. Instrucţiunile pe care ea i le dăduse la telefon îl duceau la o vilă elegantă care semăna cu o cabană, de la capătul unei străzi liniştite. Ploaia bătea în parbriz când a ajuns în faţa casei. Pe placa şlefuită de pe perete scria *Anja Kovak,* cu litere mari şi negre. Sub nume mai era un titlu pe care nu l-a

înţeles, dar, oricum, părea genul de placă pe care o aveau doctorii sau avocaţii. O persoană care exercita o profesie. A verificat din nou adresa. Era în mod cert cea pe care i-o dăduse Leigh, dar i se părea că ceva nu e în regulă. Ce căuta ea acolo?

A stat în maşină încă un minut ca să-şi limpezească mintea. De când îl sunase, el se tot gândise. A privit picăturile de ploaie care se prelingeau afară, pe geam. Apoi a întins mâna după mâner, a deschis portiera şi a scos un picior afară.

În acel moment uşa casei s-a deschis şi a văzut-o stând acolo, în capătul scărilor. Purta nişte haine puţin cam mari pentru ea: un pulover negru şi gros de lână şi o pereche de pantaloni negri largi. Păreau împrumutaţi. Oricine ar fi fost persoana care i-a dat, îi plăcea culoarea neagră.

S-a dat jos din maşină şi a păşit încet pe poartă. A început să plouă mai tare. Leigh a venit către el. Au început să meargă mai repede cu cât se apropiau unul de altul, iar când s-au întâlnit, ea l-a strâns tare în braţe.

El a ţinut-o la piept. Nu voia să-i dea drumul. Durerea din coaste nu mai conta. A vrut deodată să o sărute, dar nu ştia dacă era cel mai indicat.

S-au ţinut în braţe mult timp, apoi ea s-a dezlipit de lângă el şi şi-a împreunat mâinile. Părul ei era ud de ploaie. Râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Îmi pare atât de bine să te văd, a spus ea.

— Am crezut că ai murit, a fost tot ce a putut să îngaime. Ultimele câteva zile au fost o adevărată tortură.

Ea s-a uitat în sus la el.

— Ai spus că s-a terminat. E adevărat?

Ben a încuviinţat.

— Da, s-a terminat. Eşti în siguranţă. Acum poţi să-ţi continui liniştită viaţa.

— I-ai găsit?

El a dat din nou din cap.

— Ce ai făcut?

— Nu mă întreba.

— Unde e Clara?

— Acasă cu tatăl ei. E bine. Amândoi sunt bine.

Leigh a privit în sus spre cer, şi-a strâns mâinile în jurul

trupului şi a tremurat.

— Plouă, a spus. Hai să mergem înăuntru.

L-a condus în casă. Pe podea erau plăci de teracotă şi pereţii erau vopsiţi în alb. Erau curaţi şi arătau ca de spital. A auzit pe cineva tuşind şi s-a uitat în stânga lui. Pe perete era un semn pe care nu l-a putut citi. Prin uşa de lângă indicator a văzut câţiva oameni stând pe scaune. Câţiva dintre ei citeau ziare. Cineva a tuşit din nou. Aerul mirosea a dezinfectant cu clor. Era sala de aşteptare a unui doctor.

— Ce cauţi tu aici? a întrebat-o el pe Leigh în timp ea îl conducea dincolo de uşă şi apoi de-a lungul coridorului până la o altă uşă.

— Anja are consultaţii, a spus ea. Putem vorbi aici.

Ea a împins uşa şi el a urmat-o în bucătărie.

Era mică şi practică. Pe aragaz fierbea un filtru de cafea şi în cameră se simţea miros de cafea adevărată.

Ea a turnat cafea în două ceşti şi i-a dat una lui.

— Pari schimbat. Ce s-a întâmplat cu părul tău? E mai închis.

— Şi tu pari diferită. Pari în viaţă.

— Cu siguranţă nu sunt moartă, l-a asigurat ea, zâmbind.

— Ştiu ce s-a întâmplat la mănăstire, a spus el. Ar fi trebuit să fiu acolo cu tine.

— Am încercat să te sun zile de-a rândul. Telefonul tău era întotdeauna închis. Mi-am făcut multe griji pentru tine.

— Nu am avut telefonul, a spus el. Nu i-a spus de ce. Ce s-a întâmplat cu tine? Cum ai ajuns aici?

— E o poveste simplă, a spus ea. Elicopterele au plecat şi au luat-o pe Clara. Nu mai puteam face nimic.

S-a oprit, încercând parcă să-şi amintească.

— Am aşteptat până când tipii au plecat. Am văzut fumul şi mi-am dat seama ce se întâmplase. Mi-a fost teamă că se puteau întoarce şi am vrut să fug, cât de mult mă ţineau picioarele. Eram plină de sânge.

— Sângele cui?

— Nu al meu, a răspuns ea.

— Vechiul puşcoci?

Ea a înclinat din cap.

— A trebuit să-l folosesc.

S-a înfiorat, a închis ochii o clipă şi a sorbit nişte cafea.

— Nu puteam să îndur senzaţia sângelui tipului pe mine. Am găsit un izvor unde m-am spălat. Am mers multă vreme prin zăpadă. Pur şi simplu am mers, fără să ştiu încotro. Peste tot era sălbăticie, copaci şi dealuri. Nu-mi aduc aminte prea clar, dar mi-au spus că mă clătinam gata să mă prăbuşesc, atunci când m-au găsit.

— Cine te-a găsit?

— Anja.

— Doctoriţa?

Ea a încuviinţat.

— Am fost norocoasă. Anja nu-şi ia prea multe zile libere. Schia cu nişte prieteni. M-au găsit şi m-au dus la o cabană de schi din vale. La început, Anja a spus că vrea să mă ducă la un spital. Era singura din grup care vorbea engleză şi am implorat-o să nu mă ducă acolo. A acceptat până la urmă să mă aducă aici pentru îngrijiri şi aici am stat toată săptămâna. Acum sunt bine.

— Îi sunt recunoscător Anjei, a spus el şi a mângâiat-o pe mână. Era caldă şi moale. E ceva ce vreau să-ţi spun, Leigh. Scrisoarea descoperită de tatăl tău a fost distrusă. Îmi pare rău.

— Mie nu-mi pare rău, a spus ea. Îmi doresc să n-o fi găsit-o niciodată. Aş fi distrus-o chiar eu.

— Încă ceva, a spus Ben. Cred că tatăl tău a avut dreptate. La fel şi profesorul Arno. Nu cred că era falsă.

— Nu vom şti niciodată, nu?

El a scuturat din cap.

— Nu, dar şi eu sunt bucuros că am scăpat de ea.

— Şi aşa totul s-a sfârşit cu adevărat?

— Da.

— Simt că ar trebui să ştiu mai mult.

— Nu cred că ar trebui. Au murit oameni.

Ea a tăcut.

— Te duc acasă, a spus Ben.

— Nu am niciun act de identitate, am pierdut totul.

— N-o să ai nevoie de aşa ceva. Ne întoarcem cu un avion particular.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Al cui?

— Al lui Philippe Aragon.

— Aragon? A scuturat din cap, nedumerită. Politicianul?

— Nu mă întreba, a spus el. Vei fi gata să pleci de aici mâine-dimineaţă?

— Sunt gata chiar acum.

— Cina mai întâi, a spus el.

— Mă scoţi în oraş? Nu am cu ce să mă îmbrac.

— Arăţi minunat, i-a replicat el şi a zâmbit.

Au luat cina în restaurantul din Grand Hotel Toplice, pe malul lacului Bled. S-au aşezat într-un colţ, la o masă pentru două persoane. El a comandat cea mai bună băutură a casei. Nu-şi putea lua privirea de la ea. Trebuia să-şi tot aducă aminte că ea se afla acolo cu adevărat şi că trăia.

— Încă te mai uiţi la mine ca şi cum aş fi vreo arătare, a râs ea.

— Nu ai văzut poza aceea cu tine. M-am speriat de nu mai ştiam ce e cu mine. Încă mi se mai opreşte respiraţia când mă gândesc la ea.

— Asta se întâmplă după ce ani de-a rândul joci roluri de eroine tragice pe scenă, a spus ea. Am murit de o mie de ori. Opera e plină de morţi înspăimântătoare: Carmen este înjunghiată, Tosca sare de pe parapet, Lucia di Lammermoor se umple de sânge când îşi înjunghie soţul, înnebuneşte şi moare şi ea. În scurt timp înveţi să arăţi mort de-a binelea. Câteodată se filmează interpretarea, aşa că sunt camere centrate pe faţa ta şi care te măresc. Pot să-mi ţin respiraţia ca un pescuitor de perle şi să stau cu ochii deschişi o eternitate fără a clipi.

— Da, m-ai convins.

Ea a gustat puţin vin.

— Cu greu îmi vine să cred că totul a fost real.

— Să nu mai vorbim despre asta.

— Tot nu pot să înţeleg cum de m-a ratat, a spus ea. Când am auzit împuşcătura aceea am crezut că s-a terminat. Abia după ce am căzut pe povârniş, mi-am dat seama că nu

aveam nimic. A fost un miracol.

— Nu a fost niciun miracol, a spus el. Nu-i mulţumi lui Dumnezeu, mulţumeşte-i sfântului ţevilor curbate. Îţi aduci aminte de omul de zăpadă?

Ea şi-a ridicat paharul şi a zâmbit.

— Atât de sceptic, mai ales pentru un fost teolog.

— Ţi-am spus că puşca trăgea puţin în dreapta.

— Da, bine, dar *eu* am lovit omul de zăpadă fix în centru, fără nicio problemă.

— Aşa este, a admis el, dar dacă puşca ar fi fost dreaptă, ai fi ratat.

— Destul de logic, a râs ea.

El a lăsat ca râsul ei să se piardă încet şi zâmbetul aproape că a dispărut de pe chipul lui. Şi-a trecut degetele peste piciorul paharului cu vin. Era ceva ce ar fi vrut să spună şi se gândea la cea mai bună modalitate de a o face.

Ea a observat schimbarea de pe faţa lui şi l-a privit curioasă.

— Vrei să-mi spui ceva anume?

— Leigh, a început el serios, m-am tot gândit.

Ea a privit în sus către el, atentă.

Ben s-a oprit, ocolindu-i privirea.

— Ce este? a spus ea.

— Nu mai vreau să fac asta.

Ea a clipit.

— Ce nu mai vrei să faci?

— Mă retrag.

— Credeam că te-ai retras deja.

— Mă refer la ceea ce fac.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun.

— De ce?

— Nu mai e ceea ce vreau să fac.

— De ce? a întrebat ea din nou.

El şi-a ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a ei.

— Datorită ţie.

— Mie?

— Vreau şi eu o viaţă, Leigh. Am dat la o parte atât de mult atunci când am plecat de lângă tine. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-l ascult pe Oliver. Ar fi trebuit să mă însor cu tine

când voiai şi tu asta. Am fost un idiot.

Ea a rămas tăcută.

— Când mi-au spus că ai murit, mi-am dat seama de ceva. Am realizat cât de mult te mai iubeam încă şi că de fapt nu am încetat niciodată cu adevărat să te iubesc.

A întins mâna de-a lungul mesei şi a luat-o pe a ei.

— Îmi mai dai o şansă?

Ea s-a uitat în ochii lui.

— Vreau să fiu cu tine, a spus el cu seriozitate. E loc şi pentru mine în viaţa ta?

Ea a continuat să-l privească.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Leigh. Accepţi?

— Sunt uluită, a spus ea.

El a dat drumul mâinii ei şi s-a jucat cu degetele pe paharul lui.

— Nu trebuie să-mi răspunzi acum.

— Chiar mă întrebi serios? a spus ea.

— Da. Te întreb serios.

— Trebuie să călătoresc foarte mult, a spus ea. Munca e importantă pentru mine. Nu sunt tocmai o persoană cu care e uşor să trăieşti.

— Pot să mă descurc cu asta.

— Şi cum rămâne cu casa ta din Irlanda?

— O vând, a spus el fără ezitare.

— Vrei să locuieşti cu mine în Monaco?

— Îmi place Franţa, a spus el. Îmi plac vinul şi mâncarea. Am un loc în Paris. Franţa nu e o problemă pentru mine.

— O să te plictiseşti fără să faci nimic.

— O să găsesc lucruri de făcut, a spus el. Ştiu deja ce voi face.

— Şi în plus urăşti opera.

— Aici m-ai prins, a spus el. Urăsc opera, mai ales opera germană şi mai ales pe Mozart.

Ea a râs, apoi a rămas tăcută şi serioasă, uitându-se la el.

— Cincisprezece ani, a spus ea. E mult timp de când ne-am despărţit şi sunt multe lucruri pe care trebuie să le recuperăm. Ne-am schimbat amândoi.

— Ştiu, a spus el, dar vorbesc serios. O să te gândeşti la asta?

64

Bahamas
Câteva săptămâni mai târziu

Chris Anderson sorbea din martini şi a privit peste nisipul alb. O briză caldă a mişcat frunzele de palmier de deasupra capului lui în timp ce *Isolde* se legăna uşor pe apa care licărea. Avea nisip între degetele de la picioare. S-a ridicat de pe şezlong şi a luat ziarul. Exemplarul din *The Times* era vechi de trei zile, din 19 ianuarie. Erau ştiri deja răsuflate, dar îi plăcea să afle ce se mai întâmplase acasă şi, oricum, ce se putea întâmpla în trei zile? A răsfoit paginile. Ştiri din străinătate. Asasinate în Orientul Mijlociu. Furtuni abătute asupra Marii Britanii. Acelaşi rahat ca întotdeauna. Chris s-a întins în şezlong şi a mai aruncat o privire la iahtul său care plutea pe apa albastră şi liniştită şi a zâmbit.

A mai dat câteva pagini la întâmplare.

Un titlu mic i-a atras atenţia, dar i-a luat ceva timp până să reacţioneze.

— Ştiam eu! a bombănit el. Curva! Curvă mincinoasă!

PRIMADONA SE CĂSĂTOREŞTE

A citit articolul de trei ori. Nu era prea lung şi avea şi o fotografie. Căsătoria fusese oficiată cu o săptămână în urmă în Veneţia, unde mireasa, Leigh Llewellyn, repeta pentru premiera cu noua montare a *Flautului fermecat.* Chris s-a uitat mult timp la faţa mirelui îmbrăcat în costum alb cu negru. S-a uitat la numele din articol, apoi din nou la fotografie.

— Nemernicul! a mormăit el printre dinţi.

Exact cum crezuse. Era maiorul Benedict Hope.

Chris a mototolit hârtia cu dezgust, a aruncat-o şi a mai

luat o gură de martini. Apoi a împins la o parte şi paharul.

Teatrul La Fenice, Veneţia, Italia

În lojă totul era din catifea roşie. Scaunul lui Ben, peretele din spatele lui, compartimentele, atât cel din stânga, cât şi cel din dreapta, erau capitonate cu catifea roşie. Şi-a slăbit gulerul şi s-a lăsat pe spate în scaun. Era îmbrăcat destul de nonconformist, atât cât îi permitea locul acela – doar un costum închis la culoare şi o cravată simplă bleumarin. Majoritatea bărbaţilor din sală erau în smochinguri, dar să se îmbrace într-un smoching de două ori în decursul a cinci săptămâni era puţin cam mult pentru Ben.

Cocoţat în loja privată, avea o perspectivă minunată asupra teatrului La Fenice. Phoenixul, legendarul teatru de operă. Numit în mod corespunzător. Citise în program că cineva tot dădea foc locului. Ultima oară fusese în 1996, iar programul spunea că în 2003 fusese readus la vechea lui grandoare.

„Grandoare” era cuvântul potrivit. S-a uitat în jurul lui. Văzuse ceva decoruri somptuoase în viaţa lui, dar ăsta mergea cu un nivel şi jumătate mai sus.

Decoraţiunile erau incredibile. Era ca o catedrală construită în numele muzicii.

A oftat. Asta era. Se afla în Veneţia, la primul lui spectacol de operă. Leigh era o veterană aici, jumătate dintre spectatori se aflau acolo doar ca să o vadă pe ea. Regina Nopţii era marele rol de divă. Mass-media era peste tot unde era ea şi automat şi peste tot unde era proaspătul ei soţ.

Se obişnuise să fie o persoană foarte discretă şi primele lui întâlniri cu hoardele de jurnalişti şi paparazzi fuseseră puţin neliniştitoare. Se poate să fi fost puţin cam morocănos cu ei, mai ales cu ticălosul cu camera care fusese atât de insistent încât îl ameninţase că-l va arunca în Marele Canal.

Toate astea erau lucruri cu care trebuia să se obişnuiască. Se întreba dacă va ajunge vreodată să-i placă opera. Poate, într-o zi. Pentru moment, tot ce dorea era să o

vadă pe scenă. Nu fusese la niciun spectacol de-al lui Leigh. Abia aştepta să o vadă în elementul ei.

Jos, orchestra îşi acorda instrumentele şi publicul era animat, teatrul fiind umplut de zgomotul de fundal al discuţiilor. Ben s-a întins în scaun şi s-a lăsat învăluit de atmosferă. Era un sentiment îmbătător, începea să înţeleagă atracţia pentru interpreţii care îşi dedicaseră vieţile pentru momentul acesta.

În curând s-a făcut linişte şi spectatorii au început să aplaude zgomotos. Dirijorul a intrat în fosa orchestrei. Era un bărbat înalt într-un smoching negru, cu o cravată albă şi o coamă de păr negru, dat pe spate, lăsându-i liberă fruntea înaltă. Expresia lui era sobră şi concentrată. S-a înclinat către scenă, apoi s-a întors şi s-a înclinat către spectatori şi instrumentişti, după care s-a urcat pe podium. O tăcere mormântală s-a lăsat peste sală preţ de o clipă, înainte ca uvertura să înceapă.

Un puternic acord orchestral a izbucnit, toate instrumentele pornind la unison. A urmat o pauză de patru măsuri, apoi alte două acorduri puternice. Încă o pauză urmată de încă două lovituri ca de pumnal. Era modalitatea compozitorului de a capta atenţia publicului cu forţa şi funcţiona perfect. Teatrul a fost deodată umplut de sunetul întregii orchestre, care îşi făcea intrarea în tema principală.

Uvertura s-a terminat, publicul a aplaudat din nou şi luminile au devenit difuze. Asta era. Draperiile grele s-au dat într-o parte de-a lungul scenei şi Ben s-a aşezat mai bine în scaun.

Decorul îţi lua respiraţia. Era o pustietate presărată cu clădiri în paragină, temple distruse, tufe şi stânci. Părea real şi efectele luminoase erau la fel de bune ca în oricare film pe care îl văzuse. A remarcat influenţa masonică în înfăţişarea egipteană a ruinelor, cu o piramidă în fundal. Şi-a înăbuşit amintirile pe care i le trezea. Totul se terminase acum. Un bărbat şi-a făcut apariţia din stânga scenei şi a alergat de-a lungul ei urmărit de un şarpe gigantic, s-a împiedicat şi a rămas nemişcat la baza uriaşei piramide. În timp ce acesta era inconştient, trei femei în costume ciudate au apărut şi au ucis şarpele cu nişte suliţe de argint.

Ben a privit. Totul i se părea foarte ciudat. A fost luat prin surprindere de volumul sunetului, obţinut fără amplificare. A verificat libretul de pe genunchi şi a încercat să urmărească firul poveştii, dar l-a pierdut imediat. Nu-l interesa foarte mult. Voia doar să o vadă pe Leigh şi ea nu avea să apară decât ceva mai încolo în primul act.

Până atunci, s-a lăsat dus de spectacol fără a fi prins de el. Era mare şi impresionant şi pus extraordinar de bine în scenă, dar nu îl captiva.

Cu toate astea, intrarea Reginei Nopţii i-a captat total atenţia.

Purta o robă lungă neagră-argintie şi o coroană neobişnuită, ambele acoperite cu steluţe sclipitoare. A simţit impactul pe care l-a avut asupra spectatorilor chiar din momentul în care a păşit în scenă. Luminile au urmărit-o. Părea în largul ei, la comanda întregii săli. Cineva a aruncat un trandafir roşu dintr-o lojă aflată pe partea opusă a celei în care stătea el. A plutit pe deasupra orchestrei şi a aterizat pe scenă.

Apoi ea a început să cânte. Puterea şi profunzimea vocii ei l-au răvăşit. A privit-o. Îi venea greu să creadă că era Leigh pe care o ştia el. Era ca şi cum muzica nu venea de la ea, ci prin ea dintr-o altă sursă. Ea a umplut sala cu un fel de frumuseţe copleşitoare pe care el nu o mai experimentase până atunci.

Deci despre asta era vorba. Acum aflase cine era Leigh cu adevărat şi pentru ce trăia. Era ceva ce trebuia să înţelegi, nimeni nu-ţi putea explica şi dacă nu puteai simţi însemna ca nu aveai suflet, erai mort pe dinăuntru. I s-a făcut pielea ca de găină.

Aria ei s-a terminat mult prea repede. Era uluit. În timp ce ea părăsea scena, s-au auzit strigăte de „Bravo!”. Alte flori au zburat prin aer şi spectacolul a continuat.

Ben ştia din libret că ea nu avea să mai apară ceva vreme. Avea destul timp să coboare la bar şi să-şi ia ceva de băut înainte de următoarea ei arie. A părăsit fără zgomot loja şi a luat-o de-a lungul culoarului acoperit cu covor roşu.

Cam în acelaşi moment, un spectator întârziat a intrat în foaier. S-a uitat în jur şi a ocolit casa de bilete. Nu pentru

asta era aici. Şi-a ţinut capul în jos şi a mers repede, apoi s-a îndreptat către o uşă laterală pe care scria PRIVAT. A împins-o şi a intrat.

65

Persoana care întârziase nu mai fusese niciodată în locul acela, dar citise despre el de curând. Şi-a ridicat gulerul de la haină, şi-a îndesat şapca de baseball pe cap. A mers repede, puţin rigid, a făcut dreapta, apoi stânga, apoi din nou dreapta. Aici, departe de spaţiile publice, pereţii erau goi şi câteva părţi păreau încă neterminate de la ultima restaurare. A trecut de nişte lucrători ai teatrului care cărau un suport din lemn ce arăta ca o parte dintr-un parapet de piatră, apoi pe lângă nişte interpreţi în costume care păreau agitaţi în timp ce consultau nişte foi cu note muzicale. Era multă activitate în jur, dar şi agitaţie – toată lumea era prea distrasă şi preocupată de spectacol ca să-l observe. A evitat privirile oamenilor şi a înaintat. Auzea sunetul înăbuşit al orchestrei undeva în fundal.

Deodată s-a trezit în spatele scenei şi muzica era mult mai tare. Era mare febră aici, în culisele înţesate de oameni, cu un milion de lucruri derulându-se simultan pentru a susţine derularea grandiosului spectacol. Un director de scenă şuiera ordine în italiană câtorva membri agitaţi ai echipei. Toată lumea era tensionată, şi nivelul de adrenalină era ridicat.

Prea mulţi oameni. Ăsta nu era un loc unde să stai. A păşit repede şi a trecut de încă o uşă, urmând covorul roşu. Asta arăta ceva mai aproape de ceea ce căuta. Lângă pereţi, de ambele părţi, erau aliniate plante decorative în vaze de porţelan înalte, iar între ele se aflau uşi. La capătul coridorului, o femeie care arăta bine, într-o rochie lungă şi galbenă, discuta cu doi bărbaţi. El s-a strecurat într-o cameră cu o chiuvetă într-un colţ şi câteva spălătoare de podele şi găleţi, într-altul.

A tras uşa şi prin crăpătură a privit cum oamenii plecau. A păşit afară din camera responsabililor cu curăţenia.

— Ce căutaţi aici? a întrebat o voce.

Bărbatul s-a întors încet. Plasatorul era cu câţiva centimetri mai mic decât el. Individul s-a uitat în jos şi nu a spus nimic. Şi-a ţinut faţa în jos, astfel încât cozorocul să-i acopere cea mai mare parte din ea.

— Zona asta este doar pentru personalul teatrului şi interpreţi, a spus plasatorul. Va trebui să plecaţi.

Bărbatul nu a înţeles explozia de italiană a omului, dar a prins mesajul. Şi-a ridicat puţin capul. Ochii plasatorului s-au deschis larg. Nu avea ce face. Majoritatea oamenilor aveau aceeaşi privire de repulsie când îi vedeau faţa. De aceea purta şapca.

Plasatorul rămăsese ţintuit acolo cu gura căscată. Bărbatul a pus o mână pe umărul lui.

— Lasă-mă să-ţi explic ceva, a spus el în engleză.

L-a tras afară din mijlocul coridorului, într-o zonă în care era puţin mai întuneric, lângă uşa camerei de serviciu.

L-a omorât repede şi fără zgomot. Fusese o treabă uşoară şi fără să curgă sânge. A proptit trupul mortului de peretele interior al camerei de serviciu şi a încuiat uşa. A răsucit cheia, a scos-o şi a aruncat-o într-un vas cu plante.

A mers până când a găsit uşa pe care o căuta. Avea numele ei pe ea. S-a lipit de un perete şi a scos un telefon din buzunar. A apăsat pe un număr salvat şi a vorbit încet persoanei de la celălalt capăt. După aceea a aşteptat.

66

Ben s-a uitat la ceas şi a dat pe gât ce mai rămăsese în paharul lui de whisky. Era singur la bar. S-a simţit deodată puţin vinovat că se strecurase afară din sală. Ieşise de ceva vreme şi Leigh trebuia să reintre pe scenă în orice clipă. Asta era ceva ce nu voia să rateze.

A luat-o înapoi de-a lungul coridorului cu covor roşu, urcând pe scările spiralate pe care venise şi apoi de-a lungul pasajului curbat care ducea la uşile lojilor private. Toate

arătau la fel – inserţie de catifea roşie într-un perete de catifea roşie. Şi-a găsit locul, s-a aşezat, s-a uitat jos la scenă şi a văzut că ajunsese la fix.

Începuse actul al doilea. O arie tocmai se termina, iar Regina Nopţii şi-a făcut reapariţia. S-a oprit în mijlocul scenei şi a început să cânte despre iubire, moarte şi răzbunare. Era impresionant. Dar ceva nu e era în ordine. Vocea nu era în ordine. Era o voce puternică şi vibrantă de soprană. Era destul de bună pentru o operă de renume mondial, dar nu avea nimic care să o apropie de pasiunea şi profunzimea lui Leigh, care îl impresionaseră atât de profund.

S-a încruntat. Pe scaunul de lângă el se afla micul binoclu de teatru pe care i-l dăduse soţia lui. Puterea lui de mărire nu se putea compara cu cea a unui binoclu militar, dar era de ajuns pentru a vedea bine feţele interpreţilor. Şi-a apropiat lentilele de ochi şi s-a concentrat asupra Reginei.

Purta acelaşi costum şi era aranjată astfel încât să arate fix la fel, dar nu era Leigh. Era altă femeie.

Toată lumea era exaltată. Leigh trebuise să întâlnească o mie de oameni în spatele scenei, după prima ei arie. Trebuia să i se verifice costumul, părul, să i se facă retuşuri la machiaj. Un tip de la televiziune se furişase înăuntru sub pretextul că voia să vorbească cu ea despre un posibil interviu televizat, dar ea l-a expediat. Apoi, unul dintre regizorii de teatru a dorit să-i aducă tot felul de laude. Oamenii voiau să-i dea flori. Şi spectacolul nici măcar nu se terminase.

Cineva a venit alergând şi abia trăgându-şi răsuflarea în timp ce ea discuta în culise cu regizorul care nu mai înceta cu elogiile. Avea un mesaj pentru ea. Soţul ei sunase la recepţie şi dorea să vorbească cu ea. Era ceva important. Nu spusese ce. Voia însă să se întâlnească în cabina ei, nu putea să o vadă în spatele scenei. Era ceva personal care nu mai putea aştepta. Tipul care venise în fugă îşi cerea mii de scuze, dar asta era ce zisese domnul Hope.

Ea şi-a cerut scuze şi s-a îndepărtat de regizor.

Era ciudat. Pentru ce voia Ben să o vadă? Se grăbea şi nu avea timp să alerge înapoi la cabina ei. Era la kilometri depărtate printr-un adevărat labirint de coridoare. Dar dacă el

spusese că era urgent...

— Ai fix patru minute, a avertizat-o regizorul de scenă.

— Voi fi aici, Claudio.

— Trei minute şi cincizeci şi nouă de secunde.

— Voi fi aici.

Ar fi alergat, dar în costumul atât de elaborat nu era chiar atât de uşor. Coridoarele erau pustii. Respira sacadat când a ajuns la cabină.

Se aşteptase să-l găsească în faţa uşii. În afară de asta, nu ştia la ce altceva să se aştepte. I se făcuse rău?

Primise veşti proaste? Maşina fusese furată? Casa luase foc? Nu îi stătea în caracter să intre în panică.

Dar nu se afla în faţa uşii. Nu era nimeni acolo. Culoarul din faţa cabinei era pustiu şi în semiîntuneric. Lămpile montate pe perete erau stinse. S-a apropiat de una dintre ele să o verifice. Nu era nimic în neregulă cu întrerupătorul. Şi de acolo lipsea becul. A verificat-o pe următoarea. Cineva luase becul şi de la aceea. A păşit înapoi peste covorul roşu aflat în umbră şi a verificat uşa cabinei ei. Era încuiată. O încuiase înainte de începerea spectacolului, iar el nu avea cheie. Şi atunci unde era?

Mai avea doar câteva minute să ajungă în culise. Nu mai putea să aştepte. O să o găsească el cumva mai târziu. S-a pregătit să o ia la fugă înapoi.

În acel moment, o mănuşă rece de piele i-a astupat gura şi nişte degete puternice i-au prins braţul.

67

Ben a înaintat cu greu prin mulţimea din culise. Aria Reginei Nopţii se terminase şi soprana tocmai părăsise scena. S-a îndreptat repede către ea.

— Cine eşti? a întrebat-o el, iar ea a rămas surprinsă.

A simţit o mână pe umăr. S-a întors şi a văzut un bărbat solid cu un păr creţ, lung şi puţin cărunt prins într-o coadă, uitându-se la el nervos.

— Claudio, a spus el recunoscându-l pe regizorul de scenă.

Acesta îşi muşca buza.

— Unde e Leigh? a întrebat el într-o engleză perfectă.

— Am venit să te întreb acelaşi lucru, a spus Ben.

Claudio a părut nedumerit.

— Mesajul tău...

— Ce mesaj?

— Ai sunat la recepţie şi i-ai transmis lui Leigh că o aştepţi în cabina ei.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum cinci minute. A plecat să se întâlnească cu tine şi nu s-a mai întors. Am înnebunit aşteptând-o să apară. Am fost nevoiţi s-o înlocuim. A arătat către tânăra soprană îmbrăcată în costumul Reginei Nopţii, care încă mai stătea acolo nesigură. Ea este Antonella Cataldi, dublura ei.

— Trebuie să plec, a spus Antonella.

Claudio a aprobat dând din cap, iar ea i-a aruncat o ultimă privire lui Ben şi s-a strecurat apoi prin mulţime.

Regizorul de scenă părea iritat.

— Unde a plecat? Leigh nu a mai făcut aşa ceva până acum.

— Nu am lăsat eu mesajul acela, a spus Ben.

Claudio a rămas cu gura căscată.

— Atunci cine?

Ben nu a spus nimic. Se îndrepta deja, împingând ca să-şi facă loc prin mulţime, către cabinele soliştilor.

Coridorul era pe jumătate în întuneric. A încercat uşa de la cabina ei. Era încuiată şi nu era nimeni prin preajmă. Claudio l-a ajuns din urmă. Respira greu şi pe obraji îi lucea transpiraţia.

— Ce nebunie! a spus el. Unde s-o fi dus?

Ben s-a dat puţin înapoi, îndepărtându-se de uşă. A făcut doi paşi rapizi în faţă şi a sărit pe călcâiul stâng. Talpa pantofului de la piciorul drept a izbit în uşă la un metru şi jumătate de covor. Uşa a cedat şi o aşchie lungă s-a desprins din cadru, apoi s-a izbit de peretele interior.

Pereţii cabinei erau împodobiţi cu satin de un albastru viu. Era o măsuţă de toaletă aflată în dezordine şi înconjurată

de lumini. Un şezlong cu hainele lui Leigh împăturite cu grijă pe el. Jacheta ei atârna într-un cârlig prins pe spatele uşii. Geanta ei de mână era agăţată pe spatele scaunului de la măsuţa de toaletă. Pantofii ei erau aliniaţi pe carpetă.

Pe o masă laterală se afla cartea pe care o citea. Dar cabina era pustie.

— Unde naiba o fi plecat? a întrebat Claudio.

Părea din ce în ce mai îngrijorat cu fiecare secundă care trecea.

Ben a ieşit repede din cabină şi a alergat pe coridor. Era ceva pe covorul roşu. S-a lăsat în genunchi lângă obiect. Era negru, argintiu şi delicat. L-a ridicat. Era coroana cu steluţe din costumul ei de operă. A examinat-o. Nimic neobişnuit, numai că obiectul era acolo şi Leigh nu.

— Trebuie să fie o explicaţie, a spus Claudio.

Transpira abundent.

— Mesajul este explicaţia, a spus Ben.

— Cine l-ar fi putut lăsa, dacă nu tu?

— Nu l-am lăsat eu.

Ben a arătat cu degetul de-a lungul coridorului, în direcţia în care găsise coroana.

— Acolo ce se află?

— Alte cabine. Câteva spaţii de depozitare. Birouri. O ieşire de urgenţă. Drumul către subsol.

— Cine a fost ultima persoană care a văzut-o?

— Eu, a răspuns Claudio. I-am spus să se grăbească şi ea mi-a zis că se va întoarce repede. Nu înţel...

Telefonul i-a sunat în buzunar. Era un ton de muzică clasică. A răspuns.

— Barberini, a spus el. A ascultat un moment. Sprâncenele i s-au arcuit, iar ochii i s-au mutat către Ben. E pentru tine, a spus el dându-i mobilul.

68

Ben nu crezuse că va mai auzi vreodată vocea aceea. Dar era chiar acolo, sunându-i în ureche. Părea puţin diferită, nedesluşită, distorsionată, ca şi cum ceva nu era în regulă cu gura persoanei de la telefon. Însă fără discuţie, Jack Glass era cel cu care vorbea.

— Ştii cine e, a spus Glass.

Ben nu a răspuns.

— Ştii de ce te sun, a continuat Glass.

Ben a rămas tăcut.

— Am ceva ce-ţi aparţine. Ne vedem afară.

— Când?

— Acum. Chiar acum, Hope.

Ben a închis telefonul.

— S-ar putea să am nevoie de el, a spus el şi a dat drumul telefonului în buzunar. Claudio nu a protestat.

Ben a alergat de-a lungul coridorului. A trecut de coroana care rămăsese pe covor şi a continuat să alerge.

O uşă laterală era deschisă şi se bălăngănea, iar el a păşit afară în noapte, în ceaţa răcoroasă care plutea deasupra Veneţiei. Nu se vedea nicio stea. Paşii i s-au auzit în ecou, rezonând de zidurile roase de vreme ale străzii înguste. Auzea fâsâitul şi bolboroseala canalelor, clipocitul apei lovind malurile de piatră şi exteriorul clădirilor.

A alergat spre piaţă, lăsând în urmă treptele de piatră ale Teatrului Fenice. În faţa lui era un chei de piatră.

Jack Glass stătea pe marginea lui.

Deasupra lui era un felinar stradal, dar lumina lui era înceţoşată. Unul dintre braţele lui era în jurul gâtului lui Leigh. O mână neagră îi acoperea gura. Ochii ei erau măriţi de frică şi părul i se lipise de faţă.

Cealaltă mână a lui Glass ţinea un cuţit. Era un cuţit militar Ka-Bar US pentru luptă. Avea o lamă înnegrită de optsprezece centimetri de oţel-carbon cu două tăişuri. Vârful lui ascuţit împungea abdomenul lui Leigh.

Ben s-a mai apropiat cu un pas. S-a uitat la faţa lui Glass de sub cozorocul şepcii de baseball.

Era desfigurat. Nu avea nas şi avea un singur ochi. Pielea îi era numai băşici. Era galbenă şi neagră şi cu porţiuni de carne vie, încă necicatrizată, care supura. O parte a gurii era întinsă în jos, cu pielea încreţită şi atârnând, iar buze nu mai avea aproape deloc.

Ben şi-a amintit de explozia elicopterului, simţind un fior îngheţat pe şira spinării. El şi Clara reuşiseră să iasă din cabină şi alergaseră în zăpadă, spre siguranţă. După două secunde, elicopterul sărise în aer. Două secunde. Poate exact timpul necesar ca să te târăşti din cabină, dar nu suficient ca să scapi în întregime de explozie.

A mai făcut un pas. În timp ce se apropia, gura lui Glass s-a strâmbat în ceea ce cândva fusese un zâmbet.

— Iată-ne din nou! a spus el.

Vocea lui era inegală şi cavernoasă.

— Dă-i drumul, Jack. Nu are niciun rost.

Glass a zâmbit şi a apăsat mai tare vârful cuţitului pe stomacul lui Leigh. Ea s-a zbătut în braţele lui. Ben a făcut un pas înapoi.

— Ce vrei? a întrebat el.

— Mi-ai luat viaţa, Hope, a spus Glass. Acum o să-ţi iau şi eu ceva.

— Vrei o răscumpărare? a întrebat Ben. Îţi dau cât vrei. Îţi dau banii de care ai nevoie ca să-ţi refaci faţa. Oricât ar costa. Dă-i drumul.

— Nu pricepi, a urlat Glass. Nu vreau *bani!*

Ben a simţit cum îi îngheaţă inima. Asta nu era o răpire.

— Kroll e mort, a spus el. S-a terminat. Dă-i drumul şi pleacă. N-o să vin după tine.

Glass a zâmbit doar.

— Te rog, a insistat Ben şi a mai făcut un pas înainte, dă-i drumul.

Glass a zâmbit din nou.

— Îţi promit că o să fii lăsat în pace, a spus Ben. O să te ajut. O să te ajut să obţii orice vrei. Dar va trebui să faci ceea ce trebuie. Va trebui să-i dai drumul.

Glass a rânjit maliţios.

— Ia-mă pe mine, a spus Ben. Nu-mi pasă. Ia-mă pe mine în locul ei şi dă-i drumul.

De-a lungul pieţei înceţoşate a văzut nişte oameni mergând. Un cuplu de tineri, iar în spatele lor o familie. Unul dintre ei a arătat în direcţia lor. A urmat un strigăt, apoi încă unul.

Asta l-a speriat cel mai mult: că lui Glass nu-i mai păsa.

— Dă-i drumul, a strigat el.

Disperarea lui ajunsese la cote maxime.

Glass încă mai rânjea, iar Leigh se zbătea în braţele lui.

Ochii lor s-au întâlnit. Ben s-a uitat în ochii ei şi i-a făcut o promisiune pe care s-a rugat să şi-o poată ţine.

— Asta e pentru tine, Hope! a zbierat Glass.

Ben a observat pe faţa lui mutilată intenţia de a lovi şi ştia ce va urma. A văzut degetele îmbrăcate în mănuşa neagră încordându-se pe mânerul de piele al Ka-Bar-ului. A văzut muşchii braţului drept şi tensionarea umărului sub haina grea.

— Nu, nu, nu...

Braţul a apăsat şi cuţitul a pătruns înăuntru. Degetele lui Glass au înaintat spre buna lui Leigh. Ea a înţepenit şi a inspirat puternic cu acel icnet de uimire pe care îl scot oamenii când o lamă rece le pătrunde adânc în trup. Ben îl mai auzise.

Glass a lăsat-o să cadă şi ea s-a prăbuşit ca o marionetă cu firele tăiate. Genunchii i s-au îndoit şi s-a lovit de solul tare, cu cuţitul înfipt în stomac. Era băgat în ea până la plăsele.

Ţipătul unei femei a reverberat în spaţiul gol al pieţei.

Glass i-a mai aruncat o ultimă privire lui Ben şi a luat-o la fugă. Paşii lui au răsunat îndepărtându-se pe o stradă lăturalnică.

Ben a alergat şi într-o clipă a fost în genunchi lângă Leigh. Era întinsă pe spate, cu mâinile şi picioarele răşchirate pe cheiul de piatră şi tuşea scuipând picături de sânge. I se scursese pe tot costumul. A ţinut-o în braţe. Mâinile şi faţa lui erau pline de sângele ei. Nu putea face mai nimic. Trecătorii au alergat către ei. Cineva a ţipat din nou. O femeie tânără îşi ţinea mâna la gură.

— Chemaţi un doctor! O ambulanţă! a strigat Ben la ei.

Nişte feţe palide s-au uitat înspăimântate la el şi cineva a scos un telefon.

Ea încerca să-i spună ceva. El şi-a apropiat faţa de a ei şi ea s-a zbătut într-un spasm. Ochii îi rătăceau înfricoşaţi. A ţinut-o strâns. Nu voia să o lase să moară.

Dar se vedea cum se stinge.

— Te iubesc, a spus el.

Ea i-a răspuns ceva, dar fără glas.

A ţinut-o în braţe în timp ce pulsul îi devenea din ce în ce mai slab şi mai lent. Apoi şi mai slab. Apoi nimic.

A scuturat-o. Era sânge peste tot. Stătea îngenuncheat într-o baltă de sânge care se lăţea.

— Vine ambulanţa, a spus cineva cu o voce ieşită ca dintr-o peşteră.

Nimic. Niciun puls. Ochii ei erau deschişi. Nu mai respira.

A scuturat-o din nou.

— Luptă! a ţipat el. Luptă!

Lacrimile i s-au amestecat cu sângele de pe obraji. Au curs nestăvilite şi au căzut pe faţa ei.

— E moartă, a spus o voce de deasupra.

Ben şi-a îngropat faţa în umărul ei. Era moale şi caldă. Umerii i se scuturau de plâns. A prins-o strâns cu mâinile şi a scuturat-o.

— E moartă, a spus vocea din nou.

A simţit o mână moale pe umăr. A privit în sus. O tânără blondă se uita în jos către el. Faţa ei era schimonosită – plângea şi ea. S-a aşezat în genunchi lângă el şi i-a luat mâna.

— Sunt asistentă, a spus ea în engleză. Îmi pare rău. A murit. Nu se mai poate face nimic.

Ben a rămas acolo îngenuncheat, cu capul în jos. Asistenta a întins o mână şi i-a închis ochii lui Leigh, iar cineva a pus o pătură peste ea. Oamenii plângeau. O femeie mai în vârstă şi-a făcut semnul crucii şi a şoptit o rugăciune.

Oamenii ieşeau din teatrul de operă. O mulţime s-au adunat imediat. Erau strigăte de groază. Mai multe voci i-au rostit numele. Claudio a ieşit în fugă din clădire, cu mâinile

lipite pe faţă de uimire şi groază. Se auzeau în depărtare sirene care se apropiau.

Totul a pălit. În mintea lui Ben s-a făcut o linişte ciudată. Nu mai auzea zgomotul din jur. Nu mai vedea decât un singur lucru. A deschis ochii. Firicele de sânge îi brăzdau albul ochilor. S-a ridicat în picioare şi a privit în jos către forma trupului lui Leigh de sub pătură.

Mulţimea s-a dat la o parte de lângă el şi l-a urmărit cu privirea. Mâini l-au atins şi buze i-au vorbit.

S-a mişcat din loc. A privit în sus şi a văzut pe cineva la o fereastră, făcând cu mâna pentru a-i atrage atenţia. Era o femeie în vârstă şi pe faţa ei se putea citi agitaţia. Gesticula. Arăta cu mâna în josul străzii lăturalnice întunecate. A înţeles ce încerca să-i spună.

A început să meargă, apoi mersul lui s-a accelerat şi s-a transformat în fugă, iar apoi picioarele au intrat într-un ritm nebunesc, răsunând pe strada întortocheată şi întunecoasă.

69

Glass nu putea alerga atât de repede. Rănile pe care le căpătase la Viena nu se vindecaseră încă, iar durerea din umăr era chinuitoare.

Străzile lăturalnice ale Veneţiei erau întunecate şi pustii. Ceaţa se lăsa, aşternându-se greoaie deasupra oraşului. Asta era un lucru bun. Ceaţa îl putea ajuta să scape nevăzut. Apoi avea să aştepte o vreme, ascuns pe undeva şi încercând să se vindece şi să devină din nou puternic.

Voia ca Ben Hope să sufere în tot acest timp şi după aceea avea să se întoarcă şi să termine cu el. Aşa cum trebuie: încet şi meticulos. Aşa cum ar fi făcut-o dacă Kroll, idiotul ăla de boşorog nenorocit, nu l-ar fi oprit.

Apa lovea marginea canalului. A continuat să meargă şchiopătând. Prin ceaţa care plutea, a văzut podul arcuit peste apă. Erau nişte trepte care duceau în jos. Le-a coborât şchiopătând. Erau alunecoase. Jos, la nivelul apei, zidurile de piatră mâncate de vreme erau lipicioase din cauza muşchiului

verde-închis.

Acolo jos era legată o barcă mică, mişcându-se uşor în ritmul valurilor în întuneric. S-a urcat în ea şi a pornit motorul fixat în exterior. Ambarcaţiunea a huruit şi a prins viaţă. Glass a apucat cârma şi a pornit pe apă. A făcut o întoarcere, lăsând o dâră de spumă albă în întuneric. La câteva sute de metri în susul canalului îngust avea să treacă de piaţa San Marco şi apoi avea să se îndrepte către apele Marelui Canal.

După aceea putea să dispară. Cinci minute – şi avea să se facă nevăzut.

Ben a auzit ecoul motorului cum se pierdea în depărtare. A ajuns la podul arcuit. Inima îi bătea şi îl durea într-o parte. A văzut urmele de valuri în apă, destrămându-se deja, spuma spărgându-se de malurile murdare şi inegale ale canalului.

A alergat. Putea să vadă doar un singur lucru. Era concentrat şi mintea lui judeca la rece toate detaliile. Va fi cu totul altfel mai târziu, atunci când durerea şi mâhnirea îl vor lovi. Va fi multă durere. Dar acum nu încăpeau astfel de gânduri în mintea lui.

Glass trebuia să fie în barcă. Nu putea fugi în altă parte. Dacă avea să iasă din canalele înguste şi să dea în apele larg deschise, putea să se facă din nou dispărut.

O lumină a tăiat ceaţa şi s-a auzit sunetul puternic al motorului cu două elice. Bara de protecţie de cauciuc a carcasei de fibră de sticlă a unei ambarcaţiuni s-a lovit uşor de peretele canalului. Ben s-a îndreptat în direcţia aceea.

Tipul avea vreo treizeci de ani, bine îmbrăcat şi îngrijit. Arăta precum cineva care conducea o barcă de viteză, se mândrea cu asta şi avea mare grijă de ea. S-a încordat când l-a văzut pe Ben apropiindu-se prin ceaţă.

— Am nevoie de barca ta, a spus Ben în italiană. O să o aduc înapoi când termin.

Tipul nu a protestat în niciun fel şi treizeci de secunde mai târziu, barca de mare viteză a pornit lăsând în urmă un val de spumă, Ben accelerând prin canalul întunecat.

A ajuns la gura canalului, dar Glass nu era nicăieri. Prin ceaţă, luminile se vedeau reflectate precum stelele, pe întinderea întunecată din faţa lui. Erau sute de bărci acolo,

fiecare mergând în drumul ei. Chiar şi într-o noapte rece de iarnă, Veneţia era o arteră de circulaţie marină foarte aglomerată.

A înaintat în spaţiul deschis acoperit de ape. Un val de ceaţă a venit către el şi brusc nu a mai putut vedea mai departe de câţiva metri. Apa era neagră, iar ceaţa rece i-a înţepat pielea. Barca plutea.

Glass nu era nicăieri.

Din întuneric a auzit turaţiile unui motor şi şuieratul botului unei bărci despicând valurile. A fost orbit de o lumină puternică şi şi-a dus mâinile la ochi.

Izbitura aproape că l-a aruncat peste bord.

Glass a sărit peste botul bărcii lui. Bucăţi de fibră de sticlă s-au împrăştiat în aer în urma impactului şi prora lui Glass a trecut prin cealaltă ambarcaţiune. Bărcile s-au deformat şi s-au făcut una, transversal. Turaţia motorului a crescut, în timp ce elicea lui Glass a ieşit din apă.

Apoi Glass a sărit la Ben, atacând ca un animal sălbatic. Un pumn nimicitor l-a trântit pe Ben în barcă, răsucindu-l, iar Glass a rămas deasupra lui.

Cele două bărci unite se învârteau într-un cerc strâns, ridicând valuri de spumă. Motorul aflat în suspensie şuiera. Apa a pătruns înăuntru prin botul distrus al bărcii de mare viteză. În trei secunde îi acoperea pieptul lui Ben, cum stătea pe spate. Se scufundau rapid în apa rece.

— Mă gândisem să te las să mai trăieşti puţin, a urlat la el Glass acoperind zgomotul motorului. Se pare că am făcut o greşeală.

Ben se lupta să-şi recapete suflul. Glass s-a aplecat, l-a luat de gulerul vestei şi l-a ridicat în picioare. În luminile bărcii, faţa arsă a lui Glass părea desprinsă dintr-un coşmar.

Fruntea zbârcită şi latră s-a îndreptat spre faţa lui Ben. S-a ferit şi a trimis un genunchi între picioarele lui Glass.

Glass s-a dat înapoi clătinându-se.

— Durere? a strigat el. Nu mă poţi răni cu durere.

S-a îndreptat şi s-a aruncat din nou cu toată greutatea asupra lui Ben. Ben a fost împins înapoi spre elicea exterioară ieşită din apă. A simţit în ureche vâjâitul palelor şi curentul de aer zburlindu-i părul, apoi o durere extremă când acestea i-au

tăiat umărul.

A izbit cu piciorul şi a auzit geamătul lui Glass. Au căzut apoi pe fundul bărcii gata să se scufunde, încleştându-se disperaţi. Glass s-a ridicat deasupra lui Ben, forţându-l să stea sub apă, cu degetele în jurul gâtului şi apăsându-l puternic pe trahee.

Bule de aer au ieşit din gura lui Ben, care se lupta disperat să îndepărteze mâinile care-l strângeau de beregată. Dar forţa lui Glass era înspăimântătoare, iar a lui scădea. Nu avea să reuşească. Avea să se înece.

A prins degetele mici ale pumnilor negri care îl ţineau strâns şi a tras de ele în exterior până le-a frânt. Stângul şi dreptul, cu două trosnituri aproape simultane.

Glass i-a dat drumul, urlând de durere. Ben şi-a azvârlit braţul afară din apă şi a stâlcit de tot nasul lui Glass.

Apoi Ben a ajuns din nou deasupra lui Glass, cu apa până la brâu şi fixându-l cu genunchii. L-a izbit cu capul de marginea de fibră de sticlă plesnită a bărcii şi a simţit ceva trosnind. A mai izbit o dată şi a simţit încă o trosnitură şi a văzut sângele ţâşnind.

Jack Glass era un om greu de omorât. De data asta avea să se asigure. Nu voia să audă că Glass era mort. Voia să-l vadă pe Glass mort.

L-a lovit încă o dată.

— Ai omorât-o! a urlat el. Tu ai omorât-o!

Fundul bărcii s-a mai scufundat încă treizeci de centimetri în apa întunecată. Elicea a atins suprafaţa apei şi a împrăştiat spumă în aer. Apoi bărcile au alunecat complet sub apă şi Ben s-a trezit brusc plutind, călcând apa. Costumul şi pantofii îl făceau să se ţină cu greu la suprafaţă.

Capul lui Glass a ieşit din apă la un metru de el, trăgând aer, cu buzele sfârtecate şi desprinse de pe dinţi.

Ben l-a împins cu capul sub apa rece ca gheaţa. Glass a dat din picioare, s-a zbătut şi a ieşit din nou la suprafaţă.

Ben l-a lovit cu pumnul şi l-a împins din nou în jos, apăsându-l cu mâna deasupra capului ca să-l ţină sub apă. Bule de aer au ţâşnit la suprafaţă. Glass a dat din mâini şi din picioare, dar cu mai puţină forţă.

Ben l-a mai ţinut încă puţin sub apă.

Zvârcolirea lui Glass a început să se diminueze, iar bulele s-au împuţinat.

Ben l-a mai ţinut încă puţin sub apă.

Mâna lui Glass a ţâşnit la suprafaţă. Mănuşa dispăruse şi degetele arse s-au strâns ca o gheară în aer. Apoi braţul s-a înmuiat şi a căzut, lovind apa.

Ben a simţit tensiunea părăsind trupul lui Glass, apoi cum acesta e purtat inert de undele apei. A părut că mai clipeşte o dată cu ochiul rămas. Gura i s-a deschis şi o singură bulă a ieşit răsucindu-se. S-a ridicat încet către suprafaţă şi s-a spart.

A mai urmat încă una, mai mică.

Apoi nimic. Faţa îi era detensionată, braţele îi erau întinse în lateral, plutind la suprafaţa apei, cu degetele inerte şi puţin îndoite. Ochiul fără viaţă privea în sus.

Ben i-a dat drumul. A văzut cum trupul lui Glass alunecă în umbre.

Sirena şalupei de poliţie suna mai aproape acum. Lanternele scanau apele.

Glass era în sfârşit mort. Ben a plutit prin apa rece ca gheaţa, abia mişcându-se, privind fix către adâncurile întunecate. Frigul îi amorţea trupul.

S-a gândit la Leigh, frumoasa lui soţie. Durerea începuse să-l copleşească.

Apoi a împins cu picioarele şi a înotat spre chei.

NOTA AUTORULUI

Având formaţie clasică de pianist şi un interes deosebit pentru muzică de-a lungul întregii mele vieţi, am fost mereu intrigat de povestea lui Mozart, considerând că împrejurările misterioase legate de moartea lui ar fi un punct bun de pornire pentru un roman.

În ultimii două sute de ani s-au făcut multe speculaţii referitor la ce l-ar fi putut de fapt omorî pe Mozart. Punctul de vedere medical oficial, aparent de neclintit, este acela că a murit de febră reumatică acută şi că nu există niciun indiciu că ar fi fost otrăvit.

Caz închis? Nu prea cred.

De fapt, trebuie să faci câteva cercetări mai în amănunţime şi să descoperi că versiunea oficială e departe de a fi convingătoare. De-a lungul anilor, diversele ipoteze medicale s-au îndreptat în direcţii foarte diferite. Doar faptul că rapoartele medicale au fost atât de sumare ne face să acceptăm cu greu afirmaţia succintă că „Mozart nu putea să fi fost otrăvit”. Adevărul este că nimeni nu poate susţine un asemenea lucru.

Experţii medicali moderni au abordat în mod convenabil superficial convingerea lui Mozart însuşi cum că i-a fost dată *aqua toffana.* Aceasta era un amestec de trei otrăvuri mortale: arsenic, beladonă (mătrăgună) şi plumb. Formula, solubilă în apă, incoloră şi insipidă, îşi trage numele de la infama fabricantă italiană de otrăvuri a secolului al XVII-lea, Giulia Toffana, care a vândut-o femeilor, chipurile ca tratament de înfrumuseţare, dar şi ca un mijloc simplu de a le scăpa de căsătoriile nefericite, prin administrarea unei anumite doze soţilor.

Simptomele bolii mortale a lui Mozart au inclus umflături dureroase ale încheieturilor, colici şi dureri stomacale puternice, insuficienţă renală, vomă şi o erupţie cutanată. A suferit de asemenea şi de simptome mentale, precum:

schimbări de personalitate, iluzii paranoide şi halucinaţii, preocupare obsesivă legată de moarte şi depresie acută. În general vorbind, aceste simptome *puteau* conduce la un diagnostic de febră reumatică, infecţie streptococică sau oricare dintre celelalte probleme de sănătate pe care doctorii le-au propus.

Dar, ele se potrivesc şi cu efectele toxice concertate ale celor trei ingrediente mortale ale *aqua toffana:* halucinaţii şi iluzii, îngrijorare şi agitaţie extremă, obsesia morţii, depresie şi schimbare de personalitate, colici şi dureri atroce de stomac, insuficienţă renală, umflături dureroase ale încheieturilor şi extremităţilor, erupţii cutanate şi aşa mai departe. Nişte doze mici, administrate pe o perioadă mai lungă de timp, puteau conduce la aproape acelaşi gen de moarte lentă pe care a avut-o Mozart. Însuşi compozitorul a crezut că fusese otrăvit timp cu până la şase luni înaintea morţii sale, ceea ce concordă cu o boală acută care şi-ar fi urmat traseul mortal zile de-a rândul. Fiul său, Carl Thomas Mozart, a susţinut de asemenea că tatăl său fusese otrăvit deliberat.

În mod sigur, nimeni nu va şti niciodată adevărul. Dar las pe seama voastră să speculaţi care ar putea fi...

Dacă *sunt* baze rezonabile pentru a presupune că Mozart a fost otrăvit, către cine ar trebui să îndreptăm degetul? Bine cunoscuta teorie prezentată în piesa şi filmul de succes *Amadeus,* ale lui Peter Schaffer, este aceea că se poate ca Mozart să fi fost otrăvit de compozitorul rival Salieri. Ideea că Salieri l-a otrăvit pe Mozart a fost vehiculată cu mult înainte de *Amadeus;* Puşkin a compus o poezie despre asta, Rimsky Korsakov a scris chiar un text de operă pe această temă, numit *Mozart şi Salieri.*

A fost Salieri cel care a făcut-o? Nimeni nu poate fi sigur că nu a făcut-o; totuşi, istoric vorbind, deşi Salieri, care era bolnav mintal, a mărturisit mai târziu crima, nu a fost niciodată pedepsit pentru ea şi şi-a schimbat de atâtea ori declaraţia, încât nimeni nu i-a luat confesiunea în serios.

O altă teorie larg răspândită este, aşa cum îi spune Leigh Llewellyn lui Ben Hope în carte, că este posibil ca Mozart să fi fost asasinat de francmasoni pentru că ar fi destăinuit secrete masonice în opera sa, *Flautul fermecat.*

Totuşi, aşa cum ne spune apoi profesorul Arno, asta nu concordă cu faptul că Mozart a fost un personaj cheie al mişcării masonice, o figură importantă a relaţiilor publice, pentru francmasonerie, într-o perioadă în care era ameninţată de puternicii zilei.

Conspiraţia Mozart este doar o povestire. Dar pe măsură ce am investigat backgroundul istoric, am devenit din ce în ce mai convins că forţe politice mult mai sinistre şi cu o influenţă mult mai mare ar fi putut fi potenţial implicate în moartea compozitorului. E un fapt cunoscut că asocierea francmasoneriei cu revoluţiile din Franţa şi America la sfârşitul secolului al XVIII-lea a fost o sursă de mari probleme pentru aristocraţii aflaţi la putere din Europa. E de asemenea un fapt cunoscut că poliţia secretă vieneză primise instrucţiuni de la împărat să-i urmărească şi, în ultimă instanţă, să-i elimine pe masoni. Fiind o persoană cu faimă în creştere în ochii publicului şi un luptător făţiş pentru ideologia prorevoluţionară a masoneriei, e foarte posibil ca Mozart să fi fost considerat o ameninţare majoră.

E doar o povestire. S-a întâmplat oare chiar aşa? Din nou, las în seama cititorului să decidă acest lucru.

Eu ştiu ce cred.

O DISCUŢIE CU SCOTT MARIANI

Î: *Cât timp v-a luat să efectuaţi toate investigaţiile pentru* Conspiraţia Mozart?

R: E o idee care m-a preocupat câţiva ani. Am fost mereu un mare fan al lui Mozart şi, în timp ce răsfoiam nişte cărţi într-o librărie din Bologna, în Italia, într-o zi din 1997, am dat peste o fascinantă cărţulie bazată pe fapte reale, numită *Ultimul an al lui Mozart,* scrisă de muzicologul H.C. Robbins Landon. Acela a fost momentul în care am început să privesc mai în profunzime istoria din spatele lui Mozart şi am investigat multe alte surse de informaţie pe măsură ce am devenit mai implicat în ea. Asta s-a întâmplat cu câţiva ani buni înainte să-mi vină ideea că ar putea forma backgroundul istoric din spatele unui thriller Ben Hope!

Î: *Cine v-a inspirat atunci când i-aţi creat pe Ben şi pe Leigh? Cine credeţi că i-ar putea juca într-un film?*

R: Ben Hope este un personaj care a trăit în mintea mea un timp destul de lung şi, desigur, el a apărut deja în aventura de dinainte, *Secretul alchimistului.* Nu l-am creat în scris cu niciun actor în minte în mod special, deşi pot să mă gândesc la câţiva cu calităţile potrivite pentru a-l juca. Ar trebui să fie cineva foarte talentat şi foarte sensibil, capabil să combine duritatea şi vulnerabilitatea lui Ben. Cu Leigh a fost o situaţie oarecum diferită, pentru că am avut încă de la bun început o imagine clară a ei în minte. Gândiţi-vă – e brunetă, frumoasă, cântăreaţă, galeză... pentru mine, Catherine Zeta-Jones *e* Leigh Llewellyn.

Î: *Atunci când creaţi personaje şi intrigi, aduceţi în primplan experienţe proprii, cu familia şi prietenii?*

R: Sper din tot sufletul ca niciunul dintre ei să nu se recunoască în personaje precum Jack Glass sau Werner Kroll! Serios vorbind, nu am folosit niciodată în mod conştient pe

nimeni cunoscut pentru a mă ajuta să-mi construiesc personajul. Nu am intenţia de a mă uita la oameni şi a mă gândi: „Hei, pot să te pun în povestirea mea.” Inevitabil, foloseşti lucruri din propria experienţă de viaţă până la un anumit nivel – de exemplu, se întâmplă ca Ben să fi absolvit acelaşi colegiu ca şi mine – dar cred că în general propria mea experienţă de viaţă are o influenţă limitată. Lucrez foarte mult cu imaginaţia.

Î: *Ce scriitori admiraţi în mod special? Ce fel de cărţi v-au inspirat?*

R: Îmi plac foarte mult scriitorii de thrillere, precum John Grisham, Lee Child şi Stephen Hunter. Totuşi, probabil că sunt influenţat şi inspirat mai mult de filme decât de alte cărţi. Sunt încântat că atât de mulţi cititori au spus despre cărţile cu Ben Hope că au un stil foarte cinematic şi că pot vedea cu adevărat imaginile derulându-se în timp ce citesc. Poate că aşa se manifestă dragostea mea pentru filme, cine poate şti?

Î: *Care este rutina dumneavoastră zilnică de scris?*

R: Nu există o zi de scris tipică. De obicei am observat că izbutesc să fac treaba cea mai bună dimineaţa, deşi mă trezesc de multe ori în toiul nopţii lucrând şi mergându-mi de minune. Unul dintre lucrurile cele mai interesante legate de scris este acela că-ţi poţi modela orele de lucru în funcţie de alte întâmplări care se petrec în viaţa ta. Când vremea e bună, îmi place să stau afară, bucurându-mă de peisajul de ţară împreună cu tovarăşa mea de viaţă şi cu câinii noştri. Sunt de asemenea un pasionat trăgător cu arcul şi mi-am transformat unul dintre hambare într-un teren închis de trageri. De fiecare dată când mă împotmolesc cu scrisul, pot să merg acolo şi să exersez puţin. E foarte relaxant şi în plus ajută imaginaţia să curgă nestingherită.

Î: *Aţi avut o viaţă destul de bogată şi interesantă, cu ocupaţii diverse precum instructor de arme de foc şi muzician profesionist. A fost vreo slujbă care a rămas în picioare în mod special? Şi dacă nu deveneaţi scriitor, ce v-ar fi plăcut cel mai mult să faceţi acum?*

R: Cea mai nebunească parte a vieţii mele au fost cei cinci ani petrecuţi ca pianist într-o trupă profesionistă irlandeză aflată mereu în turneu. Unul dintre lucrurile plăcute pe care mi le-a lăsat moştenire acea perioadă e faptul că vă pot spune unde să găsiţi cea mai bună halbă de Guinness din Marea Britanie! Cât despre ce mi-ar plăcea să fac cel mai mult acum, dacă nu aş fi scriitor, am un mare interes pentru astronomie şi, de fapt, am şi început un program de studii în acest domeniu, ceea ce ar trebui pus ca prioritatea numărul doi, datorită romanelor cu Ben Hope. Prin urmare, într-un univers paralel, bănuiesc că asta e una din direcţiile de carieră pe care le-aş fi urmat. Un alt subiect de interes major pentru mine este arhitectura. Mi-ar fi plăcut foarte mult să pot să proiectez şi să trăiesc într-o casă precum cea pe care am construit-o pentru personajul meu, Philippe Aragon, din *Conspiraţia Mozart.* Am o bucată de teren cu pădure în vestul Ţării Galilor şi mă gândesc mereu la tipul de clădire ecologică ingenioasă care poate fi armonizată cu peisajul sălbatic din jur.

Î: *Dacă v-aţi putea întoarce într-o perioadă anume din istorie*, *care ar fi aceea şi de ce?*

R: Probabil că nu există o perioadă în istorie la care mi-ar plăcea să mă întorc pentru un timp mai lung! Totuşi, dacă aş putea reveni în prezent, *există* câteva epoci istorice cărora mi-ar plăcea să le fac scurte vizite, ca să aflu răspunsurile la câteva dintre marile mistere ale lumii. Unul dintre acestea ar fi, desigur, ceea ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Wolfgang Amadeus Mozart! Altul ar fi Egiptul antic, care este cu adevărat o parte fascinantă a istoriei. Ar fi iarăşi interesant să am puterea să mă întorc în timp şi să discut cu filozofi precum Spinoza, să vorbesc cu Isaac Newton despre astronomie sau să petrec puţin timp cu oameni de ştiinţă precum Giordano Bruno, înainte ca Inchiziţia să-l ardă pe bietul om pe rug.

Î: *Care este viitorul dumneavoastră proiect?*

R: Următoarea carte Ben Hope, bineînţeles! Nu vă pot spune prea multe despre asta încă, dar cred că cititorii cărora le-a plăcut *Conspiraţia Mozart,* o vor îndrăgi şi pe aceasta...

Scott Mariani s-a născut în Scoţia şi a studiat limbi moderne la Universitatea din Oxford. Înainte de a deveni scriitor profesionist, a trăit câţiva ani în Italia şi Franţa, a fost translator, muzician, instructor de arme de foc şi jurnalist şi a ţinut pagina de thriller în *Writing Magazine.* Este membru al International Thriller Writers (ITW), din care fac parte nume mari ale thrillerului internaţional. A debutat cu volumul de nonficţiune *How To Write a Thriller* (2007).

De acelaşi autor, în seria BENEDICT HOPE a apărut
Manuscrisul lui Fulcanelli

LEIGH LLEWELLYN,
frumoasa cântăreață de operă, îl angajează pe Ben Hope, iubitul său din tinerețe, să cerceteze decesul suspect al fratelui ei. Potrivit versiunii oficiale, Oliver a murit într-un accident tragic în timp ce investiga misterul morții lui Mozart. Dar probele spun altceva.

CERCETĂRILE LUI OLIVER ARATĂ CĂ MOZART,
francmason de frunte, a fost ucis de o grupare obscură din interiorul societății secrete. Singurele indicii sunt ascunse într-o scrisoare veche, semnată de legendarul compozitor.

CÂND BEN ȘI LEIGH...
găsesc înregistrarea video a unui sacrificiu ritualic, realizează că presupusa sectă există și este încă activă. Și, mai ales, membrii ei nu se dau în lături de la nimic pentru a-și păzi secretul.

DE LA TURNURILE DIN OXFORD...
până la canalele labirintice ale Veneției, de la arhitectura maiestuoasă a Vienei până la munții sloveni acoperiți de zăpadă, Ben și Leigh trebuie să lase trecutul în urmă și să parcurgă întregul bătrân continent pentru a afla adevărul din spatele CONSPIRAȚIEI MOZART.

ISBN 978-606-579-144-2
9 786065 791442

www.nemira.ro
www.suspans.ro